

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Everyone's invited
Everyone's a suspect

THE HUNTING PARTY

‘Unputdownable’
John Boyne

‘Gripping’
Sophie Hannah

‘Riveting’
A. J. Finn

LUCY FOLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE HUNTING PARTI

LUCY FOLEY

I larpei-Collinsú "ò/isísris

Telif Hakkı

HarperCollinsPublishers Ltd 1 London
Bridge Street tarafından yayımlanmıştır
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak Büyük Britanya'da *HarperCollinsPublishers* tarafından
yayımlanmıştır 2018 Telif Hakkı © Lost and Found Books Ltd 2018

Ceket tasarımı Claire Ward © *HarperCollinsPublishers* Ltd 2018 Ceket
görselleri© plainpicture/Cavan Images (ağaçlar), Shutterstock.com
(hayvan kafatası)

Lucy Foley, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu
ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler
ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek
kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları
saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve
ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak
verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir
yolla çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine
mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim
sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz,

HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik.

Kaynak ISBN: 9780008297114

E-kitap Baskısı© Aralık 2018 ISBN: 9780008297138 Sürüm:
2018-11-01

Adanmışlık

AC için, suç ortağım.

Epigraf

*Eski tanıdıklar unutulmalı ve hiç akla
getirilmemeli mi?*

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[Epigraf](#)

[Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather](#)

[Üç gün önce: 30 Aralık 2018 - Emma Katie](#)

Doug

[Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather](#)

[Üç gün önce: 30 Aralık 2018 - Miranda Emma](#)

[Katie](#)

[Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather](#)

[Üç gün önce: 30 Aralık 2018 - Miranda Emma](#)

Doug

[Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather](#)

[Üç gün önce: 30 Aralık 2018 - Emma Miranda](#)

[Katie](#)

Doug

[Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather](#)

[Üç gün önce: 30 Aralık 2018 - Katie Miranda](#)

Doug

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

İki gün önce: 2018 Yılbaşı Gecesi - Emma Miranda
Katie

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

İki gün önce: 2018 Yılbaşı Gecesi - Miranda Katie
Doug

Emma

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

İki gün önce: 2018 Yılbaşı Gecesi - Katie Emma
Miranda

Doug

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

Bir gün önce: Yeni Yıl Günü 2019 - Emma Miranda

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

Bir gün önce: Yeni Yıl Günü 2019 - Miranda Katie
Miranda

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

Bir gün önce: Yeni Yıl Günü 2019 - Katie Doug

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

Bir gün önce: Yeni Yıl Günü 2019 - Katie Şimdi: 2
Ocak 2019 - Heather

Bir gün önce: Yeni Yıl Günü 2019 - Miranda

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

Bir gün önce: Yeni Yıl Günü 2019 - Miranda Emma

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather

Bir gün önce: Yeni Yıl Günü 2019 - Miranda Emma

Şimdi: 2 Ocak 2019 - Heather Emma

Katie

Doug

Sonsöz

Heather

Katie

Teşekkür Yazar

HakkındaHakkında

Ayrıca Lucy Foley

Yayıncı

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Yağan karın içinden bir adamın geldiğini görüyorum. Uzaktan, beyaz perdenin ardından pek de insan gibi görünmüyor, bir gölge figürü gibi.

Bana yaklaştığında onun bekçi Doug olduğunu görüyorum.

Locaya doğru aceleyle koşuyor, fark ediyorum, koşmaya çalışıyor. Ama yağan kar onu engelliyor. Her adımda tökezliyor. Kötü bir şey. Yüzünü göremeden bunu biliyorum.

Yaklaştıkça yüz hatlarının şokla donduğunu görüyorum. Bu bakışı biliyorum. Daha önce de görmüştüm. Bu, normal insan deneyiminin sınırlarının ötesinde, korkunç bir şeye tanık olmuş birinin ifadesidir.

Locanın kapısını açıp onu içeri aldım. Beraberinde dondurucu bir hava ve kar yağışı getiriyor.

"Ne oldu? Ona sordum.

Nefes almaya çalıştığı bir an - uzun bir duraklama - var. Ama gözleri hikayeyi ondan önce anlatır, sessiz bir dehşet iletişimi.

Sonunda konuşur. "Kayıp misafiri buldum. "Bu harika," diyorum. "Nerede-

Başını sallıyor ve sorunun dudaklarımda sona erdiğini hissediyorum. "Bir ceset buldum.

Üç gün önce 30 Aralık 2018

EMMA

Yeni yıl. Yıllar sonra ilk kez hepimiz bir aradaydık. Ben ve Mark, Miranda ve Julien, Nick ve Bo, Samira ve Giles, altı aylık bebekleri Priya. Ve Katie.

Kış mevsiminde Highland vahşi doğasında dört gün. Adı Loch Corrin. Çok özel: her yıl sadece dört partinin orada kalmasına izin veriyorlar - geri kalan zaman özel bir konut olarak tutuluyor. Yılın bu zamanı, tahmin edebileceğiniz gibi, en popüler zaman. Geçen yıl Yeni Yıl'ın hemen ertesi günü, rezervasyonlar açılır açılmaz rezervasyon yaptırmak zorunda kaldım. Konuştuğum kadın, grubumuzun konaklamanın çoğunu üstlenmesiyle tüm mekanın bize kalacağı konusunda beni temin etti.

Broşürü tekrar çantamdan çıkarıyorum. Kalın bir kart, pahalı bir şey. Köknar ağaçlarıyla kaplı bir gölü, arkasında yükselen kızıl tepeleri gösteriyor; gerçi şimdi karla kaplı olabilirler. Fotoğraflara göre, Lodge'un kendisi - broşürün tanımladığı şekliyle 'Yeni Lodge' - yakın zamanda Serpentine Gallery'deki yaz pavyonunu inşa eden üst düzey bir mimar tarafından tasarlanmış, über-modern, büyük bir cam yapı. Sanırım buradaki fikir, manzarayı ve arkasında yükselen büyük zirve Munro'nun tavizsiz hatlarını yansıtarak, gölün durgun sularıyla kusursuz bir uyum sağlaması.

Lodge'un yakınında, onun tarafından küçeleştirilmiş, ısınmak için bir araya toplanmış gibi görünen küçük bir konut kümesini seçebilirsiniz. Bunlar kulübeler; her çift için bir tane var, ancak yemek yemek için ortadaki daha büyük bina olan atış kulübesinde bir araya geleceğiz. İlk geceki Highland Akşam Yemeği dışında - 'yerel, mevsimlik

kendimiz için yemek yapacağız. Benim için yemek sipariş ettiler. Önceden uzun bir liste gönderdim - taze yer mantarı, kaz ciğeri, ıstırıdye. Yılbaşı gecesi için gerçek bir ziyafet planlıyorum ve bunun için çok heyecanlıyım. Yemek yapmayı seviyorum. Yemek insanları bir araya getiriyor, değil mi?

Yolculuğun bu kısmı özellikle dramatik. Bir yanımız deniz, diğer yanımız kara, öyle ki yanlış bir hareket bizi uçuruma sürükleyebilirmiş gibi hissediyoruz. Su kayrak grisi, vahşi görünümlü. Uçurumun tepesindeki bir tarlada koyunlar sanki ısınmaya çalışıyormuş gibi bir araya toplanmışlar. Rüzgârın sesini duyabiliyorsunuz; arada bir kendini camlara vuruyor ve tren titriyor.

Diğerleri uykuya dalmış gibi görünüyor, bebek Priya bile. Giles gerçekten horluyor.

"Bakın," demek istiyorum, "bakın ne kadar güzel!

Bu geziyi ben planladım, bu yüzden de belli bir sahiplenme hissediyorum - insanların eğlenmeyeceği, işlerin ters gidebileceği endişesi. Ayrıca küçük başarılarından da gurur duyuyorum... bunun gibi, pencerenin dışındaki vahşi güzellik.

Hepsinin uyuyor olması sürpriz değil. Bu sabah trene yetişmek için çok erken kalktık - Miranda saate özellikle kızgın görünüyordu. Ve sonra herkes içmeye başladı, tabii ki. Mark, Giles ve Julien, saat daha on bir olmasına rağmen Doncaster civarında bir yerde erkenden içki arabasına atladılar. Mutlu bir şekilde çakırkeyif, sevecen ve gürültücüydüler (yanlarındaki birkaç koltuktakiler pek etkilenmiş görünmüyordu). Birbirlerini son gördüklerinden bu yana ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, özellikle de birkaç biranın yardımıyla, geçmiş yılların kolay dostluğuna geri dönebiliyorlar gibi görünüyor.

Nick ve Nick'in Amerikalı erkek arkadaşı Bo, bu erkekler kulübünün pek bir özelliği değil, çünkü Nick Oxford'daki gruplarının bir parçası değildi ... Katie geçmişte bundan daha fazlası olduğunu iddia etse de, diğer çocuklar arasında zımnî bir homofobi var. Nick her şeyden önce Katie'nin arkadaşı. Bazen geri kalanımızdan pek hoşlanmadığı, bize sadece Katie yüzünden tahammül ettiği izlenimine kapılıyorum. Nick ve Miranda arasında hep bir soğukluk olduğundan şüphelenmişimdir, muhtemelen ikisi de çok güçlü karakterler oldukları için. Yine de bu sabah ikisi de hırsızdan farksız görünüyordu; kol kola girmiş, yolculuk için 'yiyecek' almak üzere istasyon koridorunda aceleyle ilerliyorlardı. Sonradan ortaya çıktı ki

Nick'in bira içenlerin hafif kıskanç bakışları arasında soğuk çantasından çıkardığı mükemmel soğutulmuş bir Sancerre şişesiydi. Miranda bize, "Teneke kutulardaki G&T'lerden almaya çalışıyordu ama ben izin vermedim. Devam etmek istediğimiz gibi başlamalıyız.

Miranda, Nick, Bo ve ben birer şarap içtik. Samira bile son anda küçük bir tane içmeye karar verdi: 'Emzirirken içki içebileceğinizi söyleyen yeni kanıtlar var.

Katie önce başını salladı; elinde bir şişe gazlı su vardı. "Hadi ama Kay-tee," diye yalvardı Miranda kazanan bir gülümsemeyle, bir bardak uzatarak. "Tatildeyiz! Miranda sizi bir şey yapmaya ikna etmeye çalışırken onu reddetmek zordur, bu yüzden Katie elbette bardağı aldı ve belli belirsiz bir yudum aldı.

İçki ortamı biraz olsun yumuşattı; ilk bindiğimizde oturma yeriyle ilgili bir karışıklık yaşamıştık. Herkes yorgun ve küskündü, yarım ağızla sorunu çözmeye çalışıyorlardı. Rezervasyondaki dokuz koltuktan birinin bir şekilde tamamen kendi başına bir sonraki vagona düştüğü ortaya çıktı. Tatil nedeniyle tren tika basa doluydu, bu yüzden eşyaları karıştırma imkanı yoktu.

"Açıkçası bu benimki," dedi Katie. Katie, gördüğünüz gibi, bir çiftin içinde olmayan tek kişi. Bir bakıma, onun bugünlerde benden daha çok araya giren biri olduğunu söyleyebiliriz.

"Ah, Katie," dedim. 'Çok özür dilerim - kendimi aptal gibi hissediyorum. Bu nasıl oldu bilmiyorum. Hepimizin bir arada olacağından emin olmak için hepsini ortaya ayırdığımdan emindim. Sistem değiştirmiş olmalı. Bak, sen gel ve buraya otur... Ben oraya gideceğim.'

"Hayır," dedi Katie, bavulunu koltuklarına yerleşmiş olan yolcuların başlarının üzerinden beceriksizce kaldırarak. 'Bu hiç mantıklı değil. Benim için fark etmez.

Ses tonu aksini söylüyordu. *Tanrı aşkına*, kendimi düşünürken buldum. *Bu sadece bir tren yolculuğu. Gerçekten bir önemi var mı?*

Diğer sekiz koltuk, vagonun ortasındaki iki masanın etrafında karşılıklı duruyordu. Az ötede, piercingli bir gencin yanında oturan yaşlı bir kadın vardı - iki yalnız yolcu. Bu karışıklık konusunda bir şey yapmamız pek mümkün görünmüyordu. Ama sonra Miranda yaşlı kadınla konuşmak için eğildi, saç perdesi altın gibi parlıyordu ve

sihrini konuşturdu. Kadının ondan ne kadar etkilendiğini görebiliyordum: bakışlar, kesik cam - neredeyse antika - aksan. Miranda, istediğı zaman *ciddi* bir cazibe yaratabilir. Onu tanıyan herkes bu cazibeye maruz kalmıştır.

Oh evet, dedi kadın, elbette taşınacaktı. Herhalde bir sonraki vagona daha huzurlu olurdu: "Siz gençler, aha!" - gerçi artık hiçbirimiz o kadar genç değiliz - "Ben de zaten önde oturmayı tercih ediyorum.

"Teşekkürler Manda," dedi Katie kısa bir gülümsemeyle. (Sesi minnettar gibiydi ama tam olarak öyle görünmüyordu.) Katie ve Miranda eskiden beri iyi arkadaşlar. Son zamanlarda birbirlerini pek görmediklerini biliyorum; Miranda, Katie'nin işle meşgul olduğunu söylüyor. Samira ve Giles bebekle meşgul oldukları için Miranda ve ben her zamankinden daha fazla birlikte vakit geçirdik. Alışverişe çıktık, içki içmeye gittik. Birlikte dedikodu yaptık. Beni Mark'ın kız arkadaşı olarak değil de *arkadaşı* olarak kabul ettiğini hissetmeye başladım, grubun neredeyse on yıllık son üyesi olarak.

Katie geçmişte hep beni gasp etmek için oradaydı. O ve Miranda her zaman birbirlerine çok bağıydılar. Öyle ki arkadaştan çok kardeş gibiydiler. Geçmişte bu yakınlık ve geçmiş yüzünden kendimi dışlanmış hissettim. Yeni bir arkadaşlığa nefes alacak yer bırakmıyor. Bu yüzden gizli bir yanımla oldukça memnun.

Bu seyahatte herkesin iyi vakit geçirmesini, her şeyin başarılı olmasını gerçekten istiyorum. Yılbaşı gecesi kaçamağı büyük bir olay. Bu grup bunu her yıl yapıyor. Ben sahneye çıkmadan çok önce de yapıyorlardı. Ve sanırım bu geziyi planlamak bir bakıma benim de onlardan biri olduğumu kanıtlamak için acınası bir girişim. Sonunda 'yakın çevreye' düzgün bir şekilde kabul edilmem gerektiğini söyleyerek. Mark'la bir araya geldiğimizden bu yana geçen üç yılın yeterince uzun bir süre olduğunu düşünebilirsiniz. Ama öyle değil. Hepsi çok eskiye dayanıyor: Oxford'a, ilk arkadaş oldukları yere.

Bu durumda olan herkesin bileceğı gibi, eski bir arkadaş grubuna en son katılan kişi olmak zordur. Öyle görünüyor ki, kaç yıl geçerse geçsin ben hep yeni kız olacağım. Her zaman son gelen, izinsiz giren olacağım.

Kucağımdaki broşüre tekrar bakıyorum. Belki de bu yolculuk - çok dikkatli planlanmış - bir şeyleri değiştirecek. Onlardan biri olduğumu kanıtlayacak. Çok heyecanlıyım.

KATIE

Sonunda buradayız. Yine de şehre dönmek için ani bir özlem duyuyorum. Ofis masam bile bunu yapabilir. Loch Corrin istasyonu gülünecek kadar küçük. Tek başına bir platform, arkasında bir dağın çelik kaplı yamacı yükseliyor, tepesi bulutlar arasında kayboluyor. Ulusal Demiryolu standardı olan tabela, eşek şakası gibi görünüyor. Platform ince bir kar tozuyla kaplı, mükemmel beyazı bozan tek bir ayak izi bile yok. Londra'da yağan karı düşünüyorum - neredeyse yağar yağmaz nasıl kirlendiğini, binlerce kişi tarafından nasıl ayaklar altına alındığını. Şehirden ne kadar uzakta olduğumuza dair başka bir kanıtı ihtiyacım varsa o da, temizlemek şöyle dursun, kimsenin buraya gelip kara basmamış olmasıdır. Toto, artık Kansas'ta olmadığımıza dair bir his var içimde. Trende bu vahşi görünümlü kırsalın kilometrelerce içinden geçtik. Bırakın insanı, bundan önce en son ne zaman bir insan yapısı gördüğümü bile hatırlamıyorum.

Donmuş platform boyunca - yağan karın arasından siyah buzun parıltısını görebiliyorsunuz - küçük istasyon binasının önünden geçiyoruz. Tamamen terk edilmiş görünüyor. Boyalı tabelası ve iyimser kitap raflarıyla 'Bekleme Odası'nın ne sıklıkla kullanıldığını merak ediyorum. Şimdi kirli camlı küçük bir bölmenin yanından geçiyoruz: bir bilet gişesi ya da küçük bir ofis. Tüm bu vahşi doğanın ortasında bir ofis fikrinden etkilenerek içeri bakıyorum ve boş olmadığını fark ettiğimde küçük bir şok yaşıyorum. Karanlığın içinde gerçekten de biri oturuyordu. Sadece şeklini seçebiliyorum: geniş omuzlu, kambur ve sonra biz geçerken bizi izleyen gözlerin kısa parıltısı.

"Ne oldu? Önümdeki Giles arkasını döndü. Bir şaşkınlık sesi çıkarmış olmalıyım.

"İçeride biri var," diye fısıldadım. "Bir tren görevlisi ya da onun gibi bir şey - beni şok etti.

Giles pencereden bakar. "Haklısın. Kel kafasından hayali bir şapka çıkarıyormuş gibi yapar. "Günaydın sana," diyor sırtarak. Giles grubumuzun palyaçosu: sevimli, aptal - bazen de hatalı.

"O İrlandalı, aptal," diyor Samira, şefkatle. Bu ikisi her şeyi sevgiyle yapıyor. Onların yanındayken bekarlığımın hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Kabindeki adam önce cevap vermez. Sonra yavaşça bir elini kaldırıyor, bir tür selamlama.

Bizi almak için bekleyen bir Land Rover var: çamura bulanmış, eski tiplerden biri. Kapının açıldığını ve uzun boylu bir adamın kendini gösterdiğini görüyorum.

"Bu av bekçisi olmalı," diyor Emma. "E-postada bizi alacağı yazıyordu.

Sanırım bir bekçiye benzemiyor. Yine de ne hayal etmişim? Sanırım, esas olarak, onun yaşlı olmasını bekliyordum. Muhtemelen bizim yaşlarımızda. Sanırım cüssesi var: omuzları, boyu, açık havada yaşanmış bir hayattan bahsediyor ve oldukça vahşi siyah saçları var. Bizi karşılarken, alçak sesle mırıldanıyor, sesinde çatlak bir kalite var, sanki pek kullanılmamış gibi.

Bize baktığını görüyorum. Gördüklerinden hoşlandığını sanmıyorum. Nick'in tertemiz Barbour'una, Samira'nın Hunter ayakkabılarına, Miranda'nın tilki kürkü yakasına bakarken bu bir alay mı? Eğer öyleyse, kim bilir benim kıyafetlerim ve tekerlekli Samsonite'im hakkında ne düşünüyordur. Ne paketlediğimi pek düşünmedim çünkü dikkatim çok dağınıktı.

Julien, Bo ve Mark'ın çantaları taşımasına yardım etmeye çalıştıklarını görüyorum, ama o onları bir kenara itiyor. Yanında, yeni dönemin ilk günündeki okul çocukları kadar temiz görünüyorlar. Bahse girerim bu tezattan hoşlanmamışlardır.

"Sanırım iki parti olması gerekecek," dedi Giles, "hepimizi oraya güvenli bir şekilde sokamayız.

Bekçi kaşlarını kaldırır. "Sen nasıl istersen.

"Siz kızlar önden gidin," diyor Mark, şövalyelik taslamaya çalışarak, "biz erkekler geride kalacağız. Nick ve Bo'nun fahri kızlar olmasıyla ilgili bir şaka yapmasını içim burkularak bekliyorum. Neyse ki aklına gelmemiş gibi görünüyor - ya da dilini tutmayı başarıyor. Bugün hepimiz arkadaşlarla hoşgörülü bir tatil modunda en iyi davranışlarımızı sergiliyoruz.

Hepimiz böyle bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu - muhtemelen geçen yılbaşı gecesinden beri. Nasıl bir şey olduğunu hep unutuyorum. Bu grupta her zaman üstlendiğimiz eski rollerimize çok çabuk, çok kolay bir şekilde geri dönüyoruz. Ben sessiz olanım - eski ev arkadaşlarım, grubun dışa dönükleri Miranda ve Samira'ya göre. Geri dönüyorum. Hepimiz öyle yaparız. Eminim Giles, kıdemli bir kayıt memuru olduğu A&E bölümünde bu kadar palyaço değildir. Land Rover'a bindik. Burası ıslak köpek ve toprak kokuyor. Yeterince yaklaşırsan bekçinin de böyle kokacağını hayal ediyorum. Miranda önde, onun yanında. Arada bir parfümünün kokusunu alıyorum: ağır, dumanlı, tuhaf bir şekilde toprakla karışıyor. Bundan sadece o kurtulabilirdi. Çatlak pencereden gelen temiz havayı içime çekmek için başımı çeviriyorum.

Şimdi bir tarafımızda oldukça dik bir kıyı kayalığa doğru alçalıyor. Diğer tarafta ise, hava henüz tam olarak kararmamış olsa da, orman çoktan aşılmaz bir şekilde kararmış durumda. Yol, çukurlu ve çok ince bir patikadan başka bir şey değil, bu yüzden yanlış bir hareket bizi suya doğru sürükleyebilir ya da çalılıklara çarpabilir. Yolumuza devam ediyoruz ve sonra aniden sert bir şekilde frenler devreye giriyor. Hepimiz öne doğru koltuklarımıza savrulduk ve sonra tekrar koltuklarımıza gömüldük.

"Siktir! Yolculuk boyunca çok sessiz olan Priya, Samira'nın kollarında ulumaya başlayınca Miranda bağırıyor.

Önümüzdeki patikada bir geyik parlıyor. Hiçbirimiz fark etmeden ağaçların gölgesinden kendini kurtarmış olmalı. Kocaman kafası, hem görkemli hem de ölümcül görünümlü geniş bir boynuz kılıyla taçlandırılmış ince kırmızımsı gövdesi için neredeyse çok büyük görünüyor. Farların ışığında gözleri garip, yabancı bir yeşil renkte parlıyor. Sonunda bize bakmayı bırakıyor ve telaşsız bir zarafetle ağaçların arasına doğru uzaklaşıyor. Elimi göğsüme götürüyorum ve kalbimin hızlı atışını hissediyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor Miranda. "Neydi o?"

Bekçi ona dönüyor ve soğukkanlılıkla "Bir geyik" diyor.

"Yani," diyor biraz telaşlı bir şekilde - onun için alışılmadık bir şekilde - "Yani, ne tür bir geyik?"

"Kırmızı," diyor bekçi, "Kırmızı bir geyik. Yola geri döner. Takas tamam.

Miranda dönüp koltukların arkasından bize bakıyor ve ağzını açıyor: "Çok seksi, değil mi?" Samira ve Emma başlarıyla onaylıyorlar. Sonra yüksek sesle

"Sence de öyle değil mi Katie?" diyor. Eğiliyor ve omzumu biraz fazla sert bir şekilde dürtüyor.

"Bilmiyorum," diyorum. Dikiz aynasından bekçinin donuk yüz ifadesine bakıyorum. Kendisi hakkında konuştuğumuzu tahmin etti mi? Eğer öyleyse dinlediğine dair hiçbir belirti vermiyor ama yine de utanç verici.

Miranda gülerek, 'Ama senin erkekler konusunda her zaman tuhaf bir zevkin olmuştur Katie,' der.

Miranda erkek arkadaşlarımdan hiç hoşlanmadı. Ne gariptir ki bu duygu genellikle karşılıklıydı - çoğu zaman onu onlara karşı savunmak zorunda kaldım. "Bence onları seçiyorsun," demişti bir keresinde, "böylece omzundaki melek gibi olacaklar ve sana şunu söyleyecekler: O iyi biri değil. Uzak dur. Ama Miranda benim en eski arkadaşım. Ve arkadaşlığımız her zaman romantik ilişkilerden daha uzun sürmüştür - yani benim açımdan. Miranda ve Julien Oxford'dan beri birlikteler.

İlk yılımızın sonunda Julien sahneye çıktığında ne yapacağımdan emin değildim. Miranda da öyle. Daha önce sahip olduğu erkek arkadaşlarına kıyasla biraz anormaldi. Kuşkusuz, karşılaştırma için sadece birkaç tane vardı, ikisi de benim gibi projelerdi, onun kadar yakışıklı ya da sosyal değillerdi, seçildiklerine dair sürekli bir inançsızlık içinde var olan çocuklardı. Ama Miranda her zaman bir projeyi sevmiştir.

Bu yüzden Julien, kimsesizlere ve başıboşlara olan sevgisiyle onun için fazla açık görünüyordu. Çok küstahça yakışıklı, çok kendine güvenen biriydi. Ve bunlar onun sözleriydi, benim değil. "O çok kibirli," derdi. 'Bir dahaki sefere denediğinde taşaklarını eline vermek için sabırsızlanıyorum. Onun kendi kibrini, kendi özgüvenini ne kadar yakından yansıttığını gerçekten göremiyor mu diye merak ederdim.

Julien denemeye devam etti. Ve her seferinde onu geri çevirdi. Bir barda bizimle, yani onunla sohbet etmeye gelirdi. Ya da bir dersten sonra ona 'rastlıyordu'. Ya da görünüşte bazı arkadaşlarını görmek için üniversitemizin Junior Common Room'unun barına uğruyor, ancak gecenin çoğunu masamızda oturup Miranda'ya utanç verici bir açık sözlülükle kur yaparak geçiriyordu.

Sonradan anladım ki Julien bir şeyi çok istediğinde hiçbir şeyin onu elde etmesine engel olmasına izin vermez. Ve Miranda'yı istiyordu. Hem de çok.

Sonunda durumun gerçekliğine teslim oldu: onu geri istiyordu. Kim istemezdi ki? O zamanlar çok güzeldi, hâlâ da öyle, belki de şimdi hayat onun mükemmelliğini biraz törpülediği için daha da güzel. Acaba Julien gibi bir adamı istememek biyolojik olarak imkansız mı, en azından fiziksel anlamda.

Sonunda bir araya geldikleri Yaz Balosu'nda Miranda'nın bizi tanıştırdığını hatırlıyorum. Elbette onun kim olduğunu çok iyi biliyordum. Tüm destana tanıklık etmiştim: Miranda'nın peşinden koşması, Miranda'nın onu başından savması, Miranda'nın denedikçe denemesi ve sonunda Miranda'nın kaçınılmaz olana boyun eğmesi. Onun hakkında çok şey biliyordum. Hangi üniversitede okuduğunu, hangi bölümde okuduğunu, rugby mavisini olduğu gerçeğini. O kadar çok şey biliyordum ki, benim kim olduğuma dair en ufak bir fikri bile olmayacağını neredeyse unutmuştum. Bu yüzden beni öptüğünde ve ciddi bir şekilde 'Tanıştığımıza memnun oldum Katiedediğinde - sarhoş olmasına rağmen oldukça kibar bir şekilde - büyük bir şaka gibi hissettim.

Bizim evde ilk kez kaldığında - Miranda, Samira ve ben ikinci sınıfta hep birlikte yaşıyorduk - banyodan çıkarken ona rastladım, beline bir havlu sarmıştı. Normal olmaya çalıştığımı, göğsünün çıplaklığına, duştan ıslak ıslak parlayan geniş, kaslı omuzlarına bakmamaya çalıştığımı o kadar farkındaydım ki, 'Merhaba Julien,' dedim.

Havluyu beline biraz daha sıkı sarmış gibiydi. "Merhaba. Kaşlarını çattı. "Ah - bu biraz utanç verici. Korkarım adınızı bilmiyorum.

Hatamı anladım. Kim olduğumu tamamen unutmuştu, muhtemelen benimle tanıştığını bile unutmuştu. "Oh," dedim elimi uzatarak, "Ben Katie.

Elimi tutmadı ve bunun başka bir hata olduğunu fark ettim - çok resmi, çok garip. Sonra aklıma havluyu o eliyle tutarken diğer eliyle diş fırçasını tutuyor olabileceği geldi.

"Özür dilerim. O zaman gülümsedi, o büyüleyici gülümsemesiyle ve bana acıdı. "Peki. Ne yaptın, Katie?"

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?

Güldü. "Romandaki gibi," dedi. '*Katie'nin Yaptıkları*. O kitabı hep sevmişimdir. Gerçi erkeklerin bunu yapması gerektiğinden emin değilim. İkinci kez

o gülümsemesiyle gülümsedi ve birden Miranda'nın onda gördüklerinden bir şeyler görebildiğimi düşündüm.

Julien gibi insanlarla ilgili bir şey bu. Bir Amerikan romantik komedisinde onun kadar yakışıklı biri, belki de daha sonra günahlarından tövbe etmek üzere ıslah edilecek bir piç olarak rol alabilir. Miranda *karanlık bir sırrı* olan şirret bir balo kraliçesi olurdu. Faremsi hiç kimse - ben - nazik, zeki, acınacak derecede yanlış anlaşılmış ve nihayetinde günü kurtaracak bir karakter olurum. Ama gerçek hayat öyle değil. Onlar gibi insanların tatsız olmalarına gerek yok. Neden hayatlarını zorlaştırırsınlar ki? Kendi olağanüstü çekici benlikleri olmayı göze alabilirler. Ve benim gibiler, faremsi hiçkimseler, her zaman masalın kahramanları olmayız. Bazen kendi karanlık sırlarımız vardır.

Ne kadar az ışık varsa artık günü terk etmiş. Her iki taraftaki siyah ağaç kütlesinden başka bir şey seçilemiyor. Karanlık, onları daha kalın, daha yakın gösterme etkisine sahip: neredeyse bize doğru bastırıyorlarmış gibi. Land Rover'ın motorunun gürültüsü dışında hiç ses yok; belki de ağaçlar sesi de boğuyor.

Ön tarafta, Miranda av bekçisine giriş hakkında sorular soruyor. Burası gerçekten uzak bir yer. "Yola bir saatlik mesafede," diyor bekçi bize. "İyi havalarda.

"Bir *saat* mi?" diye soruyor Samira. Gergin bir bakış fırlatıyor Priya'ya, o da donuk manzaraya bakıyor, ağaçların arasındaki ay ışığının titreşimi iri kara gözlerine yansıyor.

Arka camdan dışarı bakıyorum. Tek görebildiğim, uzakta siyah bir noktaya doğru küçülen ağaçlardan oluşan bir tünel.

"Bir saatten fazla," diyor av bekçisi, "eğer görüş zayıfsa ya da koşullar kötüyse. Bundan keyif alıyor mu?

Surrey'deki annemin yanına gitmem bir saatimi alıyor. Londra'dan yaklaşık 60 mil uzakta. Buranın Birleşik Krallık'ta olması bile inanılmaz görünüyor. Evimiz dediğimiz bu küçük adanın her zaman biraz kalabalık düşünmüşümdür. Üvey babam göçmenler hakkında konuşmayı sevdiğinden, üzerine sıkışmış tüm bedenlerin ağırlığı altında batma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünürsünüz.

"Bazen," diyor bekçi, "yılın bu zamanlarında yolu hiç kullanamazsınız. Örneğin kar yağarsa - e-postada olurdu

Heather'dan aldın.'

Emma başını sallar.

"Öyleydi.

"Ne demek istiyorsun? Samira'nın sesi artık belirgin bir tizliğe sahip.
"Gidemeyecek miyiz?

'Bu mümkün,' diyor. 'Yeterince kar yağarsa pist geçilmez hale gelir - kar lastikleri için bile çok tehlikeli. Corrin'in dünyanın geri kalanıyla bağlantısının kesildiği yılda toplamda en az birkaç hafta yaşıyoruz.

Emma, belki de Samira'nın daha fazla endişeli müdahalesini savuşturmak için hızlıca, 'Bu oldukça rahat olabilir,' diyor. Heyecan verici. Ve yeterince yiyecek sipariş ettim-'

"Ve şarap," Miranda tedarik ediyor.

"-ve şarap," diye onaylıyor Emma, "ihtiyacımız olursa bize birkaç hafta yetecek kadar. Muhtemelen biraz abartmışımdır. Yılbaşı gecesi için biraz ziyafet planladım.

Kimse onu gerçekten dinlemiyor. Sanırım önümüzdeki birkaç günü geçireceğimiz yerle ilgili bu yeni anlayışla meşgulüz. Çünkü her şeyden ne kadar uzakta olduğumuzu bilmenin, izolasyonun sinir bozucu bir *yanı var*.

"Peki ya istasyon? Miranda bir tür "yakaladım!" zaferiyle soruyor. "Elbette bir trene binebilirsin?

Bekçi ona bir bakış atıyor. Oldukça çekici biri olduğunu fark ettim. Ya da en azından öyle olabilirdi, ama gözlerinde tekinsiz bir şey var. "Trenler de bir metre karda pek iyi çalışmaz," diyor. "Yani burada durmazlardı.

Ve tıpkı bunun gibi, manzara, tüm genişliğine rağmen, etrafımızda küçülüyor gibi görünüyor.

DOUG

Eğer misafirler olmasaydı, burası mükemmel olurdu. Ama onlar olmadan bir işi olmayacağını düşünüyor.

Onları eline aldığıında dudak bükmemek için elinden geleni yapmıştı. Buraya gelen herkes gibi bunlar da para kokuyorlardı. Locaya yaklaştıklarında, kısa boylu, siyah saçlı adam - Jethro? Joshua mı? - erkek erkeğe bir şekilde ona dönmüş, elinde parlak gümüş bir telefon tutuyordu. 'Wi-Fi'yi arıyorum,' dedi, 'ama hiçbir şey çıkmıyor. Belli ki 3G yok: Bunu anlıyorum. Sinyal olmadan 3G'ye sahip olamazsınız... Ha! Ama Wi-Fi'den sinyal almaya başlayacağımı düşünmüştüm. Yoksa Loca'ya daha yakın mı olmanız gerekiyor?'

Adama, birisi özellikle istemediği sürece Wi-Fi'yi açmadıklarını söyledi. 'Ve bazen sinyal yakalayabilirsiniz, ancak bunu elde etmek için oraya tırmanmanız gerekir' - Munro'nun yamacını işaret etti - 'dedi.

Adamın yüzü düşmüştü. Bir an için neredeyse korkmuş görünüyordu. Karısı hızla, "Eminim birkaç gün Wi-Fi olmadan da yaşayabilirsin, hayatım," dedi. Ve daha fazla itirazı bir öpücükle bastırdı, dili dışarı fırladı. Doug gözlerini kaçırmıştı.

Aynı kadın, Miranda - güzel olan - Land Rover'da onunla birlikte öne oturmuş, dizini onunkine yaklaştırmıştı. Arabaya tırmanırken gereksiz bir elini koluna koymuştu. Onunla konuşmak için her dönüşünde parfümünden bir esinti yakaladı, zengin ve dumanlı. Dünyada böyle kadınlar olduğunu neredeyse unutmuştu: karmaşık, çapkın, tanıştıkları herkesi baştan çıkarmak zorunda olan türden. Tehlikeli, çok özel bir şekilde. Heather çok farklı. Hiç parfüm kullanıyor mu? Fark ettiğini hatırlamıyor. Kesinlikle makyaj yapmıyor. Kozmetik ürünlerle süslenmeden daha iyi duran bir görünüşü var. Yüzünü seviyor, kalp şeklinde, koyu renk gözlü, kaşlarının zarif parantezleri.

Heather'la vakit geçirmemiş biri onda bir basitlik olduğunu düşünebilirdi, ama o aksinden şüpheleniyor; Heather'la ilgili durum daha çok durgun suların derin aktığı bir durum. Heather'ın daha önce Edinburgh' yaşadığına ve orada düzgün bir kariyeri olduğuna dair belli belirsiz bir fikri var. Yine de onun hikayesinin ne olduğunu öğrenmeye çalışmamıştır. Bu kendisinininkini çok fazla açığa vurmak anlamına gelebilir. Heather iyi bir insan. Ama o değil. Buraya gelmeden önce korkunç bir şey yaptı. Aslında birden fazla şey. Onun gibi bir insan

Onun gibi birinden korunmak.

Misafirler şimdilik Heather'ın sorumluluğunda ve bu rahatlatıcı bir durum. Onlardan hoşlanmadığını gizlemek için az çaba harcamadı. Siyah saçlı adam - adı Julien'di - burada kalan insanların tipik bir örneği idi. Paralı, şımarık, vahşi doğayı isteyen ama içten içe kalmaya alışık oldukları otellerin lüksünü bekleyen insanlar. Aslında neye imza attıklarını, uzaklığı, sadeliği, çevrenin paha biçilmez güzelliğini anlamaları her zaman biraz zaman alıyor. Çoğu zaman bir tür dönüşüm geçirirler, bu yer tarafından baştan çıkarılırlar - kim baştan çıkarılmaz ki? Ama bunu doğru dürüst anlamadıklarını da biliyor. Dört direkli yatakları, şömineleri, yerden ısıtmaları ve kendilerini gerçekten yormak istediklerinde koşarak lanet olası *saunalarıyla* güzel kulübelerinde zorlandıklarını düşünüyorlar. Geyik avına götürdükleri ise sanki birdenbire *The Revenant* filmindeki DiCaprio'ya dönüşmüş, dişleri ve pençeleri kıpkırmızı doğayla savaşıyorlarmış gibi davranıyorlar. Bunu onlar için ne kadar kolay hale getirdiğinin farkında değiller, tüm zor işleri kendisi yapıyor: sürünün faaliyetlerini gözlemlemek, dikkatli takip ve plan yapmak... böylece tek yapmaları gereken lanet tetiğe basmak.

Ateş etme işini bile nadiren doğru yapıyorlar. Eğer kötü ateş ederlerse, hayvanın günlerce akıl almaz acılar çekmesine neden olabilecek bir yara açabilirler. Örneğin yanlış bir kafadan vuruş (onlara *asla* kafaya nişan almayın, iskalamak çok kolay demesine rağmen genellikle kafaya nişan alırlar) hayvanın çenesini parçalayabilir ve onu en derin acılar içinde, yemek yiyemez halde, yavaş yavaş kan kaybından ölecek şekilde canlı bırakabilir. Bu yüzden o, hayvanın işini ustaca bir atışla bitirmek için oradadır, göğüs kafesinden temiz bir atışla, eve avcı ve kahraman olarak övünerek gitmelerini sağlar. Bir canın alınması. Kanla vaftiz. Facebook ya da Instagram'a koyacakları bir şey - kana bulanmış ve deliler gibi sırtan görüntüleri.

Can aldı, aslında birçoğunun. Ve sadece hayvan değil. Bunun övünülecek bir şey olmadığını herkesten daha iyi biliyor. Asla tam olarak geri dönemeyeceğiniz karanlık bir yerdir. İlk seferinde size bir şeyler yapar. Ruhun derinliklerinde bir yerde temel bir değişim, önemli bir şeyin kesilmesi. İlk sefer en kötüsüdür, ama her ölümden ruh daha da yaralanır. Bir süre sonra geriye yara dokusundan başka bir şey kalmaz.

Tüm farklı misafir 'türlerini' tanıyacak kadar uzun süredir burada, vahşi yaşamda olduğu kadar onlar konusunda da bir uzman haline geldi. Ama hangi türden daha çok nefret ettiğinden emin değil. 'Vahşi doğada' olanlardan, birkaç günlük lüks içinde doğayla 'bütünleştiklerini' düşünenlerden. Ya da diğer türden, anlamayanlar, kandırıldıklarını düşünenler... daha da kötüsü, soyulanlar. Rezervasyon yaptırdıkları şeyin ne olduğunu unuturlar. Kapalı yüzme havuzları ve Michelin yıldızlı restoranlarıyla, kalmaya alıştıkları farklı olan her şeyde sorun buluyorlar. Doug'a göre genellikle kendileriyle en çok sorun yaşayanlar da onlardır. Dikkatlerini dağıtan her şeyi ortadan kaldırdıklarında, burada, sessizlik ve yalnızlık içinde, uzak tuttıkları şeytanlar onları yakalar.

Doug için durum farklı. Nerede olursa olsun şeytanları hep onunla birlikte. En azından burada dolaşabilecekleri bir alan var. Bu yerin onu, misafirlere çok daha farklı bir nedenle cezbedtiğinden şüpheleniyor. Onlar güzelliği için geliyorlar - o ise düşmanlığı, havasının acımasızlığı için geliyor. Şu anda, uzun kış mevsiminin ortasında en tavizsiz halini yaşıyor. Birkaç hafta önce Munro'da, çenesine sıkıştırılmış küçük bir canlının kurumuş leşiyle karda sürünen bir tilki gördü. Kürkü ince ve kabukluydu, kaburgaları görünüyordu. Onu fark ettiğinde hemen kaçmadı. Bir an ona düşmanca baktı, ziyafetini almaya çalışması için ona meydan okudu. Onunla arasında bir yakınlık hissetti, en azından uzun zamandır herhangi bir insanla olduğundan daha güçlü bir özdeşleşme duygusu. Hayatta kalmak, var olmak - sadece. Yaşamak değil. Bu, her gün eğlence, zevk ve rahatlık arayanlar için kullanılan bir kelime.

Bu işi aldığı için şanslı olduğunu biliyor. Sadece kendisine, zihin yapısına, insanlığın geri kalanından mümkün olduğunca uzak olma arzusuna uygun olduğu için değil. Ama aynı zamanda büyük olasılıkla başka hiç kimse ona sahip olamayacağı için. Geçmişle değil. Patronun onunla görüşmek için gönderdiği adam sicilindeki satırı görmüş, omuz silkmiş ve şöyle demişti

kaçak avcılarla başa çıkmak iyi olur. Sadece konuklara saldırmamaya çalışın. Ve sonra şaka yaptığını göstermek için sırttı. "Aslında bu iş için mükemmel olacağını düşünüyorum.

bu kadardı. Kendini mazur göstermeye ya da açıklamaya çalışmasına bile gerek kalmamıştı - gerçi ortada bir mazeret yoktu, gerçekten de yoktu. Şiddetli bir delilik anı mı? Pek sayılmaz: ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Şimdi o geceyi düşündüğünde, neredeyse hiçbiri gerçek gelmiyor. Sanki televizyonda gördüğü bir şey gibi, sanki kendi yaptıklarını çok uzaklardan izliyormuş gibi. Ama öfkeyi, göğsüne inen yumruğu ve sonra kısa bir süre için serbest kalışını hatırlıyor. O aptal, sırttan yüzü. Sonra bir şeyin parçalanma sesini. Kendi zihninin içinde mi? Kendini normal davranış kurallarından kurtulmuş ve hayvani bir alana salınmış hissetme duygusu. Parmaklarının etini sıkıca kavradığını hissetti. Daha sıkı, daha sıkı, sanki eti kaba kuvvetle yeni, daha hoş bir şekle sokmaya çalışıyormuş gibi. Gülümseme sonunda silinip gitti. Sonra o çarpık tatmin duygusu, utanç gelmeden önce birkaç dakika sürdü.

Evet, bundan sonra herhangi bir işte çalışmak çok zor olacaktı.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Bir ceset. Doug'a bakıyorum.

Hayır, hayır. Bu doğru değil. Burada olmaz. Burası benim sığınağım, kaçış yerim. Bununla başa çıkmam beklenemez, yapamam, yapamam... İrademi kullanarak düşünce selini durduruyorum. Durdurabilirsin, Heather. Çünkü aslında başka seçeneğin yok.

Elbette bunun bir olasılık olduğunu biliyordum. Hatta kaybolma süresinin uzunluğu -yirmi dört saatten fazla- ve oradaki koşullar göz önünde bulundurulduğunda, büyük olasılıkla. Araziyi bilen, hayatta kalma becerilerine sahip biri için bile zorlayıcı olabilirdi. Bildiğim kadarıyla kayıp misafirin böyle bir şeyi yoktu. Saatler geçtikçe, hiçbir iz olmadıkça, olasılık daha da artıyordu.

Kaybolduğunu öğrenir öğrenmez Dağ Kurtarma'yı aradık. Gelen yanıt pek de umduğum gibi değildi.

"Şu anda," dedi operatör bana, "size ulaşmamız pek mümkün görünmüyor.

'Ama buraya gelmenin bir yolu olmalı-'

'Koşullar çok zor. Uzun zamandır bu miktarda kar görmemiştik. Bu binde bir görülen bir hava olayı. Görüş mesafesi o kadar kötü ki helikopter bile indiremiyoruz.

"Kendi başımıza olduğumuzu mu söylüyorsun? Söylediğimde bunun tam anlamını hissettim. Yardım yok. Midemin altüst olduğunu hissettim.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oldu. Bana nasıl cevap vereceğini düşündüğünü duyar gibiydim. 'Sadece kar yağdığı sürece

Bu şekilde devam eder,' dedi sonunda. 'Biraz görüş mesafemiz olur olmaz, size ulaşmaya çalışacağız.

"Denemekten biraz daha fazlasına ihtiyacım var" dedim.

'Sizi duyuyorum hanımefendi ve mümkün olan en kısa sürede size ulaşacağız. Aynı durumda olan başka insanlar da var: Ben Nevis'te mahsur kalmış bir dağcı ekibimiz ve Fort William yakınlarında başka bir durum var. Sorunuzu tam olarak tarif edebilirsiniz, hanımefendi, böylece tüm ayrıntıları öğrenebilirim.

"Misafir en son dün sabah saat dört sularında ... buradaki Loca'da görüldü," dedim.

"Peki alan ne kadar büyük?

"Mülk mü? Buradaki ilk birkaç haftamda öğrendiğim rakamı el yordamıyla bulmaya çalıştım. "Elli bin dönümden biraz fazla.

Kulağımın dibinde nefes alışını duydum. Sonra hattın ucunda uzun bir duraklama daha oldu, o kadar uzundu ki neredeyse hattın kesilip kesilmediğini, karın dış dünyayla olan bu son bağlantıyı da kesip kesmediğini merak edecektim.

"Doğru," dedi sonunda. 'Elli bin dönüm. Pekala. En kısa zamanda oraya birini göndereceğiz. Ama ses tonu değişmişti: daha fazla belirsizlik vardı. Sanki yüksek sesle konuşmuş gibi net bir soru duyabiliyordum: *Size ulaşırsak bile, o vahşi doğada birini bulacağımızdan nasıl emin olabiliriz?*

Geçtiğimiz yirmi dört saat boyunca arayabildiğimiz kadar aradık. Karın bu şekilde durmaksızın yağması hiç de kolay olmadı. Sadece bir yıldır buradayım, bu yüzden daha önce hiç karla mücadele deneyimi yaşamamıştım. Birleşik Krallık'ta sert hava koşullarının acil servislerin erişimini tamamen engelleyebildiği az sayıdaki yerden biri olmalıyız - çok az yerleşim olan birkaç ada dışında -. Misafirleri her zaman, koşullar kötüyse araziden ayrılamayacakları konusunda uyarıyoruz. İmzalamaları gereken feragatnamede bile bu var. Yine de kimsenin içeri giremeyeceği gerçeğini kabullenmek zor. Ya da çıkamaması. Ama şu anda içinde bulunduğumuz durum tam olarak bu. Her yer karla kaplı, yani kış lastikleri ya da zincirlerle bile araba kullanmak imkansız, bu yüzden arayışımızın tamamı yaya olarak yapıldı. Sadece Doug ve ben kaldık. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak tükenmiş durumdayım. Çoğu gün evdeki ufak tefek işleri yapmak için gelen Iain bile yanımızda yok. Yılbaşı gecesini ailesiyle birlikte geçirecekti: birlikte dışarıda mahsur kaldı, bize faydası olmadı. Dağ Kurtarma'dan gelen kadın en azından biraz yardımcı oldu.

onun tavsiyesiyle. Önce barınak olarak kullanılabilecek yerleri kontrol etmemizi önerdi. Doug ve ben, yüzümüzü yakan soğuk ve her fırsatta ilerlememizi engelleyen kar yüzünden, kendimi sarhoş hissedecek kadar yorulana kadar arazideki tüm potansiyel sığınakları aradık.

Üç saatimi alan istasyona kadar tüm yolu yürüdüm ve orada kontrol ettim. Görünüşe göre konuklar arasında Londra'ya dönmek için trene binmekle ilgili bazı konuşmalar olmuştu.

"Konuklardan biri kayboldu," dedim istasyon şefi Alec'e. Doygun yüzlü, düşük kaşlı, iri yarı bir adamdı. "Tüm araziye arıyoruz. Ona kayıp misafirin tarifini verdim.

"Trene binmiş olamazlar mı?" Saçma olduğunu biliyordum ama sorulması gerektiğini hissettim.

Yüzüme güldü. 'Tren mi? Bunun içinde mi? Delirdin mi sen, genç kız? Böyle olmasaydı bile, yılbaşı günü tren olmazdı.

'Ama belki de bir şey gördünüz-'

"Kimseyi görmedim," dedi bana. 'Birkaç gün önce gelenleri gördüğümünden beri görmedim. Hayır. Etrafta bir yabancı olsaydı fark ederdim.

"Peki," dedim, "belki etrafa bir göz atabilirim?"

Alaycı bir davetle ellerini iki yana açtı. "Misafirim ol.

Aranacak pek bir şey yoktu: bekleme odası, bir noktada tuvalet olduğu anlaşılan tek bir bekçi dolabı. Ve pencereden görebildiğim bilet gişesi: para ve bilet boşluğundan tatlı, hafif çürümüş bir şeyin kokusunun geldiği küçük, kağıtla kaplı bir kabin. Masanın bir köşesini üç ezilmiş soda kutusu süslüyordu. Iain'i bir keresinde Alec'le birlikte orada sigara içerken görmüştüm. Iain erzak toplamak için sık sık trene binerdi; sadece kolaylık olsun diye bile olsa bir dostluk kurmuş olmalılar.

Ofisin hemen ötesinde bir kapı vardı. Kapıyı açtığımda bir merdivenle karşılaştım. 'Bu,' dedi Alec, 'annemin dairesine çıkıyor. Özel *konutum*' - 'konut' kelimesini biraz süsleyerek.

"Sanmıyorum-" diye başladım. Sözümlü kesti.

"İki oda," dedi. 'Ve bir de lavabo. Sanırım orada biri saklanıyor olsaydı bunu anlardım. Sesi biraz daha yükselmişti ve benimle kapı arasına girmişti. Çok yakındaydı; bayat ter kokusunu alabiliyordum.

"Evet," dedim, aniden gitmek için sabırsızlanıyordum. "Elbette.

Locaya doğru dolambaçlı yolculuğuma başlarken, bir kez döndüm ve onun orada durmuş beni izlediğini gördüm.

Doug ve ben saatler süren aramada hiçbir şey bulamadık. Ne bir ayak izi, ne de bir saç teli. Karşılaştığımız tek iz, geyik sürüsünün toynaklarının bıraktığı küçük keskin izlerdi. Görünüşe göre misafir, kar yağmaya başladığından beri aktif değildi.

Arazide tek bir yerde CCTV var: Lodge'dan yola doğru uzanan uzun patikanın bulunduğu ön kapı. Patron kaçak avcılarını hem caydırmak hem de yakalamak için koydurmuş. Bazen, sinir bozucu bir şekilde, yayın kesiliyor. Ama bu sefer her şey oradaydı: bir önceki akşamdan -Yılbaşı gecesinden- dün, Yeni Yıl Günü, misafirin kayıp olduğu bildirildiğine kadar. Grenli görüntüleri ileri sararak bir araç izi aradım. Misafir bir şekilde taksiyle ya da yaya olarak ayrılmış olsaydı, kanıtlar burada olurdu. Ama hiçbir şey yoktu. Bana gösterdiği tek şey, yoğun kar yağışının başlangıcına dair bir belgeydi, çünkü ekranda izler beyaz bir deniz tarafından yok ediliyordu.

Belki de bir ceset bir olasılık gibi görünmeye başlamıştı. Ama bunun doğrulanması çok daha kötü bir şey.

Doug bir elini karla ıslanmış saçlarından gözlerine itiyor. Bunu yaparken elinin -kolunun, tüm vücudunun- titrediğini görüyorum. Doug gibi sert görünümlü, rugby oyuncusu gibi yapılı bir adamı böyle bir durumda görmek tuhaf bir şey. Eskiden deniz piyadesiydi, yani ölümden payına düşeni almış olmalı. Ama eski işimde ben de görmüştüm. Varoluşsal dehşetin insanı asla terk etmediğini biliyorum. Ayrıca, ölü bir insanı bulan kişi olmak - bu tamamen başka bir şey.

"Bence sen de gelip bir bakmalısın," diyor. "Cesede. "Sence bu gerekli mi?

Bunun gerekli olmasını istemiyorum. İstemiyorum. görmek istiyorum. Bunca yolu ölümden kaçmak için geldim. "Polisin buraya gelmesini beklememiz gerekmez mi?

"Hayır," diyor, "bir süre daha gelemeyecekler, değil mi? Ve bence bunu şimdi görmeniz gerekiyor.

"Neden?" diye soruyorum. Kulağa nasıl geldiğini duyabiliyorum: ağlamaklı, mızımız.

"Çünkü," bir elini yüzüne götürüyor; bu hareket göz çukurlarını hortlak gibi bir maskeyle aşağı çekiyor. 'Çünkü... ceset. Nasıl görüldüğü. Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum.

Cildimin havayla kesinlikle ilgisi olmayan bir şekilde soğuduğunu hissediyorum.

Dışarı çıktığımızda kar hala o kadar yoğun yağıyor ki kapıdan sadece birkaç metre ötesini görebiliyorsunuz. Göl neredeyse görünmüyor. Burada fiilen açık hava üniformam olan kıyafetlerimi üzerime geçirdim: büyük, kuş tüyü Michelin ceketim, yürüyüş botlarım, kırmızı şapkam. Doug'ın peşinden yürüyorum, uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum, ki bu hiç de kolay değil, çünkü o 1.80'in üzerinde, ben ise 1.80'in biraz üzerindeyim. Bir noktada tökezliyorum; Doug kocaman, eldivenli bir elini uzatıp kolumu yakalıyor ve beni bir çocukmuşum gibi kolayca ayağa kaldırıyor. Kolumun altından bile parmaklarının gücünü hissedebiliyorum, demir bantlar gibi.

Kamaralarında sıkışıp kalmış konukları düşünüyorum. Hareketsizlik, beklemek korkunç olmalı. Onları aramada bize katılmaktan men etmeliydik, yoksa elimizde başka bir kayıp kişi olma riskiyle karşı karşıya kalacaktık. Bu koşullarda kimse olmamalı. Bu tür havalarda insanlar ölür: Uyarılar 'hayati tehlike' diyor. Ancak sorun şu ki, misafirlerin çoğu için böyle bir yer başka bir gezegen kadar yabancı. Bu insanlar büyülenmiş bir yaşam sürüyorlar. Hayat onlara kendilerini dokunulmaz hissetmeleri için yardım etmiş. Normal yaşamlarında etraflarında görünmez bir güvenlik ağı olmasına o kadar alışmışlar ki - bağlantı, hızlı acil durum hizmetleri, sağlık ve güvenlik kuralları - bunu her yerde yanlarında taşıdıklarını varsayıyorlar. Feragatnameyi mutlulukla imzalıyorlar, çünkü bunun hakkında gerçekten düşünmüyorlar. Buna inanmıyorlar. Başlarına en kötü şeyin gelmesini beklemiyorlar. Eğer gerçekten durup düşünseler, *anlasalar*, muhtemelen burada hiç kalmazlardı. Çok korkarlardı. Buranın gerçekten ne kadar izole bir ortam olduğunu öğrendiğinizde, sadece ucubelerin böyle bir yerde yaşamayı seçeceğini fark ediyorsunuz. Bir şeyden kaçan ya da kaybedecek bir şeyi kalmayan insanlar. Benim gibi insanlar.

Şimdi Doug beni gölün sol kıyısına, ağaçlara doğru götürüyor.

"Doug? Fısıldadığımın farkına varıyorum. Buradaki sessizlik, kar yüzünden daha da derinleşiyor. Sesinizi çok yüksek çıkarır. Kendinizi

Gözlem altında olmanıza rağmen. Belki de şu kalın ağaç duvarının ya da her yeri kaplayan beyaz perdenin arkasında sizi dinleyen biri olabilir. "Bunun bir kaza olmadığını size düşündüren nedir?

"Oraya vardığımızda göreceksin," diyor. Dönüp bana bakma zahmetine girmiyor, adımlarını da bozmuyor. Sonra omzunun üzerinden, "Ben "düşünmüyorum", Heather. Ben biliyorum.

Üç gün önce 30
Aralık 2018

MIRANDA

Tabii ki Emma'nın gönderdiği ve broşürün de ekli olduğu e-postaya bakma zahmetine girmedim. Bir seyahat için asla önceden heyecanlanamam - sadece turkuaz denizlerin veya karla kaplı dağların fotoğraflarını görmek beni ilgilendirmiyor. Bir şeyler hissetmek, *gerçek* olması için gerçekten orada olmalıyım. Emma bu yerden, yani Lodge'dan bahsettiğinde, hayal meyal eski zamanlardan kalma, ahşap kirişli ve kaldırım taşlı bir yer hayal etmişim. Bu yüzden binanın kendisi biraz sürpriz oldu. Lanet olsun. Tamamen modernist cam ve krom, *Oz Büyücüsü'nden* fırlamış gibi. İçinden ışık sızıyor. Karanlığa karşı dev bir fener gibi.

"Tanrım! Julien, herifler nihayet Land Rover'a vardıklarında şöyle der. "Biraz iğrenç, değil mi? Bunu söyleyecektir. Tüm zekâsına rağmen Julien'in sanatsal duyarlılığı sıfırdır. Bir Cy Twombly sergisinde dolaşırken *biraz* yüksek sesle 'Bunu beş yaşındayken çizebilirdim' diyecek türden biri. Bunun sebebinin 'biraz kaba' olması olduğunu iddia etmeyi seviyor: geçmiş estetik zevklerin gelişmesi için fazla acımasız. Eskiden bunu büyüleyici bulurdum. O farklıydı: tüm o temiz kulaklı devlet okulu çocuklarının yanında bu kaballığı severdim.

"Hoşuma gitti," diyorum. Hoşuma gitti. Sanki bir uzay gemisi gölün kıyısına inmiş gibi.

"Ben de öyle," diyor Emma. Gerçekten iğrenç olduğunu düşünse bile bunu söyleyecektir. Bazen kendimi onu test ederken, *en* çirkin şeyleri söylerken, neredeyse bana meydan okuması için onu kışkırtırken buluyorum. O asla yapmaz - sadece kabul görmeye çok heveslidir. Yine de güvenilir biri - ve Katie ile Samira son zamanlarda ortalıkta yoklar. Emma her zaman sinemaya gitmeye ya da gezmeye hazırdır.

alışveriş ya da içki. Mekânı ya da etkinliği hep ben öneririm, o da kabul eder. Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça ferahlatıcı: Katie işle o kadar meşgul ki, üç dakikasını almak için her zaman ona, dandik bir şehirli barına ben giderim.

Emma ile küçük bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl olacağını hayal ettiğim gibi. Sanki bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Bu bana oldukça *lezzetli* bir güç hissi veriyor. En son alışverişe gittiğimizde onu Myla'ya götürdüm. "Mark'ın ağzını açık bırakacak bir şeyler seçelim," dedim ona. Tam olarak doğru takımı bulduk - tatlı bir sürtük sütyeni, açık külot ve askı kombinasyonu. Birden aklıma Mark'a bunları seçmesine yardım edenin ben olduğumu söylediği bir görüntü geldi ve Mark'ın bunların hepsinin benim eserim olduğunu bildiğini düşününce beklenmedik bir arzu hissettim. Mark değil elbette, hiç olmadı. Onun dile getirilmeyen çekiciliğini her zaman hoş bir ego okşaması olarak gördüm, evet. Ama asla tahrik edici bulmadım.

Katie yokken ve Samira sürekli Priya'yla meşgulken - o çocuğa biraz takıntılı, sosyal medyada bu kadar çok fotoğraf paylaşmak sağlıklı olamaz - kendimi Emma'nın arkadaşlığına geri dönerken buldum. Kesinlikle üçüncü bir seçenek.

Bunu, herkesle hasret gidermeyi dört gözle bekliyordum. Birlikte olduğumuzda eski rollerimize geri dönmemizde bir güvenlik var. Aylarca ayrı kalabiliriz ve sonra birbirimizin yanındayken her şey her zamanki gibi olur, neredeyse Oxford'dayken olduğu gibi, ihtişamlı günlerimizde gibi. En çok görüşmek istediğim kişi Katie tabii ki. Bu sabah onu tren istasyonunda yeni saçları ve tanımadığım kıyafetleriyle görünce, onu son gördüğümünden bu yana ne kadar uzun zaman geçtiğini ve onu ne kadar özlediğimi fark ettim.

Köşkün içi çok güzel - ama burada sadece yemek yiyeceğimiz için memnunum, uyumayacağımız için değil. Cam, buradaki aydınlık alan ile dışarıdaki karanlık arasındaki kontrastı vurguluyor. dışarıdan ne kadar görünür olduğumuzun farkına varıyorum, kavanozdaki böcekler gibi ışıklandırılmışız... ya da sahnedeki aktörler gibi, projektörler seyircileri kör ediyor. Dışarıda, karanlığın içinde gizlenmiş, bizim haberimiz olmadan içeri bakan herhangi biri olabilirdi.

Bir an için o eski karanlık his, o izlenme hissi yüzeye çıkma tehdidinde bulundu. Her şey başladığından beri, on yıldır yanımda taşıdığım bir duygu. Kendime bütün meselenin dışarıda kimsenin olmaması olduğunu hatırlatıyorum.

Orada. Bekçi ve bizi karşılamaya gelen müdür - Heather - dışında neredeyse tamamen yalnızız.

Heather otuzlu yaşlarının başında, kısa boylu, güzel bir kadın - gerçi düzgün bir saç kesimi ve biraz makyaj onu daha da güzelleştirirdi. Onun gibi birinin böyle bir yerde yalnız *yaşayarak* ne yaptığını merak ediyorum; çünkü aslında burada yaşıyor - bize kulübesinin 'hemen şurada, ağaçlara biraz daha yakın' olduğunu söylüyor. Sürekli burada olmak oldukça yalnızlık verici olmalı. Sadece düşüncelerim bana eşlik etse aklımı kaçırdım. Bazen evde olduğum günlerde, sırf sessizliği bastırmak için televizyonu ve radyoyu açıyorum.

'Ve siz,' diyor bize, 'Locaya en yakın kulübelerin hepsine sahipsiniz. Diğer konuklar gölün diğer ucundaki yatakhane kalıyorlar. "Diğer misafirler mi? Emma sorar. Gergin bir sessizlik var. "Hangi diğer Misafir mi?"

Heather başını sallar. "Evet. İzlandalı bir çift - dün geldiler.

Emma kaşlarını çatar. "Ama anlamıyorum. Buranın bize ait olduğundan emindim. Konuştuğumuzda bana söylediğin buydu. "Bütün ev size ait olmalı" demiştin.

Heather öksürür. 'Korkarım ufak bir yanlış anlaşılma oldu. Konuştuğumuzda durumun böyle olduğunu anlamıştım. Yatakhaneyi her zaman kiraya vermeyiz. Ama korkarım meslektaşımın onlara rezervasyon yaptırdığının farkında değildim ve - ah - henüz kayıt defterini doldurmamıştım.

Ortam kesinlikle bozuldu. Sadece 'diğer konuklar' ifadesi bile tatsız bir çağrışım yapıyor, bir sızma, izinsiz girme hissi uyandırıyor. Eğer bir otelde olsaydık, bu bir şey olurdu, yabancılarla çevrili olmayı beklerdiniz. Ama bu diğer insanların burada, hiçliğin ortasında bizimle birlikte olması fikri birdenbire tüm bu vahşi doğayı biraz fazla kalabalık gösteriyor.

Heather özür dileyerek, "Bu akşam Highland Dinner'da olacaklar," diyor, "ama ranzanın kendi mutfağı var, yani başka türlü Lodge'u hiç kullanmayacaklar.

"Tanrı'ya şükür," diyor Giles.

Emma onu hiç görmediğim kadar sinirli görünüyor, elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kenetlenmiş, eklem kemikleri deriden bembeyaz.

Arkamızda ani bir *patlama oldu*. Herkes dönüyor ve Julien'i görüyor, elinde yeni açılmış bir şampanya şişesi, boynundan duman gibi yükselen buhar.

'Bunun kasveti biraz canlandıracağını düşündüm,' diyor. Sıvı şişenin üst kısmından köpürür ve ayaklarının dibindeki halıya sıçrar: Bo birazını kurtarmak için bir bardak uzatır. 'Hey, kim bilir... belki diğer konuklar eğlenceli olur. Belki yarın gelip Yeni Yıl Arifesini bizimle kutlamak isterler.

Rastgele birilerinin gelip partimizi mahvetmesinden daha kötü bir şey düşünemiyorum; eminim Julien de düşünemiyordur. Ama bu onun Mr-Nice-Guy numarası. Her zaman seilmeyi, eğlenceli görünmeyi, diğer insanların onun hakkında iyi düşünmesini çok istiyor. Sanırım aşık olduğum şeylerden biri de bu.

Heather, Emma'nın mutfaktan bardakları getirmesine yardım etti. Diğerleri şampanyanın yarattığı fırsat duygusuyla tekrar gülümseyerek bardakları alıyor. İçimde bir sıcaklık hissediyorum. Onları tekrar görmek çok güzel. Çok uzun zaman oldu. Bu günlerde böyle bir arada olmak çok özel. Samira ve Katie iki yanımda. Onlara sarılıyorum. "Üç silahşörler," diye fısıldıyorum. İç çemberin en iç halkası. Samira'nın usulca küfrettiğini duyduğumda aldırmiyorum bile - sarılmam onu sarsarak gömleğine biraz şampanya dökmesine neden oldu.

Julien'in Heather'a bir bardak ikram ettiğini görüyorum, her ne kadar istemediği belli olsa da. Tanrı aşkına. Dün şarapçıda şampanya konusunda ufak bir anlaşmazlık yaşadık. On iki şişe Dom Pérignon: bin dolardan fazla şampanya. "Neden normal bir insan gibi Moët almadın?" diye sordum.

"Çünkü şikayet ederdin. Geçen sefer bana standart markalara eklenen "tüm şeker" yüzünden başının ağrıdığını söylemiştin. Miranda Adams için sadece en iyisi.'

Tencere dibin kara, seninki benden kara. Onun için her zaman biraz daha fazla olmalı, mesele bu. Biraz daha savurganlık, biraz daha fazla para. Adil payından daha fazlasına sahip olma açlığı... ve işi de buna yardımcı olmuyor. Şüpheyeye düşersen para at: Julien'in çözümü bu. İyi... dürüst olmak gerekirse benim de. Birbirimizin en kötü yanlarını ortaya çıkardığımız konusunda sık sık şaka yapmayı severim. Ama muhtemelen söylediğimden daha doğrudur.

Lanet şampanyayı almasına izin verdim. Bu yılın stresini unutmayı ne kadar çok istediğini biliyorum.

Beklediğim gibi, kadın, Heather, içmiyor. Kibarlık olsun diye küçük bir yudum aldı ve tepsiye geri koydu. Sanırım bundan fazlasına sahip olmanın profesyonelce olmadığını düşünüyor ve haklı da. Julien's sayesinde

'cömertlik' bize bu yabancının tükürüğüyle kirlenmiş, boşa harcanmış bir bardak bırakacak.

Heather bizi hafta sonu için ayarladı. Yarın geyik avına çıkacağız: "Doug sizi götürecektir, sabah erkenden gelip sizi alacak.

Doug. Ondan oldukça etkilendim. Bizden pek hoşlanmadığını söyleyebilirim. Onu rahatsız ettiğimi de söyleyebilirim. Bu bilgi bir tür güçtür.

Giles şimdi Heather'a yürüyüş rotaları hakkında bir şeyler soruyor. Bir OS haritası çıkarıp sehpanın üzerine yayıyor.

'Pek çok seçeneğiniz var' diyor. 'Bu gerçekten ne aradığınıza ve ne tür ekipmanlar getirdiğinize bağlı. Bazı insanlar tüm teçhizatlarıyla geldi: buz kazmaları, kramponlar ve karabinalar.

Bo sırtarak, "Bunun gerçekten biz olduğumuzdan emin değilim," diyor.

Çok doğru. 'Eğer çok sakın bir şey istiyorsanız, şu yol var Loch, tabii ki' - parmağıyla haritada izini sürüyor - 'birkaç mil, tamamen düz. Birkaç şelale var - ama üzerlerinde sağlam köprüler var, bu yüzden sizi çok fazla zorlayacak bir şey yok. Neredeyse karanlıkta bile gidebilirsiniz. Ölçeğin diğer ucunda Munro var, eğer bir tanesini "çantaya atmayı" planlıyorsanız ilginizi çekebilir.

"Ne demek istiyorsun? Julien sorar.

'Oh,' diyor, 'bir kupa gibi, sanırım. Birine tırmandığında ona böyle denir. Onu sahiplenirsin.

"Ah evet," diyor hızlı bir sırtışla. "Elbette - belki de bunu biliyordum. Hayır, bilmiyordu. Ama Julien gösterilmekten hoşlanmaz. Sanatla ilgili hiçbir hassasiyeti olmasa bile, görünüş kocam için önemlidir. Dünyaya sunduğunuz yüz. Diğer insanların sizin hakkınızda ne düşündüğü. Bunu herkesten iyi bilirim.

'Ya da' diyor, 'ortada bir şeyler yapabilirsiniz. Örneğin Eski Loca'ya doğru bir yürüyüş yapabilirsiniz.

"Eski Loca mı? Bo sorar.

'Evet. Orijinal kulübe bir asır kadar önce yandı. Neredeyse her şey gitti. Yani görülecek pek bir şey yok ama hedeflemek için iyi bir nokta ve arazinin muhteşem manzarası var.

"Kimsenin bundan kurtulduğunu hayal edemiyor musun? Giles öyle diyor.

"Hayır," diyor. 'Yirmi dört kişi öldü. Hayvanlarla birlikte ahır bloğunda uyuyan birkaç seyis dışında kimse kurtulamadı. Eski ahır bloklarından biri hala orada, ama muhtemelen yapısal olarak sağlam değil: yanına fazla yaklaşmamalısınız.

"Ve kimse bunu neyin başlattığını bilmiyor mu? Bo soruyor. Hepimiz hortlak gibi ilgileniyoruz - burada iğne atsan yere düşmez - ama o gerçekten endişeli görünüyor, bakışları ızgarada kükreyen odun ateşine kayıyor. Tam bir şehir çocuğu. Eminim Bo'nun normalde gerçek bir ateşe en yakın olduğu an alevli bir sambuca shot'ıdır.

"Hayır," diyor Heather. "Bilmiyoruz. Belki de ızgaralardan birinde başıboş bırakılmış bir ateştir. Ama bir teori var..." Heather devam etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi duraksıyor, sonra devam ediyor. "Bir teoriye göre, çalışanlardan biri, bir bekçi, savaşta yaşadıklarından o kadar zarar görmüş ki, binayı bilerek ateşe vermiş. Bir tür cinayet-intihar. Yangının Fort William'a kadar görülebildiğini söylüyorlar. Yardımın gelmesi bir günden fazla sürmüş... o zaman da artık çok geç olmuş.

"Bu çok boktan," diyor Mark ve sırtıyor.

Heather'ın Mark'ın sırtışından etkilenmiş gibi görünmediğini fark ediyorum. Muhtemelen iki düzine insanın yanarak ölmesi fikrinin bir insanı nasıl eğlendirebileceğini merak ediyor. Mark'ın oldukça karanlık - ama genel olarak zararsız - bir mizah anlayışı olduğunu anlamak için onu oldukça iyi tanımanız gerekir. Bunun için onu affetmeyi öğreniyorsunuz. Tıpkı hepimizin Giles'in - Bay Uyumlu gibi görünmeyi sevse de - bir sonraki içkiyi ısmarlama konusunda biraz katı olabileceğini öğrendiğimiz gibi ... ve sabahları en az iki fincan kahve içmeden Bo ile konuşmamayı gibi. Ya da görünüşte çok tatlı ve hafif olan Samira'nın hiç kimsenin tutamadığı kadar kin tutabilmesi. Eski arkadaşlarla ilgili bir şey bu. Onlar hakkındaki bu şeyleri bilirsiniz. Onları sevmeyi öğrenmişsinizdir. Bu bizi birbirimize bağlayan tutkaldır. Sanırım aile gibi. Tüm o geçmiş. Birbirimiz hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyoruz.

Heather kolunun altından bir pano çıkarıyor, birdenbire işle ilgilenmeye başlıyor. "Hanginiz Emma Taylor? Depozitoyu ödeyen kişi olarak kredi kartınızı kaydettim.

"O benim. Emma elini kaldırır.

"Harika. İstedğin tüm malzemeleri buzdolabında bulabilirsin. Liste burada. Dana fileto, kabuğu soyulmamış istiridye - Iain onları

Bu sabah Mallaig'de - somon füme, uskumru füme, havyar, hindiba, rokfor, ceviz, yüzde yüz çikolata, yüzde seksen be çikolata, bldrcn yumurtası - nefes almak için duraklıyor - 'çift krema, patates, asma domates...'

Tanrım. Sürece yaptığım gizli katkı birdenbire oldukça yetersiz görünmeye baladı. Eğlenen bir bakış atmak için Katie'nin gözlerini yakalamaya çalışıyorum. Ama onu o kadar uzun zamandır görmemiştim ki sanırım biraz senkronize olamadık. Büyük pencerelerden dışarı bakıyor, grne göre düşünceleri içinde kaybolmuş.

EMMA

Listeyi kontrol ettim. Doğru domatesleri aldıklarını sanmıyorum - bebek domatesler değiller - ama muhtemelen idare edebilirim. Daha kötüsü de olabilirdi. Sanırım yemek pişirme konusunda biraz titizim: Üniversitede başladım ve o zamandan beri bir tutkum oldu.

"Teşekkür ederim," diyor Heather, ben listeyi geri verirken.

"Bütün bunları nereden buldun? Bo soruyor. "Buralarda fazla dükkan yoktur herhalde?

"Hayır. Iain gidip çoğunu Inverness'ten aldı ve trenle geri getirdi - bu daha kolaydı.

"Ama neden bir tren istasyonu olsun ki? diye sorar Giles. "Orada indiğimizi biliyorum, ama başka türlü orayı kullanan çok fazla insan olamaz, değil mi?

"Hayır," diyor. 'Hiçbir zaman da olmadı. Bu komik bir hikaye. On dokuzuncu yüzyılda laird, demiryolu şirketi arazisinden demiryolu geçirme teklifiyle kendisine geldiğinde istasyonu inşa etmeleri için ısrar etmiş.

Nick, "Neredeyse kendi özel platformu gibi bir yer olmalı," diyor.

Kadın gülümser. 'Evet ve hayır. Çünkü bazı ... istenmeyen sonuçlar vardı. Burası viski ülkesi. Ve eskiden çok sayıda yasadışı damıtma yapılıyordu - ve büyük damıtma tesislerinden hırsızlık yapılıyordu. Örneğin eski Glencorin fabrikası oldukça yakın. Demiryolundan önce buradaki kaçakçılar, çok yavaş olan ve güneye doğru uzun yolculuklarında yetkililer tarafından durdurulma olasılığı çok yüksek olan vagonlara güvenmek zorundaydı. Ama tren başka bir meseleydi. Birdenbire ürünlerini bir günde Londra'ya ulaştırabilirlerdi. Efsaneye göre tren muhafızlarından bazıları onların maaşlı elemanlarıydı ve gerektiğinde göz yummaya hazırıldılar. Bazıları da' - durdu, *darbeyi vurmaya* hazırlanıyordu - 'yaşlı laird'in kendisinin *de* bu işin içinde olduğunu, tren istasyonunu istediği günden beri bunu planladığını söylüyordu. Öne doğru oturuyor. "Eğer ilgileniyorsanız, burada viski

arazinin her yerinde. Haritada işaretlenmişler. Onları keşfetmek benim için bir hobi.

Başının üstünden Julien'in gözlerini devirdiğini görüyorum. Ama Nick'in ilgisini çekiyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor. 'Hepsi bulunmadı mı? Kaç tane var?'

"Oh, emin değiliz. Ne zaman sonuncusunu keşfettiğimi düşünsem, bir başkasıyla karşılaşıyorum. Son sayımda toplam on beş tane. Çok akıllıca yapılmışlar, gerçekten de küçük kayalıklar, kayalardan inşa edilmişler, karaçalı ve funda ile kaplanmışlar. Tam tepelerinde olmadığınız sürece neredeyse görünmezler. Yamacın içinde kayboluyorlar. İsterseniz size birkaç tane gösterebilirim.

"Evet lütfen," der Katie - Julien'in "Hayır teşekkürler," demesiyle aynı anda. Biraz garip bir duraklama olur.

"Şey," Heather küçük, kibar bir gülümseme veriyor, ama Julien'e bakışında bir çelik parıltısı var. "Bu zorunlu değil elbette.

Göründüğü kadar tatlı ve çekingen biri olmadığı izlenimini edindim. Aferin ona. Bana kalırsa Julien'in yaptığı yanına kâr kalıyor. İnsanlar onun istediği gibi davranmasına izin vermeye hazır görünüyorlar, bunun nedeni kısmen çok yakışıklı olması, kısmen de cazibesini bir düğmeye basar gibi açabilmesi. Genellikle bu sonuncusunu, özellikle tartışmalı ya da acımasız bir şey söyledikten sonra yapar - böylece hemen acısını çıkarabilir... gerçekten bunu kastetmediğini düşünmenizi sağlayabilir.

Bu kulağa ekşi üzüm gibi gelebilir. Ne de olsa Mark her zaman sadece kendisi olarak insanları rencide ediyor: uygunsuz bir şekilde gülüyor ya da zevksiz şakalar yapıyor. Çoğu insanın kiminle yemek yemeyi tercih edeceğini biliyorum. Ama en azından Mark kendi tarzında otantik - bu bazen otantik olarak sıkıcı anlamına gelse bile (onun hatalarına karşı kör değilim). Julien çok *yüzeysel*. Altında neler olduğunu merak etmeme neden oldu.

Düşüncelerim Bo tarafından bölündü. "Bu inanılmaz," diyor etrafına bakarak. *Gerçekten de öyle*. Son birkaç yılda herhangi birinin seçtiği yerlerden daha iyi, buna şüphe yok. Tüm gün boyunca ilk kez kendimi iyice rahatlamış hissediyorum ve kendime burada olmanın tadını çıkarma, burayı bulmamdaki emeğimle gurur duyma izni veriyorum.

İçinde bulunduğumuz oda oturma odası: iki büyük, yumuşak kanepe ve çeşitli koltuklar, yerde güzel eski halılar, yanında yeni doğranmış odun yığını olan geniş bir şömine - "Odunla birlikte turba kullanıyoruz," diyor Heather, "güzel bir duman vermek için. Üst kitap rafları

antika kitaplarla dolu, zümrüt ve kırmızı sırtlar altınla kabartılmış ve alt kısım tüm eski masa oyunu klasikleri ile dolu: Monopoly, Scrabble, Twister, Cluedo.

İç duvarda - dış duvar tamamen camdan yapılmıştır - birkaç geyik başı monte edilmiştir. Boynuzlarının düşürdüğü gölgeler, sanki yaşlı ölü ağaçların düşürdüğü gölgeler gibi devasa. Cam gözler bazı resimlerde olduğu gibi bir etki yaratıyor; nereye giderseniz gidin sizi takip ediyor, aşağıya doğru korkuyla bakıyor gibiler. Katie'nin onlara baktığını ve ürperdiğini görüyorum.

Binanın modernist tarzının ev sıcaklığındaki iç mekanla uyuşmayacağını düşünebilirsiniz ama bir şekilde uyuşuyor. Aslında, dış cam eriyip gitmiş gibi görünüyor, böylece sanki dışarıdaki manzara ile aramızda hiçbir engel yokmuş gibi. Sanki halıdan doğruca akşam ışığında kocaman ve gümüş rengi, siyah ağaçlarla çerçevelenmiş göle doğru yürüyebiliyorsunuz. Her şey mükemmel.

"Pekâlâ," diyor Heather, "şimdi yerleşmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Hangi kulübenin size daha uygun olduğuna karar vermenize izin vereceğim.

Yürümeye başladığında durur ve topuklarının üzerinde döner. Avucunu başına vuruyor, bir unutkanlık pandomimi yapıyor. "Şampanyadan olmalı," diyor, ama ben pek öyle düşünmüyorum; sadece birkaç yudum içti. 'Size söylemem gereken çok önemli birkaç güvenlik konusu var. Yakın çevremizin ötesinde bir yürüyüşe çıkmayı planlıyorsanız - örneğin göl - bize haber vermenizi rica ediyoruz. Dışarısı zararsız görünebilir, ancak yılın bu zamanında durum saatler, bazen de dakikalar içinde değişebilir.

"Ne şekilde? Bo sorar. Tüm bunlar ona çok yabancı geliyor olmalı: Bir keresinde New York'ta beş yıl yaşadığını ve şehir dışına sadece bir kez çıktığını, çünkü 'hiçbir şeyi kaçırmak istemediğini' söylediğini duymuştum. Açık havayı seven biri olduğunu sanmıyorum.

'Kar fırtınaları, ani sisler, sıcaklığın hızla düşmesi. Bu manzarayı bu kadar heyecan verici kılan da bu... ama aynı zamanda, eğer isterse, ölümcül de olabiliyor. Örneğin bir fırtına çıkarsa, yürüyüşe çıkıp çıkmadığınızı ya da evlerinizde güvende olup olmadığınızı bilmek isteriz. Ve,' hafifçe yüzünü buruşturuyor, 'geçmişte kaçak avcılarla *küçük bir* sorun yaşadık-'

"Kulağa oldukça Viktoryen geliyor," diyor Julien.

Heather bir kaşını kaldırır. "Bu insanlar ne yazık ki *öyle değil*. Bunlar eve bir tane götüren eski romantik halk kahramanlarınız değil.

Takip ekipmanları ve av tüfekleri taşıyorlar. Bazen paranın satın alabileceği en iyi kamuflaj kıyafetlerini giyerek gündüz çalışırlar. Bazen de gece çalışırlar. Bunu eğence için yapmıyorlar. Etleri karaborsada lokantacılar, boynuzları eBay'de ya da yurtdışında satıyorlar. Almanya'da büyük bir pazar var. Artık arazinin ana kapısında güvenlik kamerası var, bu da yardımcı oldu ama içeri girmelerini engelleyemedi.

"Endişelenmeli miyiz? Samira soruyor.

"Oh, hayır," diyor Heather çabucak, belki de tüm bunların İskoç Yaylaları'nın tehdit edici olmayan huzur ve sessizliği için gelen konuklara nasıl gelebileceğini ilk kez fark ederek. 'Hayır, hiç de değil. Aslında bir süredir doğru dürüst bir kaçak avlanma vakası yaşamadık. Doug davayla yakından ilgileniyor. Sadece haberdar olmanızı istedim. Eğer arazide tanımadığınız birini görürseniz, ikimizden birine haber verin. Onlara yaklaşmayın.'

Tüm bu tehlike konuşmalarının atmosferi nasıl hafiflettiğini hissedebiliyorum. "Burada olmanın şerefine kadeh kaldırmadık," diyorum hemen, şampanya kadehimi kaparak. "şeref! Kadehi Giles'ınkine biraz fazla kuvvetle çarpıyorum ve o da dökülmesini önlemek için geri sıçırıyor. Sonra aklına bir fikir geliyor, Miranda'ya dönüyor ve o da aynısını yapıyor. İşe yarıyor gibi görünüyor: Odanın içinde küçük bir zincirleme reaksiyon başlıyor, ritüelin tanıdıklığı g l msemleri artırıyor. Bize kutlama yaptığımız gerçeğini hatırlatıyor. Burada olmanın iyi - hayır, harika - olduğunu.

KATIE

Hangi kamarayı alacağım konusunda herhangi bir tercih belirtmemin bir anlamı yok. Ben grubun tekiyim ve benim kamaramın en küçük kamara olması gerektiği konusunda herkes zımneden hemfikir. Diğerlerinden hangisini kimin alacağı konusunda biraz iyi huylu bir çekişme var. Bir tanesi diğerlerinden biraz daha büyük ve Samira -muhtemelen haklı olarak- Priya'dan dolayı Giles'la birlikte ona sahip olması gerektiğini düşünüyor. Sonra hem Nick hem de Miranda açıkça gölün en iyi manzarasına sahip olanı istiyorlar - bir an için Nick'in Miranda'yı kızdırmak için böyle söylediğinden şüpheleniyorum ama sonra nezaketle vazgeçiyor. Herkes en iyi şekilde davranıyor.

Miranda, her şeye karar verdikten sonra, "Hadi şimdi yürüyüşe çıkalım," diyor. "Biraz keşfedelim.

"Ama tamamen karanlık," diyor Samira.

'Bu her şeyi daha da güzelleştirecek. Şampanyanın bir kısmını gölün aşağısına götürebiliriz.

Bu klasik Miranda. Başka biri olsa akşam yemeğine kadar Loca'da dinlenmekten memnun olurdu ama o her zaman macera arar. Yirmi yıl kadar önce hayatıma ilk girdiğinde, her şey bir anda daha heyecanlı hale geldi.

"Priya'yı yatırmam lazım," diyor Samira, bebeğin taşıyıcısında uyuyakaldığı yere bakarak. "Onun için geç oldu bile.

Miranda, Samira'ya doğru bir bakış bile atmadan, "Peki," diyor.

Samira'nın yaralı bakışını görüyor mu bilmiyorum. Bugünün büyük bölümünde Miranda, Priya'ya sanki fazla bir yükmuş gibi davrandı. Birkaç yıl önce 'Julien'le çocuklarımız olduğunda' diye konuştuğunu hatırlıyorum. Son zamanlarda onu yeterince görmedim, bu yüzden ilgisizliğinin gerçek mi yoksa bazı gerçek kişisel acıları maskeleydiğinden emin değilim. Miranda her zaman bir blöf şampiyonu olmuştur.

Geri kalanımız - Giles da dahil - dışarıda karanlığa doğru ilerliyor. Samira kulübelerine doğru yürürken ona bir bakış atıyor - muhtemelen onun da gidip Priya'nın yatma vaktine yardım etmesi gerekiyordu. Muhtemelen bu onların anlaşmazlığa en çok yaklaştıkları andı. O kadar mükemmel bir çiftler ki - o kadar saygılı, o kadar uyumlu, o kadar sevgi dolu - neredeyse mide bulandırıcı.

Bo, Julien ve Emma yolu aydınlatmak için Lodge'da verilen meşaleleri kullanarak, engebeli zeminde tökezleyerek suya doğru patikadan aşağı doğru yürüyoruz. İçerideki sıcaklıkta dışarıdaki havanın ne kadar acımasız olduğunu unutmuşum. Hava o kadar soğuk ki sanki yüzümdeki deri, çiğ havayı protesto etmek için kafatasıma doğru büzüşüyor. Biri kolumu tuttu ve sıçradım, sonra Miranda olduğunu fark ettim.

'Merhaba yabancı,' diyor. 'Seni görmek çok güzel. Tanrım, seni özlemişim. Böyle bir itirafta bulunması çok alışılmadık bir şey - ve bunu söyleme biçiminde de bir şeyler var. Ona bakıyorum ama yüz ifadesini seçemeyecek kadar karanlık.

"Sen de," diyorum.

"Ve saçlarını farklı kestirdin, değil mi? Elinin yüzümü çevreleyen saç telleriyle oynamak için yukarı kalktığını hissediyorum. Ondan uzaklaşmamak için elimden geleni yapıyorum. Miranda her zaman alingan olmuştur - ben de her zaman bunun tam tersi oldum.

"Evet," diyorum, "bana söylediğin gibi Daniel Galvin'e gittim "Bensiz mi?"

'Oh - düşünemedim. Birdenbire birkaç saatlik boş vaktim oldu... bir işi beklediğimizden erken bitirmiştik.

"Peki," dedi, "bir dahaki sefere gittiğinde bana haber ver, tamam mı? Bir randevu ayarlarız. Son zamanlarda gezegenden düşmüş gibisin. Sesini alçaltıyor. "Emma'ya başvurmak zorunda kaldım... Tanrım, Katie, o kadar iyi ki aklımı başımdan alıyor.

'Özür dilerim,' dedim, 'işte çok meşguldüm de. Bilirsiniz, ortaklık için uğraşıyorum.

"Ama zaman böyle olmayacak, değil mi?" "Hayır," diyorum, "sanmıyorum.

'Çünkü son zamanlarda düşünüyordum da... eskiden nasıldı hatırlıyor musunuz? Yirmili yaşlarımızda? Her hafta birbirimizi görürdük, sen ve ben, hiç . Cuma gecesi dışarı çıkıp sarhoş olmak için bile olsa.

Başımı sallıyorum. Yine de görebildiğinden emin değilim. "Evet," diyorum - sesim biraz boğuk .

'Tanrım, ya gece otobüsü? İkimiz de uyuyakalmıştık ve hattın sonuna kadar gitmiştik... Kingston, değil mi? Ve o yirmi dört saat açık Tesco'ya gittiğimiz ve eve döndüğünde aniden omlet yapman gerektiğine karar verdiğin ve o yumurta kartonunu düşürdüğün ve her yere yayıldığı - *her yere* demek istiyorum - ve biz de büyük aptal topuklu ayakkabılarımızla kaçmaya karar verdiğimiz zaman ...' Gülüyor ve sonra duruyor. "Tüm bunları özlüyorum... o *dağınıklığı*. Ses tonunda çok fazla hüznün var. Şu anda yüz ifadesini göremediğim için mutluyum.

'Ben öyle,' diyorum.

"Şu halinize bakın," diyor Julien bize dönerek. 'Hırsızlar kadar kalın. Ne dedikodusu yapıyorsunuz?'

"Hadi," diyor Giles, "geri kalanımızla paylaş!

"Şey," diyor Miranda hızla, bana doğru eğilerek, "bunu yapabildiğimize sevindim - hasret gidermek için. Seni gerçekten özledim, K.' Kolumu hafifçe sıkıyor ve sanırım yine sesinde ufak bir tutukluk duyuyorum. İğneli bir suçluluk duygusu; kötü bir arkadaş oldum.

Sonra dönüşüyor, kolunun altından yeni bir şampanya şişesi çıkarıyor ve diğerlerine "Bakın bende ne var!" diye bağıyor.

Yuhalamalar ve alkışlar var. Giles aptalca bir sevinç dansı yapıyor; bastırılmış enerjisini boşaltan küçük bir çocuk gibi. Ve bu bulaşıcı gibi görünüyor... birden herkes çok gürültü yapıyor, heyecanla konuşuyor, sesler boş arazide yankılanıyor.

Sonra Emma sessiz bir ünlemle önümüzde durdu. "Oh!

Onu neyin durdurduğunu görüyorum. Gittiğimiz iskelede ay ışığının silüetine bürünmüş bir figür duruyor. Oldukça uzun boylu ve şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse insanlık dışı bir şekilde hareketsiz duruyor. Av bekçisi sanırım. Doğru boyda. Ya da belki az önce duyduğumuz diğer konuklardan biri?

Bo meşalesini figüre doğru tutuyor ve biz de adamın dönmesini ya da en azından hareket etmesini bekliyoruz. Ve sonra Bo gülmeye başlıyor. Şimdi elindekinin ne olduğunu görüyoruz. Bu bir adam değil. Antony Gormley tarzı, düşünceli düşünceli bakan bir adam heykeli.

Hepimiz iskeleye oturduk ve göle baktık. Çok az rüzgar olmasına rağmen yüzeyde sık sık küçük bir dalgalanma oluyor. Dalgaların altında bir şey olmalı, camsı yüzey bu sırları saklıyor.

Şampanyaya rağmen herkes birdenbire biraz durgunlaştı. Belki de çevremizin muazzamlığı yükselen uçsuz bucaksız siyah zirveler, yukarıdaki devasa gece göğü, her yere yayılan sessizlik- bizi sessizliğe sürükledi.

Yine de sessizlik her yere yayılmış değil. Burada yeterince uzun süre oturduğunuzda başka sesler de duymaya başlıyorsunuz: çalılıklardaki hışırtılar ve sürtünmeler, gölden gelen gizemli sıvı yankıları. Heather bize içinde yaşayan dev turna balıklarından bahsetti - varlıkları Lodge'un duvarına monte edilmiş canavarca olan tarafından onaylandı. Devasa çeneler, keskin dişler, Jurassic canavarlarından arta kalanlar gibi.

Üzerimizdeki uzun sarıçamların esintiyile salınarak çıkardığı *sessizliği* ve arada bir yumuşak bir gümbürtüyü duyuyorum: eski bir kar yükünü rahatsız edecek kadar güçlü bir rüzgâr. Oldukça yakın bir yerde, bir baykuşun kederli sesi duyuluyor. Bu o kadar tanıdık ama tuhaf bir ses ki, özel bir efekt değil de gerçek olduğuna inanmak zor.

Giles sesi yankılamaya çalışır: "*Ter-wit, ter-woo!*"

Hepimiz usulca gülüyoruz ama bu seste tedirgin edici bir şeyler olduğunu fark ediyorum. Bizim gibi şehir sakinleri için alışılmadık bir ses olan baykuş sesi, buranın ne kadar yabancı bir yer olduğunu vurguladı.

Bo, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Birleşik Krallık'ta böyle yerler olduğunu bile bilmiyordum," diyor.

'Ah Bo,' diyor Miranda, 'tam bir Yanki'sin. Burada her şey Londra ve küçük çikolata kutusu köyler değil.

Nick, "M25'in dışına pek çıktığını fark etmemiştim, Miranda," diyor.

"Oi! Koluna yumruk atıyor. "Ara sıra yapıyorum. Noel'den önce Soho Çiftlik Evi'ne gitmiştik, değil mi Julien? Hepimiz gülüyoruz - Miranda da dahil. İnsanlar onun kendine gülemediğini düşünüyor ama o gülebiliyor... yeter *ki çok* kötü görünmesin.

"Hadi, aç şu şişeyi Manda," diyor Bo.

'Evet.. aç, aç-' Giles bağırmasına başlar ve herkes ona katılır ... bunu yapmamak neredeyse imkansız. Bir ilahiye dönüşüyor, içinde garip bir şekilde kabilesel bir şey var. Aklıma bir pagan mezhebi geliyor; muhtemelen manzaranın etkisi - gizemli ve kadim.

Miranda ayağa kalkıyor ve mantarı göle doğru ateşliyor; mantar kendi dalgacıklarını oluşturuyor ve suyun üzerinde parlayan halkalar halinde genişliyor. Biz

doğrudan şişeden içiyor, kız rehberler gibi elden ele dolaştırıyor, soğuk, yoğun köpüklü sıvı boğazımızı yakıyor.

"Oxford gibi," diyor Mark. "Nehir kenarında oturup finallerden sonra saat üçte kafayı bulmak gibi.

"Ama o zaman cava içiyorduk," diyor Miranda. 'Tanrım - o şeyden galonlarca içtik Tadının kusmuk gibi olduğunu nasıl fark etmedik?

"Bir de nehir kenarında verdiğiniz o parti vardı," diyor Mark. "Siz ikiniz" - Miranda ve beni işaret ediyor - "ve Samira.

"Evet," diyor Giles. "Tema neydi?

"*Güzel ve Lanetliler*" dedim. Herkes yirmili yaşların kıyafetleriyle gelmek zorundaydı, böylece hepimiz Evelyn Waugh ve arkadaşları gibi Parlak Genç Şeylermişiz gibi davranabilirdik. Tanrım, çok iddialıydık. Bunu düşünmek eski bir günlük yazısını okumak gibi, gülünç ... ama aynı zamanda hoş. Çünkü harika bir akşamdı, hatta büyüleydi. Kıyı boyunca mumlar yakmış ve onları fenerlere koymuştuk. Herkes kostümleri için çok çaba sarf etmişti ve evrensel olarak gurur vericiydi: kızlar püsküllü flapper'lar ve erkekler siyah kravatlar içinde. Elbette Miranda uzun metalik bir kılıf içinde en çarpıcı görünendi. Sarhoş bir halde partiye bakarken yaşadığım coşku dolu anı hatırlıyorum. Küçük yaşlı ben nasıl olmuştu da böyle bir yere gelebilmişim? Tüm bu insanlar benim arkadaşımken? Ve özellikle de o kızla - o kadar göz alıcı, o kadar *ışıltili* - en iyi arkadaşım olarak?

Lodge'un ve kulübelerin ışıklarına doğru geri yürürken, biraz solumuzda, sauna binasından atılan ışıktaki siluet halinde başka bir heykel görüyorum. Bu heykel gölden uzağa, bize doğru bakıyor. Diğerinin yarattığı tekinsiz şokun aynısını bu da yaratıyor bende; sanırım tam olarak yaratmak istedikleri etki bu.

Kulübemin mahremiyeti hoş bir soluklanma oldu. Şu ana kadar sekiz saate yakın bir süreyi birbirimize eşlik ederek geçirdik. Benimki bu tarafta Loca'dan en uzakta, yosun çatılı saunanın hemen ötesinde. Aynı zamanda en küçüğü. Bunların hiçbirisi beni özellikle rahatsız etmiyor. Yanımda çok az şey getirmiş olmama rağmen bavulumu açarken oyalanıyorum. Şampanyanın bıraktığı tat şimdi dilimde ekşi, içtiğim az şeyin midemde sıralandığını hissedebiliyorum. Bir bardak su içiyorum. Sonra banyodaki ayaklı metal küvette, biberiye ve oluşan yoğun bir aromaterapik koku yaratan organik banyo yağını kullanarak uzun ve sıcak bir banyo yapıyorum.

Loch'a doğru bakan yüksek bir pencere var, ancak dışarıdaki manzara, Raphaelite öncesi bir tablodan bir şey gibi, vahşi bir sarmaşık büyümesi tarafından yarı gizlenmiş durumda. Ayrıca, ben fark etmeden önce birinin içeri bakıp beni banyoda bir süre izleyebileceği kadar yüksek - eğer izlediysem tabii. Bunun neden aklıma geldiğinden emin değilim - özellikle de burada bakacak neredeyse hiç kimse yokken - ama düşünce bir kez aklıma girdi mi ondan kurtulamıyorum. Küçük keten kareyi manzaranın karşısına çekiyorum. Bunu yaparken lavabonun üzerindeki aynada yansımamı görüyorum. Işık iyi değil ama berbat görüldüğümü düşünüyorum: solgun ve hasta, gözlerim karanlık çukurlar.

İtiraf etmeliyim ki, bu yıl gelmemeyi yarı yarıya düşündüm. Bir şey yapmak için 'çok geç' olana kadar gelen kutumda Emma'dan gelen e-postayı görmemiş gibi davrandım. Anı, asi bir düşünce: Belki de üzerime düşeni yaptım? Üç gün boyunca burada saklı kalabilirdim ve diğerleri ortadan kaybolduğumu fark etmeden yeterince gürültü ve drama yaparlardı. Nick, Bo ve Samira harekete geçtiklerinde yeterince gürültü yapıyorlar ama Miranda tek *başına* bütün bir partiye yetecek kadar gürültü ve drama çıkarabilir.

Tabii ki, sessiz biri olarak bilinmemin de yardımı olur. Gözlemci, arka planda eriyen. Miranda, Samira ve ben birlikte yaşadığımız zamanki dinamik buydu. Onlar oyuncu, ben seyirciydim.

Tüm bunları birlikte çalıştığım insanlara anlatırsanız şaşıracaklarını tahmin ediyorum. Şu anda şirketteki en kıdemli avukatlardan biriyim. Umarım ortak olmaktan çok uzak değilimdir. İnsanlar söylediklerimi dinliyor. Sunumlar yapıyorum, sessiz bir toplantı odasında çınlayan kendi sesimle oldukça rahatım. Aslında bu duyguyu seviyorum... yüzlerin bana doğru döndüğünü ve söyleyeceklerimi dikkatle dinlediklerini görmek. Saygı uyandırıyorum. Bütün bir ekibi yönetiyorum. Ve yetki sahibi olmayı sevdiğimi fark ettim. Sanırım hepimiz kendimizin farklı versiyonlarını taşıyoruz.

Bu grupta her zaman ikinci planda kaldım. İnsanlar sık sık benim gibi birinin Miranda gibi bir arkadaşla ne işi olduğunu merak etmişlerdir, eminim. Ama aşkta olduğu gibi arkadaşlıkta da zıt kutuplar birbirini çeker. Dışa dönük ve içe dönük, yin ve yang.

Miranda'dan hoşlanmamak çok kolay olurdu. Güzellik ve servet tanrıları tarafından kutsanmıştır. 'Genç kızlara kötü, gerçekçi olmayan bir örnek' olarak gösterilen türden absürt bir vücuda sahip - sanki kişisel olarak photoshoplanmış gibi. Bu kadar zayıf birinin bu büyüklükte göğüslere sahip olması gerçekten adil görünmüyor; büyük ölçüde yağdan oluşmuyorlar mı? Ve

Kalın, sinir bozucu derecede parlak sarı saçlar ve yeşil gözler... Gerçek hayatta Miranda dışında kimsenin gözleri doğru düzgün yeşil değildir. Muhtemelen bir sürtük olduğunu hemen varsayabileceğiniz türden bir insan. Ki öyle de olabilir, kesinlikle.

Mesele şu ki, zaman zaman despot tavırlarının altında Miranda çok nazik olabiliyor. Örneğin, annemle babamın evliliğinin çatırdadığı bir dönem vardı - evdeki bağırış çağırışlardan kaçmak için canım ne zaman isterse onun evinde kalmak için sürekli bir davetim vardı. Ya da altıncı sınıftaki erkek arkadaşım Matt, daha güzel ve popüler olan Freya için beni acımasızca terk ettiğinde, Miranda bana sadece ağlamam için bir omuz vermekle kalmamış, aynı zamanda onun klamıya olduğu söylentisini de ortaya atmıştı. Ya da üniversitenin yaz balosu için elbise alacak param olmadığında, bunu hiç sorun etmeden bana kendi elbiselerinden birini vermişti: gümüş ipekten bir sütun.

Buraya gelirken tren yolculuğunun bir noktasında gözlerimi açtığımda Miranda'nın beni izlediğini ettim. O yeşil gözleri. Çok keskin, çok değerlendirci. Sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi hafifçe kaşlarını çattı. Tekrar uyuyormuş gibi yaptım, çabucak. Bazen Miranda'nın beni o kadar uzun zamandır tanıdığını gerçekten inanıyorum ki, eğer yeterince dikkatli bakarsa bir yerlerde zihnimi okuma yeteneği kazanmış olabilir.

O ve ben grubun geri kalanından bile daha eskiye gidiyoruz. Sussex'teki küçük bir okula kadar. İki yeni kız. Biri çoktan altın rengine bürünmüştü, üzerinde paranın ışıltısı vardı - ailesi onun 'çabalamasını' istediği için (ve kapsamlı bir eğitimin Oxford'a girme şansını artıracağını düşündükleri için) yakınlardaki bir özel okuldan taşınmıştı. Diğer kız fare saçlı, okulun ikinci el koleksiyonundan alınmış büyük üniforması içinde çok zayıftı. Altın kız (daha ilk sabahtan popüler olmuştu) ona acımış, toplantılarda yan yana oturmaları için ısrar etmişti. Onu kendi projesi yapıyor, kabul edildiğini ve daha az yalnız olduğunu hissettiriyor.

Neden en iyi arkadaşı olarak beni seçtiğini asla bilemedim. Çünkü o beni seçti: Benim bununla çok az ilgim vardı. Ama Miranda her zaman beklenmedik şeyler yapmayı, başkalarının ondan beklentilerine meydan okumayı sevmiştir. Diğer kızlar onunla arkadaş olmak için sıraya giriyordu, bunu hala hatırlıyorum. Tüm o saçlar - o kadar sarı ve parlaktı ki gerçek gibi görünmüyordu. Kirpikleri o kadar uzundu ki, bir keresinde maskara sürdüğü için bir öğretmeni tarafından azarlanmıştı: adaletsizlik! Gerçek göğüsler - on iki yaşında. Çok iyiydi.

Sporda başarılı, zeki ama *çok* zeki değil (gerçi kız okullarında akademik yetenek karma okullardaki kadar büyük bir handikap değil).

Diğer kızlar bunu anlayamıyordu. Onlarla, herhangi biriyle olmak varken neden benimle arkadaş olsun ki? İnsanlardan bu kadar 'hoşlanmıyorsa' onda garip bir şeyler olmalıydı. O okulu bir kraliçe gibi yönetebilirdi. Ama bu yüzden, benimle olan arkadaşlığı yüzünden, muhtemelen hiçbir zaman olabileceği kadar popüler olamadı. Ama ergenlik dönemimizde gitmeye başladığımız partilerdeki erkekler için bunun bir önemi yoktu. Yolun yukarısındaki erkek lisesinin öğrencilerinin evlerine ya da sahildeki partilere hiç davet edilmedim. Miranda o zaman beni geride bırakabilirdi. Ama o beni yanına aldı.

Bunu düşündüğümde daha da çok utanıyorum. Bu duygu, onun Edward döneminden kalma güzel evinde kaldığımda ve eve kendim için küçük bir hatıra götürmek istediğimde hissettiğim duyguyla aynı. Küçük bir şey, onun fark etmeyeceği bir şey: bir saç tokası ya da bir çift dantelli çorap. Böylece duvarlarında lekeler ve kırık panjurlar olan iki oda bir salon pis bej yatak odamda bakacak güzel bir şeyim olurdu.

Saat sekiz gibi ön kapı çalındı: Nick ve Bo, Tanrı'ya şükür. Bir an için Miranda olabileceğini düşünmüştüm. Nick ve ben birinci sınıf haftasında tanıştık ve o zamandan beri arkadaşız. Üniversitenin tüm iniş çıkışlarında yanımdaydı.

İkisi içeri girip evi kontrol ediyor. Onları içeri aldığımda Nick, 'Kulübeniz tıpkı bizimki gibi,' dedi, 'ama biraz daha küçük. Ve *çok* daha düzenli ... Bo zaten her yeri eşyalarıyla kapladı.'

"Hey," diyor Bo. 'Sadece aynı kıyafetin üç versiyonuyla seyahat etmediğim için.

Abartı bile sayılmaz. Nick, kendi kendine dayattığı bir üniforması olan insanlardan biri: Gıcır gıcır beyaz bir gömlek, koyu renk bir kot pantolon ve chukka botlar. Belki şık bir blazer ceket ve elbette her zaman imzası olan kaplumbağa kabuğu Cutler and Gross gözlükleri. Bir şekilde bunu başarıyor. Onda şık, otoriter - oysa daha az ölümlü birinde biraz sade görünebilir.

Yatağın önündeki yumuşak koltuklara birlikte oturuyoruz.

Bo havayı kokluyor. 'Burası da harika kokuyor. Bu da ne?'

"Banyo yaptım.

"Yağın güzel göründüğünü düşünmüştüm. Burada işleri yarım yapmıyorlar, değil mi? Emma gerçekten çok iyi iş çıkarmış. Bu harika.'

"Evet," diyorum, "öyle. Ama bunu söylemek istediğim kadar coşkulu bir şekilde söylemedim.

"İyi misin? Nick omzuyla beni itti. 'Umarım bunu söylememe kızmazsın ama biraz... keyifsiz görünüyorsun. Bu sabahtan beri. Biliyorsun, trende diğer vagona bindirilmenle ilgili olan şey, eminim kasıtlı değildi. Eğer Miranda olsaydı, bu farklı bir hikaye olurdu...' Kaşlarını Bo'ya kaldırdı ve Bo onaylarcasına başını salladı. "Ben olsam aynı varsayımı yapmazdım. Ama Emma'ydı. Onun böyle biri olduğunu sanmıyorum.

"Yine de en büyük hayranım olduğundan emin değilim. Emma çok nazik biri ve geçmişte bende hoşlanmadığı bir şey görüp ondan geri çekilip çekilmediğini merak etmişim.

Bo kaşlarını çattı. "Bunu sana söyleten ne?" "Sanırım sadece bir his...

Nick, "Ben olsam bu kadar kişisel algılamazdım," diyor.

"Hayır," diyorum. 'Belki de uzun zamandır kimseyi görmediğim içindir. Ve gün içinde içmemeliyim - bu beni hep tuhaf hissettiriyor. Özellikle de yeterince yemek yemediğimde.

Bo, "Kesinlikle," diye başını sallar. Ama Nick hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor.

Sonra sordu, "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedim. "Hayır, yok.

"Emin misin?

Başımı salladım.

"Hadi o zaman," diyor Nick, "gidip şu yemekte seni doyuralım. En azından gayda, geyik eti ve kilt karışımı bir şeyler olsa iyi olur, yoksa paramı geri isteyeceğim.

Nick, Bo ve ben kol kola akşam yemeği için locaya doğru yürüyoruz. Nick her zamanki gibi narenciye ve belki biraz da tütsü kokuyor. O kadar tanıdık ve rahatlatıcı bir koku ki, yüzümü omzuna gömüp aklımdan geçenleri ona anlatmak istiyorum.

İlk başta Oxford'da Nick Manson'a biraz aşıkım. Sanırım seminer grubumun çoğu öyleydi. Güzeldi, ama yeni, yetişkin bir şekilde

Diğer tüm birinci sınıf erkeklerinden tamamen farklıydı - birçoğu hâlâ sivilceli ve çelimsizdi ya da kızlarla konuşmaktan tamamen acizdi. Onunki, örneğin Julien'in spor salonunda geliştirilmiş yakışıklılığına kıyasla çok daha sofistike bir güzellikti. Nick başka bir gezegenden ışınlanmış olabilirdi, ki bir bakıma öyleydi de. Bakaloryasını Paris'te almıştı (anne ve babası diplomattı) ve orada akıcı bir Fransızca ve Gitanes sigaralarına düşkünlük de öğrenmişti. Nick şimdi ne kadar gösterişçi olduğuna gülüyor - ama o zamanlar çoğu üniversite öğrencisi gösterişçiydi ... sadece onunki gerçekçi ve haklı görünüyordu.

İkinci yılımızın ortasında seçilmiş birkaç arkadaşımıza açıldı. Bu tam olarak bir sürpriz değildi. Kendisine utanç verici bir hevesle yaklaşan kızlardan hiçbirisiyle çıkmamıştı, bu yüzden belki de biraz soru işareti vardı. Görünürdeki bekârlığı için kendi açıklamam olduğu için bunu görmemeyi tercih etmiştim: kendini doğru kadın için saklıyordu.

Onun ortaya çıkışı biraz , aksini iddia edecek değilim. Ona olan aşkım o yaşlarda sıkça rastlanan bir yoğunluğa sahipti. Ama zamanla onu bir arkadaş olarak sevmeyi öğrendim.

Bo ile tanıştığında radardan düştü. Birdenbire onu daha az görmeye ve duymaya başladım. Kızgın hissetmemek çok zordu. Nick'e, beni bıraktığı için - çünkü o zaman öyle hissetmiştim. Bo'ya, gaspçı olarak. Ve sonra Bo'nun kendi sorunları vardı. O bir bağımlıydı, ya da hala öyle, kendi deyimiyle artık uyuşturucu kullanmayan biri. Nick birkaç yıl boyunca onun tam zamanlı bakıcısı oldu. Bo'nun da Nick'in yakın bir arkadaşı olarak bana kızdığından şüpheleniyorum. Sanırım bugünlerde kendine ve aralarındaki ilişkiye daha çok güveniyor... ya da belki de hepimiz biraz büyüdük. Yine de Bo'ya karşı bazen biraz aşırıya kaçtığımı hissediyorum. Biraz fazla samimi oluyorum. Çünkü dürüst olmam gerekirse hala onun muhtaçlığının - çünkü şu anda bile muhtaç - Nick'le artık o kadar iyi arkadaş olmamamızın nedeni olduğunu düşünüyorum. Yakınız, evet. Ama eskisi gibi değiliz.

Şimdi hava daha da serin; birbirine karışan nefeslerimiz havayı bulandırıyor. Gölün üzerinde sis şeritleri var, ama etrafımızda hava çok berrak ve yukarı baktığımda sanki soğuk bir şekilde yıldızların ışığını keskinleştirmiş gibi. Locaya giden yolda tökezleyerek ilerlerken, daha önce bize doğru bakan ikinci heykeli gördüğüm saunaya doğru bakıyorum. Ama tuhaf olan, ışıpta onu aramama rağmen

Binadan fırlatılmış, gölgede saklı olduğunu varsayıyorum ama göremiyorum.
Heykel gitmiş.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Karda yürürken, Doug'ın büyük ayak izlerine basmaya çalışırken, kulübelerinde oturan ve merak eden konukları düşünüyorum: henüz bilmiyorum.

Ta ki... Düşüncelerimi bir kenara itene kadar. Zihnimin sonuçlara varmasına izin veremem. Ama Doug haklıysa, işin içinde daha kötü bir şey var demektir. Ve aralarında bir şeyler ters , bu çok açıktı. Bir 'anlaşmazlık' olmuştu, kaybolma olayını bana anlatmaya geldiklerinde hepsi böyle ifade etmişti.

Geriye dönüp baktığımda, üç gün önce hepsi geldiğinde bir önsezi hissettiğimi söylemek kolay olurdu. Bunun tahmin etmemiştim. Ama *bir şeyler* hissettim.

Jamie'm 'kertenkele beyin' fikrinden çok etkilenmişti. Belki de işiyle ilgili bir şeydi bu. Sınırdaki, tamamen içgüdüleriyle hareket eden insanlar görüyordu: çocuklarını kurtarmadan önce yanan bir evden kaçan baba ya da tam tersi, karısını ve bebeğini yangından koruyan ve vücudunun yarısında üçüncü derece yanıklara maruz kalan kişi. Her şey amigdalaya bağlı - en içgüdüsel eylemlerimizin kökeni olan küçük gri hücreler arasında gizlenmiş küçük bir nodül. En büyük kurabiyeyi, en rahat koltuğu kapmaya yönelik bencilce dürtünün arkasında bu var. Siz daha bilinçli olarak bir tehdidin farkına bile varmadan sizi tehlikeye karşı uyanan şeydir. Bu olmadan, bir laboratuvar faresi doğrudan bir kedinin çenesine doğru koşacaktır.

Jamie insanların temelde medeni hayvanlar olduğuna inanıyordu. Temel dürtüler sosyal bir tabakasının altına gizlenmiştir; bastırılmış, kontrol altına alınmıştır. Ancak oldukça küçük stres zamanlarında bile, içlerindeki hayvan

kırmak. Bir keresinde elektrik arızası nedeniyle Edinburgh'un hemen dışında bir trende dört saat boyunca mahsur kalmış. "Bir cankurtaran botunda birlikte mahsur kalsaydınız, hangi insanların sizi hiç tereddüt etmeden yiyeceğini hemen anlardınız," dedi bana. Sadece birkaç dakika sonra yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde sürücü kabinine vuran bir adam vardı. Kafese kapatılmış bir hayvan gibiydi. Sanki içimizden birinin ona susmasını söylemesini bekliyormuş gibi bize bakıyordu... o zaman kendini tamamen kaybetmek için bir bahanesi olacaktı.

Mesele de bu, görüyorsunuz. Bazı insanlar, doğru miktarda baskı uygulandığında, her zamanki rahat ortamlarından çıkarıldıklarında, canavara dönüşmek için fazla teşvike ihtiyaç duymazlar. Bazen de insanlar hakkında güçlü bir hisse kapılırsınız ve bunu açıklayamazsınız; sadece içinizin daha derin bir yerinde bunu bilirsiniz. Bu da kertenkele beynidir.

Şimdi kendimi üç gün öncesine, hepsinin geldiği akşama dönerken buluyorum. İlk hayvan izlenimlerim.

Konaklamanın ilk gecesindeki Yayla Yemeği broşürde verilen sözlerden biridir. Ancak ne zaman bu yemeğe ev sahipliği yapsak, sanırım konuklar bu yemek olmadan da oldukça mutlu olurlar. Her zaman bir devlet yemeği gibi zoraki bir etkinlik havasına bürünüyor. Eminim bu da onlardan para koparmanın bir başka yolu. 'En iyi yerel malzemelerin' kullanıldığı gerçeğini hesaba katsak bile yemeklere yapılan zam çok büyük. Bunun toplumu bir arada tutmanın bir yolu olup olmadığını da merak ediyorum, çünkü yerel gençler ve kadınlar garson olarak istihdam ediliyor ve tüm malzemeler yakınlardaki tedarikçilerden alınıyor; buradan gelen geyik eti hariç.

Patronun burayı ilk satın aldığı zamanki manşetleri okudum - nesillerdir sahibi olan aileden - 'elitist fiyatlar', 'yerel halkın kendi topraklarından men edilmesi' hakkında şikayet eden makaleler - eski laird'in her zaman desteklediği Highlands'de dolaşma hakkı vardır, ancak patron çitler ve tehdit edici işaretler . Bunların kaçak avcılarını caydırmak için olduğunu iddia ediyor ama işin garibi, görünüşe göre önceki sahibi döneminde bu pek sorun olmamış. Belki de kaçak avcılar organize olmamış, silahlanmamış, geyik eti ve monte edilmiş geyik kafalarına olan sağlıklı talebin farkına varmamışlardı. Ama bence şu anda gerçekleşen geyik cinayetlerinin başka bir yönü daha olabilir. Verilen bir ders, geri alınan bir şey gibi.

Bir keresinde, Kinlochlaggan'daki (hala bir saatten fazla uzaklıkta) en yakın dükkanımızda, dükkan sahibine nerede çalıştığımı söyledim. 'İyi birine benziyorsun

Yeterince, kızım,' dedi, 'ama burası kötü bir yer. Yabancı parası." (Sanırım bununla patronun İngilizliğini ve misafirlerin genellikle İngiltere'den ya da daha uzaklardan gelmesini kastediyordu). "Günün birinde," dedi bana, "insanları kendilerine ait olandan uzak tutmanın bedelini ödeyecekler. O zaman Eski Köşk hakkında duyduğum ve konuklara söylemediğim bir teoriyi hatırladım: Yangının bekçi tarafından değil, lord tarafından küçümsenen hoşnutsuz bir yerli tarafından çıkarıldığı.

Yayla Yemeği, mekâna yönelik bu kötü niyetin önüne geçmeyi amaçlıyorsa, işe yaradığından emin değilim. Aksine, garsonlar muhtemelen evlerine konukların kötü davranışlarına dair hikayelerle dönüyorlar. Sarhoş - ama o kadar da sarhoş olmayan- bir sağdıcn, yere düşen peçeteyi almak için eğilen genç bir garsonu taciz ettiği bir bekarlığa veda partisini hatırlıyorum. Konuklar Glencorin single malt'ı fazla kaçırdıkları için tabaklarının içinde sızmışlardı. Bazıları personelin gözü önünde masaya kustu.

Londra'dan gelen misafir grubunun bekârlığa veda partisinden daha uslu olacağından emindim. Aralarında bir bebek vardı, bu yüzden ebeveynleri bize katılmasa bile (anne yemeklerinin kamaralarında kendilerine getirilmesini istemişti) bu kesinlikle bir şey ifade ediyordu. Geriye yedi kişi kalmıştı. Koyu saçlı adam, uzun boylu sarışın. Julien ve Miranda. Mükemmel uyumlu bir çift, aralarındaki en güzel, hatta en gösterişli isimler. Sonra ince, zarif, kumral saçlı, mimar gözlüklü adam - Nick - ve Amerikalı erkek arkadaşı Bo vardı. Üçüncü çift: Mark ve Emma. Neredeyse yakışıklı sayılabilirdi ama gözleri küçük bir yırtıcının gibi birbirine çok yakındı ve üst yarısı orantısız bir şekilde ağırdı, bu da ona doğal olmayan bir aksiyon figürü görünümü veriyordu. Kendimi onun uzun boylu sarışının bütçe versiyonu gibi olduğunu düşünürken buldum; saçlarının dipleri koyu renkti, kot pantolonunun üst kısmında üstünün çıktığı yerde bir et parçası görünüyordu. Kendime şaşırdım. Kural olarak yargılayıcı bir insan değilimdir. Ancak diğer insanlarla çok fazla etkileşiminiz olmasa bile - ki benim yok - birbirimizi yargılama içgüdüsünün, o temel insani özelliğin bizi terk etmediği ortaya çıkıyor. Ve benzerlik göz ardı edilemezdi. Saçları aynı renge boyanmıştı, kıyafetleri aynı tipteydi ve hatta gözlerini bile aynı şekilde yapmıştı, köşelerinde küçük siyah benekler vardı. Bunlar arkadaşının gözlerini büyük ve kedi gibi gösterirken, kendi gözlerinin küçüklüğünü vurgulamaya yarıyordu.

Bir de sonuncusu vardı, Katie. Tuhaf olan. İlk başta onu neredeyse kaçıırıyordum. Odanın köşesindeki gölgelerde öyle hareketsiz, öyle sessiz duruyordu ki, sanki gölgelerin içinde kaybolmak istiyordu. Bir şekilde diğerlerine benzemiyordu. Teni solgundu ve gözlerinin altında büyük mor gölgeler vardı. Kıyafetleri çok resmiydi, sanki bir iş gezisine çıkmış ve yanlışıklıkla buraya gelmiş gibiydi.

Normalde, isimleri öğrenmem gerekse de, burada kalan insanları sadece 'misafir' olarak düşünmeyi tercih ediyorum: misafir 1, misafir 2, vesaire. Onları dışında hayatları olan bireyler olarak düşünmemeyi tercih ederim. Belki de bu kulağa tuhaf geliyor. Sanırım bunun bir hayatta kalma taktiği olduğunu iddia edebilirim. Onların hayatlarına karışmayın. Onların mutluluğunun -ya da başka türlüünün- size dokunmasına izin vermeyin. Kendinizi onların bütünlüğüyle, romantik bir inziva için gelen çiftlerle, mutlu ailelerle kıyaslamayın.

Son yirmi dört saat, bu grupta daha yakın bir tanışıklık anlamına geliyordu - onsuz da yapabileceğim zoraki bir yakınlık.

Ama sanırım dürüst olmam gerekirse, en başından beri onları merak . Belki de benimle aşağı yukarı aynı yaşta oldukları için: tahminen otuzlu yaşların başlarında ya da ortalarında. Bazı arkadaşlarımla üniversiteden sonra yaptığı gibi şehirde yüksek maaşlı bir iş bulsaydım ben de onlar gibi olabilirdim. Sahip olabileceğin şey buydu, sanki evren bana bunu söylüyordu. Yılın en yalnız zamanında (çünkü yılbaşı gecesi öyle, değil mi?) nerede olabileceğin, ne yapıyor olabileceğin buydu.

Kıskanabilirdim. Ama yine de bunu hissetmedim. Çünkü ne olduğunu ama onları çevreleyen bir huzursuzluk, bir hoşnutsuzluk vardı. Güldüklerinde, itişip kakıştıklarında ve birbirleriyle dalga geçtiklerinde bile, bunun altında bir şey hissedebiliyordum - bir şeylerin ters gittiğini. Neredeyse zaman zaman aktör gibi görünüyorlardı, ne kadar harika vakit geçirdiklerini göstermek için harika bir gösteri yaptıklarını düşündüm. Biraz *fazla* gülüyorlardı. içiyorlardı. Ve aynı zamanda, tüm bu neşe kanıtlarına rağmen, birbirlerini izliyor gibiydiler. Belki de geriye dönüp bakınca bu izlenim olduğundan daha fazla görünüyor. Sanırım çoğu arkadaş grubunda muhtemelen gerginlikler vardır. Ancak birbirlerinin pek de rahat görünmedikleri düşüncesi beni çok etkiledi. Bu tuhaftı, çünkü bana en başta çok eski arkadaş olduklarını söylemişlerdi. Ama eski arkadaşların bu, değil mi? Bazen birbirlerini tanımazlar bile.

artık ortak bir noktaları olmadığını fark ederler. Belki de artık birbirlerini sevmiyorlardır bile.

Diğer konuklar, İzlandalı çift, başlangıç yemeği servis edilirken içeri girdi - 'yabani otlarla yerel olarak yakalanmış somon balığı' - diğerlerinin düşmanca tepkisiyle karşılaştı.

Iain onları ayarlamıştı. Yerel dükkâna yaptığım nadir ziyaretlerden birindeydim, bu yüzden telefona o bakmak zorunda kalmıştı. Sistemde pansiyonun boş olduğunu görebildiğini, patrona sorduğunu ve onun da onay verdiğini söyledi. İsimlerini deftere yazmadığı için sinirlenmişim: bilseydim, diğer gruba burayı işleteceklerine dair söz vermezdim.

Bu ikisinden ne tür bir davranış bekleyeceğimden emin değildim. Alışıldık, iyi giyimli tipler değillerdi. İkisinin de tenleri rüzgârdan yanmış, sert koşullarda çok zaman geçiren insanların pürüzlü görünümüne sahipti. Adamın kurt gibi soluk mavi gözleri ve deri bir tangayla arkadan bağlanmış tel tel sarı saçları vardı. Kadının burnunun çeperinden geçen çift uçlu bir küpesi ve karmakarışık koyu renk bir at kuyruğu vardı.

İstasyona kendilerinin yarısı büyüklüğünde kocaman sırt çantalarıyla geldiler. İzlanda'dan bir balıkçı teknesiyle sahilin ilerisindeki Mallaig'e geçtiklerini anlattılar - güzel sarışının buna burnunu kırıştırdığını gördüm - Iain onları topladı ve kamyonetiyle araziye getirdi. Gore-Tex ceketleri ve ağır botları ile geldikleri için diğerlerinin giydiği Barbours ve Hunter botları biraz gülünç görünüyordu. Akşam yemeği için açık hava kıyafetlerini değiştirmemişlerdi, bu yüzden Doug ve Iain bile özel Loch Corrin kiltleri içinde onların yanında, servis personeli, iki kız ve beyaz gömlekleri ve ekose önlükleri içindeki oğlan gibi oldukça tartılmış görünüyorlardı. Güzel sarışın yeni gelen bu iki kişiye sanki Loch'un dibinden yeni çıkmış yaratıklarımış gibi bakıyordu. Neyse ki onlar benim iki yanımdaydı; o ise tam karşımda, Doug'ın yanında oturuyordu ve oldukça hızlı bir şekilde dikkatini daha fazla onlara harcamamaya ve onun yerine tüm kalbiyle Doug'a vermeye karar vermiş görünüyordu. Tüm o parlaklığıyla ona baktım: ince ipek gömleği, pırıltılı küpeleri - elmas mı? - küpeler. Sanki söylediği şey bütün akşam duyduğu en büyüleyici şeymiş gibi onu izliyordu, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmış, çenesi avucunun içindeydi. Doug onun gibi birine gitmezdi, değil mi? Onun gibi biri olmazdı.

tip, kesinlikle? Sonra onun tipinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmadığını hatırladım, çünkü onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum.

Dikkatimi tekrar iki yanımdaki İzlandalı misafirlere odakladım. Neredeyse mükemmel İngilizce konuşuyorlardı, sadece yabancılıklarını ele veren hafif bir müzikalite vardı.

"Burada uzun süredir mi çalışıyorsun?" diye sordu kadın -

Kristin - bana. "Bir yıldan biraz az.

"Ve burada tek başına mı yaşıyorsun? Bunu söyleyen Ingvar adında bir adamdı. "Pek sayılmaz. Doug ... orada, burada da yaşıyor. Iain kasabada yaşıyor,

Fort William, ailesiyle birlikte.'

"Bizi toplayan o muydu?" "Evet.

"Ah," dedi, "iyi bir adama benziyor.

"Evet. Yine de düşündüm: Gerçekten mi? Iain çok suskun. Gelir, işini yapar - patrandan aldığı emir üzerine - ve gider. Çok içine kapanıktır. Elbette benim için de aynı şeyi söyleyebilirdi.

Ingvar neredeyse düşünceli bir tavırla, "Senin gibi birini böyle bir yerde yaşamaya iten nedir?" diye sordu. Bunu soruş şekli - çok bilmişti - sanki bir şeyi tahmin etmiş gibiydi.

"Burayı seviyorum," dedim ona. Kendi kulaklarıma bile savunmacı geliyordu. 'Doğal güzellik, huzur...'

"Ama burası senin için yalnızlık olmalı, değil mi?" "Pek değil," dedim.

"Korkutucu değil mi?" Bunu söylerken gülümsedi ve içimde hafif bir ürperti hissettim.

"Hayır," dedim sertçe.

"Alışırın herhalde," dedi, kabalığımı ya fark etmemiş ya da görmezden gelmişti. 'Geldiğimiz yerde insan yalnız olmanın ne demek olduğunu . Yine de dikkatli olmazsanız, bu sizi biraz delirtebilir. Parmağıyla şakağına sıkıcı bir hareket yaptı. "Kışın tüm o karanlık, tüm o yalnızlık.

Pek doğru değil diye düşündüm. Bazen yalnızlık akıl sağlığınızı yeniden kazanmanın tek yoludur. Ama aynı zamanda beni düşündürdü. Uzun kış geceleriyle İzlanda'da yaşasaydınız, soğuk ve karanlıktan İskoçya'dan biraz daha uzağa gitmez miydiniz? Buradaki kabinlerin fiyatına Güney Avrupa'nın göreceli sıcaklığına kadar gidebilirsiniz. Ve bu konuda, ben

Buraya bir balıkçı teknesine otostop çekerek gelen iki kişinin bizim fiyatlarımızı nasıl karşılayabildiğini merak ettim. Ama belki de bunu sadece macera için yapmışlardır. Burada her türden insan var.

"Endişelenmeli miyiz?" diye sordu Ingvar sonra. "Haberler hakkında mı?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyor musun? Highland Karındeşeni."

Tabii ki biliyordum. Konukların bilmemesini umuyordum. Bir gün önce gazetede resimleri görmüştüm: altı kurbanın yüzleri. Hepsi genç ve güzeldi. Edinburgh'da Princes Caddesi'nde yürürken bunun gibi yüzlerce kıza rastlayabilirsiniz - ve yine de resimler tüm kurban fotoğraflarının uğursuz görünümüne sahipti, sanki her zararsız gülümsemede, neyi arayacağınızı bilseydiniz, kaderlerini önceden haber verecek bir şey varmış gibi. Bir şekilde ölüm için işaretlenmiş gibi görünüyordular.

"Evet," dedim dikkatlice. Gazeteleri gördüm. Ama İskoçya oldukça büyük bir yer, biliyorsunuz, elinizde bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Kurbanların bulunduğu yerin Batı Yaylaları olduğunu sanıyordum." "Yine de," dedim, "oldukça geniş bir alan. Oraya gittiğinizde Loch Ness canavarı."

Sesim hissettiğimden biraz daha neşeli çıkmıştı. O sabah Iain şöyle demişti: 'Misafirlere gece içeride kalmalarını söylemelisin Heather. Haberler yüzünden. Misafirlerden neredeyse hiç söz etmeyen Iain'in onların iyiliği için endişelendiğini ifade etmesi beni oldukça germişti.

Bu adamın, Ingvar'ın, herhangi bir şeyden gerçekten korktuğunu düşünmüyordum. Bunun yerine her şeyden biraz keyif aldığını hissediyordum; ağzının kenarlarında hâlâ bir gülümseme dolaşıyor gibiydi. Avlanmayı sorduğunda rahatladım ve o soluk mavi gözlerin incelemesinden kaçabildim. Onlarda sinir bozucu bir şeyler olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum: tam olarak insana benzemiyorlardı.

'Avlanma konusunu Doug'a sorsanız daha iyi olur,' dedim. 'Bu kesinlikle işin onun tarafı. Doug mı?'

Doug başını çevirdi. Sarışın da başını kaldırdı, sözünün kesilmesinden rahatsız olduğu belliydi.

Ingvar, "Hayvanları hiç gece vakti lamba ve köpek kullanarak vuruyor musunuz?" diye sordu.

Doug çok hızlı ve şaşırtıcı bir şekilde yüksek sesle, "Hayır," dedi.

"Neden olmasın?" diye sordu Ingvar, yine o tuhaf gülümsemesiyle. "Çok etkili olduğunu biliyorum.

Doug'ın cevabı keldi. 'Çünkü tehlikeli ve zalimce. Ben olsam asla lambayı kullanmazdım.

"Lambalama mı?" diye sordu sarışın misafir.

"Spot ışıkları," dedi, ona doğru zar zor bakarak, "geyiklerin üzerine tutuyorlar, böylece donup kalıyorlar. Bu onların kafasını karıştırır ve onları korkutur. Çoğu zaman yanlış geyiği vurduğunuz anlamına gelir: örneğin yavrusu olan dişiler. Bazen de hayvanı parçalayan köpekler kullanıyorlar. Bu çok barbarca.

Sonrasında oldukça gergin bir sessizlik oldu. Doug'ın tek seferde söylediği en fazla şeyin bu olabileceğini düşündüm.

İki İzlandalı misafir arama çalışmalarına yardımcı olmak için çok hevesliydi. Muhtemelen bu koşullarda güvenebileceğim tek iki kişi onlar: benzer hava koşullarını her zaman görüyor olmalılar. Ama onlar hâlâ misafir ve onların refahından hâlâ ben sorumluyum. Ayrıca, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onlar bilinmeyen bir nicelik. Tüm misafirler öyle. Bu yüzden kertenkele beynim yüksek sesle ve net bir şekilde şunu söylüyor: *Kimseye güvenme.*

Konukların benim hakkımda ne düşündüklerini merak ediyorum. Belki de düzenli, biraz sıkıcı, her şeyden kesinlikle sorumlu birini görüyorlar. En azından, kendim için inşa ettiğim bu akıllıca kılık değiştirmeyi, sert bir dış kabuk gibi başardıysam görecekle şey budur. Bu kabuğun içindeki gerçek ise çok farklı. Burada bant, yapıştırıcı ve reçeteli uyku haplarıyla bir arada tutulan bir insan - bugünlerde medeniyete adım atmaya ikna edilebildiğim tek şey bu. Bazen, çoğu zaman, *biraz* fazla şarapla yıkanıyor. İçki problemim olduğunu söylemiyorum; yok. Ama asla zevk için içmem. Bunu zorunluluktan yapıyorum. Onu başka bir ağrı kesici olarak kullanıyorum: olayların kenarını köreltmek, hafızanın kronik, ağırlı işkencesini hafifletmek için.

Üç gün önce 30
Aralık 2018

MIRANDA

Akşam yemeği, yüzlerce mumla aydınlatılmış ve ekose önlüklü birkaç sivilceli gencin çalıştığı oturma odasının yanındaki büyük yemek salonunda servis ediliyor. İki kişi : Samira ve Giles kulübelerinde akşam yemeği yiyorlar.

Samira, her şey korkunç bir şekilde ters gittiğinde ebeveynlerin çocuklarını 'sadece bir saatliğine bırakıp gittiklerine' dair çok hikaye duyduğunu söyledi.

Evet, dedim ona sabırla - ama ıssız bir yerde değil. Ayrıca, Priya'nın altı aylıkken kendi başına dolaşması zor, Tanrı aşkına. Yine de Samira'nın buna tahammülü yoktu. Yirmili yaşlarımızın başındaki bir partide sırf gülmek için evin bulunduğu bina ile yanındaki bina arasındaki iki metrelik boşluktan atlamaya karar veren bu kadının Samira olduğuna neredeyse inanamayacaktım. O her zaman vahşi olanlardan biriydi, parti kızıydı, bir gece dışarı çıktığınızda tempoyu yükselteceğine güvenebileceğiniz biriydi. Eğer Katie benim çok eskilere dayandığım kişiye, Samira muhtemelen bana daha çok benziyor: her zaman kendimi en çok yakın hissettiğim kişi. Şimdi onu tanımakta zorlanıyorum. Belki de Priya ile çok meşgul olduğu içindir. Gerçek Samira'nın orada bir yerde olduğuna eminim. Bunun kapatmak ve suç ortağı olduğumuzu hatırlamak için bir şans olacağını umuyorum. Ama Dürüstçe, ne zaman bazı insanlar var Çocuklar Bu gibi onlar vardı bir kişilik nakli. Ya da lobotomi. Belki de hamile kalamadığım için kendimi şanslı saymalıyım. En azından kendim olarak kalacağım.

Tanrı aşkına.

Bir yanımda av bekçisi Doug, diğer yanımda da diğer adam Iain var. İkisi de aynı yeşil İskoç eteği ve sporrans giyiyor. İkisi de bu durumdan pek memnun görünmüyor. Tahmin edebileceğiniz gibi

av bekçisi kıyafetini en iyi şekilde giyer. Gerçekten çok çekici. Julien'den önce bazen böyle erkeklere ilgi duyduğum gerçeğini hatırladım. Suskun, düşünceli tipler: onları ortaya çıkarmanın, önemsemelerini sağlamanın zorluğu.

Ona dönüp soruyorum: "Hep av bekçisi miydin?" Kaşlarını çatıyor. "Hayır.

"Peki daha önce ne yapıyordun?"

"Deniz piyadesi.

Onu kısa sırtı ve yanlarıyla, üniformalı olarak hayal ediyorum. Çekici bir görüntü. Saçlarının son beş yılda hiç fırça görmediğinden emin olsam bile, temizlenmiş iyi görünüyor. Çaba gösterdiğime memnunum: ipek gömleğim, belki de gereğinden bir düğmesi açık, yeni kot pantolonum.

"Birini öldürmek zorunda kaldın mı? Öne doğru eğilip çenemi elime alarak soruyorum.

"Evet. Bunu söylerken ifadesi nötr, hiçbir duyguyu ele vermiyor. Huzursuzluk ya da arzu olabilecek küçük bir ürperti yaşıyorum.

Julien tam karşımızda oturuyor, her şeyi önden ve merkezden görüyor. Bir ilişkide -özellikle de bizimkinde- bir şeyleri ateşlemek için biraz kıskançlık yaratmak gibisi yoktur. Bu bir restoranda aşırı tanıdık bir garson ya da Julien'in beni incelediğine ikna olduğu yan şezlongdaki adam olabilir (muhtemelen haklıdır). "Sana bunu yapmasını ister miydin?" diye kulağıma fısıldadı daha sonra, "ya da bunu?"

Dürüst olmak gerekirse, seks son zamanlarda zevkten ziyade belirli bir amaca yönelik bir mekanizma haline geldi. Samira'nın bana bahsettiği, en verimli günlerinizi belirleyen bir uygulama var. Ve tabii ki en çok işe yarayan belli pozisyonlar var. Bunu Julien'e birçok kez açıkladım ama anlamıyor gibi görünüyor. Sanırım son zamanlarda denemeyi bıraktı. Yani evet, işleri biraz renklendirebiliriz.

Julien'i görüş alanımda tutarak Doug'a dönüyorum. İzlandalı kadınla konuşuyor, ben de sırf eğlence olsun diye elimi Doug'inkine dokunduruyorum. Belki de birkaç kadeh fazla içmişimdir. Parmaklarının benimkilere değdiğini hissediyorum.

"Özür dilerim," diyorum, tüm masumiyetimle. "*Jus*'u uzatabilir misiniz? Sanırım işe yarıyor. Julien'in bu konuda oldukça sinirli görüldüğü kesin.

Bir şeyler. Tüm niyet ve amaçlarına rağmen çok iyi vakit geçiriyor olabilir - dünyaya doğru yüzü göstermek her zaman çok önemlidir - ama ben onu çok iyi tanıyorum. Boynunun yan tarafındaki o özel gerginlik, dişlerini gıcırdatması.

Zavallı Katie'nin masanın karşısında, garip gözlü İzlandalı adamın yanında oturduğu yere bakıyorum. Onların da burada olması tam bir kabus. Saunayı onlarla paylaşmak zorunda mı kalacağız? Giydikleri kıyafetlerin durumuna bakılırsa, sonrasında kendimi dezenfekte etmem gerekecek.

Adam, sanki hayatında hiç bu kadar büyüleyici ya da güzel bir şey görmemiş gibi Katie'ye doğru eğiliyor. Belli ki - partnerine bakılırsa - *alışılmadık* bir zevki var.

Yine de... Katie'de kesinlikle farklı bir şeyler var. Her zamanki gibi yorgun ve solgun görünüyor, ama başlangıç olarak yeni saç kesimi var. Normalde gittiği yerde saçlarını eski okul hokey öğretmenimiz Bayan Williams'a göre şekillendiriyorlar. Şirket avukatı maaşıyla bazen biraz daha çaba gösterebileceğini düşünürdünüz. Yıllardır Daniel Galvin'e gitmesini söylüyorum - altı haftada bir röfle için gidiyorum - bu yüzden sonunda beni dinlediği için neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum. Belki de bunun için bana hiç kredi vermediği içindir ve ben birazını hak ettiğimi düşünüyorum. Ve belki de birlikte gidebileceğimizi hayal ettiğim için. İkimiz bir sabah yaparız.

O zamanlar nasıl bir kız olduğunu hala hatırlıyorum: herkes gelişmeye başlarken o düz göğüslüydü. Sıra saçlı, çarpık dizli, okul üniformasının bordosu teninin solgunluğunu vurguluyordu.

Bir projeyi her zaman sevmişimdir.

Şimdi ona bir bakın. Onu o kadar uzun zamandır tanıyorum ki neredeyse kız kardeşim gibi, objektif olmak zor ama bazı erkeklerin onu nasıl çekici bulabileceğini anlayabiliyorum. Elbette, hiçbir zaman güzel olamayacak ama elinden gelenin en iyisini yapmayı öğrendi. Şu yeni saçlar. Dişleri düzeltilmiş ve beyazlatılmış. Kıyafetleri ince bedeninden en iyi şekilde yararlanmak için güzelce kesilmiş (göğüslerim sizi gerçekte olduğunuzdan daha büyük gösteren bir raf oluşturmada asla böyle bir gömlek giyemezdim). Hukuk bürosunda kalifiye olduğunda kendine bir hediye olarak kulaklarını arkaya iğnelemişti. Neredeyse... şık görünüyor. Fransız olduğunu düşünebilirsiniz.

Zor özellikler. Fransızların bunun için kullandığı deyim neydi? *Jolie laide*: çirkin güzel.

Katie'ye inşaatçılar ya da beyaz minibüsçüler asla kurt ıslığı çalmaz. Bazı insanların neden bundan gurur duyduğunu düşündüklerini hiç anlamıyorum. Bak, tamam, çekici olduğumu *biliyorum*. Çok çekiciyim. İşte, . Şimdi benden nefret mi ediyorsun? Her neyse, kısa etekli ya da dar üstlü birine laf atan göbekli inşaat işçileri tarafından onaylanmaya ihtiyacım yok. Eğer bir şey varsa, onu ucuzlaştırıyorlar.

Katie'ye bağırılmazlardı ama. Ona "Gülümse aşkım!" diye bağırabilirler. Ama ondan hoşlanmazlardı. Onu anlamazlardı. Onu *neredeyse* kıskanıyorum. Bu benim asla sahip olamayacağım bir şey, iki kez bakma inceliği.

Her neyse. Belki şimdi nihayet birlikteyiz, hayatında neler olup bittiğini öğrenebilirim - ondaki bu gizemli değişimi tetikleyen şeyin ne olduğunu.

EMMA

Yemeğin tamamını masanın etrafına bakarak ve herkesin eğlenmediğini kontrol ederek geçirmemek zor. Keşke rezervasyon yaptırırken bizi bu yemeğin dışında bıraksaydım - o zamanlar harika bir fikir gibi görünüyordu, ancak İzlandalı çiftin de burada olmasıyla garip bir dinamik oluştu. Ve diğer konuklara olan bu yakınlık, mekanın bize ait olmamasının yarattığı karmaşayı daha da arttırıyor. Her şeyi olurluna bırakabilmem gerektiğini biliyorum: *que sera sera* falan, ama herkes için mükemmel olmasını çok istedim. Diğer konukların çok tuhaf görünümlü ve dağınık olması da yardımcı olmuyor: Özellikle Miranda'nın onlardan ne kadar etkilenmediğini görebiliyorum. Katie, Ingvar adında bir adamın yanında oturuyor ve ona sanki önündeki tabakta aşırı kokulu etin değil de Katie'nin olmasını istemiş gibi bakıyor.

Bu arada ben de Iain'in yanında oturuyorum. Çok fazla konuşmuyor ve konuştuğunda da aksanı o kadar kalın ki her şeyi anlamak zorlaşıyor.

"Sen de burada mı yaşıyorsun? Ona sordum.

"Hayır," diyor. "Fort William - karım ve çocuklarımla birlikte. "Ah," diyorum. "Burada uzun süredir mi çalışıyorsun?"

Başını salladı. "Şimdiki sahibi ilk satın aldığından beri. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Ne yapılması gerekiyorsa. Burada ve orada ufak tefek işler: şu anda gölün aşağısındaki su pompası üzerinde çalışıyorum. Malzemeleri de ben getiriyorum: yiyecek, kulübeler için ufak tefek şeyler.

"Sahibi nasıl biri? Merakla sordum. Bıyıklı, yaşlı bir İskoç laird'i hayal ediyorum, bu yüzden Iain "Bir İngiliz'e göre iyi biri" dediğinde biraz şaşıyorum. Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama ya ekleyecek bir şeyi yok ya da bunu yapmaya isteksiz.

Sorularım tükenmiş gibi görünüyor, bu yüzden İzlandalı adam geyik avı hakkında soru sorduğunda rahatlardım ve tüm masanın dikkati

buna. Sanki avlanma, öldürme fikri herkesin dikkatini manyetik bir çekime maruz bırakmış gibi.

Av bekçisi, "Geyikleri öylesine avlamıyoruz," diyor. 'Bunu sayılarını düşük tutmak için yapıyoruz - aksi takdirde kontrolden çıkarlar. Bu yüzden gerekli.

"Ama bence bu başka bir nedenden ötürü gerekli," diyor adam - Ingvar -. 'İnsanlar avcıdır, bu bizim DNA'mızda var. Bu ihtiyaçlarımız için bir çıkış yolu bulmamız gerekiyor. *Kan arzusu*. Son iki kelimeyi sanki özellikle lezzetli bir tatları varmış gibi söylüyor ve kimsenin ne söyleyeceğini bilemediği bir duraklama oluyor, bu da yemeğe musallat olan garip gerilimi artırıyor. Miranda'nın kaşlarını kaldırdığını görüyorum. Belki daha sonra hepimiz buna güleriz - komik bir anekdot olur. Her tatilde böyle anlar olur, değil mi? Bo bir parça geyik etini mızraklayarak, "O kadarını bilemem," diyor, "ama çok lezzetli. Tam buradan geldiğini düşünmek bile şaşırtıcı.

Ben pek emin değilim. Tam olarak berbat değil ama çok daha iyisini yapabildim. Geyik eti ardıçla aşırı tatlandırılmış, etin tadını neredeyse hiç ve yeterince jus yok. Sebzeler gevşek: cavolo nero aşırı buharda pişirilmiş sümüksü bir lapa.

Yarın akşam bunu telafi edeceğim. Harika bir ziyafet planladım: ilk birkaç şişe şampanyanın yanında füme somon blini, ardından kaz ciğerli dana Wellington ve ardından mükemmel bir çikolatalı sufle. Sufleler, herkesin bildiği gibi, kolay değildir. Bu konuda biraz takıntılı olmanız gerekir. Yumurtaların ayrılması, beyazların mükemmel bir şekilde çırpılması - en sonunda zamanlama, güzel tepe düşmeden önce servis ettiğinizden emin olmak. Çoğu insanın buna sabrı yoktur. Ama ben tam da bu tür yemekleri seviyorum.

Dürüst olmak gerekirse, tatlı (oldukça gevşek bir ahududu pavlova) nihayet temizlendiğinde bir rahatlama oldu.

Herkes gitmeye hazırlanırken, Julien hepimize tekrar işaret ediyor. İçkiyi biraz fazla kaçırmış; ayağa kalkarken hafifçe sallanıyor.

"Sevgilim," diyor Miranda, en ipeksi tonuyla, "ne yapıyorsun? Acaba geçen yılbaşında - Claridge's restoranındaki Fera'nın seçkin ortamında - bakmadan yerinden kalkıp bir garsonun tüm yemek tepsisini yere düşürdüğü zamanı mı hatırlıyor?

"Birkaç şey söylemek istiyorum," diyor. 'Emma'ya teşekkür etmek istiyorum...' kadehini bana doğru kaldırıyor, 'böyle harika bir yer seçtiği için-'

"Oh," diyorum, "gerçekten hiçbir şey yapmadım..."

'Ve herkesin burada, bir arada olmasının ne kadar özel olduğunu söylemek istiyorum. Bazı şeylerin hiç değişmediğini, bazı dostların her zaman yanınızda olduğunu bilmek güzel. En kolay yıl olmadı-'

Miranda yine gülerek, 'Hayatım,' dedi, 'sanırım herkes bu fikri anladı. Ama ben kesinlikle katılıyorum. Eski dostlara-' kadehini kaldırıyor. Sonra hatırlıyor ve bana dönüyor. 'Ve tabii ki yenilere. Şeref!

Ingvar da dahil olmak üzere herkes onu yankılar - tabii ki onu kastetmemiştir. Ama onun müdahalesi bile ortamı bozmadı. Kadeh kaldırma atmosferi bir şekilde kurtardı - yemeğe bir fırsat duygusu getirdi. Ve ben yine o özel, küçük gurur ışıltısını hissediyorum.

DOUG

Yemekten yaklaşık bir saat sonra kapısı çalınır. Köpekler, Griffin ve Volley, bu beklenmedik heyecan karşısında çılgına dönerler: kulübesine *hiç* kimse gelmez. Saatini kontrol eder: gece yarısı.

"Ne-

Güzel olan, yemekte yanına oturan uzun boylu sarışın. Elini onun eline dokunduran, ki bu uzun zamandır ilk kez birinin onun tenine dokunmasıydı. Gülümsüyor, elini kaldırmış, sanki kapıyı tekrar çalmaya hazır. Adam ondan gelen bela kokusunu alabiliyor.

Griffin onun yanından hızla geçer ve Doug "Yere yat!" diye kükrerken bile ona doğru atılır. Kollarını havaya kaldırıyor ve bunu yaparken kazağı kalkıyor, gergin bir karın şeridi, göbeğinin sıkı kıvrımlı tomurcuğu ortaya çıkıyor. Köpeğin burnu teninde ıslak bir kayganlık bırakıyor.

Verdiği korku tepkisinden utanmış görünüyor; bir kabadayılık gösterisiyle Griffin'in başını okşamak için eğiliyor. "Güzel kız," diyor, sesi tam olarak ikna olmuş gibi çıkmıyor. Bembeyaz dişleriyle ona sırtıyor. *Bana bak*, diyor sırtarak, *bak ne kadar rahatım*. "Merhaba. Umarım sizi böyle rahatsız etmemin bir sakıncası yoktur.

"Ne oldu?

Gülümsemesi duraksıyor. Çok geç, onun bir misafir olduğunu, kendisinden bir şey istemesi için gülünç derecede geç olsa bile ona bir hizmet borçlu olduğunu hatırlıyor. Bir sonraki soruyla biraz hasar sınırlaması yapmaya çalışır. "Nasıl yardımcı olabilirim?

"Locada ateş yakmamıza yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum," diyor.

Ona bakıyor. Dokuz kişinin nasıl olup da bir yangın çıkaracak beceriye sahip olmadığını düşünemiyor.

"Bir tane yapmaya çalışıyorduk," diyor, "ama pek şansımız yoktu. Bir kolunu kapı direğine dayamış, kalçasını kamburlaştırmış. Kazağında

tekrar ata bindi. "Biz Londralıyız, görüyorsunuz. Bunu *çok* yapacağınızı biliyorum bizim yapabileceğimizden daha iyi.'

"Peki," diyor sertçe ve sonra onun bir müşteri olduğunu tekrar hatırlıyor. Bir *misafir*. "Tabii ki.

Kadının istediğini elde etmeye alışkın bir kadın olduğunu hissediyor. Kadının kulübenin içine bakmaya çalıştığını hissedebiliyor. Buna alışık değildir: Vücuduyla kadının görüşünü engeller ve kapıyı arkasından o kadar hızlı kapatır ki Griffin'in hevesli burnundan ancak kurtulur.

Parmağını ona doğru uzatarak onu takip etmeye davet ediyor. Sadece locaya doğru, kanlı ateşi yakmak için... ama yine de. Ona ne ettiğini biliyor. Eylemin kendisini değil belki ama fısıltısını, imasını, göz kırpmasını.

Ne kadar oldu? Uzun zaman oldu. Bir yıldan fazla, belki de çok daha fazla.

Takip ederken parfümünün kokusunu tekrar yakalar, kiliseyi andıran dumanlı kokusunu. Ona bela gibi kokuyor.

Onu locaya kadar takip eder. Izgarada diz çökerken, iri adam - Mark? - yanına gelir ve erkek erkeğe bir tavırla şöyle der: "Zamanını boşa harcıyorsun dostum. Gidip seni almak için ısrar etti. Ama ben hemen hemen yapmıştım. Odun biraz nemli, hepsi bu.'

Izgaradaki kütüklerin gelişigüzel dizilişine, etrafa saçılmış yirmi kadar yanmış kibrite bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Yardım ister misin?" diye sorar

adam. "Hayır, teşekkürler.

" bilir, *dostum*. Adamın yüzü birkaç saniye içinde ya utançtan ya da Doug'ın şüphelendiği gibi öfkeden kızarmıştı. Bu sigortası kısa, diye düşünüyor. Birini tanımak için biri gerekir.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Normalde gölün suyu, sanki dağlar, ağaçlar ve orman köşkü bir aynaya bakıyormuş gibi manzarayı mükemmel bir şekilde yansıtır. Bazen bu yansımada bir şekilde gerçekte olduklarından daha canlı, daha mükemmel görünürler. Ama bugün yüzey bulanık, kör ve buzla yaralı. Lütfen, diye düşünüyorum Doug'ı suyun yanındaki patikanın kıvrımında takip ederken, bunun göl olmasına izin verme. Cesedi orada bulmasına izin verme.

Loch benim sığınağım, kilisem.

O dondurucu derinliklere ilk kez girdiğimde geri çıkmaya niyetim yoktu. Buradaki ilk günlerimdeydi, her şeyden kaçamadığımı fark ettiğimde. Ama kıyafetlerim ağırlaştıkça ve soğuk beni korkunç pençesine aldıkça bir şey oldu. Kontrolüm dışında, tekmelemek, savaşmak için temel bir dürtü. İşte hayat, aniden: içimde, güçlü, yenilmez. Bu duygu bağımlılık yapıcıydı. Boğulduğumu hissetmediğim nadir zamanlardan biri.

Artık rutinimi oturtmuş durumdayım. Ayağa kalkıyorum ve doğruca okulda yüzme derslerinde giydiğimiz gibi tek parça, iffetli bir mayo olan yüzme kostümümü giyiyorum. Kimseyi etkilemeye çalışmıyorum ve tam bir dalış kıyafetine başvurmadan ısınmak için alabileceğim en fazla örtü bu. Yılın her sabahı gidiyorum. Bunu özellikle hava donma noktasının altında olduğunda - şu anda olduğu gibi - ve gölün yüzeyindeki buzı kırmam gerektiğinde yapıyorum. Su o kadar soğuktur ki sizi bir mengene gibi kavrar ve zihninizdeki tüm düşünceleri sıkar ve kalbiniz patlayacak kadar sert atar. İşte o zaman en çok kendim oluyorum, üzerimde her şeyin ağırlığı olmadan. Bugünlerde gerçekten yaşadığımı hissettiğim tek zaman.

Daha sonra kurulanıyorum ve kulübeme geri dönüyorum. O zamana kadar vücudumdaki her sinir ucu hoş bir şekilde karıncalanıyor. Sanırım seksten sonraki en iyi şey olduğunu söyleyebilirsiniz.

Doug'ı gölde yüzerken gördüm, sadece bir kez. Kulübemden kesintisiz su manzaram var. Hemen kenara gitti ve boxer'ına kadar soyundu, güçlü omuzları, süt gibi solgun teni ortaya çıktı. Yüzerken -soğuktan bir an bile tereddüt etmedi- vücudu sanki suyu mümkün olan en yüksek hızla yarmak için özel olarak tasarlanmış bir makineymiş gibi görünüyordu. Dışarı çıktığında yüzü asıktı.

İzlerken güçlü bir utanç hissettim, sanki onun özel bir anına izinsiz gibi, oysa tek yaptığım pencereden bir bakış atmaktı. Utanç da duydum, çünkü bu bir sadakatsizlik gibi geliyordu. Çünkü bakmıştım, bakmaya devam etmiştim ve iş arkadaşımın vücudunu görmeye karşı bağıışıklık kazanmamıştım. Çünkü daha sonra banyo yaptığımda ve bir yıldan uzun süredir yaşadığım ilk orgazmı kendime yaşattığımda onun görüntüsünü aklımda tutmuştum.

Doug beni takip edip etmediğini kontrol etmek için arkasını dönüyor ve yanaklarındaki sıcaklığın anında yükseldiğini hissediyorum. Umarım soğğun acısı bunu haklı çıkarmaya yeter.

Gölün bu tarafını çevreleyen ağaçların arasına dalmak üzereyiz. Kara çamlardan oluşan bir saçak. Bazıları yerli değil; savaştan sonra dikilmiş Norveç taklitleri. Yerel İskoç çamından çok daha yoğunlar ve onların arasındayken dış dünyadan gelen tüm sesler boğuklaşıyor. Gerçi burada kuşların ara sıra ötüşü dışında pek ses yok.

İyi günlerimde kendimi bu ağaçları sevdiğime ikna ediyorum: parlak iğneleri, evin etrafındaki kaselerde saklamak için topladığım kozalakları, aralarında yürüdüğünüzde reçinenin sıcak, yeşil Noel kokusu. Kötü günümde ise onların uğursuz, siyah pelerinli nöbetçiler gibi korkunç görüldüğüne karar veriyorum.

Artık Loca'nın görüş alanından çıktık. Tamamen yalnızız. Birden bu adamla bir yıldır birlikte çalışmama rağmen onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini hatırladım. Bu kesinlikle onun yanında geçirdiğim en uzun zaman - ve büyük olasılıkla birbirimizle konuştuğumuz en uzun zaman.

Kimseyle konuştuğundan emin değilim. İlk başlarda, bana interneti kullanıp kullanamayacağını sormasını bekledim: belki bir e-posta göndermek veya Facebook'ta arkadaşlarını ve ailesini kontrol etmek için. Ama hiç sormadı. Ben bile sık sık arkadaşlarımı ve ailemi kontrol ediyorum. "Annen senin için endişeleniyor," dedi babam başlangıçta. 'Yaşadığın onca şeyden sonra böyle bir yerde tek başına sıkışıp kalman. Bu doğru değil. Ben de annemin içini rahatlatmak için birkaç ayda bir geri dönmeye çalışıyorum, ancak dış dünyaya yeniden çıkma deneyimi pek de hoşuma gitmiyor.

Ancak Doug mecbur kalmadıkça malikaneden *hiç* ayrılmıyor gibi görünüyor: örneğin misafirleri mağazaları ziyaret etmeleri için şehre götürüyor. Anneme ondan bahsetmek gibi bir hata yaptım, yalnız bir yaşam sürüyordu. Tabii ki, gerçek ebeveyn tarzında, benim için endişelendi.

'Herhangi biri olabilir,' dedi bana. 'Geçmiş nedir? Nereden geliyor?

Ona bildiğim tek şeyi söyledim, deniz piyadesi olduğunu. Bu onu zerre kadar rahatlatmadı. Bana 'Ona bir göz atmalısın, Heather,' dedi.

"Google, anne.

Her neyse. Sadece yapacağına söz ver. Bu adamın kim olduğunu bilmen gerek... Senin için endişelendiğimden uyuyamıyorum, Heather. Ailene en çok ihtiyaç duyduğun anda kaçıp gitmen ve hepimizi geride bırakman. Sana istediğimiz gibi yardım etmemize izin vermiyorsun. Günlerdir, haftalardır haber yok. En azından güvende olduğunu bilmeliyim. Kiminle çalıştığını. Bu adil değil, Heaths.' Sonra kendini kontrol eder gibi oldu. 'Elbette - bunu söylememin kulağa korkunç geldiğini biliyorum. Sana olanlar... bu olabilecek en adaletsiz şeydi-'

"Tamam anne," dedim, daha fazlasını duymak istemiyordum. "Yapacağım, onu Google'da arayacağım. Ama yapmadım, o zaman değil. Doğrusu, bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyordu.

Tabii ki annem bana ne bulduğumu sorduğunda - bunun onun vazgeçemeyeceği şeylerden biri olduğunu söyleyebilirim, kemikli bir terrier - onu rahatlattım. "Sorun yok," dedim. "Baktım. Orada bir şey yok. Artık benim için endişelenmeyi bırakabilirsin.

Bir duraklama oldu. "Senin için endişelenmekten asla vazgeçmiyorum, tatlım. Telefonu yere bıraktım.

Gerçek şu ki, o haklı. Doug hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece patronun görüşmem sırasında ima ettiği gibi, geçmişi onu bu iş için çok uygun kılıyordu - özellikle de kaçak avcılarını uzaklaştırmak için. Kulübeler arasından seçim yapması istendiğinde, her şeyden en uzak olanı seçti - Munro'nun kanadının dibinde, hiçbir korunaklı ağacı olmayan, loch manzarası olmayan bir yer. Tartışmasız hepsinin en kötüsü, bu da onu sadece konumu için seçtiğini gösteriyor. Yalnız kalma ihtiyacını anlıyorum. Ancak bu uzak vahşi doğada daha da fazla izolasyona ihtiyaç duyması, kendisini tam olarak neyden uzaklaştırmaya çalıştığını merak etmeme neden oluyor.

"Nereye gidiyoruz Doug?

"Şimdi az kaldı," diyor ve içimde bir korku, dönüp diğer yöne, Locaya doğru tekrar yola koyulmak için güçlü bir dürtü hissediyorum. Bunun yerine ağaçların arasında ilerlerken Doug'ı takip ediyorum, tek ses botlarımızın karda çıkardığı gıcırta.

Önümüzde şelalelerden ilkinin, onun üzerinde uzanan küçük ahşap köprüyü, biraz ilerideki pompa binasını görüyorum. Normalde buraya ulaşmamız sadece on dakika sürerdi. Ama bu koşullarda yarım saatin en iyi kısmını aldı.

Doug'ın botlarının karda bıraktığı büyük izleri görüyorum, belli ki ilk kez durup aşağı baktığı yerde. Başka ayak izi olmadığını fark ediyorum. Ama olmazdı da zaten. Bu kar saatlerdir yağıyor. Diğer izler -ölü misafirinkiler de dahil olmak üzere- uzun zaman önce silinmiş olmalı.

"İşte," diyor, işaret ederek.

Temkinli adımlarla köprüye çıktım. İlk başta hiçbir şey göremiyorum. Aşağıya doğru uzun bir yol var ve hemen arkamda duran Doug'ın farkındayım. Beni aşağıya itmesi için sadece küçük bir itme yetecek diye düşünüyorum. Zincir rayını sıkıca kavriyorum, ama birdenbire kavrayışında çok dayanıksız görünüyor.

Boşluğa bakarken bir anlık şaşkınlık yaşıyorum. Tek seçebildiğim, vadide toplanmış bir sürü kar ve buz.

"Doug," dedim, "hiçbir şey göremiyorum. Orada hiçbir şey yok. Kaşlarını çatıyor ve tekrar işaret ediyor. Parmağını takip ediyorum.

Aniden, kayaların arasından aşağıya bakarken, yağın karın büyük yastıkları, sihirli bir göz görüntüsünün yavaşça ortaya çıkması gibi altımda beliriyor.

"Oh Tanrım. Bu bir kelimedenden çok, bağırsağa vurulan bir yumruk gibi bir nefes verme. Eski işimde daha önce de cesetler görmüştüm. Ortalama bir insandan çok daha fazla sayıda, kesinlikle. Ama bu deneyimin dehşeti sizi asla terk etmez. Bir zamanlar insan olan cansız bir nesneyle karşı karşıya kalmak her zaman bir şoktur - derin, varoluşsal bir şok. Kısa bir süre önce düşünen, hisseden, gören, soğuk bir ete indirgenmiş bir insan. Uzun zamandır aşına olduğum mide bulantısını hissediyorum. Tıp fakültesinde bize ilk birkaç ameliyatımızdan sonra geçeceğini söylemişlerdi. "Alışırsın. Ama gerçekten alıştığımın emin değilim. Ve neyi görmeye geldiğimi bilmeme rağmen hazırlıksızım. Burada, bu yerde, ölüm tarafından pusuya düşürüldüm. Ondan kaçabileceğimi sanmıştım.

Artık neredeyse manzaranın bir parçası gibi görünüyor: Sanırım uyum sağlamasına yardımcı olan şey de kısmen buydu. Ama şimdi görebiliyorum, daha önce gözden kaçırdığıma inanamıyorum. Cesedin gözü çeken bir tür karanlık gücü var. Köprünün kalkanı cesedin üst yarısını korumuş olsa da, alt yarısı yağın karla mütevazı bir şekilde örtülmüş. Deri grimsi bir mavidir, tüm kan ve insan renginden arınmıştır. Başın arkasından dökülen saçlar da, yer yer karların arasından inatla uzanan ölü otlar olabilir.

Aslında çok fazla deri var gibi görünüyor. Bu ceset, hava şartlarına uygun giyinmiş birinin cesedi değil. Eğer başka bir şey olmasaydı, soğuk bir saat ya da daha kısa sürede öldürürdü. Ya da başka *biri*.

Şimdi daha dikkatli bakınca başın etrafındaki kan halesini görüyorum: pas renginde, altındaki kayaları tuhaf bir liken türü gibi kaplıyor. Çok fazla kan var. Bir kayanın üzerine düşmüş. Öldüren şey kendi başına bu olabilir.

Ama bundan daha karmaşık olduğunu görebiliyorum. Boynunda belirgin bir karanlık kolye var. Oradaki deri, bu mesafeden bile, özellikle mavi ve morarmış görünüyor. Adli tıp hakkında çok az şey biliyorum - tıp geçmişi olmayan birinden çok daha fazla. Eski mesleğim hayat kurtarmaktı, kaybedildikten sonra geriye kalan kanıtları incelemek değil. Ancak bir şeyin oradaki deriyi sıkıştırdığını, yaraladığını görmek için bu alanda uzman olmanıza gerek yok.

Yüz... hayır, yüz hakkında düşünmek istemiyorum.

Doug'a dönüyorum. Bakışları bomboş; sanki gözlerinin ardında kimse yok. İstemsizce bir adım geri atıyorum. Sonra kendime geliyorum.

"Anlıyorum," diyorum. "Ne demek istediğınızı anlıyorum. Evet.

Elbette kararlarını vermek için polisin gelmesini beklemeliyiz. Ama Doug'ın neden gelip bakmamı istediğini şimdi anlıyorum. Bu bir kazaya benzemiyor.

Üç gün önce 30 Aralık 2018

EMMA

Lodge'un oturma odasına geri döndük, hepimiz biraz çakırkeyiftik. Günün yorgunluğu da var - ama kimse yatmak istemiyor, çünkü böyle birlikte olmak bir yenilik. Samira ve Giles de bize katıldılar - Priya sonunda uykuya dalmış gibi görünüyor, ancak Samira çalışmayı durdurduğundan endişelenmiş gibi bebek telsizini kulağına tutmaya devam ediyor. Bol bol kahkaha ve şamata var, içki bizi gevşetiyor.

"Peki ne kaçırdık? Giles soruyor.

"Çok değil," diyor Nick. 'Açıkçası bir kilt getirmeliydim. Görünüşe göre buranın olmazsa olmazı.

Miranda, ateşimizi yakmak için mangalın başına diz çökmüş olan bekçiye doğru bir bakış atarak, "Bence iyi görünüyor," diyor. "Oh," diyor gizemli bir şekilde, "ve diğer konuklarla tanıştık...

"Neye benziyorlar? Samira soruyor.

Bo, Ingvar'ın ağır aksanlı bir taklidini yapıyor.

"Kan arzusu," diyor eliyle, "böyle bir yerde içinde kıpırdandığını hissetmiyor musun, ölme dürtüsü?

Miranda kahkahalarla gülüyor, "Evet, evet - aynen öyle!

İyi bir taklitçi, aktör olduğu için öyle olmalı. Ama aynı zamanda biraz geveliyor, herkesten daha sarhoş. Görünüşe göre geçmişte uyuşturucuyla ilgili bazı sorunları olmuş ama alkol sınırda değil gibi görünüyor. Yemekte şarap kadehlerini su gibi deviriyordu.

"Tanrım," diyor Samira, "kulağa biraz ucube gibi geliyor. Ama muhtemelen... bilirsiniz, zararsız biri?

"Senden hoşlandı Katie! Miranda diyor ki.

"Öyle mi Katie? Giles sırtarak soruyor.

Katie renkleri. Nick'in yanındaki kanepelerden birine kıvrılmış, ayaklarını altına almış, sanki mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyormuş gibi. "Hiç sanmıyorum," diyor.

"Evet, öyle yaptı," diyor Mark, "sanırım seni ormana sürüklemek ve seninle birlikte olmak istedi.

Tekrar ediyorum, bekçinin varlığının farkındayım. Ama kulak misafiri olduğu şeyleri diğer konuklara söylemeyecektir, değil mi? Odun ve çıradan bir çadır yapmasını izliyorum: Verimliliğinde tatmin edici bir şey var. Giles ve Mark, Miranda'nın gidip onu getirmeyi gerekli görmesine sinirlenmişlerdi ama ilk birkaç girişimleri birkaç dakika içinde sonuçsuz kalmıştı. O da sorulduğu için pek etkilenmiş görünmüyordu - sanırım oldukça geç bir saatti. Acaba gecenin bu saatinde Miranda'dan başka biri onu çağırabilir miydi?

Miranda, bahsetmişken, şu anda kokteyl dolabının başında bize kendi spesiyalitesi olan 'bulvarier'leri hazırlıyor: cin yerine burbon kullanılan bir negroni. Düşününde onlara servis yaptırmıştı.

"Bir tane ister misin?" diye soruyor bekçiye.

"Hayır," diyor yere bakarak. "Geri dönmem gerek. "Sen bilirsin.

Ayağa kalkar, ellerindeki isı ceketine siler ve kapıya yönelir. "İyi geceler! Kapı kapanırken Miranda seslenir.

"İyi kurtulduk," diyor Mark, "pek de gülünecek biri değil, değil mi?

Miranda kokteylleri bize doğru getirirken, "Herkes senin zekâna ve cazibene sahip değil, Marky-Mark," diyor, sonra oflaya puflaya kanepeye uzanıyor ve tek bir hareketle topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. Ayak tırnakları mükemmel bir koyu kan kırmızısına boyanmış. Bu renge bayıldım, gerçekten çok şık. Ona hangi ton olduğunu sormayı unutmamalıyım.

"Sigara içmek istiyorum," diye anons ediyor. "Her zaman bunlardan biriyle sigara içmek isterim. Paketini çıkardı. Bunlar Vogue light. Biliyorum, çünkü ben de aynısından içiyorum - on dokuz yaşında bu alışkanlığı edindiğimden beri başka bir şey içmedim.

Nick, "Burada sigara içebileceğinizi sanmıyorum," diyor.

Elbette yapabilirim. Siktir et. Bu ayrıcalık için yeterince para ödedik, değil mi? Ayrıca,' diyerek turba kokulu duman bulutları yükselten ızgaradaki dev ateşi işaret ediyor, 'bu şey kokuyu maskeleyecek kadar kötü kokuyor.

Ama biri içeri bakıp seni görebilir, sanırım. Heather ya da bekçi Doug. Şimdi pencerelere baktığınızda sadece bizim, odanın ve ateşin yansımaları görebiliyorsunuz. Ve sonra hemen ötesinde, gece manzarasının çok zayıf ana hatları: ağaçların koyu siyahı ve gölün parıltısı. Ama dışarıda başka bir şey göremiyoruz.

Formda yazıyordu, hatırlıyorum. Oldukça açık: kapalı alanda sigara içilmez, lütfen. Biri onu görürse, hasar depozitosu bizden tahsil edilir. Ama bir şey söylemeyeceğim, en azından şimdi. Oyunbozan olmak isteyeceğim son şey. Sadece herkesin iyi vakit geçirmesini istiyorum.

"Tanrı aşkına," diyor Miranda, "çakmağım nerede? Onu sehpanın üzerinde bıraktığımı sanıyordum. Bu özel bir çakmak: büyükbabamındı. Üzerinde armamız var.'

Miranda her zaman insanlara ne kadar büyük bir aileden geldiğini hatırlatacak küçük yollar bulur. Ama bunu kötü niyetle yaptığını sanmıyorum. O böyle biri.

Mark cebini karıştırıyor ve çakmağını buluyor. Miranda aleve doğru eğiliyor, o kadar ki hepimiz sütyeninin ahududu dantelini görebiliyoruz.

"Belki de sapığın almıştır? Nick alaycı bir tavırla arkasına yaslanıp viskisinden bir yudum alır - kokteyl içmeyi reddetmiştir.

"Aman Tanrım," diyor Miranda gözlerini büyüterek. 'Yemin ederim... ne zaman bir şey kaybetsem, kendimi önce onu suçlarken buluyorum. Bu oldukça uygun.

"Ne sapığı? Ben soruyorum.

"Ah," diyor Miranda, "ne kadar yeni olduğunu hep unutuyorum, Emma.

Hayır bilmiyor. Bana her zaman grupta ne kadar yeni olduğumu hatırlatıyor. Ama sanırım umurumda değil.

"Manda'nın bir sapığı vardı," diyor Samira. "Oxford'da başladı ama birkaç yıl Londra'da devam etti, değil mi Manda?

"Biliyor musun," diyor Miranda havalı bir şekilde, "bazen gerçekten hiç olmadığına inanasım geliyor. Bunun yerine birinin bana şaka yaptığına.

"Komik bir şaka," diyor Julien. 'Ve o zamanlar bu konuda bu kadar rahat olduğunu hatırlamıyorum. Tüylar ürperticiydi - seni ne kadar korkuttuğunu hatırlıyor olmalısın?

Miranda kaşlarını çatı. Bunun onu endişelendirdiğinin ima edilmesinden hoşlanmadığından şüpheleniyorum. Kurbanı oynamak onun tarzı değil. "Her neyse," diyor, "benden bir şeyler alırdı. Tuhaf şeyler, küçük şeyler - ama genellikle

manevi değeri var. Dürüst olmak gerekirse, bunu çözmem biraz zaman aldı. O kadar düzensizim ki sürekli bir şeyler kaybediyorum ve bir daha asla bulamıyorum.

"Onları da iade ederdi," diyor Katie, okuduğu derginin üstünden. Son bir saattir o kadar sessizdi ki - herkes o kadar çok gürültü yaparken - neredeyse orada olduğunu unutmuştum. "Daha sonra, onları geri verecekti.

"Ah evet," diyor Miranda. Bir an için yüz ifadesinde bir şeyin gölgesini gördüğümü sanıyorum - biraz korku ya da tedirginlik - ama anı onu tedirgin ettiyse, bunu hemen gizliyor. "Oxford'dayken aldığı şeyleri küçük bir daktilo notuyla birlikte üniversitedeki dolabıma bırakırdı. Sonra Londra'dayken bana bir şeyler postalanırdı - yine bir notla birlikte. Küçük şeyler: bir küpe, bir süveter, bir ayakkabı. Sanki onları bir süreliğine saklıyormuş gibiydi.

"Korkunçtu," diyor Samira. 'Özellikle ikinci sınıfta tren raylarının yanındaki o kasvetli küçük evde yaşadığımız zamanı hatırlıyor musun? Hep çok korkmuş olmalısın diye düşünürdüm. Onun etrafta gizlendiğini düşünmek bile *beni* korkutuyordu.

Miranda, "Sanırım bunu her şeyden çok komik buldum," diyor.

Katie, "O zamanlar öyle hissettiğinden emin değilim," diyor. "Üniversitedeyken, gecenin bir yarısı yorganını omzuna atıp odama geldiğini ve sanki odanda biri varmış da seni izliyormuş gibi hissettiğini söylediğini hatırlıyorum. Gelip benim katımda uyurdun.

Miranda kaşlarını çatıyor. Sanırım eski arkadaşların sorunu da bu; uzun hafızaları var. Sanki Katie oyunu kurallarına göre oynamıyor gibi - yorumu eğlenceyi yarıda kesti.

"Biliyorsun," diyor Julien. 'Her zaman tanıdığın biri olduğunu düşünmüştüm. Her zaman orada, yakınında olan biri olmalıydı - o şeyleri alabilecek kadar yakın.

Katie'nin Mark'a bir bakış fırlattığını ve sonra hızla tekrar gözlerini kaçırdığını görüyorum. Ne düşündüğünü bildiğimden eminim. Bahse girerim onun en sevdiği teorisi, sapığın o olduğudur. Her zaman Miranda'ya aşık olmuştur. Evet, bunu biliyorum. Hayır, beni rahatsız etmiyor. Zararsız olduğunu biliyorum. Mark, özünde, oldukça basit bir ruhtur. Öfkeli biri, evet, ama bu tür davranışlar için gerekli olan hesapçı doğadan yoksun.

Katie'nin bazen bana bakışındaki acımayı görüyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Onun acımasına ihtiyacım yok. Keşke bunu ona çok fazla itiraz ediyormuşum gibi görünmeden söyleyebilseydim.

MIRANDA

İnsanlar her zaman takipçimin hikayeleriyle eğlenmişlerdir. Hayalet hikayelerini nasıl süsleyeceğimi biliyorum. Ve bu çok *tuhaf* bir şey, değil mi? Gerçek hayatta bir takipçi. Herkes bunun sadece ünlülerin başına geldiğini düşünüyor: aktrisler, şarkıcılar, kahvaltı programı sunucuları. Bazen anlattığım kişiyi bana bakarken yakalıyorum: gözlerini kıpmış, başını bir yana eğmiş, sanki beni değerlendiriyormuş gibi. Takip edilmeyi gerçekten hak ediyor muyum? Gerçekten *o kadar* ilginç miyim?

Takipçimi sık sık akşam yemeği sohbetlerinin bir parçası olarak gündeme getiriyorum. Bazen egzotik ve büyüleyici bir evcil hayvan ya da özellikle yetenekli bir çocuk gibi hissettiriyor. Sohbetleri başlatıyor. Onları durdurabilir de: birinin sizi izlediği, hakkınızda her şeyi bildiği fikri. Ve sonra tüm rutinime düzgün bir şekilde geçeceğim - düşündüğünüzde, yaşadığımız zamanlarda *hepimizin* nasıl takipçi olduğumuz hakkında. Hepimiz birbirimizin hayatı hakkında çok şey biliyoruz. Yıllardır görmediğimiz insanları bile. Eski çocukluk arkadaşları, eski okul arkadaşları. Hepimizin takip edilmeye nasıl boyun eğdiğimizden bahsedeceğim. Nasıl kontrolün bizde olduğunu düşündüğümüzden, paylaşmayı seçtiğimizi düşündüğümüz şeyleri paylaştığımızdan ama aslında farkında olduğumuzdan çok daha fazlasını ortaya koyduğumuzdan.

"Yani gerçekten," diyeceğim, performansımın bu noktasında, "takipçim oyunun biraz ilerisindeydi! Bir tür trend belirleyici. O sadece analogdu. Muhtemelen Oxford'da da öğrenci olmasına rağmen' - bunun yerleşmesine izin vermek için küçük bir duraklama, bir an için parıldamasına ve etkilenmesine izin verin - 'bildiğim kadarıyla muhtemelen bir sosyal medya uygulamasının arkasındadır. Uzmanlığını dünyayla paylaşıyor!

İşaret: alaycı kahkahalar. İşaret: mahremiyet, kendimizi neye teslim etmemiz gerektiği ve çizgiyi nereye çekmemiz gerektiği ... ve mahremiyetin yirmi birinci yüzyılın gerçek savaş alanı olduğu hakkında devam eden bir tartışma. İşaret: İnsanların yaşadıkları çeşitli tuhaf deneyimler hakkında fikir alışverişi: Instagram'da yabancılardan gelen özel mesajlar, Twitter'da trolleme, Twitter'da ürpertici bir arkadaşlık isteği

Hiç tanımadıkları birinden Facebook. Ancak bunların hiçbiri benim deneyimim kadar tuhaf ve *özel* değil.

Arkama yaslanıp biraz parladığımı hissedeceğim. Sanki iyi çalışılmış bir rutini gerçekleştirmişim ve bunu öncekinden daha da ısıltılı bir şekilde başarmışım gibi. Kendi küçük sosyal jimnastik gösterimi. Julien muhtemelen şu anda gözlerini deviriyordur. Bütün bunları daha önce elli, yüz ya da bin kez duymuştur. Ve hiçbir zaman işin ilginç ya da eğlenceli yanını göremedi. Yıllar önce polisi olaya dahil etmem gerektiğini düşünen oydu. Bu konuyu açtığımda sinirlenirdi, çünkü kendi deyimiyle 'bu kadar ürkütücü' bir şeyi hafife almamam gerektiğini düşünürdü. Şimdi ise bu konuyu duymaktan sıkıldığını düşünüyorum.

Ama kimseye söylemediğim gerçek şu ki, sapığımdan korkuyordum - korkuyorum. Sapığın benim hakkımda bildiği şeyler var, kimseye söylemediğim gizli, utanç verici şeyler. Katie'ye bile, o zamanlar aramız çok iyiiken Julien'e bile.

Örneğin takipçi, Oxford'da arada bir eğlence amaçlı hırsızlık yapmayı sevdiğimi biliyordu. Sadece stresin yüksek olduğu zamanlarda: sınav sezonu ya da teslim edilmesi gereken büyük bir ödevden önce. Terapistim (bu küçük alışkanlığımdan bahsettiğim tek kişi) bunun bir kontrol meselesi olduğunu düşünüyor, tıpkı diyet ve egzersiz yapmam gibi: üzerinde gücüm olan ve iyi olduğum bir şey. Yine de bunun geçmişte kaldığını düşünüyor - bazen hala tek bir ruj, bir çift kaşmir eldiven, bir dergi aşırıldığımı bilmiyor. Bundan kurtulmanın heyecanı da var; terapistim bu kısmı henüz çözemedi.

Oxford Topshop'tan bir çift küpe çaldım. Her birinin üzerinde küçük boyalı bir papağan olan altın halkalar. Onları aldıktan birkaç gün sonra odamdan kayboldular. Birkaç hafta sonra bir notla birlikte odama geri getirildiler: *'Miranda Adams: Senden daha iyisini beklerdim. Saygılarımla, endişeli bir arkadaş. xxx'* Öpücükler işin en kötü kısmıydı.

Bunu yaptığımda dükkânda *hemen* yanımda olmalıydı. Kalabalıktı, hatırladım: İçeride kadınların yanı sıra erkekler de vardı, kız arkadaşlarının peşinden gidiyorlardı ya da Topman'e doğru yol alıyorlardı. Yine de belli bir yüz göze çarpmıyordu. Kimsenin bana normalden fazla baktığını ya da garip davrandığını hatırlamıyordum.

K peler kayıpken Bodleian'da gözlüklü bir kızın tam da bu çifti taktığını gördüğümü ve neredeyse peşinden Kısa Vadeli Krediler'e gittiğini hatırlıyorum. Ta ki onları herhangi birinin almış olabileceğini fark edene kadar. Tanrı aşkına, Topshop'tan alınmışlardı. Şehirde onlarla birlikte yirmi - elli - kız olabilirdi. Takip im beni bu kadar paranoyaklaştırmış, tamamen yabancı birinin peşine düşme noktasına getirmişti.

Bir de bir üst sınıftaki bir öğrenciden, kendiminkini aşımak niyetiyle aldığım kompozisyon vardı. İkiisi de odamdaki masanın üzerinde duruyordu - orijinali ve benim kötü bir şekilde gizlenmiş kopyam. Barda bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştım ve döndüğümde ikisinin de yerinde olmadığını gördüm. Son teslim tarihinden önceki saatlerde sarhoş bir halde bir şeyler toplamak zorunda kalmıştım ve sonunda şimdide kadarki en kötü notum olan geçer notu almıştım. Bir hafta sonra bana iade edildiler. Not: "*Bu yola istediğini sanmıyorum, Miranda*". Yine de, bir hafta sonra, birkaç  ğrenci kendi intihal eylemlerinden dolayı tutuklandığında, neredeyse garip bir şekilde minnettar oldum.

Bir de Julien'le çok erken bir zamanda onu aldattığım zaman vardı. Öğretmen grubumdaki bir adamla sarhoşken sevişmiştim. Şansıma o ay regl olmadım. Hamilelik testi yaptırdım - neyse ki negatif çıktı - ve bir hafta sonra "*Yaramaz, yaramaz, Manda*" yazan bir notla geri geldi. *Julien ne derdi?*

Sadece en yakın arkadaşlarımın beni  ağırddığı Manda'nın sıradan kullanımı.

Bu  zel iletişimlerden kimseye bahsetmedim. Katie'ye bile, ya da Samira. Kimsenin bilmemesini tercih ettiğim yönlerimi ortaya çıkardılar. Ve eğer takip imin hoşuna gitmeyecek bir şey yaparsam, tüm sırlarımı beni yok etmek için kullanacağından korkuyordum.

Yine de polise gittim - yine de kimseye söylemedim. Notlardan birkaçını yanımda götürdüm: göstermeye cesaret edebildiklerimi. Pek ciddiye alınmadım. "Notlarda herhangi bir tehdit var mı hanımefendi?" diye sordu konuştuğum memur.

"Şey, hayır.

"Ve kimsenin tehditkâr bir şekilde davrandığını fark etmediniz mi?"

"Hayır.

"Zorla giriş izi yok mu?"

"Hayır.

"Bana  yle geliyor ki," notlardan birini tekrar eline aldı ve okudu, "arkadaşlarından biri sana şaka yapıyor olabilir, canım. Patronluk taslayan

Göt.

Hepsi bu kadardı. Gittiğime pişman olmuşum - sadece polis yardımcı olmadığı için değil. Bunu yaparak kendimi, olmayı reddettiğim bir kurban haline getirmiştım.

Ama birkaç yıl boyunca Londra'da devam etti. Nerede yaşadığımı buldu. Nispeten erişilebilir bir koridordan bir öğrenci odasına girmek bir şeydir. Kapısında üç yüksek güvenlikli kilit bulunan Londra'daki bir mülke girmek ise bambaşka bir şey. Sonra taşındık ve bu olay *devam* etti. Kaybolan eşyalar hep benzer türdendi. Görünüşte değersiz ama hepsinin içsel bir önemi vardı. Kanserden ölmeden önce sevgili vaftiz annem tarafından bana hediye edilen güzel boyalı matruşkanın içinden çıkan minicik bebek. Julien'le ilk tatilimizde - ikinci yılımızın yazında - bir Yunan köyünden aldığım batık atkı. Birbirimizi tanıdığımız ilk yıl Katie'nin bana verdiği dokuma dostluk bileziği.

Sapığımın her zaman yanımda olacağını düşünmüştüm. Hayatımın bir parçası, hatta benim bir parçam gibi hissetmeye başlamıştım. Ama sonra, birdenbire durdu. yıl önce. En azından ben durduğunu düşünüyorum. Ne bir paket ne de bir not aldım. Ama bazen, bir şeyi yanlış yere koyduğumda, o eski korkuyu yaşıyorum. Geçenlerde Bond Caddesi'nde yürürken bir hevesle Tiffany'den aldığım gümüş bebek çingırağı vardı. Eminim bir yerlerde karşıma çıkacaktır. Ne de olsa çok düzenli bir insan değilim. Kendime bunun sadece paranoya olduğunu söylüyorum. Ama izlendiğim hissinden hiç kurtulamadım.

Kimseye - Julien'e, Katie'ye ya da Samira'ya bile - bazen hissettiğim ürpertici dehşet duygusundan bahsetmedim. Bir kalabalığın ortasında aniden birinin tam arkamda durduğuna, ensemde nefes aldığına ikna olduğum anlar... sadece arkamı döndüğümde orada kimsenin olmadığını görüyorum. Ya da birinin beni normal olmayan bir yoğunlukta izlediğine dair ani bir kesinlik. Bilirsiniz... size bakıldığını anladığınızda hissettiğiniz o karıncalanma hissi? Müzik festivallerinde ve alışveriş gezilerinde, süpermarketlerde ve gece kulüplerinde oldu. Metro platformunda bazen kendimi sendeleyerek kenardan uzaklaşırken buluyorum, birinin tam arkamda durduğuna ve beni itmek üzere olduğuna ikna oluyorum.

Hayır, bu korkularımı kimseye anlatmıyorum. Ne Katie'ye, ne Julien'e, ne de eğlenen akşam yemeği misafirlerime.

Ben de kötü rüyalar görüyorum. Julien iş seyahatine çıktığında en kötüsü oluyor. Kapıların kilitlerini iki kez kontrol etmek zorunda kalıyorum ve o zaman bile zifiri karanlıkta odada benimle birlikte birinin olduğuna inanarak uyanıyorum. Bir korku filmi izlediğinizde zihninizin size oynadığı oyunlara benzer. Birdenbire her köşede uğursuz gölgeler görürsünüz. Ama bu yüz kat daha kötü. Çünkü o gölgelerden bazıları gerçek olabilir.

KATIE

Miranda sonunda küçük repertuarının sonuna geliyor. Tam bu sırada rüzgar bacadan aşağıya doğru uzun, melodramatik bir uğultu çıkarmayı seçiyor. Ateş dalgalanır gibi olur, kıvılcımlar ızgaranın hemen içine düşer. Bu mükemmel bir korku filmi zamanlamasıdır. Herkes güler.

"Bana Galler'de kaldığımız evi hatırlattı," diyor Giles.

"Sürekli elektrik kesintisi yaşadığımız mı? Nick soruyor. "Ve kaloriferler rastgele aralıklarla sönüp duruyordu?"

"Periliydi," diyor Miranda, "sahibi bize böyle söyledi - hatırlayın. Jacobean tarzındaydı. Bu yer Miranda'nın seçimi idi."

"Kesinlikle eskiydi," diyor Mark, "ama hayaletlerin tehlikeli tesisat ve elektrik arızaları için bir mazeret olduğundan emin değilim."

Emma sadakatle, "Ama bir sürü görülme olayı olmuştu," diyor. "Kadın, *Most Haunted*'dan insanların onları ziyarete geldiğini söyledi."

"Evet," diyor Miranda, bundan memnuniyet duyarak. "Bir kızın üvey kardeşleri tarafından pencereden atılmasıyla ilgili bir hikaye vardı, çünkü mülkün ona kalacağını anlamışlardı. İnsanlar onun geceleri çılgınlık attığını duymuşlar."

Giles ona sırtarak, "Geceleri birinin çılgınlık attığını kesinlikle duydum," dedi. Duvarların inceliği ve bazı 'seslerin' geceleri herkesi uyutmaması üzerine çok şamata olmuştu. Miranda ve Julien baş suçlular olarak gösterilmişti.

"Kes şunu," diyor Miranda, Giles'a bir yastıkla vurarak. Gülüyor, ama konuşma ilerledikçe duruyor ve yeni bir ifade görüyorum - hüznü mü? - yüz hatlarında. Başka tarafa bakıyorum.

Giles'ın Galler'den bahsetmesi geçmiş yıllarla ilgili bir sohbet başlattı. Ortak tarihimizi birlikte gözden geçirmek en sevdiğimiz hobimiz. Bunlar bizi her zaman birbirimize bağlayan, bize kabilesel bir aidiyet duygusu veren deneyimlerdir. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca

Yılbaşı gecesini hep birlikte geçirdik. İşlerimiz ve hayatlarımız bizi farklı yönlerle sürüklediği için yıllar içinde biraz gevşeyen iplerin yeniden bir araya gelmesi gibi. Bu gibi durumlarda diğerlerinin de benimle aynı şeyi yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Ne kadar değiştiğimi düşünürsem düşüneyim, işte ya da üniversite dışındaki birkaç arkadaşımın ne kadar farklı bir insan olduğumu hissedersen hissedeyim, böyle zamanlarda bir şekilde on yıldan fazla bir süre önce olduğum kişiye geri dönüyorum.

"Geçen yıl Priya'ya hamileyken... bu kadar çok içtiğime inanamıyorum," diyor Samira, dehşete düşmüş bir ifadeyle.

"O zaman bilmiyordun," diyor Emma.

'Hayır, ama yine de - tüm o shotlar. Şimdi öyle içtiğimi hayal bile edemiyorum. Bana çok aşırı geliyor. Bugünlerde kendimi yaşlı bir kadın gibi hissediyorum.

Kesinlikle öyle görünmüyor. Parlayan siyah saçları ve nemsiz, çizgisiz cildiyle Samira, Oxford'da tanıdığımız kıza benziyor. Öte yandan, bir zamanlar gür saçlara sahip olan Giles ise tamamen farklı biri gibi görünüyor. Ama aynı zamanda Samira da değişmiş, belki de Giles'tan daha dramatik bir şekilde. Eskiden jilet gibi keskin zekâsı ve kusursuz tarzıyla dikenli, biraz korkutucu biriydi. Oxford'da her şeye karışırdı. Birlik, çeşitli sporlar, tiyatro, üniversite orkestrası - ve aynı zamanda kötü şöhretli bir parti kızı. Her nasılsa dört yılına normalin on katı aktivite sığdırmış ve yine de yüksek bir birincilikle çıkmış gibiydi.

Şimdi daha yumuşak, daha nazik görünüyor. Belki de annelikten. Ya da kariyerinde işler çok iyi gidiyor - görünüşe göre çalıştığı danışmanlık firması onun doğumdan erken dönmesi için can atıyor; onsuz buranın dizlerinin üzerine çöktüğünü hayal etmek zor değil. Belki de sadece yaşlanıyordur. Artık kendini kanıtlamaya ihtiyacı olmadığını, tam olarak kim olduğunu bildiğini hissediyor. Buna imreniyorum.

Julien birkaç yıl önce Oxfordshire'da ziyaret ettiğimiz bir yerden bahsediyor - sanırım Emma'nın bizimle ilk yılbaşı gecesini.

"Ha! Mark içkisinden bir yudum alır. 'Bu, o yerel ahmaklara kimin patron olduğunu göstermek zorunda kaldığım zamandı. Hatırlıyor musun? Bir tanesi beni dövmeyle çalışmıştı.

Pek hatırladığım gibi değil.

Hatırladığım bu. Grubun tam olarak yanlış büyüklükte olduğunu hatırlıyorum. On beş kişi - bir parti için yeterince büyük değil, samimiyet için yeterince küçük değil. Plan, yılbaşı gecesi öğleden sonra yarışlara gitmekti. Biraz daha göz alıcı bir şey bekliyordum, *My Fair Lady* ve *Pretty Woman*'dan ödünç alınmış sahneler. O kadar da değil. Ann Summers'in tangalarını görebileceğiniz kadar kısa etekler giyen kızlar ve ucuz parlak takım elbiseler, kötü saç kesimleri ve güneş yatağı bronzlukları içinde kasıla kasıla dolaşan ve akşam ilerledikçe daha da şamatalı hale gelen erkekler vardı. Yemekler daha az şampanya ve havyar, daha çok biftek ve bira turtaları ve WKD şişeleriydi. Yine de her şey çok eğlenceliydi. Aslında hepsi çocuktuk, mini etekli kızlar ve parlak takım elbiseli delikanlılar, tıpkı onlardan önce hepimizin yaptığı gibi, içkinin sisi altında kendi bilinçlerini saklayarak çalım satıyorlardı.

Ve sonra Mark buranın 'çingenelerle dolu' olduğu hakkında bir yorum yapmaya karar verdi.

Kuşkusuz stadyumun ıssız bir yerindeydik ve alkolsüz içkilerimizi içiyorduk - çoğu insan yarış pistinde atlarına tezahürat yapıyordu. Ama yine de etrafta birkaç kişi vardı. *Daily Mail*'in deyimiyle bir grup *genç*. Ve Mark sessiz olmak için hiç çaba sarf etmemişti. O böyledir. Bazen düşünüyorum da Emma bu kadar itirazsız, her şeye karışmaya bu kadar hazır olmasaydı insanlar ona daha az tahammül ederdi.

İçki içen gençlerden ikisi onu duydu. Birdenbire ona doğru yaklaştırmaya başladılar. Ama bunu gerçekten yapmak istemediklerini görebiliyordunuz. Bu sadece, tıpkı bir doğa belgeselinde sürünün küçük erkeklerinin korkularını göstermeyi göze alamadıkları ya da yenme riskini göze alamadıkları durumlarda olduğu gibi, hafifletilmiş onurlarını korumak için yapmaları gerektiğini düşündükleri bir şeydi. Oldukça anlaşılabilir, gerçekten.

En öndeki kısa boylu, zayıf bir adamdı, çenesinde ergen sakalının belli belirsiz bir fısıltısı vardı, özellikle cafcacflı bir ince çizgili numarası vardı. "Bir daha söyle dostum. Sesinde belirgin bir ergen sazlığı vardı; on dokuz yaşından fazla olamazdı.

Mark'ın özür dilemesini, durumu yatıştırmasını - bir şekilde hafifletmesini bekledim. Çünkü yapılacak tek mantıklı, yetişkin işi bu olurdu. Ne de olsa yetişkin olan bizdik. Mark, ince çizgili takım elbiseli saldırganından birkaç kafa daha uzun duruyordu.

Ama Mark onu yumrukladı. İki adım öne çıktı ve o etli ellerinden biriyle çocuğun suratının ortasına bir yumruk indirdi. O kadar sertti ki çocuğun kafası

geri çekildi. O kadar sertti ki devrilmiş bir heykel gibi düştü. Bir gürültü, bir çatırtı, yarış pistindeki başlama tabancasının bir simülakrı vardı; sadece filmlerde gerçekten olduğunu düşündüğüm şekilde.

Arkadaşları da dahil olmak üzere hepimiz öylece kalakalmıştık. Arkadaşlarının karşılık vereceğini, onun intikamını almaya çalışacağını düşünebilirdiniz. Ama öyle olmadı. Şiddetin niteliği buydu. Çok ani, çok acımasızdı. Dehşete düştüklerini görebiliyordunuz.

Ona doğru eğildiler ve kendine geldiğinde iyi olup olmadığını sordular. Acı çeken bir hayvan gibi inledi. Burnundan gelen parlak kırmızı bir kan izi vardı ve bir diğeri de - daha endişe verici bir şekilde - ağzından geliyordu. Filmler dışında daha önce ağzından kan gelen birini hiç görmemiştim. Başı yere çarptığında dilinin ucunu ısırarak kopardığı ortaya çıktı. Bunu birkaç hafta sonra yerel bir gazetede, internette bir makalede okudum. Polisin faili aradığını da okudum. Ancak adamın biraz baş belası olduğundan da bahsediliyordu - yani belki de çok ciddi bir av değildi.

Çok tuhaf olan şey, Emma'nın hiç şok olmuş gibi görünmemesiydi. Mark'ın bu yönünü daha önce görmüş olması gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ne yapacağına dair net ve ani bir fikri vardı - sanki böyle bir şeyin bekliyormuş gibi. Tamamen pratikti. "Gitmemiz gerek," dedi, "şimdi. Kimsenin ruhu duymadan önce.

"Peki ya iyi değilse? Ben sordum.

"Onlar sadece bir sürü sarhoş serseri," dedi Emma. "Ve bunu onlar başlattı. Hepimizle yüzleşmek için arkasını döndü. 'Onlar başlatmadı mı? Onlar başlatmadı mı? O sadece kendini savunuyordu.

O kadar ciddi bir şekilde ikna ediciydi ki - o kadar ikna olmuştu ki - sanırım hepimiz buna inanmaya başladık. Ve üç günlük tatil boyunca kimse bundan bir daha bahsetmedi. Yılbaşı gecesi Mark aptal bir peruk ve kocaman, şapşal bir sırtıtışla masanın üzerinde dans ettiğinde, bunun hiç olduğuna inanmak daha da kolaydı. Şimdi onu Emma'yı kucağına çekerken, ona gülümserken saçlarını şefkatle karıştırırken hayal etmek neredeyse imkansız - şefkatli erkek arkadaş imajı. Neredeyse, ama tam olarak değil. Çünkü gerçek şu ki, gördüklerimi hiçbir zaman tam olarak unutamadım ve bazen Mark'a baktığımda küçük bir dehşet şokuyla anılarıma geri dönüyorum.

DOUG

Gece iki. Perdeyi kaldırdığında Loca'nın ışığının parladığını görebiliyor; Loca şimdi daha parlak görünüyor, neredeyse etrafını saran karanlığa karşı bir meydan okuma. Bölgesine tecavüz edilen ve tehdit ortadan kalkana kadar dinlenemeyen bir hayvan gibi saatlerdir uyanık yatıyor. Misafirleri buradan bile duyabiliyor, müziğin gümbürtüsünü, ara sıra attıkları kahkahaları. Seslerinin alçak titreşimini bile duyabiliyor. Yoksa o kısmı hayal mi ediyor? Emin olmak zor. Bir zamanlar okulda kendisine 'talihsiz bir hayal gücü eksikliği' olduğu söylenen biri için beyni bugünlerde havadan oldukça fazla şey yaratıyor gibi görünüyor.

Bu kulübeyi özellikle seçmiş çünkü diğer tüm binalardan en uzak olanı burasıymış. Pencereler ağırlıklı olarak Munro'nun kasvetli grimsi kanadına bakıyor; göl sadece neredeyse tamamen sarmaşıklarla kaplanmış tuvaletin penceresinden görülebiliyor. Kendisini burada çoğu zaman tamamen yalnız hayal edebiliyor. Tamamen yalnız kalması en iyisi olurdu. Hem kendi iyiliği için, hem de başkalarının iyiliği için.

Hayal meyal sosyal, başkalarıyla birlikte olmaktan hoşlanan - (fısılda) *arkadaşları* olan bir adam hatırlıyor. Biralar eşliğinde sohbet edebilen, biraz komik, bir raconteur olarak ün yapmış bir adam. Bu adamın daha önce bir hayatı vardı: bir ev, bir kız arkadaş - Afganistan'daki üç uzun tur boyunca onu beklemişti. Son seferden kırık dökük döndüğünde bile ona destek olmuştu. Ama sonra o şey oldu - daha doğrusu adam o şeyi yaptı. Ve ondan sonra kız onu terk etti.

"Artık seni tanımıyorum," demişti, eşyalarını doğal bir felaketten kaçan biri gibi gelişigüzel çöp kutularına yığarken. Kız kardeşi arabada bekliyordu, dedi, sanki onu durdurmak için ağza alınmayacak bir şey yapmaya çalışabilirmiş gibi. 'Sevdiğim adam-' ve orada

Sanki ölen birinin yasını tutuyormuş gibi gözleri yaşlıydı, 'böyle bir şey yapmazdı'.

Daha da ötesi, ondan korkuyordu. Onu teselli etmek için ona doğru ilerlerken bunu görebiliyordu - çünkü onu ağlarken görmekten nefret ediyordu. Kadın geri çekilmiş, elindeki çantayı bir kalkan gibi önüne itmişti. Uzaklaştı; numarasını değiştirdi. Ailesi de geri çekildi. Hatırladığı adamın aslında kendisi olduğu fikri gerçek olamayacak kadar saçma görünüyor. Onu uzak bir akrabası olarak hayal etmek daha iyi.

Misafirlerin ona nasıl baktıklarını gördü, sanki bir merak, bir ucube gösterisiymiş gibi. Aynada nadiren de olsa kendi görüntüsüne baktığında bunun nedenine dair bir fikri vardı. Vahşi bir adama benziyor, toplumun sınırlarında yaşayan birine. Muhtemelen bu, onun gibi görünmenin, taranmamış saçların ve yıpranmış eski kıyafetlerin bir tür ön koşul olarak kabul edilebileceği tek meslektir. Bazen, neredeyse normal bir insan gibi yaşıyormuş gibi yapmayı bırakıp tamamen vahşi yaşaması gerekip gerekmediğini merak ediyor. Bunu yapabileceğini düşünüyor. Kesinlikle yeterince sert: Deniz Piyadeleri'yle geçirdiği ilk birkaç aylık eğitim tüm yumuşaklığını çabucak yok etti ve o zamandan beri geçen yıllar onu çeliğin tavlanması gibi daha da sertleştirdi. Onunla ilgili tek zayıf şey, kontrol edemiyor gibi görüldüğü şey, zihni.

Vahşi doğada süresiz olarak nasıl hayatta kalacağına dair belirli bir dizi beceriye, bilgiye sahiptir. Bir silah, bir olta alabilir: ateş edebilir ve kendi yiyeceğini yakalayabilir. Geriye kalan her şeyi gerekirse çalabilir. Birazını geri almaktan çekinmez. Her şeyini verdi, değil mi? Ve çoğu insan ihtiyaç duyduklarından ne kadar fazlasına sahip olduklarının farkında değil. Tembel ve açgözlüdürler ve hayatlarının ne kadar kolay olduğunu göremezler. Belki de bu onların suçu değildir. Belki de sadece mutluluğa olan tutkularının ne kadar kırılgan olduğunu görme fırsatı bulamamışlardır. Ama bazen hepsinden nefret ettiğini düşünüyor.

Heather hariç. Ondan nefret etmiyor. Ama o farklı. Etrafta kayıtsız bir bulut gibi dolaşmıyor. Onu iyi tanımıyor, doğru, ama olayların karanlık tarafını gördüğünü hissediyor.

Yataktan çıkıyor. Uyuyacakmış gibi davranmanın bir anlamı yok. Oturma odasının kapısını açtığında, önce uykulu bir şaşkınlıkla, sonra da heyecanla yataklarından ona bakan köpekleri uyandırır, kuyruklarını öfkeyle sallayarak üzerine atlarlar. Belki de onları gezmeye götürecektir.

Yürümek, diye düşünüyor. Geceleri buranın daha derin sessizliğini seviyor. Locaya en yakın patikaları gündüz olduğu kadar karanlıkta da iyi biliyor.

"Henüz değil kızlar," diyor, malt şişesine uzanıyor ve bir bardağa biraz -ve biraz daha- dolduruyor. Belki de bu biraz rahatlatır.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Cesetten bahsetmek için polisi aradım.

Operatörün (on dokuz yaşından büyük olamaz) sesi korkunç derecede hareketli geliyor.

'Tesadüfi görünmüyor,' diyorum.

"Peki bunu nasıl anladınız hanımefendi? Ses tonunda belli belirsiz ama kesin bir yüz ifadesi var - ona kim olduğumu, ne iş yaptığımı söylemeye yarı yarıya meyilliyim.

"Çünkü," diyorum elimden geldiğince sabırla, "boynunun etrafında bir çürük halkası var. Ben... uzman değilim ama bu bana bir şeyin, bir gücün işareti gibi geliyor. *Boğulma gibi*, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. Kendimi aştığımı düşünmesi için ona bir şans daha vermek istemiyorum.

Hattın diğer ucunda uzunca bir duraksama oluyor, sanırım bu onun maaş derecesini aşan bir şey olduğunu anlamaya çalışmasının sesi. Sonra tekrar bağlanıyor. Ses tonu eski ciddiyetini kaybetmiş. "Birkaç dakika beklerseniz hanımefendi, gidip sizinle konuşacak başka birini bulacağım.

Bekliyorum ve sonra hatta bir kadın geliyor. 'Merhaba, Heather. Ben DCI Alison Querry.' Sesi nedense küçük bir yerel istasyon için fazla kendinden emin geliyor. Aksanı da yerel değil: hafif bir Edinburgh aksanı. "Başka bir davanın soruşturmasına yardımcı olmak için merkeze atandım. Ah, sanırım. Bu her şeyi açıklıyor. "Anladığım kadarıyla elimizde bir kayıp vakası var ve ne yazık ki bu vakanın bir ölüm vakası olduğu ortaya çıktı.

"Evet.

"Merhumun durumunu bana tarif edebilir misiniz?

Küçük kıza yaptığım tarifi aynısını, biraz daha detay vererek yapıyorum. Cesedin garip açısından, kayaların üzerindeki kan izlerinden bahsettim.

"Doğru," diyor. 'Tamam. Anladığım kadarıyla, koşullar ve arazinin uzaklığı nedeniyle erişim şu anda imkansız. Ama size ulaşmanın bir yolu üzerinde çok çalışacağız; muhtemelen helikopterle.

Lütfen, ona yalvarmak istiyorum, sakın ve ölçülü ses tonuyla Alison Querry'ye, olabildiğince çabuk buradan çık. Bunu tek başıma yapamam.

"Ne zaman," diye soruyorum onun yerine, "sizce bu ne zaman olacak?"

Korkarım hala emin değiliz. Kar böyle yağmaya devam ettiği sürece bir şey gelmez. Ama yakında, bundan eminim. Bu arada tüm konukları içeride tutmanızı istiyorum. Onlara ne gerekiyorsa söyleyin tabii ki ama lütfen bana verdiğiniz tüm detayları resmin dışında tutun. Kimseyi gereksiz yere telaşlandırmak istemeyiz. Şu anda orada kim var?"

Yorgunluğun gelgitlerini saymakta zorlanıyorum - yirmi dört saattir uyumadım. Bu süreyi yorgunluk ve adrenalin dalgaları arasında gidip gelerek geçirdim. Şimdi düşüncelerim yavaşlıyor. "On bir konuk var," diyorum sonunda, "Londra'dan bir grupta dokuz kişi ve İzlanda'dan bir çift. Bir de bekçi Doug ve ben.

'Bu kadar büyük bir yeri sadece ikiniz mi idare ediyorsunuz? Bu biraz zor olmalı, değil mi?'

Bunu sepmatik bir şekilde söylüyor, ama sanki sorgunun arkasında bir şey varmış gibi hissediyorum - keskin ve araştırmacı bir şey. Ya da belki de uykusuz zihnim bana oyun oynuyor.

"Eh," diyorum, "idare ediyoruz. Bir çalışanımız daha var, Iain, ama o da yılbaşı gecesi işini bitirdikten sonra ayrıldı. Gördüğünüz gibi burada yaşıyor - sadece Doug ve ben varız.

'Tamam. Bildiğiniz kadarıyla o gece malikanede sadece siz, meslektaşınız bekçi ve on bir misafir mi vardı? Yani: on üç.'

Bazıları için şanssızlık... Duyuyor gibiyim. "Sanırım bu her şeyi basitleştiriyor.

Nasıl basit? Merak ediyorum. Basit, fark ettim, çünkü eğer bu gerçekten bir cinayetse, suçlu muhtemelen aramızdadır. On iki şüpheli. Muhtemelen, şüphesiz, ben de onlardan biri olmalıyım. Bu fark ediş beni şaşırtmamalı.

Ben. Ama DCI Querry'nin rahat tavrı, verdiği his - şimdi fark ediyorum ki, yokluğunda beni sorumlu tutuyormuş gibi yapıyor. 'Yani,' diyor, 'özetlemek gerekirse: herkes olduğu yerde kalsın. Bu arada, son kırk sekiz saat içinde fark etmiş olabileceğiniz herhangi bir şey hakkında iyice düşünürseniz bana çok yardımcı olursunuz. Size tuhaf gelen herhangi bir şey. Belki bir şey gördünüz, belki bir şey duydunuz, hatta belki de etrafta birini fark ettiniz. etmediniz mi? Herhangi bir ayrıntı önemli olabilir.

"Tamam," dedim. "Düşüneceğim.

"şu anda aklınıza gelen bir şey var mı?"

"Hayır.

Lütfen. Sadece bir dakikanızı ayırın. Kendinizi şaşırtabilirsiniz.

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ama bunu söylerken bir şeyler hatırlıyorum. Belki de onunla konuşurken durduğum yer yüzündendir: ofisin penceresinden, Munro'nun karanlık zirvesine ve orada kötü huylu bir yaratık gibi çömelmiş olan Eski Köşk'e bakıyorum. Birden zihnimde bir görüntü canlanıyor, neredeyse önümde gördüğüm sahnenin aynısı ama karanlıkta, sabahın kör bir saatinde - tabii buna yeni yıl günü denebilirse - penceremden bakıyorum. Gözlerimi kapadım, görüntüyü netleştirmeye çalıştım. Bir şey beni uyandırmıştı: İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Sonra misafirlerin bebeğinin ağlama sesini duydum. Bu olabilirdi. Yüzüme biraz su sıçratmak için sendeleyerek tuvalete gittim. Küçük banyo penceresinden dışarı baktığımda Munro'nun yüksek şekli gece gökyüzüne karşı bir kesik gibi duruyordu ve yıldız ışığını engelliyordu. Ve sonra garip bir şey. Yalnız bir ateşböceği gibi hareket eden bir ışık - yoldan çıkmış bir yıldız. Eski Loca'nın olduğu yöne doğru hareket ediyordu, diye düşündüm. Karanlık yamacın kenarından yavaşça ilerliyordu.

Ama bunu ona söyleyemem. Gerçek olduğundan bile emin değilim. Her şey çok bulanık, çok belirsiz. Tam olarak *ne zaman* gördüğümden bile emin olamıyorum, sadece sabahın erken saatlerinde bir noktada olduğunu biliyorum. Zihnimdeki anıyı keskinleştirmeye çalıştıkça, unutmuş olabileceğim başka bir şey için sorguladıkça, hayal gücümden başka bir şey olmadığından neredeyse emin olana kadar benden uzaklaşıyor.

"Ve bir şey daha var. Sadece gayri resmi olarak, şu ana kadar olanları resmetmek için. Çok yardımcı olur. Misafirin kaybolduğu gece ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Ben - şey, yataktaydım. *Tam olarak doğru değil, Heather. Tam olarak yalan değil ama gerçeğin tamamı da değil. Ama az önce hatırladığın gibi, gecenin kim bilir kaçında tökezleyerek dolaşıyordun.*

Yılbaşı gecesi. İnsanlarla birlikte olsanız bile yılın en yalnız gecesi. Hayatım parçalanmadan önce bile bunu hatırlıyorum. Her zaman olabileceğin kadar iyi vakit geçiremediğine dair bir endişe vardır. Olması gerektiği gibi. Ve bu yıl, Londralıların eğlendiğini duymak -her ne kadar kendime hiçbirini kıskanmadığımı söylesem de- yardımcı olmadı. Bu yüzden her zamankinden çok daha fazla içmiştim: yalnızlığı yatıştırmak için sarhoş olmaya çalışmanın eskisinden daha yalnız hissettirdiğini unutarak.

Saat kaç olursa olsun sendeleyerek banyoya girdiğimde - beş mi, altı mı? - Ne gördüğümünden, hatta gerçekten bir şeye tanık olup olmadığımıdan emin olacak durumda değildim. Ve bunların hiçbirini ona söyleyemem. Çünkü o zaman gerçekten ne kadar sarhoş olduğumu itiraf etmek zorunda kalırdım. *Peki ya sonra? Küçük bir ses soruyor. Olmaya çalıştığın gibi yetenekli ve açık sözlü biri olmadığını mı itiraf edeceksin? Onun güvenini mi kaybedeceksin?* Ne fark etmiş olabileceğime dair tüm sorularına, o gelene kadar beni sorumlu bir pozisyona koyuyormuş gibi yapmasına rağmen, o gece burada olan on üç kişiden biri olduğumu bir kez daha hatırlıyorum. Ben de bir şüpheliyim.

DCI Alison Querry, "Bana karşı sessizleştin Heather," diyor. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet," diyorum. Sesim küçük ve belirsiz çıkıyor. "Hâlâ buradayım.

Güzel. Peki, irtibatta kalalım. Herhangi bir sorunuz olursa, ben buradayım. Aklınıza takılan herhangi bir şey olursa, telefonu açmaktan çekinmeyin.

"Tabii ki.

'Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım. Bu arada, işleri çok iyi kavradığınızı anlaşıyor'.

"Teşekkür . Ha. Kız kardeşim Fi'yi hatırlıyorum: 'Bazen olaylara cesur bir yüz iyidir, Heaths. Sonunda her şeyi içine atmak yarardan çok zarar getirebilir.

DCI Querry, "Helikopteri ne zaman çıkarabileceğimizi tahmin etmek için çok kısa bir süre içinde sizinle temasa geçeceğim," diyor. Güvenli uçuş koşulları için bu karın yeterince hafiflemesine ihtiyacımız var.

O zamana kadar ne yapacağız? Merak ediyorum. Burada, yağın karın içinde, ölümün hayaleti kapının hemen dışında bekleyecek miyiz?

Sonra da muhtemelen cevap alamayacağımı bilsem de soruyorum. "Görevlendirildiğiniz dava," diyorum, "hangisi?"

Kısa bir duraklama. Bir sonraki konuşmasında tonu daha az dostane, daha resmi. "Bu bilgiyi gerekli olduğunda size bildireceğim."

Ama bana söylemesine gerek yok. Bildiğimden oldukça eminim. Ceset, görünüşü. Gazetelerde okumuştum. Okumamak imkansız olurdu. Ulusun hayal gücü üzerinde kendi hakimiyeti var. Kendi unvanı bile var. Highland Karındeşeni.

Üç gün önce 30
Aralık 2018

KATIE

Saat neredeyse sabahın iki buçuğu. Miranda kanepede yanıma uzandığında, vızıltı öldürücü olarak adlandırılmadan kamarama sıvışılabileceğim kadar geç olup olmadığını merak ediyorum. "Bu akşam seninle neredeyse hiç konuşma fırsatım olmamış gibi hissediyorum," diyor. Sonra sesini alçaltıyor. 'Az önce Samira'dan kaçmayı başardım. Açıkçası onu çok seviyorum ama bugünlerde tek konuşabildiği şey o bebek. Dürüst olmak gerekirse bu biraz duyarsızlık.

"Ne demek istiyorsun?

Kaşlarını çatıyor. Seni son gördüğümde söyleyip söylemediğimi bile hatırlamıyorum - yıllar oldu. Ama...' sesini daha da alçaltarak fısıldıyor, 'deniyoruz, biliyorsun...'

"Almak için-

"Hamile, evet. Yani, daha çok erken. Herkes biraz aldığını söylüyor. Gözlerini deviriyor. "Görünüşe göre Samira hariç - hapi bıraktığı *anda* sihirli bir şekilde hamile kaldığını söylüyor.

"Sanırım herkes için durum farklı.

'Evet. Dürüst olmak gerekirse, belki de bu kılık değiştirmiş bir lütuftur. her şeyin sonu, değil mi? Bildiğimiz hayatın. Şu ikisine bak. Ama sanki ... Bilmiyorum, birdenbire bu bir geçiş töreni oldu. Facebook'ta tanıdığım herkesin ya bir çocuğu var ya da fırında... Sanki ani bir doğurganlık *salgını* var. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?'

Başımı salladım. 'Dürüst olmak gerekirse Facebook'u kontrol etmeyi bir süre önce bıraktım. Zehirli bir şey. "Evet, zehirli!" diyor hevesle. Aynen öyle.

Tanrım, seninle konuşmak çok rahatlatıcı, K. Her şeyin dışındasın - bekarsın, kendi işini yapıyorsun ...

Çocukları düşünmekten bile çok uzaktım.'

"Evet," diyorum, boğazıma takılmış gibi görünen bir şeyi yutkunarak geçiştiriyorum. "Bu benim.

"Özür dilerim," diyor ani bir duyarlılıkla, "bunu bir iltifat olarak söyledim.

"Sorun değil," diyorum - boğazımdaki yumru hâlâ orada. "Anlıyorum.

"Bak - bizi neşelendirecek bir şeyim var. Bana göz kırpmıyor ve pantolonunun cebinden bir şey çıkarıyor. Sonra diğerlerine sesleniyor: "Puding isteyen var mı?

"Pişirdin mi? Nick alaycı bir şaşkınlıkla sorar. "Yemek pişirmeyi çok sevdiğini hiç hatırlamıyorum, Miranda. Bu hafif bir ifade - ki eminim demek istediği de budur. Miranda *berbat* bir aşçıdır. Özellikle berbat bir risotto hatırlıyorum, pirincin yarısı tencerenin dibine yapışmış ve simsiyah yanmıştı.

"Ama biz biraz yedik," dedi Giles hemen. "Akşam yemeğindeki şu beze ve ahududu şeyinden.

Miranda hınzırca sırıtıyor. Şimdi üniversite günlerinin Miranda'sı, tartışmasız baş parti kraliçesi. Gözlerinde o parıltı var: heyecan ve çılgınlık arasında bir şey. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi içimde bir adrenalin sarsıntısı yaratıyor. Miranda böyle olduğunda eğlenceli ama aynı zamanda tehlikeli.

"Bu *biraz* farklı," diyor, içinde küçük beyaz haplar olan küçük plastik Ziploc poşetini havaya kaldırarak. 'Bunlara "yemek sonrası nane şekeri" diyelim. Damak temizleyici gibi. Ve eski günlerin hatırına... burada hep birlikte olmamızın ruhuna uygun olarak.

Bir tane alamayacağımı hemen anlıyorum - kontrol kaybıyla başa çıkamıyorum. Bir kez yaptığımda korkunç bir şekilde yanlış gitti.

İbiza. Yirmili yaşlarımızın başındaydık. Büyük bir grup. Aslında davet edilmemiştim, organizatör Oxford'da çok iyi tanımadığım biriydi (beni düzenlediği meşhur sefahat partilerinden herhangi birine davet edecek kadar havalı bulmuyordu). Ama tatilden bir hafta önce Miranda'nın büyükannesi ölmüştü ve evini indirimli olarak bana satmıştı. Julien, Samira, Mark ve uzun zaman önce aramızdan ayrılmış olan birçok kişi gidiyordu. İstesem de çoğunun adını hatırlayabileceğimden emin değilim.

Havuz başında uzun, tembel öğle yemeklerini severdim. Akşamları roze içmeyi, bronzlaşmayı, kitabımı okumayı. kadar da hevesli olmadığım şey, gecenin hapların çıktığı ve herkesin bana - reddettiğimde - herkesin eğlencesini bozmak için gelen bir ebeveynmişim gibi baktığı kısmıydı. Ve sonra kendilerinin daha küçük versiyonlarına dönüşüyorlardı - histerik, sınır tanımayan, kocaman penisli: hayvanlar gibi. Keşke kendilerini görebilselerdi diye düşündüm. Aynı zamanda kendimi gergin ve sıkıcı hissediyordum: Miranda'nın yerini tutamayacak kadar kötü. Samira - her zaman 'in' kalabalığın yanında - beni bir kenara çekti ve bana şöyle dedi: 'Sadece biraz gevşemen gerekiyor.

Haftanın sonunda, gün içinde neredeyse hiç kalkmıyorlardı. Ev iğrenç bir hal almıştı. Durduğunuz her yerde kirli giysiler, bira kutuları, kullanılmış prezervatifler, hatta yarım yamalak temizlenmiş kusmuk birikintileri vardı. Eve dönmek için uçak bileti almak üzereydim. Tanrı aşkına, bunun bir tatil olması gerekiyordu. Haftada seksen saat çalıştığım işimden uzaklaşmak için bir mola. Yorgun, küskün ve kızgın bir şekilde geri döneceğimi biliyordum. Ama çalıştım. Ana evin hemen bir teras buldum. Oraya bir şezlong sürükledim ve son birkaç günümü kitap okuyarak geçirdim. En azından doğru dürüst bronzlaşacak, kitabımı bitirecektim: tatilde yapmanız gereken şeyin bir simülakrıydı bu. En azından tüm iş arkadaşlarıma ve aileme iyi vakit geçirmiş gibi *görünecektim*.

Son gece, bir mucize eseri, herkes kendini mahvetmeden önce, hafta başında yaptığımız gibi bir barbekü hazırlayacak enerjiye sahip oldu. Oldukça fazla cava içtim ve sonra biraz daha içtim. Mum ışığında, herkesin yüzüne ve denizin koyu turkuaz pırıltısına bakarak, iyi vakit geçirmediğime nasıl karar vermiş olabileceğimi merak ettim. Genç olmak böyle bir şeydi, değil mi?

Haplar kaçınılmaz olarak ortaya çıktığında bir tane aldım. Kısa bir süre sonra öfori beni vurdu, kendimi yenilmez hissettim. Kendim olma hapishanesinden kurtulmuştum: Miranda'nın daha az eğlenceli, daha az havalı arkadaşı.

Sonrasında yaşananların çoğu özgürleştirilmiş, pek de gerçek olmayan bir yerde gerçekleşiyor gibiydi. Yüzme havuzunu hatırlıyorum, tamamen giyinik bir şekilde içine atladığımı; sonunda birinin beni dışarı çektiğini, 'sonsuz kadar suda kalmak' istediğimde ısrar etmeme rağmen üşüyeceğimi söylediğini. Hepsini sevdiğimi hatırlıyorum, hepsini. Onları ne kadar sevdiğimi nasıl fark etmemiştim?

Daha sonra bir adam hatırlıyorum ve herkes yatağa gittikten çok sonra karanlık havuz evinde seviştiğimizi hatırlıyorum. Neredeyse tamamen karanlıktı, bu da tüm hisleri daha da yoğunlaştırıyordu. Ben yönlendiriyordum, ben kontrol ediyordum. Boşaldığımda, bir an için tüm vücudum yıldızlara ayrılmış gibi hissettim. Bir anda kendimi hiç hissetmediğim kadar kendim olmuştum... ve tamamen başka biri gibiydim.

Ertesi sabah buna inanamadım. O cesur, seksi kişi ben olamazdım, değil mi? Miranda orada olsaydı ona sorabilirdim: Hatırladığımı sandığım şeylerin ne kadarı gerçektir? Beni o adamla havuz evine giderken görmüş müydü? Bu gerçekten olmuş muydu? Yoksa aslında sadece korkunç bir halüsinasyon muydu? Bana güler ve büyümemi söyler korkusuyla Samira'ya sormaya cesaret edemedim.

Olmuş olmalı, diye karar verdim: Bacaklarımın arasında olduğunu gösteren bir ağrı vardı. Onun kokusunu üzerimde hissettiğime ikna olmuştum. Ama ertesi gün kimse bir şey söylemedi. Çocuklar arasında herhangi bir şaka ya da kabadayılık belirtisi var mı diye kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

Neyse ki bu akşam çekimser kalan birkaç kişi var. Bo - tabii ki, Samira, Nick Bo'yu destekliyor. Miranda çantayı ona uzattığında Nick'in bakışlarından geceye yapılan bu eklemekten ne kadar etkilenmediğini görebiliyordum, bunu yapmak için neredeyse Bo'ya uzanıyordu. Tamamen kayıtsız görünüyordu, ama o her zaman sanki hiçbir şey ona dokunamazmış gibi olaylara omuz silkme konusunda iyi bir izlenim vermiştir. En eski arkadaşı olarak, durumun her zaman böyle olmadığını biliyorum. Bazen bu kadar kaygısız görünmek için hiç de azımsanmayacak bir çaba gerekir.

Şimdi Lodge'un oturma odasının köşesindeki pikabın yanında, eski plaklarla dolu bir rafı karıştırıyor. Sonunda bir zafer çılgılığıyla istediği plağı buluyor - HITS: STUDIO 54 - ve onu pikaba yerleştirir. Müzik yayılırken, boğuk sesli bir şarkıcı olan Miranda odanın ortasına gider ve dans etmeye başlar. Bizler kıpırdamadan izlerken o tamamen rahat bir şekilde dans ediyor. Vücuduyla o kadar uyumlu ki. Her zaman bu çekingenliğin yokluğunu özlemişimdir. Çünkü gerçekten de dans etmek bu değil midir? Özellikle yetenekli olmakla ilgili değil: profesyonel olarak yaptığınız bir şey değilse tabii. Bu daha çok kendi öz bilincinizden sıyrılma becerisidir. Ben hiçbir zaman

bunu yapabiliyor. Bu gerçekten öğrenebileceğiniz bir şey değil. Ya sahip olursunuz ya da olmazsınız.

Gençlik yıllarımızı hatırlıyorum, gece kulüplerine palavra atarak giriyorduk. Gerçi Miranda'nın yağmalamasına gerek yoktu. Onu her zaman ilk görüşte içeri alırlardı: on beş yaşındaydı, yirmi beşine girmek üzereydi ve şimdiden muhteşemdi. Geriye dönüp baktığımda, erkeklerin ona attığı bakışları, yaptıkları yorumları düşündükçe midem bulanıyor. Kimsenin beni fark etmemesini umarak arkasından yaklaştırdım. Annemin sınırsız erzakından çalınan votkayla ısınmış bir şekilde onun yanında dans ettiğimi hatırlıyorum. Miranda'nın hareketlerini kendi gölgesi gibi sadakatle taklit ederdim; çünkü ben her zaman onun gölgesi olmuştumdur. Onun yanan meşalesinin karanlığı. Neredeyse beceriksizliğimden kurtulmuş gibi hissediyordum.

Miranda sizi cesaretlendiren türden bir arkadaştır. Kendinizi bir metre boyunda, neredeyse onun kadar ısıtılı hissetmenizi sağlayabilir, sanki onun ışığından biraz ödünç alıyormuşsunuz gibi. Ya da sizi bok gibi hissettirebilir. Kaprislerine bağlı olarak. Bazen dışarıda geçirdiğimiz gecelerde bana nasıl görüldüğüm konusunda iltifat ederdi - her zaman zaten geniş olan gardırobundan ödünç aldığı bir şeyle, göğüs ve kalça bölgesinde bol, biraz annesinin kıyafetleriyle kadın rolü oynayan bir kız gibi. Diğer zamanlarda şöyle bir şey söylerdi: "Tanrım, Katie, dans ederken ne kadar ciddi görüldüğünün farkında mısın?" sonra bir izlenim - şaşış gözlü, asık suratlı, kaskatı kesilmiş - "*En kötü* kabızlık vakasına yakalanmış gibi görünüyorsun. Sean Paul'un insanların bu şarkıda böyle dans etmesini istemediğine eminim. Yeni keşfettiğim tüm özgüvenimin beni terk ettiğini hissederdim - her zamankinden daha kötü hissederdim. Elimde tuttuğum votka-ve-bir şey içeceğinden büyük bir yudum alırdım, ta ki kaymayı, değişimi hissedene kadar. İşte o zaman annemin neden alkolü ilaç gibi kullandığını anlardım.

Her zamanki gibi Miranda'nın dansını izlememek neredeyse imkansız. O kadar zarif, o kadar akıcı ki, özel bir eğitim aldığını düşünebilirsiniz. Aslında aramızda onu izlemeyen tek kişi Julien. Pencereden dışarıya, karanlığa bakıyor, kaşlarını çatıyor, belli ki düşüncelere dalmış.

Miranda hepimize ona katılmamızı işaret ediyor. Mark'ın elinden tutup onu ayağa kaldırıyor. İlk başta halının ortasında hantal ve beceriksiz görünüyor. Ama kadın vücudunu onunkine uydurdukça birlikte hareket etmeye başlıyorlar ve Mark onunla birlikte asla bulamayacağı kıvrımlı, hatta şehvetli bir ritim kazanıyor.

kendi başına. Bulaşıcı gibi görünüyor, müziğin tınısı herkesi kendine çekiyor. Samira ayağa kalkıyor - her zaman harika bir dansçı olmuştur. Onda o gevşeklik, kendi teninde o rahatlık hissi var. Giles, Emma'nın elini tutup ayağa kaldırıyor ve odanın içinde dans ediyor. Giles'ın hiç ritmi yok, ama belli ki umurunda da değil - aşırı büyümüş, sarhoş bir okul çocuğu gibi. Duvardaki geyik kafalarından birine çarparak onu devirirler. Emma endişeli bir sırtıtlıla onu düzeltmeye çalışır, ama bunu yaparken Giles onu belinden yakalar ve baş aşağı çevirir.

"Giles! Samira bağırıyor ama gülüyor ve gözleri kapalı, müziğin içinde kaybolmuş bir halde onlardan uzaklaşıyor. Emma da gülüyor - gerçi içlerinde belki de tek utangaç olan o, Giles onu tekrar ayağa kaldırırken üstünü çekiştiriyor. Şimdi Nick de ayakta, Bo'ya elini uzatıyor ve muhtemelen Miranda'dan bile daha iyi dans ediyorlar, birlikte çok iyi hareket ediyorlar.

Yine de her zaman olduğu gibi, göz Miranda'ya geri dönüyor: diğerlerinin etrafında dönen gezegenler olduğu güneş. Mark, dans ederlerken Miranda'nın vücudunun kıvrımlarına doğru eğiliyor. Ona olan aşkı hiç bu kadar bariz olmamıştı. Tabii buna aşk denebilirse. Bazen daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

Miranda ve Julien çıkmaya başladıklarında, arkadaşının aralarında bir tür kurye gibi davranıp mesajları gidip getirmesinin biraz tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Mark üniversitemize gelir, onunla konuşmak isterdi. Julien'den ona söyleyecek bir şeyi vardı. Julien, elçi gönderen bir kral gibi, onu o hafta sonu rugby maçına davet etmek istiyordu. Ya da bir partide ona eşlik etmesini. Acınası bir durum diye düşündüm. Bu gerçekten bir arkadaşlık olamazdı, daha çok bir tür kahramana tapma ya da kölelik gibi bir şeydi. Julien kim olduğunu sanıyordu? Ve Mark neden buna katlanıyordu? Doğru, Miranda gibi Julien de yandaşlarını cezbedecek türden bir görünüşe - ve karizmaya- sahipti. Ama Mark itici ya da beceriksiz ve utangaç değildi. Bu kadar alçalmasına gerek yoktu. Ve bu tuhaftı. O zamanlar hepimizin cep telefonu vardı. Julien basitçe bir mesaj gönderebilirdi.

Ama sonra Mark'ın ona nasıl baktığını fark etmeye başladım, bu ziyaretlerin Julien'in kışkırtmasıyla olmadığından şüphelenmeye başladım. Mark gönüllü olmuştu. Sadece dışarıda, bizim bloğun altındaki avluda değil, aslında tam da bizim koridorda ortaya çıkmaya başladı. Kapı şifresini nasıl aştığını sorduğumda, birinin onu içeri aldığını söylüyordu.

Bir keresinde Miranda'nın odasının hemen dışında otururken ona rastladım.

"Dışarıda," dedim. "Dörde kadar öğretmeniyile toplantısı var. Geri gelene kadar bir buçuk saat geçecekti.

'Sorun değil,' dedi. 'Yapacak başka bir şeyim yok' dedi. Ve orada olmak, onu beklemek istediğini fark ettim.

Aklımda kalan bir an daha vardı. Julien ve Miranda o zamanlar tam anlamıyla birlikteydiler, yeni ve seksi bir çifttiler. Sınavlardan sonra kaynayan bir günde Julien'in evine barbekü yapmaya gittik - o zamana kadar özel konuta taşınmıştık - Mark da dahil olmak üzere diğer sekiz rugby delikanlısıyla birlikte yaşadığı büyük, köhne şehir evi. Ben görünmez artı birdim. Kuşkusuz Julien'in birkaç arkadaşı gönülsüzce flört etmeye çalışmışlardı ama ben onlara karşı soğuk ve mesafeli davranmıştım. Miranda'nın kötü görünümlü ama kolay arkadaşı olarak bilinmek istemiyordum.

Julien ızgaranın başındaydı, tişörtünü çıkarmış, kaslı sırtının genişliğini ve şaşırtıcı derecede düzgün belini gösteriyordu. Daha yazın başı olmasına rağmen, bir şekilde altın sarısı bir bronzluk elde etmeyi başarmıştı. Kendimle kıyaslamadan edemedim: göğsümde ve kollarımın üst kısmında kızgın isilikler vardı, geri kalan her yerim süt gibi solgundu. Miranda da ona bakıyordu, on altı yaşındayken parlak yeni midillisi Bert'e bakışından farklı olmayan bir şekilde. Sonra bana döndü ve beni bakarken yakaladı.

Ben de Mark'a doğru baktım. Geniş yüzüne pek de yakışmayan, denenmiş Ray-Ban'ler takıyordu. Ona hızlıca bakarsanız hayal kuruyor, boşluğa bakıyor gibi görünebilirdi. Ama bakmaya devam ettiğimde güneş gözlüklerinin düşündüğüm kadar opak olmadığını gördüm. Ve gözlerinin Miranda'ya uzun süreli bir yan bakışla sabitlendiğini görebiliyordum. Bir kez bile başka tarafa bakmadı. Ne zaman o tarafa baksam ona bakıyordu. Ve bikini üstünü ortaya çıkarmak için yeleğini çıkardığında, bakışının tanımlanamaz bir şekilde yoğunlaştığını gördüm. Oturduğu yerde kaydığını gördüm.

Daha sonra Miranda'ya gördüklerimi anlattım. 'Cidden Manda,' dedim ona, 'tuhaftı. Sadece bakmıyordu, dik dik bakıyordu. Seni canlı canlı yemek ister gibiydi.

Güldü. "Katie, çok paranoyaksın. O zararsız biri. Julien konusunda da böyleydin."

Gördüklerimden şüphe etmem için neredeyse yeterliydi. Hatta kendime şu soruyu bile sordum: Acaba sadece kıskanıyor muydum? O olmadığından oldukça emindim. Ama ben

aşğııldım, beni ciddiye almadığı için ona kızdım.

"Ve siz ikiniz!" Şimdiki zamana geri döndüm. Miranda Julien ve bana bakıyor - balonun dışındaki ikimize, odanın içinde çılğınca dans etmeyen tek kişiye.

"Julien," dedi, "Tanrı aşkına Katie ile dans et. Bunu tek başına yapmaz. Ses tonunda hafif bir çelikleşme var.

Canım hiçbir şey yapmak istemiyor ama Julien ayağı kalkıyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. Birden aklıma düğünlerinde onları dans ederken izlediğim geldi. Beş, altı yıl önce mi? Miranda ona önceden dans dersleri aldırmişti, böylece bizim önümüzde fokstrot yapabileceklerdi. Düğün tam Miranda'ya göreydi. Küçük bir şey yapmak istedi, farklı olduğunu iddia etti. Kaçmak istiyordu!

Sonunda ailesinin Sussex'teki malikanesinde oldu. İki yüz konuk. Sadece düğünlerde görebileceğiniz o cılız altın sandalyeler, yuvarlak masalar, dans pistinin üzerindeki 'yıldızlı gece' LED tavanı. Ve sonra, katmanlı, şeker çiçekli pastanın üzerindeki kiraz: çiftin dansı.

O zamana kadar gösterişli, yakışıklı damat rolüne çok uygun görünen Julien, kendi içine çekilmişti. Adımları kaçırmış, Miranda'nın trenine (neredeyse Kate Middleton'ınki kadar uzun) takılmış ve genel olarak kendini oradan başka bir yerde istermiş gibi görünmüştü. Şimdi de aynı ifadeyi takınıyor.

MIRANDA

Katie'nin dans edişini izliyorum - ya da yarım ağızla dans etmeye çalışmasını. Sanki aktif olarak iyi vakit geçirmemeye çalışıyormuş gibi görünüyor. Buraya geldiğimizden beri keyifsizdi, şimdi düşünüyorum da. Tamam, her zaman biraz sessizdi ama hiç bu kadar asık suratlı, tek heceli bir varlık olmamıştı. Aniden bir yabancıya baktığım hissine kapıldım.

Katie'nin hayatında neler olup bittiğini her zaman tam olarak biliyordum. O da benim paylaşmayı seçtiğim şeyleri her zaman tam olarak biliyordu. Ama son zamanlarda, onun hakkında hiçbir fikrim yok. Son birkaç aydır beni görmemek için bahaneler uyduruyor. Kendime bunların gerçek olduğunu söyledim: her zaman çok meşgul, meşgul, lanet olası işiyle *meşgul*. Benim aksime yetişkin olmakla meşgul. Ya da hasta olan annesini görmek için Sussex'e gitmesi gerekiyor (okuyun: tüm o içki sonunda onu yakaladı). Hatta onunla birlikte Sally'yi görmeye gitmeyi bile teklif ettim; Tanrı aşkına, kadını yirmi yıldır tanıyorum. Benden hiç hoşlanmasa bile - bana yüzüme karşı Bayan Hoity Toity derdi, nefesi şarap ekşisiydi - yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Ama Katie bu öneriyi o kadar çabuk omuz silkti ki sanki bu fikir onu dehşete düşürmüştü.

Mesele şu ki, son zamanlarda ona ihtiyacım var. Her zaman kendi kendime yetebildiğim, kimsenin burnunu sokmasını istemediğim izlenimini verdiğimi biliyorum. Ama son zamanlarda her şey biraz fazla gelmeye başladı. Katie, yaşadığımız sorunlar hakkında konuşabileceğim tek kişi. Julien'in sorunlarıyla ilgili her şeyi ona anlatamıyorum, çünkü başka kimsenin bunu öğrenmemesi çok önemli, ama yine de.

Ona doğurganlık sorunlarımdan bahsettim. Daha doğrusu ona *bir şey* söyledim. Gerçek şu ki denemeye yeni başlamadık. Bir yıldan fazla oldu - aslında bir buçuk yıl. NHS'in size tüp bebek önermesi için iki yıl yeterli, değil mi?

Ona seks eksikliğinden de bahsedebilirdim - ki bu da hamile kalmaya pek elverişli değil. Julien'le aramızda son bir yıldır, belki de daha uzun bir süredir büyüyen mesafe duygusu.

Kendime karşı tamamen dürüst olursam, paylaşmamamın nedeninin mükemmel bir hayata sahip olma fikrinden hoşlanmam olduğunu biliyorum; her şeye sahip olan arkadaş. Gerekğinde yüce konumundan devreye girmeye ve tavsiyelerde bulunmaya her zaman hazır. Bundan vazgeçmek istemem için birkaç tartışmadan, birkaç aylık seyrek seksten daha fazlası gerekir.

Belki de Katie ile aramızdaki bu mesafe kaçınılmazdır, büyümenin, kendi hayatları olan yetişkinler haline gelmenin bir parçasıdır. Sorumluluklar, aile, arkadaşlığın önüne geçiyor. Daha iyiye değil, daha kötüye gideceği kesin. Sanırım onu suçlayamam. Arkadaşların birbirlerinden uzaklaştığını, birbirlerinin arkadaşlığından zevk almadıklarını biliyorum. Bazen Facebook'a bakıyorum, Oxford'da geçirdiğimiz zamanlardan kalma on yıllık fotoğraflara ve orada, bırakın isimlerini hatırlamayı, neredeyse hiç tanımadığım insanlarla - fotoğrafların çoğunda tekrar eden yüzler - birlikte çekilmiş fotoğraflarım var. Bu biraz sinir bozucu. Resimler arasında geziniyorum: partiler üzerine partiler, evlerde, barlarda ve Junior Common Rooms'da, kollarım tamamen yabancı olabilecek insanlara sarılmış. İlk yıla ait fotoğraflar en belirsiz olanları. Üniversitedeki ilk yılınızı, ilk haftanızda edindiğiniz tüm 'arkadaşlardan' kurtulmaya çalışarak geçirdiğinizi söylerler ve bu benim için doğrudu: Mülakatlarda aşırı yoğun bir kızla sohbet etme hatasına düştüm; birinci sınıfların hoş geldin partisinde sarhoşken bir adamla konuştum, o da daha sonra kahve içmeye gitmeyi önerebilmek için üniversitenin çeşitli yerlerinde bana 'rastladı'.

Üniversiteyi bitirdikten sonraki birkaç yılınızı kalan arkadaşlarınızı azaltarak geçirirsiniz ve artık sizinle neredeyse hiçbir ortak noktası olmayan insanları görmek için Londra'yı ya da ülkeyi dolaşacak zamanınız ve enerjiniz olmadığını fark edersiniz.

Katie ve benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Bu farklı bir şey. O arkadaşlar hep oradalar, değil mi? Eğer bu kadar uzun süre birlikte kaldıysanız?

Yine de, bilmesem Katie'nin benden daha büyük olduğunu söyleyebilirdim. Ve zihnimin arkasında ısrarcı küçük bir ses var. Hoş olmayan bir ses, kendimin en kötü versiyonu - şöyle diyor: 'Seni sen yapan benim Katie. Bensiz bir hiçsin.'

Her neyse. Ruh halimi bozmasına izin vermeyeceğim. İçkimden uzun bir yudum alıyorum ve hapin etkisini göstermesini bekliyorum.

Sonraki bir saat içinde genel bir gevşeme oldu. Giles ateşin yanına yığılmış masa oyunları yığınını karıştırmaya başlar. Bir zafer çılgılığıyla bir Twister kutusunu ortaya çıkarır.

"Siktir git! Julien bağılıyor, ama bunu sırtarak yapıyor. Onu uzun zamandır doğru dürüst gülümserken görmemiştim. Muhtemelen hap yüzünden, ama içimde mutluluğa benzer bir baloncunun genişlemesine neden oluyor. Belki de onu köpek kulübesinden çıkarmanın zamanı gelmiştir. Bir yıl oldu. Ve bu çok yorucu: onun sürekli suçlu gibi davranması, benim de onda hayal kırıklığı hissetmem.

Plastik matı sermek için bile birkaç deneme ve bolca kıkırdama gerekiyor. Herkesin kafası bir anda güzel oldu.

"Arayan ben olacağım," diyor Katie hızlıca. Hapı yoktu - Samira'nın da yoktu, ama en azından iyi bir nedeni vardı: telsizli bir kadın polis gibi göğsüne tutturulmuş bebek telsizi. O anda Katie'nin yüzü - çocuksu aptallıklar karşısında takındığı yetişkin öfkesi ifadesi neredeyse içimdeki sevinç balonunu delip geçiyor. Bir şeyler söylemek, onu azarlamak istiyorum ama bunu yapacak kelimeleri bulamıyorum. Ben daha Mark kolumdan tutup beni yere doğru fırlatıyor: sol el, kırmızı. Sırada Julien var: sağ ayak, yeşil. Sonra Emma, Giles, Mark. Bo, sonra Nick: Tanrı aşkına, Nick bile Twister'ın üstünde değil. Çok geçmeden Julien yarı yarıya üstüme biniyor ve kafamdaki bulanıklığın içinden bunun ne kadar tuhaf bir şekilde samimi hissettirdiğini düşünüyorum. Muhtemelen bir süredir en yakın olduğumuz an, bu kesin. Sanırım bu gece o büyük, bol dökümlü, sayvanlı yatakta seks yapacağız. Bebek yapma seksi değil. Sadece eğlence olsun diye.

Emma devrilir ve kendini oyun dışı bırakır. Gülmekten sendeleyerek ayağa kalkıyor.

Birkaç hamle daha. Nick bir ayağı minderin dışında sendeliyor ve dışarı çıkıyor, ardından Giles sol bacağını sağ bacağının üzerinden geçirmeye çalışırken yere yığılıyor. Artık oyunda sadece Bo, Mark, Julien ve ben varız.

Gövdemin yan tarafında, sağ göğsümün hemen altında ve yukarı doğru hareket eden bir elin farkına varıyorum. Diğerlerinin göremediği tarafta. Gülümsüyorum ve Julien'i görmeyi umarak etrafıma bakıyorum. Onun yerine kendimi Mark'ın koluna giden eli takip ederken buluyorum. Yüzümüz Emma'ya dönük ve Julien benden yukarıda olduğu için başka kimsenin göremeyeceğinden oldukça eminim. Bir şey var

Mark ve ben birbirimize bakarken. Gözleri bir uyurgezerinki gibi donuk. Başım birdenbire hapa aldığımndan beri, hatta içmeye başladığımdan beri en keskin halini alıyor. Tek düşünebildiğim yanlış olduğu. Bu yanlış.

Sanki kuralları unutmış gibi. Flört ediyoruz, evet, benden hoşlanıyor ve ben de bundan oldukça hoşlanıyorum, benim için bir şeyler yapıyor ve ödülü de bakmak. Ama dokunamıyor. Bu farklı bir şey.

Kendimi onun elinden silkerek kurtarıyorum. Bunu yaparken dengesini bozmak zorundayım - sallanıyor ve mindere çarpıyor.

"Mark çıktı! Emma neşeyle ağlıyor.

Kendimi biraz hasta hissediyorum, tüm o zengin yiyecekler, içki ve ardından hap. "Oyunbozan!" çığlıkları ve mindere geri çağrılmalar arasında yerimden yuvarlanıyorum ve koridorda tökezleyerek banyoya gidiyorum. Yüzümü yıkamak istiyorum - bu kafamdaki mantra - yüzümü soğuk suyla yıkamak istiyorum.

Aynada bir süre kendime bakıyorum. Parlak ışıktaki, tüm çabalarımın rağmen otuz üç yaşından daha yaşlı görünüyorum. Bu çizgiler değil - mümkün olduğunca az çizgi olmasına dikkat ettim - yüzümde soyut bir şey, gergin ve yorgun bir şey var. Bana bakan kişi ile kendi içim arasında garip bir kopukluk hissediyorum. Bu ben değilim, değil mi? Aynadaki bu kadın? Ne düşünüyordum da böyle bir şey yaptırdım? Eğlencenin ve kolaylığın ardından kendimi nasıl bu kadar çabuk kötü hissettiğimi unutmışım. Ama kimi kandırıyorum ki? Haplar olsun ya da olmasın, son zamanlarda giderek daha fazla böyle hissediyorum.

Eskiden yeterliydi. Sadece ben olmak. Olduğum gibi görünmek, Oxbridge mezunu olmak ve güncel olaylar, ekonominin durumu ve yeni trend body con ya da slip elbiseler hakkında akıcı bir şekilde konuşabilmek.

Ama bir sabah uyandım ve daha fazlasına sahip olmam gerektiğini fark ettim: daha fazlası olmak. Özellikle de 'Bir Kariyer'e sahip olmak. "Ne iş yapıyorsun?": her içki toplantısında, düğünde ya da akşam yemeğinde sorulan ilk soru budur. Yirmili yaşlarımızın başında, hepimiz henüz yetişkin olmaya çalışırken, birisi bunu sorduğunda kulağa çok iddialı gelirdi. Ama birdenbire Miranda Adams olmak yetmemeye başladı. İnsanlar sizden 'Miranda Adams: *yüksek güçlü bir şey için boşluk ekleyin*' olmanızı bekliyordu. Mesela bir editör, bir avukat, bir bankacı ya da bir uygulama tasarımcısı. Bir süre şunu söylemeye çalıştım.

bir roman yazdığımı söyledim. Ama bu sadece kaçınılmaz sorulara yol açtı: 'Bir menajerin var mı? Yayıncı? Bir kitap anlaşması?' Sonra, 'Oh.' (Sessizce) Yani, gerçekten bir yazar değilsin, değil mi?

Zahmet etmeyi bıraktım.

Bazen şok etkisi yaratmak için şöyle derim: 'Bilirsiniz, ben bir ev hanımıyım. Julien için evde her şeyi güzel tutmayı, onunla ilgilenmeyi ve rahat etmesini sağlamayı seviyorum. Ve ardından gelen dehşete düşmüş sessizlikle çok eğlendiğimi iddia edeceğim.

Bu yüzden Mark'la flört ettin. Hâlâ yetenekli olduğunu kanıtlamak için. Bir ... fısılda ... geçmişte kalmadığını kanıtlamak için.

Aptalcaydı. Yani, ben hemen hemen herkesle flört ederim: Katie'nin üniversiteye ilk başladığımızda dikkat çektiği bir şey. Ama Mark'la farklı olduğunu biliyorum - onu yönlendirmemeliyim.

Koridorda ayak sesleri duyuyorum. Belki de Julien'dir, iyi olup olmadığını kontrol etmeye gelmiştir. Ya da Katie, eski günlerdeki gibi. Ama kapı yavaşça açıldığında, görmek istediğim son kişi geliyor.

Çok uzun; bunu hep unutuyorum. Çerçevesiyle kapı girişini kapatıyor.

"Ne oluyor, Mark? Tısladım. "Neydi o? Beni orada taciz mi ediyorsun?"

Emma'ya söylememem için yalvarmasını, ne yaptığının farkına varamayacak kadar kendinden geçmiş olduğunu iddia etmesini bekliyorum.

Onun yerine, 'O seni hak etmiyor, Manda' diyor.

"Ne? Ona ters ters baktım. "Ve sanırım sen de biliyorsun? İçim haklı bir öfkeyle doluyor ve onu itiyorum. "Bırak geçeyim.

Kenara çekildi. Ama bunu yaparken bir anlık hızla uzanıp üst kolumu tutuyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmakları sadece sıkıyor, beni öyle sert kavırıyor ki Çin yanığı gibi acıtıyor. Adrenalin ve saf bir korku hissediyorum. Hiçbir şey denemezdi, değil mi? Burada değil, diğerleri sadece yan odadayken?

"Çekil üstümden Mark," diyorum, sesim alçak ve tehlikeli. Daha önce hiç böyle olmamıştı - en azından bana karşı. Kolumu çekmeye çalışıyorum ama beni mengene gibi kavırıyor. Spor salonunda yaptığım tüm o işe yaramaz vücut dövüşü seanslarını düşünüyorum: Ona kıyasla çok zayıfım.

Kulağıma doğru eğildi. "Bunca zamandır onun yanıdaydım. Oxford'dan beri. Ona göz kulak oluyor, gerekirse onu koruyor. Ve o

Bana göz kulak oluyor mu? Ondan istediğimde bana yardım ediyor mu? Bir kez olsun kendime ait bir şeyim olsun diye mi? Hayır. Bundan bıktım. Artık onun için yalan söylemeyeceğim.'

Sesi tamamen ayık, sözleri net. Sanki haplar onu hiç etkilememiş gibi. Buna karşılık ben kendimi halsiz ve kafası karışık hissediyorum. Kolumdaki beni sabitleyen ağrı dışında.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum ona. Sanki birkaç dakika geride kalmışım gibi hissediyorum. "Onu biliyorum. Onun küçük sırrını biliyorum. Sana ne yaptığını söyleyeyim mi? ne kadar?"

Korku ve öfke karışımı bir duyguyla titriyorum. Burada hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak önemli - hiçbir şey bilmek *istemiyorum*.

'Her , ' dedim, 'duymak istemiyorum. Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Bir an için şaşırmış görünüyor. Tutuşu gevşedi ve kolumu çekti. "Ben..." diye geveledi, "yani - gerçekten bilmek istemiyor musun?"

Gerçekten de kendi kocamın utanç verici küçük sırrını bana söylemeyeceğini mi düşünüyor? Yine de aptal oynamak kesinlikle en iyisi. Olur da her şeyden uzaklaşmam gereken bir zaman gelirse diye, kendi masumiyetimde ısrar etmek için.

"Hayır," dedim. "Bilmek istemiyorum.

"Peki," diyor, gerçekten şaşırmış görünüyor, tüm kabadayılığı gitmiş. Geri adım attı. "Eğer gerçekten istediğin buysa.

Birinin yüzümdeki ifadeyi fark edeceğinden ve bana sorunun ne olduğunu soracağından emin olarak sallantılı bacaklarımın üzerinde yemek odasına geri dönüyorum - şu anda onların dikkatini çekmek isteyip istemediğimden emin değilim.

İlk başta kimse beni görmedi. Yine bir Twister oyunu oynanıyor ve Giles Bo'nun üzerine çıkmaya çalışırken hepsi kahkahalarla gülüyor. Ortam daha önce olduğu gibi tamamen aynı - herkes neşeli, içki ve hapların etkisinde. Ama birden dışarıdan bakınca her şey gülünç geliyor... hatta sahte, sanki hepsi ne kadar iyi vakit geçirdiklerini göstermek için çok uğraşıyorlarmış gibi.

Emma dönüyor ve kapıda durduğumu görüyor. "İyi misin, Manda?" diye sordu.

Giles aptal aptal sırtarak, "Senin orada sıkışıp kaldığını düşündük," dedi. "Mark da senin iyi olup olmadığını kontrol etmeye gitti.

"Tanrım," diyor Emma, "Manda - birinin ev partisi verdiği ve senin tuvalette sıkışıp kaldığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayır," diyorum. Ama bunu yaparken bile belli belirsiz hatırladığımı fark ediyorum. Biri beni levyeyle çıkarmak zorunda kaldığında hissettiğim aşağılanma duygusunu. Tanrım, utanç verici. En az on yıl önce olduğuna yemin edebilirim. Ama Emma hatırladığına göre, çok daha yakın bir zamanda olmuş olmalı. "Ne zamandı o?"

"Hmm," diyor Emma, "bir noktada Londra'da olmalı. Herkesin gerçekten ev partileri verdiği günler - biz eğlenceliyken, hatırlıyor musun? Çok yeni ama yine de yüzyıllar önceymiş gibi geliyor.

Başımı sallıyorum ama bu konudan bahsedilmesi bende tuhaf ve huzursuz bir his uyandırıyor. Ama nedenini bulamıyorum.

"Sen iyi misin? Emma tekrar sorar.

Ses tonu çok anaç, çok şefkatli... çok patronluk taslıyor. "Evet," diyorum, "neden olmayayım ki?"

Belki de ifade etmek istediğim gibi keskin bir şekilde ortaya çıkıyor: Sokulmuş gibi görünüyor.

Bir saat kadar oturdum. Katie'den daha iyisini yaptım - ben banyodayken kamarasına geri dönmüş olmalı. Yine de az önce olanlar hakkında konuşmak istediğim kişi o - her nasılsa kendi kocamdan daha çok. Gidip onu bulabilirim... Hala uyanık olabilir. Ama eğer gidersem Mark'a beni çıldırttığını gösterebilirim ve bunu istemiyorum. Hapın etkisi üzerimden tamamen kalktı ve diğerlerine imrenerek bakıyorum, mutluluktan uçmuşlar, birbirlerine gülümsüyorlar.

Sonunda, yeterince dayandığıma karar verdiğimde, Julien'e dönüyorum. "Yorulдум," diyorum. Belli belirsiz başını sallıyor, ama sanırım konuştuğumu fark etmedi bile. Haplar onu her zaman güçlü bir şekilde etkilemiştir. Bunu yarı yarıya benimle kulübeye kadar yürümesi için bir davet olarak düşünmüştüm, ama şimdi bunu açıkça söyleyerek kendimi diğerlerinin önünde utandırmayacağım.

Dışarı çıktığımda ay dolunay gibi parlıyor ve göl gümüş renginde aydınlanıyor. Ufukta yıldızların ışığının sanki üzerlerine bir örtü çekilmiş gibi kaybolduğu bir bulut şeridi dışında berrak bir gece.

Mark'ı ve az önce olanları düşünüyorum. Kolumun üst kısmında beni tuttuğu yer hâlâ ağrıyor. Eminim sabah morluklar olacak: parmaklarının hatırlattıkları.

Cebimden iPhone'u çıkarıp feneri açıyorum. Önümde zayıf bir ışık akımı oluşturuyor; küçük bir teselli, karanlığa karşı bir fener.

Birkaç kez arkamı dönüp kimsenin takip edip etmediğini kontrol etmek için arkama bakmak zorunda kalıyorum. Muhtemelen aptalca - ama gerginim ve buradaki sessizlik bir şekilde tetikte hissettiriyor. Londra'daki ilk kulüp günlerindeki karanlık, sarhoş eve yürüyüşlerimi hatırlıyorum, anahtarlar parmaklarımin arasında. Her ihtimale karşı. Ama burada hiçliğin ortasındayım, en yakın arkadaşlarım dışında kimsem yok. Buradaki sessizlik, uçsuz bucaksız yerler birden düşmanca görünmeye başladı. Bu çok saçma bir düşünce, değil mi? Sabah her şey farklı görünecek, diyorum kendime.

Ya da sabah gidebiliriz. Julien'e söylerim ve gideriz. Bundan hoşlanmayacaktır - eminim bu yolculuğu dört gözle bekliyordu. Aslında ikimiz de, belki ben daha da çok. Her şeyi açıklarsam sanırım kabul edecektir. Eve dönüp şampanya içebilir, belki bir şeyler sipariş edebilir ve çatıların üzerinden Westminster havai fişeklerini izleyebiliriz. Bunu düşündüğümde şu anki evimizi hayal etmediğimi fark ettim: yetişkin, sıvalı ev. Aslında Londra'daki ilk dairemizi düşünüyorum: hayatımda ilginç bir şey yapmayı başaramadan, sıradan biri olmadan önce. Julien para kazanmakla bu kadar meşgul olmadan önce.

Eğlenceli olabilir.

Ama bu aynı zamanda pes etmek olur. Utanan ve gitmesi gereken kişi Mark olmalı. Ben değil. Bu düşünce beni öfkeyle dolduruyor. Sonra o anı düşünüyorum, aynada kendime baktığımı - hapın etkilerinin ötesinde, istediğimden daha fazlasını gördüğümü. Ondan önce bile, Mark Twister sırasında beni ellemeden önce bile, kendimden gerektiği kadar zevk almadığımı hissediyordum. Samira karşımdaydı, uyku programları ve göğüs pompaları hakkında kulağımı çınlatıyor, eski bol tişörtündeki lekeleri gösteriyordu. Bu, Oxford'daki lakabı Prenses Samira olan kızdan geliyordu, çünkü on dokuz yaşında bile her zaman çok mükemmel bir şekilde saçlarını düzeltmiş, göz alıcı bir şekilde terzilik yapmıştı. Birlikte bir bara ya da pub'a, hatta sadece Junior Common Room'a girdiğimizde yarattığımız heyecan hoşuma giderdi; ikimiz de aşağı yukarı aynı boyda, biri esmer, biri sarışın, en iyi kıyafetleri giymiştik. Bir kuşun tüyleri.

Sonra Katie var - buraya geldiğimizden beri çok mesafeli, muhtemelen çok daha önemli bir şey düşünüyor, işle ilgili bir şey. Hepimizden daha iyiymiş gibi davranıyor: başarılı bir avukat. Ani bir geride bırakılmışlık hissine kapılmıştım. Bu yüzden herkesi dansa kaldırmıştım. Hapları bu yüzden . Onları

Aslında yarın, yılbaşı gecesi için. Ama birdenbire kontrolü yeniden ele almak, her şeyin düzenini belirlemek istedim.

Köşeyi döndüğümde uzakta, karanlığa doğru parlayan üç dikdörtgen parlak ışık görüyorum. Bu tabii ki bekçinin kulübesi. Daha önce oraya yürüdüğümde diğer binalardan ne kadar uzakta, neredeyse dağın eteğinde olduğunu fark etmemiştim. Bakmaya devam ederken, ortadaki pencerede ışıkla halelenmiş karanlık bir figür belirliyor. Hâlâ yukarıda olan bekçi Doug olmalı. Ama bu mesafeden bakınca yüz hatları belirsiz ve hayalet gibi görünüyor. Bir adım geri çekiliyorum, ki bu çok saçma: telefonumdan gelen küçük bir iğne ucu kadar ışığı görse bile beni göremez. Ama sanki doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Ve bu daha önce gidip kapısını çaldığım zamanki gibi değil. Şu anda, az önce olanlarla birlikte, kendimi savunmasız, yerinden edilmiş hissediyorum, etrafımdaki manzara çok geniş, yabancı ve sessiz. Şehrin gürültüsünü, ışıklarını ve telaşını özlüyorum.

Yolun geri kalanını patika boyunca yarı koşarak geçiyorum. Kulübenin içinde bir an için kendimi güvende hissediyorum. Ama sadece kısa bir süreliğine, çünkü kapıyı sürgülemeye gittiğimde kilit olmadığını fark ediyorum.

Yatmak için hazırlanıyorum ve pencereden dışarı baktığımda diğer kamaralarda da ışıkların yandığını görüyorum. Herkes benden kısa bir süre sonra yatmayı tercih etmiş olmalı. Peki Julien nerede? Muhtemelen patika boyunca geri dönüyor - ama bu konuda acele etmiyor.

Yarım saat geçti, sonra bir saat. Mark'ın tuttuğu kolum ağrıyor. Bir süveter giyiyorum, Julien'in beni 'altmışlı banliyö ev kadınları gibi' gösterdiği için nefret ettiği ama çok rahat oldukları için asla kurtulamadığım büyük, aptal, kabarık terliklerimi giyiyorum. Dişlerimin gıcırdadığını fark ediyorum - gerçekten üşümediğim halde.

Sabahın dördünde uyanıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. İlk gördüğüm şey yatağın yanındaki küçük alarmin yanıp sönen rakamları. Önce evde olduğumu düşünüyorum, ama sonra bunun için çok sessiz olduğunu fark ediyorum: şehirde gecenin geç saatlerinde de olsa arka planda sirenlerin ve araba motorlarının müziği olurdu. Beni neyin uyandırdığından emin değilim. Aslında uykuya daldığımı da hatırlamıyorum. Hala kazağım ve terliklerim üzerimde, fark ediyorum, örtünün üzerine uzanmışım. Koridordaki ışık yanıyor. Açık mı bırakmıştım? Hatırlayamıyorum.

Sonra kapının yanında karanlıkta duran bir figür görüyorum. Geriye doğru kaçmaya çalışıyorum, ondan uzaklaşıyorum. Sonra bir adım öne çıkıyor ve onun Julien olduğunu görüyorum. Yanakları soğuktan kızarmış. Gözleri garip bir şekilde boştu.

Ayağa kalktım. "Julien? Sesim küçük ve cılız çıkıyor; kendiminkine benzemiyor. Sesimi duyunca irkildiğini görüyorum. "Nerelerdeydin?

"Özür dilerim," diyor. "Yürüyüşe çıkmıştım. "Gecenin bir yarısı mı?

"Evet, kafamı boşaltmak için. O lanet haplar - ve sonra kendimden geçtim, her şey hakkında endişelenmeye başladım. Gölün etrafındaki tüm yolu yürüdüm. Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Oh, bir de şu garip bekçiyi gördüm.

"Öyle mi?" Şimdi hatırlıyorum da geri dönerken ışıklı camdaki silueti beni ne kadar tedirgin etmişti.

"Gölün kenarında sürünüyordu - gerçekten sık bir ormandan çıkıyordu. Yanında köpekleri vardı. Ne yapıyor olabilir ? Dürüst olmak gerekirse, bence biraz kaçık biri olabilir. Bence ondan uzak durmalısın.'

Bu şovenist koruma gösterisinden hem etkilendim hem de rahatsız oldum. En azından önemsedığını gösteriyor, diye düşünüyorum, sonra kendimi yakalıyorum. Son zamanlarda onun sevgisinden o kadar mı emin değilim ki bu kadar muhtaç hale geldim?

"kişi o değil," diyorum. "Ne demek istiyorsun?

Mark. Tuvalette üzerime geldi. Kolumu tuttu. Al.' Ona göstermek için kazağımın kolunu yukarı çekiyorum. "Senin *küçük kirli sırrını* bildiğini söyledi. Evet, öyle söyledi.

İrkildiğini gördüm.

"Düşündüğüm şeyi mi kastediyor? Ben soruyorum. "Ona söyledin mi? Bunu daha önce de konuşmuştuk Julien, kimseye söyleyemezsin. Bu her şeyi mahveder. Sakın bana paranoyak olduğumu söyleme. Beni kullanmaya karar verdiğin an, hoşuna gitsin ya da gitmesin, *beni* de bunun bir parçası yaptın.

Uzun bir duraklama olur. Sonra, "Bak, Manda," diyor Julien, elini saçlarının arasından geçirip iç çekerek, "hepimiz çok içtik... ve sonra haplar-

Öfkeden kızardığımı hissediyorum. 'Bunu uydurduğumu mu söylüyorsun? Bana inanmadığını mı?

Hayır, hayır. Demek istediğim, sizi incitmek gibi bir niyeti olmayabilir. O büyük bir adam, bazen ağırlığını biraz fazla ortaya koyuyor. Yani, onu ne kadar zamandır tanıyoruz?'

"Dur bir saniye," diyorum, "bana onu savunuyormuşsun gibi geliyor.

"Değilim, söz . Ama.. bak, bu gerçekten de

Onun aptallığı yüzünden her şeyi kendimiz için mi yapacağız? O benim en eski arkadaşlarımdan biri. Sence de ona şüpheyile yaklaşmamız gerekmez mi?"

Birden ne yaptığını anladım. Mark'ı korumuyor. Kendini koruyor. Çünkü eğer Mark onun -bizim- sırrımızı gerçekten biliyorsa ve Julien ona meydan okursa, Mark bunu ona karşı kullanabilir.

Öfkelenmeliyim. Ama birden kendimi çok yorgun hissettim.

Şimdi soyundu. Pijamalarını çıkardı. Çok şık pijamalar, her yeni modayı takip etmeyi seven annemin hediyesi: Bay Porter'dan bir Noel alışverişi. Yine de bir zamanlar - çok uzun zaman önce değil - yatakta hiçbir şey giymezdi, boxer bile. Ten tene yatmayı severdik.

"Yapma," diyorum, pantolonunu silkmeye giderken. Bir dakika boyunca özellikle çıplak ve şaşkın görünüyor. 'Hava soğuk,' diyor.

"Evet," dedim. 'Ama onları daha sonra giyebilirsin...' Birdenbire kollarının beni sarmasını, ağırlığını üzerime vermesini, dudaklarını dudaklarıma değdirmesini istiyorum: Bu akşamdan beri hissettiğim o tuhaf, ürpertici duyguyu yok etmek istiyorum.

Vurgulama için kazağımı başımın üzerine çekiyorum. Altım çıplak. Arkama yaslanıp bacaklarımla açılmasına izin veriyorum, böylece aklımdan hakkında hiçbir şüphesi kalmıyor. "Buraya gel," diyorum, onu çağırarak.

Ama yüzünü buruşturuyor, ağzının kenarları aşağı doğru çekiliyor. "Gerçekten yorgunum, Manda.

Reddedilişinin soğukluğuyla tenimin karıncalandığını hissediyorum.

Birbirimizi tanıdığımız, birlikte olduğumuz ilk birkaç yılda onu geri çeviren hep bendim. Belki de sekiz yıl içinde sadece iki kez tam tersi oldu: grip olduğunda ya da ertesi gün bir röportajı olduğunda kuralı kanıtlayan istisna. Ama son zamanlarda saymaya başladım. Son on kez, belki de daha fazla, geri çeviren o oldu.

Evde iki ayrı iç çamaşırı çekmecem var. Biri günlük kullanım için: sadece rahatlık için üretilmiş M&S iç çamaşırlarım ve sütyenlerim. Julien yıkamadan çıkan bej renkli tişört sütyenlerime dehşetle bakardı. Sonra

başka bir çekmece: Agent Provocateur ve Kiki de Montparnasse, Myla ve Coco de Mer köpükleri. Yüzlerce, hatta belki binlerce pound değerinde ipek ve dantel. Giysilerin altına giyilmemesi gereken, çıkarılmadan önce sadece birkaç dakikalığına teninizi süslemesi gereken türden iç çamaşırları. Bu seyahat için hazırlanırken, bu parçalardan hiçbirini hatırlayabildiğim kadar uzun süredir giymediğimi fark ettim. Yarı yarıya onları atma eğilimindeydim: benimle alay ediyor gibiydiler. Bunun yerine, hepsini kollarımda topladım ve bavula attım. Zırh, umutsuz bir -son hendek? - saldırı için.

Sanırım Julien'in seksten uzaklaşması biraz mantıklı. Başında bir sürü dert var - gerçi bunların çoğu kendi suçu - ve hamile kalmak için benim ısrarım da var. Ama burada, bu güzel vahşi doğada, şampanya ve haplarla beslenirken, her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Yanıma uzanıp yüzünü duvara döndüğünde küçük bir korku titremesi hissediyorum.

Sıcaklığından biraz ödünç almak için ona doğru ilerliyorum. Başının arkasına dokunmak için elimi uzattım. Avucum nemli çıkıyor. "Saçların," diyorum.

"Ne?" Sesi uykulu gibi bile gelmiyor. Acaba o da benim gibi uyanık yatıyormuş gibi mi yapıyordu?

"Burası nemli, arka taraf.

"Oh, şey - yolda yağmur yağmaya başladı.

Orada uzanırken açık gökyüzünü ve kulübeye doğru yürüyüşümü düşünüyorum ve yağmur yağmaya başladığına göre bulutların çok çabuk gelmiş olması gerektiğini düşünüyorum. Zaten hava yağmur yağmayacak kadar soğuk. Kar yağmış olmalı. Birden yalan söylediğinden emin oldum. Gerçi ne hakkında ve neden, hiçbir fikrim yok. Kendime endişelenmenin bir anlamı olmadığını söylüyorum. Ne de olsa onun en kötü sırrını zaten biliyorum.

Yaklaşık bir yıl önce Julien bir akşam çok sıradan bir şekilde, 'Bir arkadaşım var. Onun için bir web sitesi tasarlamayı istiyor. Şehirden ayrıldı ve bir iş kurmaya çalışıyor. Ne dersin?

O zaman bile bu işte bir terslik olduğunu biliyor muydum? Sadece geriye dönüp baktığımda sorma şeklinin biraz fazla sıradan olduğunu görebiliyorum. Parmaklarını mutfak tezgahına vuruyordu: ses tonuyla bir tezat oluşturuyordu. Konuşurken bana neredeyse hiç bakmıyordu. Ayrıca o ana kadar web sitesi tasarımı konusundaki becerilerimi ya da küçük iş fikrimi pek önemsememiş gibi görünüyordu: bunu bir şirket olarak kurup

komisyonlar alıyordum. Sanki bir yorgan yapıyormuşum gibi buna benim 'projem' demişti.

Bu benim bugüne kadarki ikinci işim olacaktı - ilki bir arkadaşımın bebek partisi içindi. Ama kuşkularımı görmezden gelmeye karar verdim. Vardiyasının nedeninin, iddia ettiği her ne olursa olsun, bunun açıkça biraz acıma projesi olduğunu varsaydım. İkimize yetecek kadar, ihtiyacımızdan fazla para kazanıyordu ama sanırım kendi başarısızlığının gururumu incittiğini biliyordu. Bu yüzden, doğruyu söylemek gerekirse, çok yakından bakmadım. O zaman değil. Ve bunun faydalı bir vitrin olacağını düşündüm. Elimin altında mutlu bir müşterinin daha olması yararlı olurdu: web sitemde, sosyal medyamda paylaşmak için. Başkalarını ikna etmek için biraz işinizin olması gerekir. Biraz tavuk-yumurta meselesi ama işte.

"Ona bir teklif göndereyim mi? Julien'e sordum. "Çünkü umarım karşılıksız çalışmayacağımı biliyordur. Bu adamın sırf arkadaşının karısı olduğum için ona bedava iş yapacağımı düşünmesini istemiyordum. Arkadaşlarımın fiyatlarını verebilirdim elbette ama ben bir profesyoneldim. Zamanım değerliydi. Profesyonel olarak birine gerçekten faydalı olduğumu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu duygunun tadını çıkaracaktım. O zamanki en büyük endişem buydu. Bedavaya çalışarak aşağılanabilirdim.

"Para konusunda endişelenme," dedi Julien. "Sana cömertçe ödeme yapacağına dair bana güvence verdi bile. Sırıttı. 'Bir kısmı nakit, bir kısmı banka havalesi - yani istemiyorsan hepsini HMRC'ye beyan zorunda değilsin. Bu pek de endişe verici bir durum değildi. Şirket henüz hiç para kazanmamıştı - vergi yılının sonuna kadar kâra geçmesi pek olası değildi. Julien bunu biliyor muydu?

O zaman bile özel bir şüphe hissetmemiştim. Hissetmeli miydim? Tanrı aşkına, o benim kocamdı.

Ancak banka hesabıma 50.000 sterlinlik bir ödeme geldiğinde ve Julien 'barda rugby izlemekten' eve aynı miktarda ellilikle döndüğünde şüphelenmeye başladım. "Julien," diye sordum ona, "neler oluyor?" Garip bir şekilde sırıttı, ellerini iki yana açtı. "Bu sadece sana ödemek istediği para," dedi. 'İşten çok memnun kaldı. Çok parası var, o yüzden bu onun için bozuk para gibi bir şey.

Gözlerini görmemiş ona inanabilirdim bile.

"Julien," dedim sertçe, benimle dalga geçmediğini anlasın diye, "bu para benim hesabımda. Yani başka ne olursa olsun, artık her şeye dahilim.

Burada ne haltlar dönüyor. Ve ben senin karınım. Bence bana her şeyi anlatmalısın, hemen şimdi.'

"Sonunda bizim için iyi olacak," dedi küstahça. "Ben... sanırım bir fırsat gördüğümü söyleyebilirsiniz.

'Ne tür bir fırsat? İş dışında mı?'

'Şey,' önündeki sandalyenin arkasını sertçe kavradı. 'Sanırım bunun işle bağlantılı olduğunu söyleyebilirsiniz. Gevşekçe...' Kendini toplar gibi oldu. "Bakın, sadece - orada, tam önümde duruyordu. Farkında olduğum bazı bilgiler vardı ve bunları kullanmamak tamamen aptallık olurdu.

İşte o zaman, sonunda, aklıma geldi. "Aman Tanrım, Julien. Aman Tanrım. İçeriden öğrenenlerin ticaretini mi kastediyorsun? Bana bunu mu söylüyorsun? Bu paranın geldiği yer burası mı?'

Gerçeği, o anda söylediklerinden çok, yüzünün renginin bir anda solmasından anladım. 'Ben olsam öyle resmi bir şey demezdim,' dedi. 'Hayır, öyle bir şey değil. Sadece birkaç kişiyi biraz dürttüm. Arkadaşları. Büyük bir şey değil. Bu tür şeyler her zaman olur.

Bana söylediklerine inanamıyordum. "Sanırım demek istediğin, Julien, insanların her zaman tutuklandığı.

Daha geçen hafta büyük yatırım bankalarından birinin ortağı olan ve golf arkadaşıyla sır ticareti yapmaktan hapis yatan Ray Yorke hakkında bir şeyler okuyordum. Sahada dolaşırken, arkadaşının bu bilgiler üzerinden ticaret yaptığını ve bu süreçte milyonlar kazandığını fark etmeden, gelişigüzel bilgi kırıntıları aktarıyordu. Arkadaşının kendisine zorla verdiği hediyeleri kabul etmeye başladığında bile fark etmediğini iddia etti: Rolex saat, karısı için mücevherler, koliler dolusu nakit para. Yakalandığında hayatı sona ermişti. İşini kaybetmiş, hapse girmiş, karısı ondan boşanmış ve bir daha asla finans sektöründe çalışamayacaktı. CNN, adliyenin dışında neredeyse ağlayarak yaptığı bir röportajı yayınlamıştı: kendisini ibretlik bir hikaye olarak sunuyordu. Ve elbette, bu süreçte her şeyi geri vermek zorunda kalmıştı - ve daha fazlasını.

Adama hiç sempati duymamıştım. Kim, diye düşünmüştüm, bu kadar aptal olabilir? Bana çok açık görünmüştü. Tabii ki sonunda böyle bir şey yaptığın ortaya çıkacaktı.

Anlaşıldığı üzere, kocam tam olarak bu kadar aptal olabiliyordu. "Senin neyin var Julien? "Dedim ki. "Bir kumarbaz gibisin, her zaman bir el daha oynuyorsun.

"Özür dilerim Manda, ne yapacağımı bilmiyorum-" Ve sonra birden yüzü değişti, sertleşti. Masum adam rolünü oynamayı bıraktı, ellerini ovuşturarak *özür dilemeye* başladı. "Sanırım bunu söylemek senin için kolay Miranda," dedi. 'Ama bu hayattan ne kadar zevk aldığını unutmuş gibisin. Tatiller - Tulum, Maldivler, St Anton - bedavaya gelmiyor, biliyorsun. Zamanın yarısında oturmuş, bazı insanların bir yılda kazandığından daha pahalı olan tatil broşürlerini okuyor gibisiniz. Ya da her sezon Net-a-Porter'dan gelen kutuları veya her ay lanet olası beslenme uzmanınıza ödediğiniz beş yüz poundu. Evet, çok kazanıyorum. Ama neredeyse hiç birikimimiz yok. Ve şimdi çocuk sahibi olmaktan bahsediyorsunuz - bugünlerde özel okulun ne kadara mal olduğunu biliyor musunuz? Çünkü elbette Miranda Adams'ın çocukları benim gibi *ücretsiz* bir okul gibi düşük bir yere gidemezdi. Ve üniversite, şimdi de harçları mı artırdılar? Ve sadece birimiz çalışırken ...' Gözlerimin içine baktı. 'İşim sandığın kadar güvenli değil Miranda. Mali kriz o kadar da uzun zaman önce değildi. Ve o zaman mahvolmuştuk.

Buna inanamadım. 'Bunu benim üzerime yıkamazsın, Julien. Bu senin hatan.'

Belki de bunun olacağını tahmin etmeliydim. Çünkü o her zaman böyleydi. O benim gibi varlıklı bir ailede, sağlam bir aile birimiyle büyümedi. Annesi tek ebeveyndi. Onu üniversiteye göndermek her şeyine mal oldu. Yine de oradaki davranışlarından bunu asla anlayamazdınız. Eskiden - fakir bile değil - düşük gelirli bir aileden geldiği gerçeğinden derin bir utanç duyuyor. Kötü görünme korkusu var - ki ona göre fakirlik de bu demek. Sanki hep bir eksiklik hissetmiş gibi. Belki de bu olmasaydı, başka bir şey olurdu. Örneğin bir ilişki ya da kumar bağımlılığı olurdu. Belki de daha fazla, daha kötü bir şey olmadığı için minnettar olmalıyım: gerçi şu anda bunun ne olabileceğini hayal etmek zor.

DOUG

Hava karardı, geç oldu. Bu onun en sevdiği zaman. Tüm mekan ona kalmıştır - nihayet. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu, ta ki o aptal misafirle karşılaşana kadar, Wi-Fi konusunda onu rahatsız eden, yakışıklı, yumruklanabilir suratlı misafirle. Julien. Meşale ışını üzerinden geçtiğinde, Loca'dan karısıyla birlikte kaldıkları kulübeye giden patika boyunca yürüyordu. Ama Loca'dan gelen o korkunç gürültü kesildikten ve ışıklar söndükten yaklaşık bir saat sonraydı.

El feneriyle onu yakaladığında adam şaşkınlıkla irkilmişti. Land Rover'ın ışığında sabitlenmiş bir hayvana, sürüden birine benziyordu. Sanki bu kadar geç saatte dışarıda ne aradığını açıklayıp açıklamama konusunda kendisiyle güreşiyormuş gibi yüzü gerilmişti. Ama sonunda yüzünü buruşturup başını sallamakla yetindi ve arkasına dönmeden yoluna devam etti. Bir erkek ne kadar suçlu görünebilirse o kadar suçlu görünüyordu. Omuzları kamburlaşmış, sert ve ağır adımlarla yürüyordu. Doug adamın yolda başka birini görmeyi beklemediğine bahse girerdi. Ve her ne yapıyorsa, yakayı ele vermişti.

En azından bu, huzurunun bozulmasını telafi etmişti. Şimdi düşününce gülümsüyor.

Köpekleri de yanında götürdü. Griffin ve Volley: Griffin kadife gibi yumuşak bir ağza sahip, düz tüylü, güzel bir retriever; Volley ise Avustralya , o da güzel ama aynı zamanda tuhaf görünümlü, süt mavisi bir gözü ve suya düşmüş mürekkep gibi mermerimsi bir tüyü var. Aslında onu seviyor gibi görünüyorlar, içindeki karanlığı insanlar gibi hissetmiyorlar.

Köpeklerin ikisi de bu akşam ürkek ve heyecanlı. Havadaki kar vaadinden dolayı olduğundan emin - koku keskinleşiyor, metalik, garip. Hava tahmininde hiçbir şey yoktu, ama böyle bir yerde görebildiklerinize ve koklayabildiklerinize sözde bilimden daha fazla güvenmeyi öğrenirsiniz.

Yarın gidip lanet konukları bu konuda uyarması gerekecek. Çok fazla gelebilir. Önümüzdeki birkaç gün için herhangi bir yiyeceğe ihtiyaçları olursa bu akşama kadar ona bildirmeleri gerekecek. Eğer gerçek bir çöplükse, kar lastikleri takılı olsa bile Land Rover'la bile yolda ilerlemek imkansız olacaktır. Kimse buraya geri dönemez. Ya da çıkamaz.

Yoldan bir sopa alır ve fırlatır. Başındaki meşalenin ışığının dışında, görüş alanının ötesinde kaybolur. Her iki köpek de peşinden fırlıyor, görüş açıları onunkinden daha keskin. Neredeyse hız konusunda birbirlerine denkler, ancak Griffin yaşılanıyor ve önce onun hızını kesiyor. Volley ismine sadık kalarak öne atılıyor ve ödülü alıyor, kuyruğu öfkeyle sallanıyor, başını gururla tutuşunda belirgin bir zafer havası var.

Böyle zamanlarda Doug daha rahat nefes alır.

Volley sopayı bıraktı ve sızlanmaya başladı. 'Ne oldu oğlum? Hey, ne ?'

Griffin de kokuyu aldı. Ağızlarını açarak takip etmeye başladılar. Belki bir tavşan ya da tilki. Belki bir geyik bile olabilir, gerçi onlar gölün kenarına düzenli olarak gelme eğiliminde değillerdir. Sonra Doug biraz ötede bir şey duydu: patikanın yanındaki çalılıkların arasından geçen büyük bir hayvanın sesi. "Kim var orada?" diye seslenir.

Cevap yok, ama kopma ve yırtılma sesleri daha büyük bir hızla devam ediyor. Bir şey - ya da biri - onlardan kaçıyor.

Köpekler sesin peşinden koşuyor. Onları geri çağırıyor. Dönüp ona doğru koşuyorlar; isteksiz ama itaatkârlar. Eğer misafirlerden biriye, köpekler onları korkutabilir.

Doug el fenerinin ışığını etrafındaki toprağa tutuyor ve birkaç metre ileride bir adamın ayak izini aydınlatıyor. Sadece bir tane; görünüşe göre patikanın iz bırakabilecek kadar yumuşak olan tek kısmı burası. Büyük bir ayak. Kendi ayağını onun içine yerleştirir: aşağı yukarı aynı büyüklükte. Konuklardan biri olabilir elbette ama akşam keşifleri sırasında kulübeden bu kadar uzaklaşmış olmalarına çok şaşırır. Akşam yemeğinden önce onları göl kenarında duymuştu ama karanlıkta daha uzağa gitmeye cesaret edebileceklerinden şüpheliydi. Ve bu botun üzerinde iyi bir iz var. Londralı konukların hepsi şehirli insanların sağlam dış mekan giysisi anlayışına uygun Dubarry botlar ve Timberlands'ler giymişti.

O zaman İzlandalılar, belki de uygun çizmeleriyle. Ama soru hala geçerli: O çağırdığında konuklardan herhangi biri neden kaçsın ki?

Genellikle bu saatlerde dışarı çıkar ve uygunsuz bir şey olup olmadığını kontrol eder. Ancak bazı gece gezintileri o kadar da kasıtlı değildir.

Bir keresinde uyandığında, kendini loch'un diğer ucundan biraz uzakta, terk edilmiş izci kampının yakınında, nemli fundalıklarda yatarken buldu. Gecenin bir yarısıydı ama neyse ki nerede olduğunu görebileceği kadar ay vardı. Oraya nasıl gittiğini hatırlamıyordu ama bacakları sanki koşmuş gibi ağrıyordu. Elleri acıyordu. Daha sonra, kulübenin ışığında, birkaç yerde çok derin kesikler ve sıyrıklarla yırtıldıklarını keşfedecekti.

Bu noktadan önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Bir keresinde, çocukken genel anestezi almıştı. Bilincinin üzerine siyah bir perde inmiş, bir ışık sönmüş, zaman göz açıp kadar kaybolmuştu. Bunlar da böyleydi. Koca bir ağız dolusu zaman yutuluyor, yerine boşluklar bırakıyordu. Herhangi bir yerde olabilirdi. Her şeyi yapabilirdi.

Şehirde de başına gelmişti. Bu daha da kötüydü: Sonra kendini şehrin öbür ucunda bulmuş, bilmediği sokaklarda dolaşırken ya da bir çocuk parkında yatarken ya da bir tren yolundan aşağı inerken tökezlemişti.

Bunun için bir kelime var, kulağa bir müzik parçası gibi gelen bir kelime: *füg*. Bu kadar korkunç bir şey için güzel bir kelime. Psikiyatrist, travma yüzünden ortaya çıktıklarını söyledi. Bunlar bir semptomdu, kendi başlarına bir durum değil. Yapması gereken ilk şey ona ne olduğu hakkında konuşmaya başlamaktı. Bunu anlamıştı, değil mi? Çünkü bu sorun, şimdiye kadar birkaç kafa karıştırıcı gece dışında büyük bir zarara yol açmamış olsa da - tehlikeli olabilirdi. Kendisi için. Etrafındakiler için. Sonuçta, söz konusu olay zaten vardı: seanslara katılmasının nedeni.

"Evet," demişti psikiyatristin gözlerinin içine bakarak. 'Ama bu bir *füg* durumunda olmadı. O zaman ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Psikiyatrist öksürdü, rahatsız görünüyordu. "Yine de: Sanırım hem olayın hem de bu atakların, doğrudan ya da dolaylı olarak, aynı travmadan kaynaklandığını tespit ettik.

Zorunlu bir seans sayısı vardı, ancak psikiyatrist raporunda daha fazlasına ihtiyaç duyduklarına inandığını yazmıştı. İki kez kontrol etti: bu sadece tavsiye niteliğindeydi, zorunlu değildi. Onun tavsiyesini görmezden gelmekte özgürdü. O

bu kadar kolay kurtulduğuna inanamıyordu ve onun da inanmadığından şüpheleniyordu. Yine de birine zarar verebileceği fikri aklından çıkmıyordu: diğer olayda olduğu gibi kasıtlı olarak değil, ne yaptığını bile bilmeden. Bu yüzden meselenin özüne inmek yerine - çünkü hayatını kurtarmak için bile olsa o gün hakkında konuşabileceğini hiç sanmıyordu - zarar verebileceği çok az insanın olduğu bir yere geldi.

Bir süre daha ağaçların kenarında bekler, kulakları başka bir hareket için diken diken olur. Ama hiçbir şey yok ve köpekler de ilgilerini kaybetmiş gibi görünüyor. Dönüyor ve geldiği yöne doğru patika boyunca geri gidiyor.

Kulübeye döndüğünde tamamen giyinik bir şekilde yatağına uzanır. Sonunda uyku ihtimalini umut etmek için kendine izin verir.

Oda sade. Duvarlarda resim yok, raflarda ıvır zıvır yok, sadece birkaç ince cilt var: bir öykü kitabı, bir şiir derlemesi. Bugünlerde hiç okumuyor, ama bunlar eskiden olduğu kişiye dair ipuçları, bağlar. Burada, odada yaşayan adam hakkında size söyleyecek hiçbir şey yok, tabii hiçbir şey kendi içinde bir şeye ipucu değilse. Bir hapishane hücresinin anonimliğine sahip. Bu, eğer biri onu tanıyorsa, ki kimse tanımıyor, tesadüf değildir.

Yan döner ve gözlerini kapatır. Bu bir uyku taklididir. Şanslıysa belki bir saat, belki de iki saat dinlenebilecektir. Bununla var olmayı, baş dönmesiyle mücadele edecek kadar kahve içmeyi, migrenini mümkün olduğunca maskeleyecek kadar ağrı kesici almayı öğrenmiştir. Bir zamanlar bir hayvanın derin, sıkıntısız uykusunu uyurdu. Şimdi bunu hayal bile edemiyor. O hayat başka bir adama aitti. Şimdi gözlerini her kapadığında onların yüzlerini görüyor. Yalvaran gözlerle ona soruyorlar: *Neden biz? Bunu hak etmek için ne yaptık?* Elleri onu yokluyor, saçlarını, giysilerini yakalıyor. Onları üzerinde hissedebiliyor - onlarla savaşmak zorunda kalıyor. Gözlerini açtığı anda bile parmak uçlarının hayalet izlerini teninde hissedebiliyor: örümcek ağı anıları.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Polisi aradıktan sonra Londra'daki patronun numarasını çeviriyorum. Elbette önce ona ulaşamıyorum: karşımda ipeksi sesli bir asistan var. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona her şeyi anlattım. Sonra hatta şaşkın bir sessizlik oluyor: "Sizi ona bağlayacağım," diyor, çok daha sıradan bir sesle, sanki boğuk mırıltının burada uygun olmadığına hemen karar vermiş gibi.

Hemen hatta geliyor. "Merhaba Heather," diyor, sanki her gün böyle telefonda konuşuyormuşuz gibi tanıdık bir şekilde. Onunla tanıştığım ilk andan itibaren oldukça yakışıklı olduğunu hatırlıyorum (bunun sadece iyi bakımın ve tüm o çekiciliğin etkisi olup olmadığını söylemek zor olsa da), bir politikacının gülümsemesiyle.

"Durum kötü," diyorum. "Bir ceset bulduk."

"Oh," diyor. "Oh, Tanrım. Ama sesi özellikle şok olmuş gibi çıkmıyor. Onun yerine, tıpkı benzediği politikacı gibi, bunu nasıl yöneteceğini, mülkü nasıl koruyacağını düşündüğünü duyabildiğime eminim."

"Ve korkarım ki bu bir kaza gibi görünmüyor. "Hmm," diyor. "Polisi aradınız, değil mi?" "Evet," diyorum, "sizi aramadan hemen önce."

"Yukarı gelirdim," diyor, "ama bunun işe yarayacağından emin değilim."

"Muhtemelen zaten buraya gelemeyeceksiniz. Hava durumuyla ilgili durumu, burada kar altında kaldığımız gerçeğini açıkladım."

"Cesedi bulanın Doug olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Evet."

"Nerede?" Ses tonunda yeni bir keskinlikle soruyor. Belki de bunun için kendisine dava açılıp açılmayacağını merak ediyordur.

"Eski su değirmeninin yanındaki şelalede.

"Tamam. Peki bir şey gördün mü? Doug?"

'Hayır - özel bir şey yok.'

"Iain de biliyor mu?"

'Şey... hayır, henüz değil. Yılbaşı gecesi, o günkü işini bitirdikten sonra ayrılmış olacaktı.

'Yine de bilmesi gerekecek elbette. Onu da bu döngüye dahil etmeniz önemli.

"Evet," dedim. 'Tabii ki. Onu şimdi deneyeceğim.

"Yap. Gelişmelerden beni haberdar edin lütfen'.

"Elbette. İddialı bir şey söylemeye çalıştım ama fısıltıdan öteye geçmedi. Sesi çok işlek, çok mesafeli geliyordu. Belki de onun olduğu yerde, Londra'nın çok uzağında... buranın her santimetrekaresine nüfuz etmiş ölüm atmosferinden etkilenmemiş olmak mümkündür.

Sırada Iain var. Onun için sadece cep telefonu var, ev numarası yok. Doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Dünyanın bu bölgesinde sadece cep telefonu ile ulaşılabilmenin sorunu, çoğu zaman size ulaşmak için yeterli sinyalin olmamasıdır. Ona sesli mesaj bırakacağım. Eminim patronun ilgisinden etkilenecektir ama açıkçası şu anda en az endişelendiğim kişi o.

Tam bir mesaj bırakmak üzereydim ki kapı çalındı.

Doug arıyor. "Geldiler," diyor. "Misafirler. Ben telefonda konuşurken, o gidip diğerlerini kulübelerinden topladı ve Lodge'a götürdü.

Doug berbat görünüyor - bunu daha önce fark etmiştim ama o anki felaket yüzünden dikkatim dağıldığı için tam olarak *görememişim*. Göz çukurları koyu, morarmış, sanki bir haftadır uyumamış gibi. Sanki misafirin ölümü onu kişisel olarak etkilemiş gibi görünüyor. Elinin sargılı olduğunu fark ettim, kalın bir gazlı bez derinin büyük kısmını kaplıyordu. Dışarıdayken bunu görmemişim elbette, çünkü eldiven giymişti.

"Eline ne oldu? diye sordum.

"Oh," diyor. Elinde tutuyor ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyor. "Sanırım onu yaraladım.

Ne zaman? Kötü görünüyor.'

'Bilmiyorum,' diyor. Diğer eliyle başının arkasını kaşıyor. "Birkaç gün önce sanırım. Ama bu doğru değil - olamaz. Yayla Yemeği'nde bandaj takmıyordu... Bundan eminim; ben

fark ederdi. Bandaj kullanması için altındaki yaranın kötü olması gerekir: Doug'ı daha önce korkunç kesikler ve çürüklerle görmüştüm ve yara bandıyla bile uğraşmamıştı.

"Onlarla konuşmak için dışarı çıktığını söyleyeyim mi?" diye soruyor. Sargılı elini ceketinin cebine sakladığını fark ediyorum.

Misafirlere haber verme görevi her nasılsa bana düşmüştü: bu konuda tartışmadan anlaşılmış gibiydik. İçimdeki korkuyu bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum ve onu ofisten çıkarken takip ediyorum.

Konuklar koridorun hemen aşağısındaki oturma odasında toplanmış, haberleri bekliyorlar. Sadece Londralı misafirler: İzlandalı çift ranzalarına geri döndü. Doug ve ben önce arkadaş grubuna söylemeye karar verdik: ne de olsa ölüm onlar için çok daha yıkıcı bir ifşaat olacak.

Oturma odasına girdiğimde hepsi bana bakıyor. Eski işimde de bu tarafa geçmiştim. Tüm o endişeli aileler haber bekliyor, ben de onlara duymak istedikleri en son şeyi söylemek zorunda kalıyorum. *Başarılı olmadı. Öngörülemeyen bir komplikasyon vardı. Elimizden gelen her şeyi yaptık.*

Tırnaklarımı avuç içlerimin derisine batırıyorum. Ben de bunun diğer tarafında bulundum. Nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Yüzleri önümde yüzüyor, kalkık, beklenti içinde, söylemek üzere olduğum şeye tamamen niyetli. Midemde bir bulantı hissedirim. Onlara söylemek üzere olduğum şey hayatlarını sonsuza dek değiştirecek.

'Onu bulduk,' diyorum. Sorular hemen başlıyor; sessizlik için elimi kaldırıyorum. Önemli olan bu korkunç haberi onlara olabildiğince çabuk vermek ve kalan umutları söndürmek. Her şeyin yolunda gitmesi için hala bir şans varsa umut harika bir şeydir. Ancak tam anlamıyla umutsuz vakalarda yarardan çok zarar getirebilir. Yine de: Artık hiçbirinin gerçekten umudu olduğunu sanmıyorum. Zaten biliyorlar. Ancak bu bilginin doğrulanması başka bir şeydir.

"Korkarım haberler çok kötü," diyorum. Ortamı bir anda bıçakla kesebilirsiniz. Bu durumda olmanın korkunç gücü tüm bana çarpıyor. Tüm kartları elimde tutuyorum, konukların önüne koymaya hazırım - onlar ne isterlerse onu yapacaklar.

"Size onun öldüğünü söylediğim için çok üzgünüm.

İlk başta bir şok yaşıyorlar: bu konuda birleşmiş durumdalar. Sanki can alıcı noktayı söylememi bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlar. Sonra her biri bilgiyi ve kederlerini farklı şekillerde işlemeye başlıyor: histerik, sessiz bir anlayışsızlık, öfke.

Bu tepkilerin hiçbirinin daha az ya da çok geçerli olmadığını biliyorum. Bunların koğuştta, yakınlarına haber vermem gerektiğinde gördüm. Ve herhangi bir sağlık görevlisinin size söyleyeceği gibi, bir felaketten sonra endişelenmeniz gerekenler genellikle sessiz olanlardır: acıları hakkında feryat edip Çıglık atanlar değil. Ama feryat edip Çıglık atanlar hala acı içindedir. Keder, onu yaşıyan insanlar kadar kendini gösterme biçimi açısından da farklı olabilir. Bunu çok iyi biliyorum.

Ama yine de içimden şu düşünce geçiyor: Bu ekranlardan birinin sadece bu olması mümkün mü? Bir ekran mı? Bir performans mı? Bana ceset hakkında sorular sorduklarında, onu nasıl bulduğumu, bulduğumda nasıl görüldüğünü sorduklarında merak ediyorum: içlerinden biri tüm bunları zaten biliyor mu? Birisi söylediğinden daha fazlasını mı biliyor?

Ofisin sığınağına döndüğümde telefonum alıyor. Patronun ya da polisin de buraya ne zaman gelebileceklerini bildirmelerini bekleyerek- tekrar aramasını umarak telefona sarılıyorum. Polis değil.

"Şu anda konuşamam anne. 'Kötü bir şey oldu. Bunu söyleyebilirim.

Altı kelimeden nasıl anlayabilir? Çenemi sıkıyorum. Sonra açıyorum. "Şu anda konuşamam. Ben iyiyim, şu anda bilmen gereken tek şey bu. Sana sonra anlatırım. TAMAM MI?"

"Anlaştığımız gibi dün aramadın. Bu yüzden bir şeyler olduğunu anladım. Sesi düzensizdi, endişeden kenarları yıpranmıştı. "Ah Heather, gidip o yerde yaşamana izin vermemem gerektiğini biliyordum.

Bunu hiç anlamadı. Neden on beş yıldır ilk kez kendimi dünyada yapayalnız bulmuşken, böyle bir yere taşınarak bu yalnızlığı daha da arttırmayı seçtiğimi. Ama onun anlayamadığı şey - çünkü bu gerçekten açıklayabileceğim bir şey değildi, sadece hissettiğim bir şeydi - etrafımda insanlar varken kendimi çok daha yalnız hissetmemdi. Tüm arkadaşlarımız, her ne kadar yardım etmeye ve sempati duymaya çalışsalar da, bana onu hatırlatıyorlardı. Ve birlikte yaşadığımız şehir. Her köşe başında bir kafe vardı.

Brunch yediğimiz yer, göz attığımız bir kitapçı, hatta hazır köri ve bir şişe şarap aldığımız bir Sainsbury's şubesi. Elbette en kötüsü bizim dairemizdi. Satılmadan önce içine girmeye kendimi zor ikna ettim. Birlikte geçirdiğimiz bir hayatın, birlikte büyümenin tüm anıları buradaydı: neredeyse üniversiteden ayrıldığımızdan beri yaşadığımız yer. Tüm yetişkin hayatım boyunca.

Ve insanların etrafında olmak - hayatlarına devam eden, meşgul ve dağınık, yerleşen, çocuk sahibi olan, evlenen insanlar - sadece benimkinin ne kadar durduğunu vurguluyor, süresiz olarak. Belki de sonsuza kadar.

Yani evet, bazen burada yalnızlık çekiyorum. Ama en azından bu manzara her zaman yalnızlığa uygun göründü ve her gün kaybettiğim her şeyle, bütün, mutlu ve sevgi dolu eski hayatımın yankılarıyla yüzleşmiyorum. Ve evet, bazen şehirde olduğu gibi kendimi neredeyse yataktan çıkamaz halde buluyorum ve giyinmek, kahvaltımı yapmak, Lodge'daki ofise kısa bir yürüyüş yapmak için kendimi zorlamak zorunda kalıyorum. Ancak diğer insanlarla ve onların mutluluklarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağınızı bildiğinizde günle yüzleşmek çok daha kolay.

Burada, dağlara ve göle gidip mutsuzluğumu ve öfkemi - evet, bunlardan çok var - haykırabildim ve uçsuz bucaksız manzaranın kederimin bir kısmını emdiğini hissettim. Burada yalnızlık her şeyin doğal hali.

Bu olay gerçekleştiğinde, bir parçam sadece bunu bekleyip beklemediğimi, bunun her zaman bilip bilmediğimi merak etti. Jamie ile birlikte olduğumuzdan beri hep bunun çok iyi olduğunu, çok şanslı olduğumuzu düşünmüştüm. Böyle bir mutluluğun sürmesi mümkün değildi: bize ayrılan kotadan daha fazlasını tüketiyorduk ve bir noktada birilerinin bunu fark etmesi gerekiyordu. Kader beni haklı çıkarmaya karar verdi. Jamie'nin patronu Keith'in bana söylemeye geldiğinde takındığı ifade. O daha ağzını açmadan anlamıştım. Duman soluma. O kargaşada kimse Jamie'nin tekrar ortaya çıkmadığını fark . Yanan evde mahsur kalmıştı. Diğer itfaiyeciler ellerinden geleni yapmışlardı. Sağlık görevlileriyle birlikte oraya yığılmışlardı. Keith, onlar kadar tam kırk beş dakika boyunca Jamie'ye kalp masajı yapmıştı. Ağlamaya başladığında gözlerimi zorunda kaldım, çünkü bu çok korkunç ve beklenmedik bir manzaraydı. Keith gibi bir adamı ağlarken görmek. Ve Çünkü bu, her şeyden çok, her şeyi gerçek kılıyordu.

Jamie bir itfaiyeciydi. O beyniyle pek çok şey olabilirdi: bir bilim insanı, bir avukat, bir profesör. Ama gerçekten önemli olduğunu hissettiği bir şey yapmak istiyordu, demişti bana - benim yaptığım gibi. Onu en iyilerden biri yapan şey, her zaman fazladan yol kat etmesiydi. Keith'in törende söylediği gibi, diğerleri kaybedilmiş bir davadan vazgeçtiğinde, Jamie biraz daha fazla çabalar, biraz daha fazla risk alırdı. Zaman zaman neredeyse yenilmez gibi görünürdü. Ama öyle değildi. O sadece bir adamdı. Koca yürekli, cesur, kendini feda eden bir adam - ama kesinlikle ölümlüydü.

Size söylemedikleri şey, sevdiğiniz biri öldüğünde ona kızgın olabileceğinizdir. Ve bu doğrudu, Jamie'ye çok kızgındım. Önceden hayatın bir anlamı vardı. Bizimle ilgili her şey olması gerektiği gibiydi. Tanışma şeklimiz - son dakikada bir arkadaşının arkadaşının verdiği bir ev partisine gelmeye karar vermesi. Edinburgh'un Old Town bölgesinde bulduğumuz, sahibinin seyahate çıktığında ona köpek bakıcılığı yapacak herkese bir şarkı karşılığında kiralamaya karar verdiği ışık dolu güzel daire. Birbirimize uyum sağlama şeklimiz bile, o ve ben - birleştirildiğinde resmi tamamlayan çok basit bir yapbozun iki parçası.

O öldüğünde artık hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Onun benden alınabileceği bir dünya acımasız, kaotik bir yer olmalıydı. Ve ben - kısa bir süre için ama kesinlikle - her şeye son vermeyi düşündüm. Sonunda beni bunu yapmaktan alıkoyan hayatta kalma arzusu değildi; bunun aileme ne yapacağını bilgisiydi.

Buraya gelmek bir sonraki en iyi şeydi. Bildiğim hayattan, beni geçmişe bağlayan her şeyden kaçmanın bir yoluydu. Bazen bunun ölmek gibi bir şey olduğunu düşünüyorum - Jamie'nin ölümünden sonraki haftalarda düşündüğüm haplardan ve Forth Köprüsü'nden atlamaktan biraz daha lezzetli bir seçenek. Yani garip bir şekilde bu manzara bir sığınak oldu. Ama şimdi, bu yeni dehşet ve yağın kar bizi içine hapsedip yardımı dışarıda tutunca, yirmi dört saat içinde bir hapishaneye dönüştü.

İki gün önce Yeni Yıl Arifesi 2018

EMMA

Dün gece Mark ve ben harika bir seks yaptık. Beni yatağa fırlattı. Yüz hatlarında bir yoğunluk, karanlık bir ifade vardı. Tahrik olduğu zamanki görüntüsü ile gerçekten kızgın olduğu zamanki görüntüsü birbirine çok benziyor.

Ona ne oldu bilmiyorum. Hepimizin aldığı ilaçlardan olabilir (ki geriye dönüp baktığımda almamam gerekirdi, çünkü aptalca şeyler söylüyorum - yüksek sesle söylemek istemediğim şeyler). Ancak yoğunluğunun bana az önce söylediği şeyle de bir ilgisi olabilir - öğrendiği şeyle - bazen başkalarının işleri berbat etmesinden aldığımız o garip, neredeyse erotik zevkle.

İnsanların Mark ve beni merak ettiğini biliyorum. "Nasıl tanıştınız?" diye soruyorlar. Ya da Seni ona çeken neydi?" ve "Onun "doğru kişi" olduğunu ne zaman anladın? Bazen onlara beni etkileyenin Inferno'nun dans pistinin ortasında Chesney Hawkes'a yaptığı dans hareketleri olduğunu söylerim ve bu genellikle bir kahkaha alır. Ancak bu, şüphesiz ardından gelecek olan daha derin, daha araştırıcı soruları oyalamak için geçici bir önlemdir.

Romantizmi, kimyayı, bizi bir araya getiren ve bir arada tutan hayati kıvılcımı arıyorlar. Normalde bu arayışlarının hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını düşünüyorum. Çünkü gerçek şu ki, aramızda büyük bir romantizm yok. Büyük bir tutku yoktu. Böyle bir şey hiç olmadı - en başta bile. Bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Aradığım şey bu değildi.

Aşk, büyük harflerle AŞK'ı arayan ve onu bulana kadar durmayan insanlar vardır. Bulamadıkları için pes edenler de var. Patlama ya da çöküş - ya hep ya . Ve sonra, belki de çoğunlukta,

yerleşenler var. Ve bence biz mantıklı olanlarız. Çünkü aşk her zaman uzun ömürlü olmak anlamına gelmez.

Elimizdekilerden memnunum. Sanırım Mark da öyle. İnsanlar birbirimize o kadar da benzemediğimiz konusunda çok yorum yapıyor. "Zıt kutuplar birbirini çeker," diyorlar bilmiş bir bakışla. "değil mi? Önemli olan bir çiftin belirli ilgi alanlarının veya hobilerinin ortak olması, ben böyle görüyorum. Aynı derecede ilgi duyduğunuz birkaç alan - hatta sadece bir alan -. Biz de öyle yapıyoruz. Özellikle bir şey var. İyi, hatta harika seks yapmamıza rağmen hayır, sorun o değil.

Yani hayır, Miranda ve Julien gibi bir çiftin büyük kimyasına sahip değiliz... gerçi şimdi düşündüm de, aralarında bir şeyler var gibi görünüyor - bunu fark eden tek kişi ben miyim merak ediyorum. Ve evet, merak ediyorsanız Mark'ın Miranda'ya aşık olduğunu biliyorum. Ben aptal değilim. Aslında, çoğu insanın bana biraz daha fazlasını görüyorum. Sorun değil. Gerçekten umursamıyorum. İnanılmazlığı neredeyse *duyabiliyorum*. Ama söz veriyorum durum bu. Korkarım benim sözüme zorundasınız.

Yani hayır, Mark'ı Clapham High Street'in hemen dışındaki o terli gece kulübünde gördüğümde şöyle düşünmemiştim: İşte hayallerimin erkeği, büyük edebiyat ve filmlerin bu olmalı; gerçek aşk, ilk görüşte aşk. Öyle bir şey değildi.

Gördüğüm şey bundan hem daha fazlası hem de daha azıydı. Bir hayat gördüm. Yeni bir varoluş biçimi. Her zaman istediğim şeyi gördüm.

Mark da ben de zor bir çocukluk geçirdik. Birkaç yılda bir okuldan okula taşınırdım ve hiçbir zaman doğru düzgün arkadaş bulmayı başaramazdım. Bu Mark'ın yaşadıklarının yanında sönük kalıyor. Babası onu dövmüş. Yaramazlık yaptığı için birkaç tedbirsiz tokat değil. Gerçek, eski moda, barbarca bir dayak. Bir keresinde, bana anlattığına göre, annesi okula giderken gözünün etrafındaki morluğu kapatmak için ona kapatıcı sürmüştü. Babasını durduramamış. Durduramamış. O kadar sık olmasa da - ama sık sık - kendisi de onun öfke nöbetlerinden birinin kurbanı olmuş. Mark küçükken yaşına göre ufak tefekti ve babasının küçümsemesine rağmen rugby sahasında dayak yerd. Sonra büyümeye başladı. Protein tozu karışımları içti ve spor salonuna gitti. Dayaklar sonunda durdu; sanki babası aniden oğlunun karşılık verebileceğini ve kazanabileceğini fark etmişti.

Mark'a babasının öfkesinden bir şeyler miras kalmış. Ağırlığını etrafa atıyor. Bana karşı hiçbir zaman şiddet kullanmadı... yine de özellikle patlayıcı bir tartışmanın ortasında onun sınırdan olduğunu hissettiğim birkaç kez oldu. Bir kapı öyle bir şiddetle çarpıldı ki ahşap kırıldı, hakkında anlaşılamadığımız bir resim duvara çarptı. Ama insanların düşündüğü gibi duygusuz bir mankafa değil. Dün gece yarışlarda o olayla ilgili şaka yapmış olabilir ama sonrasında duyduğu pişmanlığı, yaptığı şeyden duyduğu dehşeti hatırlıyorum... çocuğun hastaneye kaldırıldığını duyunca neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Gidip teslim olmasını engellemek zorunda kaldım.

Mark umutsuzca babası gibi olmak istemiyor. Ama zaman zaman ona benzemekten korktuğunu da biliyorum.

MIRANDA

Erken uyandım. Julien benden uzakta, çarşafın altında kıvrılmış yatıyor. Hemen dün gecenin anıları geliyor, hepsi birbirine dolanmış ve belirsiz, karmakarışık bir yün yumağı gibi. Mark - banyoda. Üzerimde yükseliş, üst kolumu kavrayışının tehdidi.

Kalkıp giyineceğim. Koşuya çıkacağım, dün gecenin tuhaflığını ciğerlerimden atmaya çalışacağım. Artık koşmayı seviyorum. Sevmeye başladım - her zaman böyle değildi. On dört yaşındayken, aniden birkaç beden büyüdüğümde ve sevgili annem doğum günümde bana bir spor salonu üyeliğı aldığında hoşuma gitmemiştii.

Diğer kulübelerin ve kulübenin yanından olabildiğince hızlı geçiyorum. Henüz diğerlerini görmek istemiyorum. Yüzümü takmadım - makyajlı halimi kastetmiyorum. Sert, eğlenceli, her şeye hazır Miranda'yı kastediyorum. Gölün kenarındaki ağaçların karanlık sığınağına ulaştığımda ve "Nereye gidiyorsun?" diye soran olmadığında rahat bir nefes alıyorum.

Bu ne cüret? Bugün Emma'ya söylemek istiyorum. Ancak tüm bunları bir araya getirmek için ne kadar çok çalıştığını, böylesine harika bir yer bulmuş olmaktan ne kadar gurur duyduğunu anlayabiliyorum - bu tür şeylere karşı insanların düşündüğü kadar duyarsız değilim. Belki de daha sonrasına kadar beklemeli, Londra'da onunla bir şeyler içerken bu konuyu açmalıyım. Onun bu yönünü görmüş olmalı, değil mi? Bana karşı böyleyse, ona karşı nasıl davranıyor? Çok yetenekli ve hayatının kontrolünü elinde tutuyor gibi görünüyor ama -benim de çok iyi bildiğim gibi- dünyaya sunduğumuz yüz yanıltıcı olabilir.

Hava bugün hissedilir derecede daha soğuk. Bazı yağmur suyu birikintileri gece boyunca donmuş gibi görünüyor. Bu soğukta alışık olmadığımız bir keskinlik, bir çiğlik var. Londra'da soğuk bir gün her zaman aşırı ısınmış dükkanlardan gelen sıcak hava akımları, metronun yapışkanlığı ve diğer bedenlerin baskısı ile dengelenir. Ama burada soğuğun sizi tam anlamıyla avucunun içine alma şansını var. Sanki ondan kaçmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

Müzik dinleyebilmek için telefonumu yanıma aldım - her zaman beni rahatlattığını, kafamdaki diğer tüm gürültüyü bastırdığını görüyorum. Terapistimin çok meraklı olduğu 'dikkatli sessizlikten' çok daha iyi. Söz verdiğim gibi, küçük sinyal göstergesi boş. Bağlantı eksikliğinin başlı başına bir özellik olarak reklamının yapılabildiği bir dünyada yaşıyor olmamız çok komik.

Birkaç metre ileride patika başka bir iskeleyle doğru ayrılıyor. Mükemmel güzellikte, melankolik bir nokta. Aşağıya doğru koşuyorum. Burada muhtemelen yaz mevsiminden kalma kanolar yığılı - bir tanesi dibe çökmüş ve bir kış boyunca yağmur suyuyla dolmuş, şimdi kaskatı donmuş. duruyorum ve içine baktığımda sanki yansımam buz yüzeyinin altında hapsolmuş gibi - sanki ben orada hapsolmuşum gibi. Soğuğa karşı iyice sarınmış olmama rağmen titriyorum. Patikaya geri dönüyorum.

Dün gece ilerlediğimiz tekerlek izi boyunca yaklaşık iki yüz metre koştum, bir yanımda orman, diğer yanımda göl, gölü besleyen şelalelerden birinin üzerindeki köprüye geldiğimde. Şelaleye küçük, terk edilmiş görünümlü bir bina bakıyor. Bunun ne olduğunu merak ediyorum. Köprünün kenarından sarkıyorum - kendimle boşluk arasında sadece üç sıra zincir var - ve artık büyük ölçüde buz sarkıtları halinde donmuş olan şelalenin kendisine ve siyah, yosun kaplı kayalara bakıyorum.

Bunun ötesinde, yol bir süre olaysız ilerliyor. Ancak bir noktada küçük bir yanmış toprak parçasına geliyorum, bir daire, sanki biri burada ateş yakmış gibi. Yakınlarda birkaç yanmış, paslanmış bira kutusu var. Heather'ın bize kaçak avcılar hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

Geçitten suya doğru inen kıyıya adımımı atıyorum, dere kenarındaki ağaçların dalları arasından eğilerek ilerliyorum, yosun kaplı eski kökler üzerinde tökezleyip kayıyorum, dallar saçıma, yüzüme ve ceketime takılıyor. Bir noktada neredeyse ayağımı tamamen kaybediyorum ve sağımdaki küçük bir su girişine doğru kaymaya başlıyorum, ancak son anda dengemi yeniden kazanıyorum. Bunu yaparken yüzeyin altında parıldayan bir şey görüyorum. Şok edici beyaz, etrafını saran kahverengimsi kayalardan çok daha parlak. Daha yakından bakıyorum ve ne olduğunu anlıyorum. Bir kemik. Oldukça büyük bir tane, çürümüş yapraklar tarafından yarısı gizlenmiş. Etrafıma baktığımda bir tane daha görüyorum - ve bir tane daha, çimenli kıyıya dağılmış. Bazıları sudakinden bile daha büyük, kendi uyluk kemiğim kadar uzun. Bunlar hayvan kemikleri, bunu biliyorum. Bunu doğrulayacak kafatasını ararken kendime bunu söylüyorum. Bir

Başka bir hayvan tarafından öldürülmüş ya da yaşlılıktan ölmüş. Ama bazılarında yanık izleri var. Ve görülebilecek bir kafatası yok. Yine kaçak avcıların izinsiz girdiği uyarısını hatırlıyorum; belki de kafaları monte etmek için götürmüşlerdir. Ürperiyorum. Bu büyüklükte bir şeyin öldürülmesi belli bir şiddet ve kasıt içermiş olmalı.

Kendimle bu yer arasına biraz mesafe koymam gerekiyor. Bu tüyler ürpertici keşif boş mideme mide bulandırıcı bir şekilde oturuyor. Bu yüzden sadece ciğerlerimdeki ve bacaklarımdaki yanmaya odaklanana kadar kendimi hafif eğimi zorluyorum. Kendime buranın ne kadar güzel bir yer olduğunu hatırlatıyorum. Kemikler içimi ürpertiyor, her şeye karanlık bir hava katıyor. Ama burada uğursuz bir şey yok. Sadece farklı, kendime hatırlatıyorum. Uzak, vahşi.

Şimdi neredeyse Lodge'un tam karşısındayım: diğer kıyıda garip ve görkemli bir şekilde parıldıyor. Burada gölü çevreleyen ağaçlarda bir boşluk var, geriye bir sürü kaya ve ölü görünümlü funda ile kel görünümlü bir alan kalıyor. Burada da kulübeler gibi alçak ve ahşap bir bina var. Burası İzlandalıların kaldığı yatakhane olmalı. Tüm pencereler karanlık, içeride yaşam belirtisi yok. Belki de hâlâ uyuyorlardır.

Koşarken her zaman yaptığım gibi turun ikinci yarısında hızımı artırarak yoluma devam ediyorum. Tekrar ağaçların arasına daldığımda bir ses duyuyorum, yüksek ve iniltili, acı çeken bir hayvan gibi. Kaçınılmaz olarak diğer kıyıdaki kemikleri düşünüyorum. Sesin tam olarak nereden geldiğini söylemek zor, ama sesin geldiği belirsiz yöne, karanlık çalılıklara doğru bakıyorum. Ve şimdi onları görüyorum - başlangıçta görmediğime inanamıyorum. Tanrım. Ne kadar çok çıplak ten var. Kadın yosunlu zeminde elleri ve dizleri üzerinde çömelmiş, adam ona arkadan biniyor, kalçaları güçlü bir şekilde esniyor, eli kadının siyah saçlarına dolanmış. Kadının başı geriye atılmış ya da muhtemelen adamın kavrama gücüyle geriye çekilmiş. Her ikisi de çok fazla ses çıkarıyor ve bu sesler hayvani, sınır tanımayan sesler. Bu manzarada dehşet verici derecede zorlayıcı bir şey var. Ayaklarım olduğum yere sabitlenmiş, başka tarafa bakamıyorum.

Sonra adam başını çeviriyor ve doğrudan bana bakıyor. İki parmağıyla eliyle bir tür çağırma hareketi yapıyor. "Gel," diye sesleniyor, "bize katıl. Sonra gülüyor, bir tür kıkırdama. Benimle alay ediyor. Kadın kiminle konuştuğunu görmek için başını kaldırıyor. O da bana sırtıyor: şehvet sancıları çeken birinin yarı uyuşturulmuş ifadesi. Açıkta kalan tenleri keskin ışıktaki bembeyaz. Dizleri kirden neredeyse simsiyah.

Kendimi her zaman *çok* açık fikirli, cinsel açıdan özgür biri olarak düşünmeyi sevmiş olsam da, uzuvlarım tekrar çalışmaya karar verdiğinde kendimi geriye doğru tökezlerken, sonra dönüp bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı kaçarken, dallar ayak bileklerime takılıp yanaklarımı kırbaçlarken buluyorum. Hâlâ kahkahalarının çınladığını duyuyor gibiyim, ancak endişe verici bir şekilde kafamın içinde olmadığından tam olarak emin değilim.

Lodge'a döndüğümde, Nespresso makinesinden kendime bir kahve yapmaya gidiyorum. Parmaklarım düzgün çalışmıyor. Titriyorlar. Soğuktan olduğuna eminim ama ormandaki o sahnenin beni sarsmadığını söylemek yalan olur. Tüm o vahşiliğin ortasındaki hayvani doğası, *şiddeti* beni sarstı. Arkamdan kapının açıldığını duydum. Arkamı dönmedim. Karşımdakinin Mark olduğundan - selamlaşma olmamasından - çoktan eminim. Oh, Tanrı aşkına. Şu anda onu görmeden de yapabilirim.

Sonunda küçük altın kapsülü yuvaya soktum ve kolu aşağıya indirdim. Düğmeye basıyorum ve bir şey olmasını bekliyorum. Kapsülün arka taraftaki boşluğa düştüğünü duyuyorum. "Lanet olsun! Koordinasyonumu tamamen kaybetmiş gibiyim.

Birden Mark yanıma geldi. "İşte," diyor, "kapsülü koymadan önce açmalısın. Bana gösteriyor ve fincana mükemmel bir kadife kahverengi akıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona bakmadan.

"Miranda," diyor. 'Manda... Dün gece için özür dilemek istiyorum. Bana ne oldu bilmiyorum. Çok fazla içmiştim ve sonra o haplar - neydi ki onlar?

'Bu bir mazeret değil,' diyorum.

"Hayır," diyor hemen. 'Mazeret değil, bunu biliyorum. Affedilmeyecek şekilde davrandım.

Seni incittim mi?"

Oldukça etkileyici bir mor renge dönüşen çürüğü göstermek için kolumu yukarı kaldırıyorum.

Başını öne eğiyor. "Özür dilerim. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Bazen - bilmiyorum, öfkemin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Sanki bir şey beni ele geçiriyor... tekrar söylüyorum, bu affedilemez. Ve kızdığım sen bile değildin - tabii ki değildi. Julien'di. Bu geri almayacağım, alamayacağım tek şey. O seni hak etmiyor, Miranda. Hiç olmadı. Ama özellikle son zamanlarda-'

"Hayır," diye avucumu kaldırdım, "onun "küçük sırrı" hakkında ne bildiğini düşünüyorsan, ya da her ne diyorsan, bunu kendine saklamayı istiyorum. Benim iyiliğim için, eğer onun iyiliği için yapmayacaksan. Anlıyor musun?

"Sanırım öyle, ama..." şaşkın görünüyor. "Ben sadece seni düşünüyorum Miranda. Onun neyin peşinde olduğunu bilmeye hakkın varmış gibi hissediyorum. Emin misin?

"Evet," diyorum, vurgulamak için başımı sallıyorum. "Kesinlikle eminim.

Kahvemi yudumluyorum. Çok sıcak ve dilimi haşlıyor ama onun önünde irkilmeyeceğim. "Oh, ve Mark?

"Evet?

'Bana bir daha böyle dokunursan - Twister minderinde ya da banyoda yaptığın gibi - seni öldürürüm. Anladın mı?'

KATIE

Dün gece iyi uyuyamadım. Aylardır doğru düzgün uyuduğumu sanmıyorum. Yıllar gibi geliyor.

Kahvaltı için içeri girdiğimde Emma Lodge'un mutfağında duruyor, akşam yemeği için hazırlık yapıyordu. Saçları yüzünden kazınmış, makyajsız. Aslında onu ne zaman makyajsız gördüğümden emin değilim. Bazen birini ilk kez çıplak görmek tuhaf oluyor. Özellikle de Emma gibi genellikle rimel, göz kalemi gibi noktalama işaretleriyle donatılmış açık tenli birini; neredeyse özelliksiz görünüyor.

Bana bu akşam için büyük bir ziyafet planladığını söyledi. Buzdolabı somon füme ve en iyi dana filetosu ile dolu ve blini için bir hamur hazırlıyor. Tanrı aşkına, kendi blinisini kendisi yapıyor. 'Dükkandan alınanların tadı lastik gibi' diyor. "Ve bunları yapmak çok kolay. Kendi kendine mırıldanıyor. Bana normalde yapacağımdan çok daha fazla özenle küçük somon üçgenleri kestiriyor. Odaklanacak bir şey olması gerçekten güzel. Elimden geldiğince çabalasam da düşüncelerim dağılıp duruyor. Emma, "Katie, aman Tanrım!" diye bağırana kadar devam ediyorum. Kanaman var! Fark etmedin mi? Ve biraz sinirli bir ses tonuyla, "Somonun her tarafı kan olmuş.

"Öyle mi? Elime bakıyorum. "Oh. Haklıydı, işaret parmağımın etini epeyce kesmiştim. Parlak kırmızı bir yarık. Balık onunla kayganlaştı, aniden kanlı hale geldi.

Emma bana bakıyor. "Nasıl fark etmedin? Elimi tutuyor, biraz kabaca. 'Ah, seni zavallı şey. Acımış olmalı. Oldukça derin.

Sempatik görünmeye çalışıyor, ancak bu kızgınlığını tam olarak gizleyemiyor.

Bir anda acı geldi. Keskin, gözlerimi yaşartan bir acı. Ama kendimi bu acıdan neredeyse zevk alırken buluyorum. Doğru hissettiriyor, hak ettiğim gibi.

Daha sonra, henüz gelmemiş olan Samira ve Giles dışında hepimiz ortadaki büyük masanın etrafında, Lodge'un yemek salonunda brunch yiyoruz. Yine de uyanıktılar - kamaralarının önünden geçerken yükselen sesler ve bir bebek öfkesi çılgılığı duydum.

Bu sabah atmosfer durgun - masanın etrafındaki sohbet durgun, herkes kayıtsızca kızartmalarını karıştırıyor. Dün geceden kalma akşamdan kalmalıklar var elbette ama belki başka bir şey de vardır. Biraz gergin bir şey... sanki herkes dünkü buluşmada kibarlık kotasını biraz tüketmiş gibi. Sadece Emma'da bir parlaklık ve telaş var, herkesin yeterince pastırması ve kahvesi olup olmadığını kontrol ediyor.

"Tanrı aşkına," diyor Julien, "otur Emma! Hepimiz *iyiyiz*. Eminim hafif, alaycı bir ton kullanacaktı ama bunu pek başaramadı.

Emma oturuyor, boynunun yan tarafında bir kızarıklık oluşuyor. "Katie," Miranda yanındaki koltuğu çekerek, "otur.

Koltuğa oturuyorum ve soğuk bir parça tosta uzanıp yağ sürüyorum. Miranda bu sabah çok fazla parfüm sıkmış ve ben çiğnedikçe tost sanki parfümün ağır ve güzel kokulu tadını almış gibi oluyor. Midem bulanıyor. Kahveden bir yudum alıyorum, ama bunun da tadı kötü.

Sonunda kafamı kaldırdığımda Miranda'nın koltuğunda dönüp doğrudan bana baktığını fark ediyorum, başı bir tarafa kaymış. Elimdeki tost parçasının titrediğini hissetmek yerine görüyorum. O röntgen ışınlı gözleri. "Yeni bir adam buldun, değil mi?" diye soruyor. Bana sırtlıyor... ama bunun bir gülümsemeden çok bir yüz buruşturma olduğunu fark ediyorum. Bir şeylerin ters gittiğini tahmin edemeyecek kadar iyi tanıyorum onu. İyi bir arkadaş olsaydım ona bunu sorardım... ama kendimi buna ikna edemiyorum. Ayrıca, burası çok halka açık bir forum, etrafımızda herkes var diye düşünüyorum. "Bunu sana söyleten ne? diye soruyorum.

Bunu söyleyebilirim. Farklı görünüyorsun. Saçın, kıyafetlerin. Bir santim kadar uzaklaşıyorum; nefesi biraz bayat, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Bir keresinde bana annesinin faşist bir kuralı uyarınca kahvaltıdan önce *ve* sonra saçlarını taradığını söylemişti. Unutmuş olmalı. "Ve," diyor, "son zamanlarda çok anlaşılmaz oldun. Normalden bile daha fazla. Ortamda yeni biri olduğunda hep böyle yaparsın. Seni tanıdığımdan beri. Herkes aniden beni dinliyor gibi görünüyor. Odanın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Nick'in kaşları kalktı. Çünkü biriyle görüşüyor olsaydım, ona söylerdim diye düşündüğünü biliyorum, değil mi?

Tosttan bir ısırık alıyorum ama boğazıma takılıyor ve yutmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Boğazım acıyor, yaralanmış gibi hissediyorum.

"Hayır," diyorum kısık sesle. 'Şu anda zamanım yok - işle çok meşgulüm.

"Tanrım," diyor. 'Hep iş, hiç oyun Katie - bunu hiç duydun mu? Tamamen takıntılısın. Bunu anlayamıyorum.

Ama o zaman yapmazdı. Miranda birkaç farklı kariyeri denedi ve başarısız oldu, gerçek bir başarı elde edemedi. Sonunda Oxford'dan üçüncülükle ayrılmış. Bana umursamadığını söyledi. Ama ben daha iyi biliyorum. Her zaman yaptığı gibi bir çırpıda geçip gidebileceğini düşünecek kadar kibirliydi. Mesele şu ki, Miranda zeki ama Oxford kadar zeki değil. Annesi, A seviyesinde dört A almasına yardımcı olması için bir öğretmen tuttu ve eminim mülakatta gözlerini kamaştırmıştır. Ama yine de. İçeri girdiğinde, tamamen farklı bir ligdeydi. Üniversitenin birinci ve ikinci yıllarını bir şekilde atlatmayı başardı ve üçüncü yılımızda doğru yolda olmadığına dair uyarı işaretlerini, işaret etmeye çalışmama rağmen görmezden geldi. Yemin ederim zarfı açıp sonucunu gördüğünde hiç memnun olmadım. Ama itiraf etmeliyim ki, belki de biraz - *küçük* bir parça - adalet yerini bulmuş gibi hissettim.

Bu üçüncüsü bir hakaretti. Acıttı. Gururunu incitti. Hepimize bakarsan, şimdi, o garip biri. Hepimizin iyi işleri var. Samira yönetim danışmanı, ben avukatım, Julien hedge fonunda çalışıyor, Nick mimar, Giles doktor, Bo BBC'de çalışıyor, Mark bir reklam şirketinde çalışıyor. Emma bir edebiyat ajansında çalışıyor - Miranda'nın bunu ne zaman öğrendiğini hatırlıyorum. "Anlamıyorum," dedi. 'O işi ilk etapta nasıl aldın? O ajansın *sadece* kırmızı tuğlalılardan ve genellikle Oxbridge'den seçtiğini sanıyordum.

Emma şaşırmamıştı. "Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "Sanırım sadece iyi bir röportaj vermeliyim.

Miranda'nın kendisi de yayıncılık sektörüne girmeye çalışmıştı. Sonra da reklamcılığa. Mark, meslektaşlarından birini asistanlık pozisyonu için onunla mülakat yapmaya ikna ederek ona muhtemelen yapması gerekenden çok daha büyük bir avantaj sağladı. İş almış ama sadece iki ay sonra ayrılmış. Söylediğine göre bu işten sıkılmış. Ama bir düğünde eskiden orada çalışan bir kızla tanıştım ve bana işin biraz daha karmaşık olduğunu söyledi.

"Gitmesine izin verdiler," dedi bana. 'İnanılmaz derecede tembeldi. Her şeyin üstünde olduğunu düşünüyor gibiydi. Bir keresinde zarfları doldururken, zarfları kapatmak için yalamayı reddetmişti. Tadından nefret ettiğini ve bunu yapmanın maaşının altında olduğunu söylemişti. Oxford'a sırf bunu yapmak için gitmediğini söyledi. Düşünebiliyor musunuz?'

Evet, kötü bir arkadaşım, tabii ki .

Giles ve Samira şimdi geldiler. Herkesten birkaç derece daha sarsılmış görünüyorlar. Giles Priya'yı mama sandalyesine oturtmaya çalışırken Samira bir sandalyeye yığılır ve inleyerek başını ellerinin arasına alır. Bu kısıtlamaya karşı koyarak homurdanıyor. Ses tiz bir iniltiye yükselirken Nick'in parmaklarını kulaklarına soktuğunu görüyorum. "Aman Tanrım," diye inliyor Samira. "Priya bizi beşte uyandırdı, sonra da altıda.

"Hayal bile edemiyorum," diyor Bo. 'Bırakın küçük bir insanı, bu sabah kendimi bile giydiremedim. Nick tişörtümün ters olduğunu söylemek zorunda kaldı, değil mi? Nick hüznle gülümsüyor.

"Sanırım bu bir yaşam tercihi, değil mi? Miranda kendine bir portakal suyu doldururken rahat bir tavırla şöyle diyor. "Çocuk sahibi olmaya zorlanmıyorsun, değil mi?

Mucizevi bir şekilde sık sık bu tür yorumlarla paçayı kurtarmayı başaran Miranda için bile bu çok ileri bir küstahlık. Ama bu sabah onda kesinlikle bir şeyler var. Parlaklığı kırılğan bir kenara sahip.

Samira'yı uzun zamandır sinirli görmemiştim ama şimdi bunun korkunç bir gösteri olduğunu hatırlıyorum. O sakin, bakımlı dış görünüşünün altında gerçek bir öfke saklı. Sandalyesinde kaskatı kesildi. Hepimiz sessizce onu izliyoruz, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyoruz. Sonra bir tür titreme geçirir gibi oluyor ve kafeteryaya uzanıyor. Kahveyi doldururken eli çok az titriyor. Miranda'ya bir kez bile bakmıyor. Belki de grup uyumu adına, belli ki bunun üzerine çıkmaya karar vermiştir.

Biraz kekeleyerek masanın etrafındaki sohbete devam ediyoruz. Bugün iz sürmeye gidiyoruz, çünkü görünüşe göre İskoçya'da bir malikanede kalıyorsanız bu 'yapılması gereken' bir şey.

"Sanırım siz ikiniz takip etmeye gelmeyeceksiniz, değil mi? Mark, Nick ve Bo'yu göstererek sorar.

"Neden olmasın? Nick sorar.

"Şey," Mark'ın ağzının köşesi biraz kıvrılıyor. "Çünkü - bilirsin. "Hayır. Bilmiyorum.

"Sadece bu tür şeylerle düşünmemiştim.

"Bir saniye bekle Mark," diyor Nick. 'Eğer doğru anladıysam, eşcinsel olduğumuz için gelmeyeceğimize karar vermişsin gibi görünüyor. Gerçekten bunu mu söylüyorsun?'

Yüksek sesle söylendiğinde kulağa o kadar saçma geliyor ki Mark bile o.

"Bu bir engel değil, Mark. Sadece bunu açıklığa kavuşturmak istedim.'

Mark boğazının arkasından kayıtsız bir ses çıkarır. Nick'in Parmak eklemleri kahve fincanının etrafında bembeyaz. Mark'ın tüm kas gücüne rağmen, ikisi arasındaki bir kavgada onu destekleyeceğimden emin değilim.

"Doğru," diye devam ediyor Nick, "çoğu mantıklı insan gibi ben de hayvanları salt spor için öldürme fikrinden pek hoşlanmıyorum" - Mark bir *aha!* ifadesi takınıyor - "ama duyduğuma göre, geyik sayıları kontrol altına alınmazsa kontrolden çıkıyormuş. Bu yüzden bu fikirle barışığım. Ayrıca oldukça iyi bir atıcıyım: son kez kil atmaya gittiğimde yirmi atıştan on sekizini tutturdum. Yine de endişeniz için teşekkürler.'

Bundan sonra kimse, Miranda bile, söyleyecek bir şey bulamıyor gibi görünüyor.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Sayırsız fincan çay yaptım, o kadar ki kendimi çaydanlığın bir uzantısı gibi hissetmeye başladım. Kimse gerçekten içmiyor gibi görünüyor, ama ne zaman sorsam, hepsi belli belirsiz başını sallıyor ve sonra sıcak çay yavaşça soğurken, tadına bakmadan fincanları tutarak oturuyorlar. Pencerelemin ötesinde kar durma belirtisi göstermiyor. Orada olmadığı bir zamanı hayal etmek zor, bu hareket eden beyaz perde.

Normalde, bir ceset bulunduktan sonra, yanıp sönen ışıklar, beyaz hazmat giysili adamlar ve kargaşa olduğundan eminim. Ama burası sıradan bir yer değil. Ve bu olayda manzaranın kendi fikirleri vardı. Hava bizi kendi kaprislerine boyun eğmeye zorladı. Buraya taşındığımdan beri ilk kez buranın ne kadar yabancı olduğunu, hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ediyorum. Başka bir gezegen de olabilir. Burada viski çiftliklerinin ötesinde, gölün derinliklerindeki canavar turna balıklarının ötesinde sırlar olduğundan eminim. Bunlar sadece manzaranın ortaya çıkarmayı seçtiği küçük şeyler.

Yan odadan gelen yüksek sesli bir feryat, sessizliğin içinde kakofonik bir ses, beni o kadar ürkütüyor ki çaydanlıktaki suyu yere döküyorum. Tabii ki sadece bebek. Yılbaşı gecesi tuvalete gitmek için uyandığımda bebeğin ağlama sesini ve Munro'nun yan tarafında o garip ışığı gördüğümü -ya da gördüğümü sandığımı- hatırlıyorum. Ve şimdi bu sesin dışarıdaki başka sesleri gizlemiş olmasının mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Bu mekânda normalmiş gibi gelen, sorgulamamayı tercih ettiğim tüm sesleri düşünüyorum. Su ısıtıcısının kaynamasını beklerken, Lodge'daki ilk gecelerimden birini hatırlıyorum. Kulübeye taşınmıştım ve hiçbir şey hakkında çok fazla düşünmemeye odaklanmıştım. O hafta

korkunç yıldönümü. Oldukça fazla şarap içmiştim - ilaç gibi bir miktar, belki bir buçuk şişe. Yatağa gömüldüğümü ve yorganı üzerime çektiğimi hatırlıyorum. 'Sessizlik' hakkında öğrendiğim bir şey var - en azından bu tür bir sessizlik, vahşi doğanın sessizliği - şaşırtıcı derecede gürültülü olduğu. Bina eskiydi, etrafımda gıcırıyordu. Dışarıda gecenin içinde hayvan sesleri vardı; iki baykuş uzun ve kederli ötüşlerle sohbet ediyordu. Rüzgâr, pencerenin hemen ötesindeki büyük sarıçamların tepelerinde hareket ediyordu. Bir inilti gibi geliyordu. Rahatlatıcı olabilir, dediğimi hatırlıyorum kendime. Belki de buna alışırdım. (Hiçbir zaman tam olarak alışamadım.)

Sonra her şeyi yırtıp geçen bir ses duyuldu. Bir çığlık, tiz, çaresiz: korkunç, korkunç acı çeken bir insanın sesi. Sonrasında hava birkaç saniye boyunca bu sesin yankısıyla çınladı. Yatakta doğruldum, şarabın verdiği uyuşukluk üzerimden kalkmıştı. Kulaklarım bir hayvanınki kadar hassastı, her yanım diken diken olmuştu, başka bir çığlık bekliyordum. Hiçbiri gelmedi.

Bir yanıt bekledim: Mutlaka başka biri de duymuş olmalıydı? Sonra sadece ben ve bekçinin olduğunu hatırladım: kilometrelerce ötede başka kimse yoktu... muhtemelen çığlık atan her kimse onun dışında. Doug'ın büyük çizmelerini giydiğini ve ahırdan tüfeklerden birini aldığını hayal ettim. Gitmesi gereken doğru kişi o, dedim kendi kendime. İki metre boyundaki sarhoş ben değil. Ama gece şimdi öncekinden daha da sessiz görünüyordu.

Deklanşörü biraz açtım ve dışarı baktım. Hiç ışık göremedim. Saatimi kontrol ettim. Saatler bulanıklaşmıştı; ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim. Şarap böyle yapıyor sanırım. Doug'ın uyuyor olabileceği aklıma gelmeye başladı. İkimizden uyanık olup da çığlığı duyan tek kişi ben olabilirdim.

Bunu hayal ettiğime inanmaya başladım. Belki de farkına varmadan o iki dakika boyunca uykuya dalmıştım. Kulaklarımda hala yankılanıyor olmasına rağmen sesin nasıl geldiğini bile tam olarak hatırlayamıyordum.

Sonra, sanki bana hatırlatmak istercesine, tekrar geldi ve bu sefer öncekinden daha korkunçtu. En saf ıstırabın sesiydi, içinde neredeyse hayvani bir şey vardı. Yataktan çıktım, terliklerimi aradım. Gidip görmeliydim - şimdi rol . Dışarıda birinin başı dertteydi.

Sürünerek aşağı indim, paltomu ve botlarımı giydim, şömineden dökme demir maşayı ve pencere kenarından feneri aldım.

Dışarıdaki gece siyah ve durgundu. Üzerimdeki gökyüzünün daha önce hiç görmediğim bir derinliğe sahip olduğunu fark ettiğimi hatırlıyorum, o anda nasıl da uğursuz, bir boşluk gibi görünüyordu.

Gölgelerin içine baktım, herhangi bir hareket belirtisi görmeye çalıştım. "Merhaba?" diye seslendim. Ellerim o kadar titriyordu ki fenerimin ışığı her yere sıcıyor, toprağın kayıtsız parçalarını aydınlatıyordu. Etrafımdaki sessizlik sanki tutulmuş bir nefes gibiydi. "Alo?"

Belki de izlendiğimi hissetmem kaçınılmazdı, kapıdan gelen ışıkla haleleniyordum. Seslenerek kendimi ifşa ettiğimi, görünür ve duyulur kıldığımı fark ettim. Kendimi tehlikeye atmış olabilirdim.

Birkaç adım attım. Ve gölün yönünde bir yerde bir hareket yakaladım. Meşale ışığıyla değil, sahip olduğumu bilmediğim hayvani bir hisle: görüntü ve ses karışımıyla. "Kim var orada? Korku sesimi bastırmıştı - küçük, boğuk bir ciyıklama olarak çıktı. Fener ışığını hareketi yakaladığımı düşündüğüm yere doğru yönlendirdim. Hiçbir şey yoktu. Sonra çok daha yakında başka bir titreşim.

Heather?

Kolumu salladım ve bir yüzü aydınlattım. Meşale ışığında şekil korkunçtu ve neredeyse çılgılık atacaktım; bunu yapmadığımı fark edince sevindim. Bu Doug'dı.

"İyi misin?" diye sordu. Sesinde hiçbir aciliyet yoktu, sadece her zamanki derin, telaşsız tonuyla konuşuyordu.

"Birinin çılgılık attığını duydum. Sen de duydun mu?" Ama kaşlarını çattı. "Çılgılık mı?"

Evet. Çok tizdi. Her kimse sesi dehşete düşmüş gibiydi. Görmek için dışarı çıktım...' Onun bariz inanmazlığı karşısında duraksadım. "Duymadınız mı?"

"Böyle miydi," diye sordu, "böyle miydi? Ve sonra, hayretler içinde, sesi neredeyse mükemmel bir şekilde taklit etti. Bacaklarımın arkasından aşağıya doğru aynı soğuk dehşet selini hissettim.

"Evet. Aynen öyle.

"Ah. Bu durumda, bir tilki duydunuz. Tam olarak bir cadalog.' "Anlamıyorum. Bir kadın sesi gibiydi."

'Bu korkunç bir ses ve yapılması kolay bir hata. Bunu yapan ilk kişi kesinlikle siz değilsiniz. Kısa bir süre önce, Edinburgh'un dışındaki bir tren rayında bir adamın yardım etmeye çalışırken kendini öldürmesiyle ilgili bir hikaye vardı.

zor durumda bir kadın olduğunu düşündüm.' Kaşlarını kaldırdı. "Şehirde yaşarken bu hikâyeyi duymadın mı?

"Hayır," dedim. Sesimdeki titremeden utanmaya başlamıştım ve onu kontrol altına alabilmeyi diliyordum.

"O zaman-" diye yüzünü buruşturdu. '-Erkeğin ... bilirsin işte, dikenlidir. Yani dişi için pek de hoş bir deneyim sayılmaz.

Yüzümün buruşmasına engel olamadım.

Aynen öyle. Yani hoş değil. Ama birinin öldürülmesi de değil. Durakladı. "İyi olduğuna emin misin?

"Evet. Kendi kulaklarıma bile pek inandırıcı gelmedi. 'Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim' diyerek bunu desteklemeye çalıştım.

"Bu durumda, yatağına dönmene izin vereceğim.

O anda gözlerinin üzerimde gezindiğini hatırlıyorum, o kadar hızlıydı ki neredeyse hayal etmiş olabilirdim. Ama tam olarak değil. Üzerimde pijamalarım vardı. Ama birden kendimi orada çıplak durduğumdan daha açıkta hissettim.

'Teşekkür ederim,' dedim.

Hayali bir şapka çıkardı. "Bir şey değil.

Kapıyı kapattım, içeri girdim ve bir elimi göğsüme bastırdım. Beynim kalbime tehlikenin geçtiğini söylememiş gibiydi. O kadar sert ve hızlı atıyordu ki göğüs kafesimden dışarı fırlamaya çalışıyor gibiydi. Ancak sonunda yatağına geri dönüp yorganı üzerime çektiğimde, az önce olanlar hakkında doğru düzgün düşünmek aklıma geldi. Eğer Doug'ı uyandıran benim gibi bir çılgın değilse, o zaman gecenin köründe arazide ne işi vardı?

Elini düşünüyorum; nasıl yaralandığı konusunda ne kadar belirsiz . Patronun kaçak avcılarla mücadelede ne kadar iyi olacağından bahsetmesini, şiddet imasını düşünüyorum. Onun bu işle bir ilgisi olmasını istememem yeterli değil. *Sırf ondan hoşlandığın için*, diyor küçük bir ses. *Kendini onu düşünmeye zorladığın için*. Biraz çabayla bu düşünce zincirini susturuyorum.

Annemin onu Google'da aramakla ilgili sözlerini hatırlıyorum. Birden önemli ve gerekli göründü.

Hızlı bir adımla ofisin kapısına gidip kilitliyorum. Doug içeri girmeye çalışırsa, bunu yanlışlıkla yapmışım gibi davranacağım, 'alışkanlık'. Yine de

şüphe uyandırmak istemiyorsam fazla zamanım yok. Tüm dosyaları sakladığım dolabın kapağını açıyorum. İki personel dosyası: benimki, Doug'inki. İain sadece bir müteahhit ve sanırım daha önce patron için çalışmış, Doug ve benim gibi iş başvurusu yapmasına gerek kalmamış.

Doug'ın dosyasını açtım. Deniz kuvvetlerinde geçirdiğı altı yılı anlatan kısa bir özgeçmişı var. Başka bir şey yok. Tam olarak ne arıyorum? Bilgisayara geçiyorum, arama motoruna Doug'ın tam adını yazıyorum ve gıcırdayan yavaş internet bağlantısı üzerinden sonuçların yüklenmesini bekliyorum. Nefesimi tuttuğumu ancak göğsüm yanmaya başladığında fark ediyorum. Hiçbir şey çıkmayacak, diye düşünüyorum. Çıkmayacak... ve bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissedeceğim, çünkü onun haberi olmadan güvenini ihlal etmiş olacağım, ama bu burada bitecek. Asla bilmeyecek. Ve ben de tüm şüpheleri - eğer öyleyse bile- bir kenara bırakabileceğim.

Sonunda sayfa yanıp sönmeye başlıyor.

Çok fazla hit olduğunu hemen görebiliyorum. Normal bir insan için, ünlü olmayan veya başka bir şekilde kötü şöhretli olmayan biri için, ne beklersiniz? En fazla üç hit mi? Aynı ismi paylaşan kişilerin sosyal medya profilleri de dahil olmak üzere birkaç sosyal medya profili, belki de bir spor başarısından veya üniversite oyunundaki bir rolden bahsedilir. Ama Doug'ın sıradışı ismi ilk sayfanın tamamını kaplıyor. Ve bunların hiçbirisi hoş değil. Aslında, hepsi oldukça korkunç.

Keşke bakmasaydım. Keşke bunların hiçbirini görmemiş olsaydım.

İki gün önce Yeni Yıl Arifesi 2018

MIRANDA

Doug'ın peşinden, Land Rover'ının büyük kırmızı bir kamyonun yanında park halinde durduğu Lodge'un arkasındaki bahçeye gidiyoruz - belki de Heather'ın içinde dolaştığı şey budur. O koca aracın direksiyonunda 1.80 boyunda bir kadın olduğunu düşünmek beni güldürüyor.

Doug bize ahır, eski ahşaba karşı tamamen tuhaf görünen son teknoloji ürünü bir tuş takımıyla açıyor. Sanırım burada silahlar varsa buna ihtiyaçları var. Ağır ahşap kapıyı geri çekerken, giydiği eski gömleğin (bu havada sadece bir gömlek!) altındaki kaslarının hareketini izlemekten keyif alıyorum. Bence Lady Chatterley'in sevgilisi için mükemmel bir aday olurdu, çok uzun boylu, geniş ve kırıışık. Çeşitli merhemleri ve tentürleri banyodaki rafta benimkilerin yanında yer kapmak için itişip kakışan Julien için biraz kötü bir tezat, diye düşünmeden edemiyorum.

Bizi ahıra yerleştiriyor: pantolonlar ve ceketler, hatta mantıklı bir şey getirmeyi başaramayan Katie için yürüyüş botları. Mark, Sherlock-Holmes'un gülünç şapkalarından birini istiyor.

"İstersen bir tane alabilirsin dostum," diyor Doug, küçümseme sanılabilecek bir ifadeyle.

Ceketlerin ve pantolonların yanında on tüfek asılı. Silahların sadece şekillerinde bile ölümcül bir şey var, sanki hiç ateşlenmeden bir şekilde sizi öldürebilirlermiş gibi.

Sonra güvenlik ve bugün nereye gideceğimiz hakkında uzun bir konuşma yapıldı: Eski Köşk'ün yanından geçen dik yamaca, çünkü görünüşe göre geyikler son zamanlarda orada toplanıyormuş: ancak biz sadece dişileri, hindileri arıyoruz, çünkü vurmak için yılın yanlış zamanı.

Sonunda dedim ki, "Şunu doğru anlamama izin verin. Bugün gerçekten bir geyik vuramayabiliriz. Ve bir geyik vursak bile boynuzları olmayacak, çünkü doğru mevsim değil. Ama bu ayrıcalık için yüzlerce pound ödüyoruz.

"Evet," diye başını salladı Doug. "Büyüklüğü aşağı yukarı bu kadar. Ses tonu doğrudan ama göz teması kuramadığını fark ediyorum. Küçük bir zafer heyecanı hissediyorum. *Bu* özel belirtiyi tanıyorum, görüyorsunuz. Julien'e her zaman sadık kaldım - başlangıçtaki o tek istisna dışında. Ama gücümü göstermekten, yem atmaktan hoşlanmadığımı söylemek yalan olur. Kendime göre bir avcılık sanırım. Dondurucu ıslak funda ve iğrenç su geçirmez pantolonlardan çok daha eğlenceli.

Doug metalin kusursuz tıkırtısıyla kapıyı arkasından kilitliyor. Şimdi de hedefli bir kutuya ateş etmemiz için bizi yere yatırıyor. Julien, Giles, Bo ve Mark berbat, gülünecek kadar kötüler. Her zaman çok neşeli olan Bo hariç (gerçi o uyuşturucu geçmişiyse her zaman öyle olamaz ya?) hiç de komik bulmuyorlar. Mark - onu izlerken kendimi zor tutuyorum - ateş ederken ağzını hırıltılı bir şekilde kapatıyor. Julien altıncı denemesini yaptığında, çenesinin yan tarafındaki o kasın bir şeye kızdığında yaptığı gibi gerildiğini ve her raporda gözünün seğirdiğini görüyorum. Önemsiyor, fark ediyorum. Hepsi önemsiyor. Yumuşak huylu Giles bile kişilik nakli geçirmiş gibi görünüyor. Belki de kendilerini bir aksiyon filminde ya da video oyununda hayal ediyorlardır. Eminim öyledir. Erkekler küçük çocuklara dönüşüyor. Yine de biraz garip.

Katie de *berbat*, ama denemek için zahmet ettiğinden bile emin değilim - tıpkı iyi vakit geçiriyormuş gibi davranmak için zahmet etmeyi bırakmış gibi görüldüğü gibi. Samira - uzun ikna çabalarından sonra Priya'yı birkaç saatliğine menajer Heather'a bıraktı - harika değil ama bunu yoğunluğuyla telafi ediyor. Bana mavi kürek geçmişini hatırlattı. Ona bununla bir hafta verin, muhtemelen Olimpiyat standartlarında olur. Eski Samira'nın, daha önce tanıdığım kızın bir parıltısı ve bundan memnunum. Ne de olsa bu, bir zamanlar İbiza'daki bir barı taklit ederek evimizdeki yemek masasını ateşe veren ve bu davranışı nedeniyle üniversite dekanından resmi bir kınama alan kadın.

Kötü değilim ama düşündüğüm kadar da iyi değilim: Spor konusunda her zaman yetenekli olmuşumdur. Doug bana tetiğe fazla 'kuvvetli' davrandığımı söylüyor. "Sadece parmağınla kandırman gerekiyor," diyor. Dürüsttü - ama... sadece bana mı öyle geliyor, yoksa kulağa biraz pis mi geliyor?

Nick bize söylediği gibi oldukça iyi. Şaşılacak bir şey yok, yeterince komik. Sporda her zaman iyiydi ve her konuda çok hassas, bazen çok yoğun. Ama asıl başarılı olan Emma. Doug onun 'doğal' olduğunu söylüyor ve o da tipik bir mütevazılıkla gülümseyip başını sallıyor. "Kadınlar genellikle daha iyidir," diyor. 'Daha isabetli, daha ölümcüller. Bu spor testosteron ya da kaba kuvvetle ilgili değil.

Keşke onun övgüsünü kazanan ben olmasaydım da bu kadar umursamasaydım.

Tepeye doğru tırmanmaya başlıyoruz. Heather'ın dün öğleden sonra bize işaret ettiği bina olan Eski Loca'ya doğru yürüyoruz. Yürümekten nefret ediyorum. Çok sıkıcı ve amaçsız. Bana her gün bir koşu verin, yarı zamanda iki kat kalori yaktıran bir şey. Mark, Julien ve Nick ön tarafta yer kapmak için itişip kakışıyor, sanki her biri atışı yapacak kişinin kendileri olacağına karar vermiş gibi. Bu arada Katie birkaç adım Bo ile konuşuyor. Benimle yürümeyi seçmediği için kendimi küçümsenmiş hissediyorum. Gidip onlara katılabilirdim ama bana ilgi göstermesi için yalvaracak değilim. Kahvaltıda yeni bir erkeği olup olmadığını sorarak onu gücendirmişim gibi görünüyor. Tamam, bu konuda biraz daha ince davranabilirdim - bu tür konularda son derece özeldir - ama ben sadece ilgi göstermeye çalışıyordum. Ve açıkçası, bunca zaman ayrı kaldıktan sonra bana hayatım hakkında soru sorması onu öldürmezdi. Bu onun yapacağı bir şey değil: Geçmişte hep iyi bir dinleyici olmuştu. Julien bir keresinde - pek de nazik olmayan bir şekilde - konuşmayı sevdiğim kadar dinlemeyi de seven bir arkadaş bulduğum için şanslı olduğumu söyleyerek şaka yapmıştı. Ama tamamen haksız da sayılmazdı. Onu her zaman benim zıttım, tamamlayıcı parçam olarak düşünmüştüm.

Patika artık erimiş durumda, bu yüzden sadece fundalıkların arasından yukarı doğru yürüyoruz ve bu zor, çok zor bir iş. Arada bir bileğime dolanıyor, sanki bana kimin yetkili olduğunu hatırlatıyormuş gibi beni geri çekiyor. Çünkü bu manzara kesinlikle sorumlu. Çok acımasız. Sıcaklık daha da düştü ve hava çiğ, açıkta kalan her teni yakıyor. Konuşmak için ağzımı açtığımda dişlerim bile acıyor. Soğuk, ödünç verdiğim ceketin ve altına giydiğim güzel - ve çok sıcak olduğunu düşündüğüm - kaşmir kazağın içine girmiş ve tenime baskı yapıyor gibi hissediyorum.

Zemin de yer yer bataklık, toprağın altında akarsular olmalı. Arada sırada özellikle yumuşak bir yere basıyorum ve buz gibi su botlarımın üzerine çıkıyor, çoraplarımı ıslatıyor. Mahvolacaklar. Onlar

Kaşmir de. Julien'den sonbaharda bir hediye. Her hafta eve bir çeşit hediyeyle geldiği bir dönem vardı - beni şımartmak istediğini iddia etse de, beni bir parçası haline getirdiği şey yüzünden suçluluk duyduğundan eminim.

Nick, Mark ve Julien yeterince hızlı gidemiyorlar. Önde gitmek, tepeye ilk çıkan olmak için neredeyse birbirlerini dirsekliyorlar. Dolu tüfekler taşırken bu pek güvenli olamaz, değil mi? Bir noktada Mark dönüyor ve Julien'i itiyor gibi görünüyor. Hafifçe, ama açıkça. Şaka yapıyor ve Julien'in gülmeye zorladığını görüyorum ... ama gerçekten eğlenmediğini görebiliyorum.

Eski Loca'da durduğumuzda rahatlıyoruz: hüzünlü, ateşten kararmış eski bir harabe. Doug bir matara çıkarıp elden ele dolaştırıyor. Bana uzattığında parmak uçlarımın onunkilere dokunmasına izin veriyorum, sadece bir anlığına. Gözleri o kadar koyu kahverengi ki, göz bebekleri zor seçiliyor. Julien'in bunu görmesini, bu adamın beni arzuladığını kaydetmesini istiyorum.

Viskinin büyük bir hayranı değilim ama bir şekilde burada, bu vahşi yerde doğru hissettiriyor. Ve sıcaklığı da yardımcı oluyor, dün gecedен beri kendimi içinde bulduğum bu tuhaf ruh halini yatıştırıyor gibi görünüyor. Bir yudum daha alıyorum ve Doug'a geri verdiğimde ağzımın, boynunun etrafında hoş bir ruj lekesi bıraktığını görüyorum.

Sanki bizden önce biri buraya çıkmış gibi görünüyor. Sadece oraya buraya saçılmış birkaç sigara kalıntısı var. Ama Doug izmaritlerden birini alıyor ve sanki yanında gizli bir mesaj yazılı olabilirmiş gibi dikkatle bakıyor. Onu cebine attığını fark ettim. Tuhaf. Neden birinin eski sigara izmaritini alırsın ki? Sonra hırpalanmış ceketine, yıpranmış botlarına bakıyorum ve beklenmedik bir acıma duygusu hissediyorum. Belki de bunu saklayıp daha sonra içeceğini fark ediyorum.

KATIE

Eski Köşk'e vardığımızda korkunç bir yer olduğunu görüyoruz. Muhtemelen bu manzaradaki tek çirkin şey, yanmış bir kabuk, sadece kararmış bir blok hala ayakta. Burası her nedense diğer yerlerden daha soğuk, belki de hava koşullarına çok açık olduğu için. Neden buraya bir şey inşa edesiniz ki? Barınaktan ve yardımdan bu kadar uzakta. Ateşi düşünüyorum. Kilometrelerce öteden görülmüş olmalı - tıpkı milenyum için ülkenin dört bir yanında yaktıkları fenerler gibi.

Burada, arazinin geri kalanındaki sessizlikten farklı bir sessizlik var. Tutulmuş bir nefes gibi. Kulağa ne kadar klişe gelse de sanki yalnız değilmişiz gibi hissediyoruz. Sanki bir şey, biri bizi izliyormuş gibi. Taşlar eski kemikler gibi: ölmüş ve açıkta bırakılmış, gömülme onurundan mahrum edilmiş birinin iskeleti. Yeterince yaklaştığımızda havanın yanık koktuğundan eminim. Bu imkansız, değil mi? Yoksa duman bir şekilde taşın derinliklerine girmiş ve orada kilitli kalmış olabilir mi? Yangının neredeyse bir asır önce değil de birkaç yıl önce meydana geldiğine inanmak zor olmaz.

Ahır bloğu - alevler sıçrama yapamadığı için hayatta kalan kısım - bütünlüğü içinde neredeyse müstehcen. Buraya da ahırdaki gibi bir tuş kilidi koyduklarını fark ediyorum - muhtemelen güvenli değilse misafirlerin içeri girmesini engellemek için. Gökyüzü çok soluk bir menekşe rengine. Bu kar anlamına gelmiyor mu? Biz burada mahsur kalmışken doğru dürüst kar yağmaya başlarsa ne yaparız? Burada tamamen açıktayız, bir dağın yamacında. Lodge - sanırım Yeni Lodge - buradan küçük bir cam parçası gibi görünüyor, garip ışıktaki kurşun gibi gri ve opak görünen loch'un yanında, ağaçlar onu bir kömür kılıyla çevreliyor. Bizden aşağı yukarı Lodge ile aynı uzaklıkta olan istasyon ise oyuncak bir kasaba maketine benziyor.

Miranda aniden, "Lodge'a dönüp şampanyaya dalmak varken bunu neden yaptığımızı anlamıyorum," dedi. Buraya tırmanırken de şikayet etmişti: bataklık zeminden ve botlarının üstünden sızan buz gibi sudan. Çünkü atış talimlerinde iyi değildi - bundan eminim. Eğer çok iyi bir nişancı olsaydı, durum farklı olurdu - hücumla o liderlik ederdi. Miranda herhangi bir konuda kötü olmaktan nefret eder. Doug Emma'yı överken dudaklarının kıvrıldığını görebiliyordum, sanki Emma gibi birinin iyi bir nişancı olmaya hakkı olduğuna inanmıyormuş gibi.

"Hava çok soğuk," diye ekliyor, "Eminim geyikler gözden uzak bir yerde saklanıyordur, eğer biraz akılları varsa. Şimdi bir şey yakalayamayacağımıza emin misin?"

Nick aniden topuklarının üzerinde dönerek onunla yüzleşir. "Hey!" diye bağırır bekçi. "Dikkatli ol, dolu bir silah taşıyorsun."

"Üzgünüm," Nick biraz utanmış görünüyor. 'Ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar sıkıldığını duymaktan bıktım Miranda. Madem bu kadar heveslisin, neden Loca'ya geri dönmüyorsun? Ne kadar kötü vakit geçirdiğinden yakınmaya devam edersen hiçbir zaman sürpriz yapamayız.

Sonrasında yankılanan bir sessizlik var, dondurucu hava birkaç derece daha düşmüş gibi görünüyor. Miranda az önce tokat yemiş gibi görünüyor. Bu gezide herkes biraz daha gergindi ama bu, birinin açıkça düşmanca söylediği ilk şeydi. Belki de bunun Nick ve Miranda arasında olması şaşırtıcı değildir. Ne de olsa Nick, Miranda'nın hiçbir zaman en büyük hayranı olmadı. Onu gerçekten affettiğini hiç sanmıyorum.

Nick, Oxford'daki ilk yılımızda birkaçımıza açıldığında, o sırada Umman'da büyükelçilik görevinde bulunan ailesine henüz söylememişti. Bana söylediğine göre bunu yapmaktan korktuğu için yapmamıştı. "Oldukça liberaller ve zaten tahmin etmiş olabilirler - Paris'teyken yakınlaştığım birkaç erkek vardı.

Ama doğru anı seçmek istiyordu, çünkü bu önemli bir dönüm noktasıydı, kim olduğunun onaylanmasıydı.

Miranda Nick'in ailesi okuma haftası için geldiğinde ve Nick onları JCR'daki herkesle tanıştırdığında bunların hiçbirini bilmediğini iddia etti. Yıl sonu sınavları hakkında bir tartışma oldu ve Miranda - dürtme, göz kırpması tonunda - 'Merak etmeyin Bay ve Bayan ... M, biz

Nick'in burnunun taşa değdiğinden ve sadece en güzel oğlanların peşinden gitmediğinden emin olun.

Bunu bilmemesi gerekiyordu, en kötüsü de buydu. Nick'in sırrını açtığı seçkin grupta Miranda yoktu. Ona söylediğim için kendimle gurur duymuyordum. Normalde sır saklama konusunda çok iyiydim. Ama sarhoştum ve Miranda Nick'e olan aşkımla ilgili olarak benimle dalga geçiyordu ve her şey ortaya çıkmıştı. Tabii ki bildiğini söylememesi için ona yalvarmıştım. Yine de bununla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını iddia etti. Daha sonra da Nick'in ailesinin 'sadece bildiğini' varsaydığını iddia etti.

Nick'in beni asla affetmeyeceğinden emindim. Bu yüzden tepkisi beni rahatlatdı. Öfkeliydi, bu doğruydı. Ama neyse ki bana değil. Bana Miranda'dan intikam almak için pek çok tatsız yol düşündüğünü, ama Miranda'nın ona yaptıklarının boyutuyla eşleşen bir şey bulamadığını söyledi.

"Biliyorum, çok da önemli olmamalı," dedi bana, "zaten onlara bu hafta söyleyecektim... güzel bir öğle yemeğinde falan. Ama prensip meselesiydi. Bunun bir kaza olmadığını *biliyorum*. Bence bunu yaptı çünkü bu güce sahip olmak hoşuna gidiyordu. Ve tabii ki ikimizin arasında sorun yaratmak için.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Benimle arkadaş olmana içerlediğinden oldukça eminim.

"Bu saçmalık," dedim ona. 'Miranda'nın bir sürü başka arkadaşı var ve benim de... birkaç tane var.

'Evet, ama başka *yakın* arkadaş yok - bunu fark ettin mi Katie? Sadece sen varsın - bir de Samira. Oyuncaklarını paylaşmayı sevdiğini de sanmıyorum.

Elbette bunların hepsi köprünün altından çok sular aktı. Ya da en azından Nick bunu ima ederek iyi bir iş çıkardı. Yine de hala bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Hayatımızın bu tür ham, biçimlenmemiş dönemlerinde açılan yaralar en derinleri kesmeye ve en kötü izleri bırakmaya meyillidir.

"Hey," diyor Samira, sertçe. 'Hepimiz sakın olalım, tamam mı? Buraya tatile geldik.

Komik, Samira'nın geçmişte bazı şeyler hakkında bu kadar iyimser olduğunu hatırlamıyorum. Brunch'ta kendisiyle olan mücadelesini hatırlıyorum.

O sırada Miranda'ya verebileceği cevabı ısıarak geri almayı başardı.

Miranda meydan okurcasına nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Ama gerçekten incindiğini görebiliyorum. Gördüğünüz gibi, Miranda öfkesini dışa vurabiliyor - ama bunu her zaman kaldıramıyor. O sert, parlak dış görünüşünün altında görüldüğünden daha yumuşak. Ve bence Nick'e her zaman gizliden gizliye hayranlık duymuş, onu kendine denk görmüştür.

Julien'e baktığını görüyorum. Acaba onun kendisini bekliyor? Eğer öyleyse, hayal kırıklığına uğradı, ama belki de şaşırmadı. Her zaman Julien'in yüzleşmekten nefret ettiğini, herkesi memnun etmeye çalıştığını ve asla kötü adam olarak görülmek istemediğini söylledi.

Ben de taraf tutmak istemiyorum. Bunu göze alamam. Başa çıkmam gereken yeterince sorunum var. Kendimi geçmişe fırlatılmış gibi hissediyorum: Miranda drama yaratıyor, ben de onunla şanssız rakip arasında arabuluculuk yapmak zorunda kalıyorum - her birinin benden seçim yapmamı istediğini hissediyorum. Şimdi bunu yapmayacağım. Gruptan uzaklaşıp harabenin diğer tarafına geçiyorum ve birkaç dakika boyunca rüzgârın tüm şiddetiyle gözlerimi kapatarak duruyorum.

Tırnaklarımı avuç içlerime batıncaya kadar geçiriyorum. Durmak zorundayım. Bu şeyi, bu dürtüyü sonsuza dek durdurmalıyım. Ama her denediğimde kendimi buna zorlayamadığımı fark ediyorum. İş gerçekten yapmaya geldiğinde, asla yeterince güçlü olamıyorum. Kendimi böyle bir karmaşanın içine soktuğuma inanamıyorum. Birkaç derin nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve manzarayla dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Hayatımda çok güzel yerlerde bulundum ama hiçbirisi böylesine güzel değildi. Belki de manzaranın vahşiliğinden kaynaklanıyor: ham, altımızdaki küçük konut kümesi, diğer taraftaki küçük istasyon ve arkamızdaki eski harabe dışında insan eli değmemiş. Kasvetli ve acımasız ve eğer öyle denebilirse, cazibesi de burada yatıyor. Renklerin hepsi soluk: kayrak mavisi, gökyüzünün eski çürük sarısı, fundaların pas kırmızısı. Yine de herhangi bir turkuaz deniz, herhangi bir beyaz kumsal kadar büyüleyicidirler.

İzlerken, büyük bir fundalık kümesi havaya kalkıp hareket ediyor gibi görünüyor ve bunun geyik olduğunu fark ediyorum, bir arada koşuyorlar, şıklıkları sadece beyaz kuyruklarının komedi parıltılarıyla dengeleniyor. Belki de bu hareket, gözümü yamacın aşağısındaki başka bir hareket parıltısına çekti. Başka türlü görebileceğimi sanmıyorum. Onu gördüm, . Elli metre kadar ileride.

uzakta, kamuflaj kıyafetleri giymiş, sırtında büyük bir sırt çantası. Yüzünü, hatta boyunu bile seçemiyorum - çünkü beline kadar fundanın içinde. Görünmemek için çaba sarf ediyor gibi görünüyor, hareket ederken alçakta, fundaya yakın duruyor. Geyikleri korkutup kaçmalarına neden olan o olmalı.

Beni henüz gördüğünü sanmıyorum. Kalp atışlarımı boğazıma yakın bir yerde hissedebiliyorum. Hareket edişinde tehditkâr bir şey var, bir hayvan gibi. Sonra, esintide kokumu alan bir yırtıcı gibi başını kaldırıp beni görüyor. Kısa bir süre durdu.

Bundan sonra olanlara bir anlam veremiyorum. Tüm mantığa meydan okuyor. Sonraki birkaç saniye içinde gözden kayboluyor gibi görünüyor; fundalığın içinde kayboluyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, belki gerçekten görüşüme bir şey olmuştur diye. Ama gözlerimi açtığımda hala ondan bir iz yoktu.

Müdürün talimatlarını düşünüyorum. "Arazide tanımadığınız birini görürseniz bekçiye ya da bana söyleyin. Onlara söylemeli miyim? Ama ne gördüğümünden bile tam olarak emin değilim. Bir insan öylece gözden kaybolmaz, değil mi? Rüzgârın acımasızlığı yüzünden gözlerimin yaşlarla dolu olduğu doğru ve dün gece aldığım uyku hapları yüzünden hâlâ biraz sersemim. Diğerleri uydurduğumu ya da hayal gördüğümü düşüneceklerdir. Gördüklerimi açıklamaya çalışamayacak kadar yorgunum. Miranda olsaydım, bunu büyük bir drama, bir hayalet hikayesi anekdotuna dönüştürürdüm. Ama değilim. Ben Katie'yim: sessiz olan, izleyen. Ayrıca, hiçbir şey söylememenin gerçek bir zararı olamaz. Olabilir mi?

DOUG

Grupta bir değişiklik var. Bunu gözlüklü adamla güzel sarışın arasındaki tartışmadan önce bile fark etmişti. Bu değişimi daha önce de görmüştü. Tüfeklerle başlıyor. Her biri aniden yeni, korkunç bir güçle donatılır. İlk başta, atış talimi sırasında, her raporda, omuzlarının altındaki ete çürükler açarken cihazın sıçramasıyla irkildiler. Ama kısa sürede -belki de çok kısa sürede- bu doğal bir hal aldı ve her atışa odaklandılar, niyetlendiler. Eğlenmeye başladılar. Ama içlerine başka bir şey de girdi. Bir rekabet duygusu. Bundan daha fazlası... ilkel bir şey çağrıldı. Tüm acemi avcılarının ilk avlarından önce hissettiğı 'geyik ateş'i'. Kan arzusu. Her biri öldüren kişi olmak istiyor. Yine de neye özlem duyduklarını bile bilmiyorlar. Çünkü daha önce hiç öldürmemişlerdir - tek tük sinek ya da kapana kısılmış fare dışında. Bu tamamen farklı bir şey. Bu onları değiştirecek. Sahip olduklarını bilmedikleri bir masumiyetten vazgeçecekler.

Manzara da var. Bu onları sinirli yapmış. Burada arazinin sert, iskelet hatları ortaya çıkıyor, granit, funda pas kırmızısı tüylerinin arasından eski bir kemik gibi görünüyor. Burada ne kadar yalnız olduklarının farkına varıyorlar - gerçekten de çok uzun bir yol boyunca başka bir insan ruhu yok.

Ama... parmakları şimdi cebindeki sigara izmaritini buluyor. Bundan hoşlanmıyor. Son zamanlarda buraya birinin geldiğini gösteriyor. Bildiğı kadarıyla Heather sigara içmiyor - ve elinden gelse Eski Köşk'ün yakınına bile gitmezdi. Iain sigara içiyor, diye düşünüyor, ama buraya gelmesine gerek yok: Loch'un aşağısında, pompa binasında çalışıyor. İzlandalı çift de olabilirdi - ama onları geçen akşam yemekten sonra sigara içerken görmüştü.

Daha sonra Heather'a bundan bahsedecek. Sadece bir şey fark edip etmediğini kontrol etmek için.

Kaçak avcılar mı? Ama onlarla ilgili başka kanıtlar da olmalı, değil mi? Geçmişte yasadışı avlarını sürükledikleri yerde kan otlar ya da avı öldürdükleri fişek kovanları bulmuştu. Cesedin geri kalanını yakmak için yaktıkları ateşlerin (genelde kafaların peşindeler) ve geriye kalan kararmış kemikleri bulmuş. Hatta bazen avı onlar sahiplenmek için geri gelmeden önce bulmuş - en değerli parça olan kafayı alıyorlar ve başsız cesedi gelip almak için uygun bir zaman olana kadar otların arasında saklı bırakıyorlar.

Sadece bir yürüyüşçü tarafından düşürülmüş olabilir - (muhtemelen yasadışı olan) 'özel mülkiyet' işaretleriyle caydırıldıklarına şüphe olmasa da, hala dolaşma hakkı var. En son ne zaman bir yürüyüşçü gördüğünü hatırlamıyor. Ayrıca, yürüyüşçülerin hepsi parlak cagoules ve yapışkan filmlili öğle yemekleri ve ciddiyettir, zevk almaya geldikleri manzarayı duygusuzca kirletecek türden değildir.

Hayır, bundan hiç hoşlanmıyor.

Eski Loca'yı geride bıraktığı için memnun. Hikayesi kendi hayaletleriyle paralellik gösteriyor. Av bekçisi, kendi savaşının peşine düşmüş, orayı yakıp kül etmiş. Bir adamı böyle bir eyleme itebilecek güçleri biliyor.

Tavşanları kulübenin ötesindeki arazide bulurlar. Gökyüzünde şimdiden bir karanlık lekesi var - bulutların ardında görünmeyen güneş batmaya hazırlanıyor olmalı. Çabuk olmaları gerekiyor. Misafirleri fundalıklara yatırır ve geyiklere doğru süründürür, böylece onları telaşlandırmaz.

Bir tanesi diğerlerinden ayrılmış, yaşlı bir dişi geyik, yürüyüşünde bir aksama var. Mükemmel. Sadece yaşlı ve topal olanları vurursunuz. Kaçak avcıların düşündüğünün aksine, bu muhteşem kupalarla ilgili değil.

Yeterince yaklaştıklarında, daha kısa boylu, güzel olmayan sarışına döner. "Sen," der. "Onu denemek ister misin?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "

Görmesine yardım ediyor. 'Göğsün en büyük kısmı,' diyor, 'baş değil. Kafada hata yapmak için çok fazla alan var. Ve çok aşağıdan değil, yoksa bacağını paramparça edersin. Ve tetiği sık, unutma, yavaşça yap.

Kadın adamın dediğini yapar. Silah patlar, kulakları çınlatan düz bir gök gürültüsü. Diğer geyikler korkuyla dağılır, şaşırtıcı bir hızla kaçırlar.

Hız. Arkasındaki diğer konuklardan haykırışlar, keskin nefes alışlar geliyor.

Her zaman olduđu gibi, merminin yanlıř ateřlendiđi ya da tamamen kaybolduđu dűřűnűlen bir vuruř var. Sonra geyik, içinden elektrik akımı geçmiř gibi sarsılır. Kurřunun arpmasının gecikmiř gűmbűrtűsű, ete giren metal. Bir feryat, acı kadar űfkeyi de andıran bir ses. Birkaç adım sendeler, ayaklarının űzerinde sallanır. Ve sonunda yere dűřer - oldukça nazikçe, sanki kendine dikkat ediyormuř gibi, bacakları altından katlanır. Gűđsű aniden kırmızı bir kűtleye dűnűřűyor. Műkemmел bir atıř.

űlmekte olan canavara dođru yűz metre kadar yűrűr. Kadın hűlű orada, sadece: nefesi sođukta buđulanıyor. Bir an gűzleri onunkilerle buluřur gibi olur. Sonra bıçađını alır ve kafatasının dibindeki o yere temiz bir řekilde saplar. řimdi o gitmiřtir. Bir zamanlar var olan ama řimdi yok olan zarafet dıřında pek bir piřmanlık . Sorumlu olduđu diđer űlűmlerin aksine, bunun dođru ve gerekli olduđunu biliyor. Kontrol edilmediđi takdirde nűfus kontrolden çıkacak, kaynaklar o kadar azalacaktı ki tűm sűrű açlıktan űlmeye bařlayacaktı.

Eđilir ve bir elini yaraya daldırarak parmaklarını kanla kaplar. Sonra kadına, Emma'ya geri dűnűyor ve -geleneğe uygun olarak- alnını ve yanaklarını kanla sıvıyor.

EMMA

Av bekçisi vurduğum geyiğin filetosunu beklemem gerektiğini söyledi. Birkaç gün asılı kalması gerekiyormuş - görünüşe göre ilk yirmi dört saat içinde ölüm katılığı gerçekten devreye giriyormuş ve dokular tekrar yumuşamaya başlayana kadar yenmezmiş. Ama istersem kullanabileceğim uygun şekilde yıllanmış etleri var. Bu akşam dana Wellington yapacaktım ama onun yerine geyik etiyle yapabileceğimi fark ettim. Mükemmel olur, değil mi? Günümüzü hatırlatır.

Onu almak için ahıra geldim. Tabii önce yüzümü yıkadım. Görünüşe göre, gece yarısına kadar temizlememekle ilgili bir kocakarı hikayesi varmış, yoksa başınıza kötü şans gelirmiş, ama bu sadece saçmalık ve batıl inanç. Ayrıca, kurumuş ve kabuk bağlayarak çok çirkin bir dağınıklığa dönüşmüştü.

Ahıra vardığımda kimseden iz yoktu ama kapı hafif aralıktı. Bir elimle itiyorum ve kapı açılıyor.

Alçak ve aceleci seslerin mırıltısını duyabiliyorum. Ayak seslerimle birlikte kesiliyorlar. İçerisi kasvetli ve gözlerimi ayarlamak için gözlerimi kısmam gerekiyor. Bunu yaptığımda bir adım geri çekiliyorum. Odanın bir ucunda, vurduğum, derisi yüzülmüş, gözleri hâlâ cam gibi siyah ve dik dik bakan geyiğin leşinin yanında iki büyük, tüyler ürpertici, kanlı et kolyesi asılı. Yanılması imkânsız, kendine özgü bir koku var: ağır, metalik.

Leşlerin arkasında, yemekte yan yana oturduğum, bir elinde büyük bir satır tutan ve kana bulanmış bir kasap önlüğü giyen tuhaf iş adamı Iain'i seçiyorum. Selamlamak için diğer elini kaldırdı; avuç içi kırmızıya boyanmıştı. Yanında iki İzlandalı misafir var.

Bu üç yabancıнын bu kadar hararetle ne konuşuyor olabileceklerini merak ediyorum.

"Geyik etinizi sizin için hazırladım," diyor Iain. Arkasındaki tezgâha doğru uzanıyor ve lekeli yağlı kâğıda sarılı bir paketi kaldırıyor.

"Teşekkür ," diyorum, nazikçe elinden alıyorum. Ağır ve soğuk.

"Bu ikisi," diyerek diğer iki misafiri işaret ediyor, "tam da bana sizin avınızın kalbini alıp alamayacaklarını soruyorlardı, çünkü bu en taze olanı. Umarım bunu almalarının bir sakıncası yoktur?

"Hayır..." diyorum, iyi bir şefin yapması gerektiği gibi hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalışarak. "Hiç de değil.

Adam, Ingvar, bana sırtıyor. "Teşekkür ederim. Bir ara sen de denemelisin. En lezzetli kısmı o.'

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Bilgisayar ekranına bakıyorum. Şok pantomimi yapar gibi elimle ağzımı kapatarak oturuyorum. Ama Doug'ın tam adını arattığımda karşıma şey beni gerçekten şaşkına çevirdi. Kötü bir şey. Gerçekten kötü. Muhtemelen annemin bile en korkunç hayallerinde tahmin edebileceğinden çok daha kötü.

Google sonuç sayfasındaki her bir makalenin kısa özetinden bile bunu görebiliyorum. Neredeyse birini öldürüyordu. Hapiste yatmış bir adamla bu evde yalnız yaşıyordum. Resmi açıklamalara göre: "kasıtlı olarak ağır bedensel zarara neden olmak".

Daily Mail makalesi ilk sırada. Tıklayıp açıyorum. Doug'ın bir fotoğrafı var, boş gözlü, ağzı acımasız bir çizgi, saçları kafa derisine kadar kesilmiş. Bir diğer fotoğrafında ise, üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş, arabadan adliyeye götürülürken, dişlerini hırıltıyla fotoğrafçılara göstermiş. Bir suçlu gibi görünüyor; vahşi ve tehlikeli görünüyor. Ardından gelen makale, karakterinin her yönüne yönelik korkunç bir saldırı. Özel bir okulda eğitim görmüş; üniversite terk; deniz piyadesi olarak görev yapmış; Taliban'ın 'karanlık koşullarda' düzenlediği bir saldırıdan sağ kurtulan tek kişi. Açıkça ifade etmese de, bazı faullü oyunların ya da korkaklığın onun tarafında yer aldığını güçlü bir şekilde ima ediyor.

Sonra da bir bar kavgası.

Okudukça daha da kötüleşiyor. "Bedensel zarar" şekli mi? *Boğmaya teşebbüs*. Makalede Doug'ın davranışını bir şekilde temize çıkarabilecek herhangi bir şey arıyorum: tutunabileceğim bir şey. Onun aklanmasını istiyorum. Sadece soğukkanlılıkla cinayet işleyebilecek (ya da en azından buna teşebbüs edebilecek) biriyle yaşamış olma fikri dehşet verici olduğu için değil

Çünkü suskunluğuna rağmen Doug'dan hoşlanmaya başladım. Anneme onun 'zararsız' olduğunu söylediğimde söylediklerime gerçekten inanmıştım.

Yine de onu mazur gösterecek hiçbir şey yok. *Daily Mail*'i bir kenara bırakıp, bana önyargısız ve sansasyonel olmayan bir açıklama sunması gereken BBC News linkine tıklıyorum. Bu makalede bir görgü tanığından bir alıntı yer alıyor: 'Birdenbire oldu. Bir an konuşuyorlardı, sanırım - barın köşesinde sakın bir sohbet eden iki adam, sonra o adam onu boğmaya çalışıyordu. İnsanlar onu çekip çıkarmaya çalıştı ve o da hepsiyle mücadele etti, ta ki sonunda onu alt edecek kadar kalabalık olana kadar. Korkunçtu.'

Locadaki ısıtma sistemi sonuna kadar açık olmasına rağmen derim soğuktan diken diken oluyor. *Boğmaya* teşebbüs. Misafirin boynundaki morlukları, siyah ve mavi yakayı hatırlıyorum.

Yine de Doug'ın misafiri öldürmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? Sadece iki gündür buradaydı. Tamamen yabancıydı.

Belki de, diyor küçük bir ses, bir nedene ihtiyacı yoktu. Bu makalelere göre bardaki adamın da tamamen yabancı olduğuna inanılıyordu.

En azından uymayan bir şey var, diyorum kendime. Doug'ın bulması. Neden bir şekilde gizlemek yerine bana cesedin yerini gösterdi? Durumu kontrol etmek için mi? Belki... ama o zaman da bunu yapmak ancak kaza süsü vermek mümkün olsaydı mantıklı olurdu. Doktor olmayan biri için bile kadının boğularak öldürüldüğü oldukça açık.

Kapı çalındı. Donup kaldım, sonra dizüstü bilgisayarını kapattım. Birkaç hızlı adımla kapının önüne geldim ve kilidi açtım. Kapıyı açtığımda, diğer tarafta - bir şekilde olacağını bildiğim gibi- Doug vardı.

İki gün önce Yeni Yıl Arifesi 2018

KATIE

Herkes akşam için hazırlanmak üzere kendi kabinlerine gidiyor. Miranda hepimizin şık giyinmesini istiyor. "Bu çok saçma," diye mırıldandı Samira Emma ve bana, "hiçliğin ortasındayız, kırsaldayız. Ne gariptir ki benim süslenmekten başka önceliklerim de var - hepimizin buraya dinlenmeye geldiğini sanıyordum.

Emma sadakatle, 'Ah, ama sanırım bu her şeye bir anlam katacak,' dedi.

Ayrıca, bu gibi durumlarda direnmenin bir anlamı yoktur.

Miranda istediğini alacak.

Ancak akşam yemeğinden önceki zamanı hazırlanarak geçirmiyorum. Banyomda, küçük plastik bir çubuğun üzerine çömelerek ve sonra da ne yapacağımı düşünerek kamaramın içinde volta atarak geçiriyorum. Çıglık atmak istiyorum. Ama burası o kadar sessiz ki herkes beni duyabilir.

Belki de, diyorum kendi kendime, nefes almaya çalışarak, test bir şekilde hatalıydı. Keşke yedek bir tane alsaydım. Yine de King's Cross'taki Boots'ta çok telaşlıydım, diğerlerinden birinin onu aldığını görmesinden çok korkuyordum. Ayrıca, küçük talimatlar sayfasına göre testin pozitif sonuç *vermemesi* mümkün olsa da, tersi hemen hemen hiç olmaz.

Farkına bile varmadan saat sekiz oluyor ve atmayı unuttuğum siyah elbisemi giyiyorum, eski bir ofisten kokteyle geçiyorum ve saçlarımı öyle sert bir şekilde tarıyorum ki kendimi incitiyorum.

Hayal görüp görmediğimden emin değilim ama elbisem ofisteki Noel partisinde olduğundan daha dar geliyor ve aynadaki yansıمامı yanlamasına incelediğimde küçük bir

Daha önce hiçbir şeyim olmayan bir çıkıntı. Aman Tanrım. Bir o yana bir bu yana dönüyorum. Kesinlikle orada. Korku içimde yükseliyor.

Şimdi fark ettiğime göre, bu çok açık görünüyor; Miranda'nın bu konuda yorum yapmamış olmasına şaşırdım. Buna göğüslerimde biraz daha hassasiyet fark ettiğim ve iştahımın inişli çıkışlı olduğu gerçeğini de ekleyin. Ve yine de: bu nasıl oldu? Çok dikkatli olduğumu sanıyordum. Belli ki yeterince dikkatli değilmişim. Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Yatağa geri oturuyorum. Gitmek istemiyorum. Bunu yapamam - oraya gidip hepsiyle yüzleşemem. Belki yarım saat oturdum. Merak ederek... umarak ... belki de beni tamamen unutmuşlardır?

Kapı çalındı. Bir an için hayal ettiğimi sanıyorum.

Katie? Ne yapıyorsun orada? Seni yatakta otururken görebiliyorum!"

Kapıya gidip açıyorum - başka ne seçeneğim var ki? Kendimi inine girmiş bir hayvan gibi hissediyorum. Miranda orada duruyor, bir eli kalçasında. Elbette inanılmaz görünüyor: Altın rengi, dar bir kılıf elbise tercih etmiş; ancak Miranda gibi görünüyorsanız ve o zaman bile muhtemelen sadece yılbaşı gecesi giyebileceğiniz türden bir şey.

"Şey," bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. *Görebiliyor mu? Ön tarafta duruyorum, yani muhtemelen göremiyor.* "Pek şenlikli değil," diyor. Sonra bir koluna astığı küçük gece çantasını açıyor. "Al, bu yardımcı olur. Bir tür şaşkınlık içinde ruju dudaklarıma bastırdığını hissediyorum; mumsu kokusu neredeyse baskın geliyor.

Geri çekilir. İşte böyle. Bu daha iyi. Hadi o zaman. Bileğimi kavırıyor, tırnakları tenimi sıyrıyor - beni yarı açık kapı aralığına doğru sürüklüyor, kolumu onunkinin içinden geçirmeye zorluyor.

Şu anda bu yakın teması kaldıramam. Kolumu onunkinden çekiyorum. "Ben iyiyim, teşekkürler," diyorum - niyetlendiğimden daha keskin çıktı. "Sanırım oraya kendi başıma yürümeyi başarabilirim.

Miranda bana bakıyor, sanki az önce ona bağırmışım gibi şok olmuş. Anlayacağınız, ben asla karşılık vermem. İnsanlara arkadaş olarak 'kavga etmediğimizi' söylemeyi seviyor. Ama bu onun suçu değil, Tanrı aşkına. Çünkü ben geçmişte hiç karşı koymadım.

"Bak," diyor, sesi alçak, tehlikeli, "Senin neyin var bilmiyorum Katie. Buraya geldiğimizden beri tam bir sefalet içindeydin. Sanki

Birdenbire bizim için fazla *iyi oldun*. Sanki katılmaya zahmet edemeyecekmişsin gibi. Ama bu gece katılacaksın. Çok iyi vakit geçireceksin.' Topuklarının üzerinde dönüyor. Ben de kendimi, daha önce pek çok kez yaptığım gibi, boynuma ip geçirmiş gibi uysalca onu takip ederken buluyorum. Başka ne seçeneğim var ki?

Bu akşam farklı bir duygu var. Dün gece yüksek moral, dostluk ve beraberlik duygusu vardı. Bu geceki atmosfer tehlikeli bir hava taşıyor. Sanki dışarıda, o vahşi doğada geçirdiğimiz zaman bizi gardımızı almaya itmiş gibi. Acaba diğerleri de benim gibi dizlerinin üzerine çökmüş geyiği görebiliyorlar mı? Bu aramızda karanlık bir şey haline geldi, suçlu bir sırrın yüküyle. Birlikte bir şey öldürdük. Atışı yapan Emma olsa bile hepimiz suç ortağıydık. Bunu 'eğlence' için yaptık.

Benim dışımda herkes kendi eşlerine ayrılmış, birincil bağlılıklarına geri çekilmiş gibi görünüyor: Nick ve Bo, Emma ve Mark, Miranda bir kolunu Julien'in beline dolamış. Biraz uzakta Giles ve Samira birbirleriyle alçak sesle mırıldanarak konuşuyorlar. Miranda onları Priya'yı bu gece kulübede bırakmaya ikna etti, böylece bu akşam 'hepimiz yetişkin olabilirdik', ancak Samira'nın isyankâr ifadesine bakılırsa bundan pek de memnun değil.

Julien bir şişe şampanya taşıyıp bolca dökerken zoraki bir neşe var, ama herkes sanki kendini olayların ruhuna kaptırmaya çalışıyormuş gibi şampanyayı yudum yudum içiyor, tadına bile bakmıyor. Elbette, belki de bunu hayal ediyorum: sadece kendi zihnimde var olan bir gerilimi onlara yansıtıyorum. Ama o kadar emin değilim. Çünkü hepsinin birbirine attığı hızlı, hayvani, kaçamak bakışları görüyorum - bu konuda yalnız değilim. Birbirimizin yüzünde bir şey arıyoruz. Ama ne arıyoruz? Aşinalık mı? Bizi yakın tutan her şeyin güven verici bir hatırlatıcısı mı? Yoksa korkuyla o kasvetli dağın yamacında gördüğümüz yeni bir unsuru mu arıyoruz? Yeni, tuhaf ve vahşi bir şey.

"Akşam yemeği hazır! Emma mutfaktan sesleniyor. Yeni bir odağa sahip olmak, etrafta dikilip havadan sudan konuşmak zorunda kalmamak rahatlatıcı bir şey - bu da aniden yabancılarla olduğu kadar gergin ve zor hissettiriyor.

Geyik eti Wellington: daha önceki geyikle yapılmamış olsa da, bunu duyduğuma sevindim. Emma harika bir aşçı. Sanırım bu onun inanılmaz organizasyonu ile el ele gidiyor. Tüm bu geziyi en ince ayrıntısına kadar planlamış. Ve en azından, herkesi ele geçiren garip ruh her neyse, o değişmemiş gibi görünüyor: yemeği bir güzel masaya taşıırken canlı ve enerjik.

"Tanrım," diyor Miranda, "sana hayranım Emma. Çoğu zaman buzdolabımıza baktığında sadece bir şişe şampanya ve yarım kavanoz zeytin buluyorsun. Sanki gerçek bir yetişkin gibisin.

Emma zevkle kızardı. Ama... bunun bir iltifat olduğunu sanmıyorum. Onu ev gibi, sıkıcı gösteriyor. Oysa Miranda, beklenmedik bir şekilde, rock'n roll tarzında göz alıcı görünüyor.

Bu doğru bile değil. Evet, iyi bir aşçı değil ama *yapıyor*. Ama Emma'dan bir şekilde üstün görünmek için hiçbir fırsatı kaçırmaz.

Ne kaltak ama. Kendimi tutuyorum, düşünceyi bastırıyorum. Bana ne oldu böyle? Ve ne de olsa, *ben* konuşmak için iyi biriyim.

Hepimiz geyik etini alkışlıyor ve haykırıyoruz: böreğin altın parlaklığı, küçük et paketinin düzgünlüğü.

Bir lokma kestim. Mükemmel pişmiş: yufkası lapa lapa, geyik etinin ortası mucizevi bir şekilde pembe. Ama çatalımla dürttüğümde küçük kanlı bir akıntı sızıyor. Bugün sendeleyerek dizlerinin üzerine çöken o geyiği, yere düşerken çevredeki tepelerden yankılanan o korkunç iniltiyi düşünüyorum ve midemin altüst olduğunu hissediyorum. Yine de bir ısırık alıyorum ve orada oturup yutkunmaya çalışıyorum. Kısa, panik dolu bir an için yemek boğazımın arkasına takılıyor ve gerçekten boğulabileceğimi düşünüyorum. Suyumdan büyük bir yudum alarak onu yoluna gönderiyorum ve sonrasında kendimi boğuk boğuk öksürürken buluyorum.

Yanımdaki Samira beni dürtüklüyor. "İyi misin?

Başımı salladım. Emma'nın dönüp bana baktığını görüyorum. "Umarım iyidir?" diye soruyor. "Evet," diyorum boğazım düğümlenerek, "kesinlikle çok lezzetli.

Başını çok küçük bir şekilde sallıyor. Ama gülümsemiyor. Acaba zorlukla yuttuğumu, daha da kötüsü kanlı eti görünce yüzümü hafifçe buruşturduğumu gördü mü? Ama sanırım bundan daha fazlası var. Emma benden hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu. Onunla çok uğraştım - sapkın bir şekilde, benden hoşlanıyor gibi görünseydi yapabileceğimden çok daha fazla uğraştım. Ve tam olması gerekirdi, değil mi?

Benim için çaba göstermeli. Mark'ın en eski arkadaşlarıyla bir tür kabul görme arayışında olan o olmalı. Miranda'nın zaman zaman ona tam bir sürtük gibi davranmasına rağmen Miranda'ya karşı kesinlikle çaba gösterdi.

Grubumuza katıldığında Emma için kesinlikle biraz üzüldüm. Öğrenecek çok şey, çok fazla şaka, çok fazla geçmiş vardı. Bo için durum farklıydı. Amerikalılığı bir şekilde onu diğerlerinden ayırıyordu. Egzotikti - bir New York'luydu - ve ayrıca Stanford'da okumuştı, yani aşağılık kompleksi yaşamayacaktı. Oysa Emma Bath'a gitmişti ve Miranda her zaman Oxford'un onun üzerinde tutmanın, onu diğerlerimiz kadar iyi değilmiş gibi göstermenin küçük yollarını bulmaya kararlı görünüyordu. Emma'nın kendini kötü hissetmesini istediğini sanmıyorum, sadece üstünlüğünün bir tür serf gibi kabul edilmesini istiyor.

Hakkını yemeyelim, Miranda ona sataştığında Emma bunun farkına bile varmıyor. Sağlam bir yapısı var, kendini kontrol edebiliyor. Onunla arkadaş olmanın kolay olduğunu hissediyorum, çünkü hiçbir yükü yok ... ama o benim *en iyi* arkadaşım olacak türden bir insan değil. Daha derin bir katmanı varmış gibi görünmüyor; ya da varsa bile bunu iyi gizliyor. Ferahlatıcı, evet, ama belki biraz da sıkıcı. Tanrım, Miranda gibi konuşmaya başladım.

"Biliyor musun," demiştim Emma'ya, iki yıl önce, grupta çok yeniiken, "Miranda'nın saçmalıklarına gerçekten katlanmamalısın.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu iri gözlerle.

Seninle konuşma şekli. Dürüst olmak gerekirse hepimize karşı böyle. Bazen herkesin ona hizmet etmek için dünyaya geldiği fikrine kapıldığını düşünüyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu yeterince iyi biliyordum. "Onu çok seviyorum, çünkü birçok iyi özelliği de var - ama kesinlikle daha az takdire şayan olanlarından biri. Onun kendi üstünlüğü hakkındaki fikirlerini desteklemek istemezsiniz.

Emma kaşlarını çattı. "Gerçekten umurumda değil Katie. Ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir keskinlik vardı.

"Oh," dedim, "sadece düşünmüştüm-

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye tekrarladı, "gerçekten umurumda değil.

Ve gerçekten de öyle görünmüyor. Şimdi onu izliyorum, herkese sırtıyor, Miranda'ya elbisesini nereden aldığını soruyor. Belki aşırı hassas davranıyorum ama bazen grup uyumu adına bana zar zor tahammül ettiği izlenimine kapılıyorum. Yüzeyin altında,

gerçek bir hoşlanmama olabilir. Ya da Emma gibi birinin hoşlanmamaya yaklaştığı kadar.

Emma gibi açık sözlü ve iyi - 'iyi', evet tam olarak bu kelime - biri tarafından sevilmediğinizi hissetmek oldukça üzücü. Bazen, daha paranoyak ruh hallerimde, bende bir 'tuhafılık' olduğunu fark edip etmediğini merak ediyorum. İçimdeki yıkıcılığı ve bencilliği ben daha fark etmeden o görmüş olabilir mi?

Miranda yemeğini didikliyor, filetoyu dikkatle hamur işinden ayırıyor ve sonra bunun sadece yarısını yiyor. Kilosu konusunda her zaman çok dikkatli olmuştur. Bu çok saçma, çünkü en azından magazin dergilerine ve *Daily Mail*'e göre mükemmel bir vücuda sahip. Ama onun evindeki yemekleri ve annesinin o yemeğini bitirmeden tabağını alıp götürdüğünü hatırlıyorum. "Bir hanımefendi," derdi, "tabağını yarım bırakır ve belini yirmi beş santimin altında tutar. Ben de işlevsiz bir aileden geldiğimi sanıyordum. Miranda birkaç yıl vegan beslendi, sonra bir süre 5:2 diyetini uyguladı. Üstüne üstlük lüks spor salonunda sunulan tüm Pilates, bale ve soul cycle derslerine katılmış. Belli ki çok güzel ama bana sorarsanız biraz daha kilolu, biraz daha yumuşak olsa daha iyi görünürdü. Daha şimdiden, otuzlu yaşlarında, o kırılğan, yaşlanan Hollywood yıldızı görünümünü almaya başladı. Botoks yaptırdığına da eminim. En iyi arkadaşı olarak bunu her halükarda bilebileceğimi düşünebilirsiniz. Ama böyle konularda garip bir şekilde ketumdur. Örneğin düzenli olarak sahte bronzluk yaptırdığı gerçeği: bir düğüne St Barts'ta üç hafta geçirmiş gibi görünerek gelecek. Ancak bu konuda yorum yaptığımda, 'Evet, son zamanlarda güneşte çok zaman geçirdim - çok kolay bronzlaşıyorum' gibi bir şey söyleyecek ve konuyu aniden değiştirecektir.

"Çok seksi, değil mi?" diyor şimdi, "şu bekçi? Güçlü ve sessiz bir tip... Mills & Boon romanlarından fırlamış gibi. Çok yetenekli. Bir geyiği takip etmenin bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Ve çok *uzun*. Şuna tırmanamaz mıydın?"

"Tanrım evet," diyor Samira, Giles'tan gelen yaralı bir 'Oi!

Ama Miranda konuştuğunun farkına bile varmıyor. Julien'e bakıyor. 'Uzun' kısmı özellikle sivri bir iğneleme gibi görünüyor. Julien birçok şeydir; olmadığı ve asla olamayacağı tek şey uzun boylu olmasıdır. "Ne kadar *erkeksi* bir adam," diye ekliyor Miranda. 'Julien'de neredeyse tehlikeli bir şey var.

Ama bu onu daha da çekici kılıyor. Her şeyi tamir edebileceğini ya da ormanın ortasında size bir barınak inşa edebileceğini biliyorsunuz. Artık kimse bu tür becerilere sahip değil.

"Siz ikinizin sesi neye benziyor biliyor musunuz? Giles söylüyor. Ses tonu hafif ama sanırım o da biraz kızgın.

"Ne? Miranda şakacı bir şekilde "Ne?" der.

"Bir çift çaresiz yaşlı kadın.

Tanrı aşkına, Nick'in bile bana bakışlarını kaçırmıyorum. Çünkü burada umutsuz yaşlı bir kız kurusu varsa o da bendenizim. Çatalımın ucuna mükemmel bir geyik eti ve hamur işi lokması almaya konsantre oluyorum.

"Bence," diyor Miranda, "tüm kadınlar adına, onu baştan çıkarmaya çalışmalısın Katie. Bunu şakacı bir şekilde söylüyor, ama bir kenarı var ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Bu akşam biraz *fazla* görünüyor: altın rengi elbisesi, bir tür savaşçı başlığına dönüştürdüğü saçları, gözlerindeki parıltı, biraz fazla yüksek sesli kahkahası.

"Ve kendini öldürtmek mi? Giles gülerek şöyle der. "Merak ediyorsun, değil mi? Böyle bir adam böyle bir yerde tek başına ne yapıyor? Demek istediğim, birkaç gün için güzel, sakın ve her şey var, ama sürekli burada tek başına yaşamak oldukça ürkütücü olurdu. Zaten delirmemiş olsan bile delirirsin.'

"Tek başına değil," diyorum. "Ofiste şu kadın var, Heather. 'Evet,' diyor Miranda, 'ama birlikte , değil mi? Ve o kadın Muhtemelen biraz da kaçık. Eğer bu hayatı seçtiyseniz, belli ki biraz tuhafısınız ya da kaçacak bir şeyiniz var.

"Bence gayet normal görünüyor," diyorum. Onları neden savunduğumu bilmiyorum. Miranda böyle bir ruh halindeyken onunla aynı fikirde olmamak iyi bir fikir değil. "Ve tamamen zararsız görünüyordu. Ve evet, sanırım yakışıklı da.

"Anlıyorum," diyor Julien, nazik bir amcanın inandırıcı olmayan tavrıyla. "Senin tipin bu, değil mi Katie?

Sanki kavanozun dibindeki bir numuneymişim gibi hepsinin bana baktığını hissedebiliyorum. Wellington lokmasını yutuyorum, şarabı özlememe rağmen suyumdan uzun bir yudum alıyorum. "Belki de öyledir.

Akşam yemeğini yedikten sonra saat hala oldukça erken. Emma herkesi iyi yağlamak için elinden geleni yapıyor. Sürekli kalkıp bardakları doldurmakta ısrar ediyor - ki bu biraz utanç verici, sanki akşamki garsonumuz o. Onun çabalarına rağmen, masadaki sohbet kurudu gibi görünüyor. Garip bir duraklama var. Ne yapmalı, zamanı neyle doldurmalı? Dün gecenin rahatlığı gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuşken, oturup birlikte anımsamak yeterli görünmüyor. Kendime yılbaşı gecesinin her zaman böyle hissettirdiğini hatırlatıyorum, tüm o zorunlu kutlamalar yüzünden. Gece yarısı -herhangi bir gecede pek de geç sayılmaz- aniden çok uzak bir kilometre taşı gibi görünüyor.

"Merak ediyordum," diyor Samira, "ve biraz genç işi olduğunu biliyorum... Ama Doğruluk mu Cesaret mi oynayabiliriz?"

Birbirine karışan iniltiler var.

Nick kaşlarını kaldırarak, "Otuzlu yaşlardayız Samira," diyor. "Bence Doğruluk mu Cesaret mi'nin biraz ötesindeyiz."

"Hadi ama," diyor Miranda, "burada bazılarımız kendimizi genç olarak görmeyi seviyoruz."

"Ve eğlenceli olabilir mi? Emma söylüyor. Ruh hali dün sabahtan beri değişmemiş gibi görünen tek kişi o: yemeğin başarısından duyduğu zevkle kızarmış bir coşku içinde. Bu akşam gerçekten çaba göstermiş - Miranda'nın ihtişamına yetişemiyor ama omzu açık tunç elbisesi biraz ışıltılı ve dudaklarını parlak kırmızıya boyamış. Kulağının üstünde, saç çizgisinin yanında, bu öğleden sonraki avdan arta kalan küçük kan lekesiyle neredeyse mükemmel bir uyum içinde."

Başka bir öneri olmadığından, herkes şu anda yaptığımız şeyin bu kabul etmiş görünüyor: Doğruluk mu Cesaret mi oynamak. Aslında, gecemizin bir sonraki bölümü için bir yapımız, bizi meşgul edecek bir şeyimiz olduğu için hissedilir bir rahatlama var.

Masanın etrafına oturuyoruz. Emma boş bir şarap şişesi aldı ve döndürdü. Bo'nun üzerine düşüyor. "Cüret et," diyor.

"Mark'ı öp," diyor Miranda.

Bo burnunu kırıstırır. "Yapmak zorunda mıyım?"

Mark açıkçası dehşete düşmüş görünüyor. Ama Bo eğilir ve ağzını Mark'inkinin üzerine yerleştirir. Ve bir an için -gözünüzü kırpmadan-

Sanırım Mark karşılık veriyor, ağzı Bo'nunkinin altında şehvetli bir şekilde hareket ediyor. Bu biraz ateşli. Nick'in kaşlarını çatıldığını görüyorum. O da fark etmişti.

Herkes gülüyor. Ama havada yeni bir gerilim var, şimdi, bir seks titreşimi.

Bo şişeyi döndürüyor. Miranda'nın üzerine düşer. "Gerçek," diyor hafif boş bir gülümsemeyle. Bu ve gözlerindeki tembel, uykulu bakış arasında, çoktan epeyce içmiş olduğunu söyleyebilirim.

"Tamam," diyor Nick, "Bir tane buldum. Bu masanın etrafındaki başka biriyle hiç yattın mı?"

Miranda kıkırdıyor. "Hiç başka biriyle yattım mı?" diyor - ve "yattım" kelimesinin üzerinde hafif bir eğiklik var. "Sanırım *kocam* dışında demek istiyorsun?"

"Evet," diyor Nick. Ona bakışında bir yoğunluk var: bana kuşu izleyen bir kediye anımsatıyor.

"Hımm," bir parmağını dudaklarına götürüyor - gerçi ilk seferinde ıskalıyor ve çenesini tutuyor - bir düşünce pandomimiyle. "Sanırım bu durumda ... evet demek zorundayım.

Şaşkın bir sessizlik var. Bu doğru olamaz, değil mi? Eğer öyleyse, bu konuda hiçbir şey duymadım. *Ben* nasıl bilmem? Julien'e bakıyorum, ama pek şaşırması görünmüyor. O biliyor mu? Kim olabilir? Masanın etrafındaki tüm yüzleri inceliyorum, ama kimsenin ifadesi bir şey ele vermiyor gibi görünüyor. Mark mı? Sanırım en olası kişi o, ama bunun şimdiye kadar bir şekilde ortaya çıkacağını hissediyorum. Yine de onca zaman üniversitede takıldığını, Miranda'ya Julien'den bir mesaj vermeyi beklediğini düşünüyorum. Bir fırsat olabilirdi.

Miranda hepimize omuz silkti. "Size başka bir şey söylemeyeceğim, o yüzden tekrar dönebilirsiniz.

"Hadi," diyor Samira, "bize anlatmak .

"Evet," diyor Bo, "bize bunu söyleyip daha fazlasını söyleyemezsin.

Miranda sinsi bir gülümsemeyle, 'Evet ,' diyor. 'Soruya cevap verdim. Gerçeği söyledim.'

Giles şişeyi Miranda'ya uzatır. "Pekâlâ. Sıradaki.

Miranda'nın gözündeki parıltı daha da arttı. İfşaatından sonra riskler artmış, hava daha da gerginleşmişti. Dönüyor ve Mark'ın üzerine düşüyor.

"Cüret et," diyor, neredeyse tam olarak durmadan önce.

"Tamam," Miranda bir an düşünür. "Bunu iç. Bir şişe Dom Pérignon uzatır.

"Her şeyi mi? Emma bakakalır. "Bunu yapamazsın.

"Bu benim parti numaramdı," diyor Mark. "Sana hiç söylemedim mi? On dakikada koca bir şişe.'

Hatırlıyorum. Sonrasındaki karmaşayı da hatırlıyorum. Mark içki içmemesi gereken insanlardan biriydi. Bazı insanları duygusal, bazılarını kavgacı, bazılarını da öfkeli yapar - Mark'ın hangi gruba girdiğini tahmin edebilirsiniz.

"Ben yaparım," diyor Miranda, ayağa kalkarak. Mantarı bir tören havasıyla patlatır, dökülmemesi için dikkatlice yaptığından emin olur. Sonra Mark'a doğru yürür. Yarı baştan çıkarıcı, yarı başçavuş edasıyla, "Diz çök," der. "Genişçe aç. Mark onun dediğini yapar ve kadın hiçbir uyarıda bulunmadan ve çok az bir nezaketle şişeyi kaldırır, boynunu Mark'ın ayrılmış dudaklarının arasına sokar. Adam öğürür gibi bir ses çıkarıyor ama kadın yumuşamıyor. Hatta sanırım manikürlü bir eliyle şişenin dibini biraz daha ittiğini görüyorum.

Mark sıvıyı yutuyor, boğazı zorlanıyor ve gözleri akıyor, kırmızı, neredeyse kanlı görünüyor. Julien ve Giles onu teşvik ediyor: "Yut şunu!" ve "Çuf, çuf, çuf..." - şüphesiz rugby partilerinden kalma sloganlar. Geri kalanımız sadece izliyor.

Burnundan ağlayan bir çocuğunki gibi sümük akıyor. O öğürme seslerinden daha fazla çıkarıyor ve bunların altında kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir tür alçak, hayvani sızlanma var. Tüm bunlara rağmen, içkinin çoğu çenesinden köpürüyor ve şık gömleğine, takım elbise pantolonunun ağ kısmına sızıyor.

"Tanrım," diyor Samira, "herhalde yeterince içti.

"Tanrı aşkına," diye bağılıyor Miranda, onu tamamen görmezden gelerek. 'İç şunu. İçmiyorsun'

Şampanyadaki baloncukların ne kadar yoğun olduğunu, bir kadehi bile içmenin ne kadar acı verici olduğunu düşünüyorum.

İzlemesi korkunç, cinsel bir eylemin grotesk bir taklidi. Ama nedense hem başka tarafa bakmak hem de bunu durdurmak için bir şey yapmak imkânsız. Çocuklar artık ona tezahürat etmeyi bırakmış, tezahüratları huzursuz bir sessizliğe dönüşmüştür. Emma bile kıpırdamıyor, erkek arkadaşına yardım etmek için ses çıkarmıyor. Bu müstehcen gösteri karşısında sersemlemiş, büyülenmiş gibi oturup izliyoruz.

Sonunda boşaldı. Miranda yavaşça, neredeyse isteksizce şişeyi geri çekiyor. Bir elinin yassısıyla şişeye bir tokat atıyor ve birkaç damla daha düşüyor, bir tanesi son bir hakaret olarak Mark'ın gözüne sıçırıyor, hakaretin noktalanması.

Mark hırıltılı soluyor, öğürüyor, iki büklüm olmuş, elleri destek için dizlerinin üzerinde. Korkunç bir an için kusacakmış gibi görünüyor. Samira, ona en yakın olan, sırtına güven verici bir el koyuyor. Omuzlarını sert bir şekilde silkerek onu uzaklaştırıyor. Sessizce bekliyoruz, kimse tek kelime etmiyor, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için. Nihayet, uzun bir süre sonra Mark başını kaldırıyor. Bize zayıf, inandırıcı olmayan bir sırıtış atıyor ve bir elini zafer kazanmış gibi havaya kaldırıyor. Az önce tanık olduğumuz şeyin hiçbir şekilde *onun* zaferi olmadığını biliyor olmalı. Yine de kolektif bir rahatlama hissi var. Diğerleri alkışlıyor. Bu bir oyundu! Ha, ha - Miranda, çok acımasızsın. Mark - , dostum!

Mark şişeyi çevirmeye gittiğinde, eli titriyordu. Bir şekilde olacağını bildiğim gibi, benim üzerime düştü.

"Cesaret" diyorum. Yapmak istemiyorum: Miranda'nın cesaretleri her zaman korkunç olmuştur. Ama şu anda her türlü cesareti gerçeğe tercih ederim.

"Mark? Samira ona dönerek soruyor. "Bir fikrin var mı?

Mark elini boğazına götürür ve konuşmaya çalışır ama sadece boğuk bir hırıltı çıkar. Başını sallar ve seçiminden vazgeçer.

"Peki," diyor Miranda, bu rezilliğin sebebinin kendisi olduğu gerçeğini umursamadan. Parmaklarını dikleştiriyor, sonra Emma'nın yanına gidip kulağına fısıldıyor. Tanrım, sanki okuldan bir şey gibi. Emma, erkek arkadaşına sonra Miranda'yla nasıl bu kadar samimi olabiliyor? Ama belki de gerçekten sadece eğlence ve oyunmuş gibi davranıyoruz, zarar vermek istemedik ya da yapmadık.

Emma başını sallıyor. "Ya da," diyor ve karşılığında Miranda'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Bo gülüyor. "Bizimle paylaşacak mısın?

Emma ona şakacı bir şekilde başını sallar. Miranda ona doğru bakma zahmetine bile girmiyor. Doğrudan bana bakıyor. İçimden bir ürperti geçtiğini hissediyorum.

"Gölün içine," diyor. 'On saniye, tamamen suya batırılmış. Sonra dışarı.

Ona bakıyorum. Ciddi olamaz. 'Miranda, dışarısı donma noktasının altında. Yüzeyde buz var.'

"Evet," diye araya giriyor Nick. 'Miranda - donarak ölecek.'

Samira'nın da arkamı kollamasını beklerdim. Ama sanki akli bambaşka bir yerdeymiş gibi kaşlarını çatmış boşluğa bakıyor.

Miranda umursamazca gülümser ve başını sallar. "Müdür bana kışın bile çoğu gün orada yüzdüğünü söyledi. Ayrıca, senin için bir havluyla hazır olacağız. İyi olacaksın, Katie.

Ona bakıyorum. Bana bunu gerçekten yaptıracağına inanamıyorum. Ama gözleri boş, ifadesiz. "Devam et," diyor küçük bir cesaretlendirme baş hareketiyle. "Soyun.

Okulda Miranda sık sık benimle uğraşan kızları küçümseyerek beni yok etmeye çalışırdı. Ama başka bir tarafı da vardı. Miranda, zorba. İsteddiği zaman sınıftaki tüm sürtüklerden çok daha acımasız olabiliyordu. Nadiren de olsa olurdu. Bir düğmeye basmak, kaslarını esnetmek. Sadece bana kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için.

Özel bir anım var - ne kadar denesenez de kurtulamadığınız anılardan biri. 9. sınıf. Hokeyden önce soyunma odasıydık. Kızlardan biri - Sarah - reglinin ilk günü olmasına rağmen Bayan'ın oturmasına izin vermemesinden şikayet ediyordu. "Sözde benim için iyi olduğunu söylüyor. Daha iyi olacağını söylüyor. Ama iyi gelmeyeceğini biliyorum. Bu adil değil. Diğerleri: başlarını sallayıp sempati ile mırıldanıyorlar.

Sırt çantamdaki parasetamol paketini hatırladım: çıkardım ve ona uzattım. Sarah daha az kötü olanlardan biriydi. Bazen sınıfta birlikte otururduk: Miranda ile olmayanlar tabii. Hapları alırken bana baktı ve gülümsedi. "Teşekkürler Katie. Göğsümde yayılan küçük bir sıcaklık hissettim.

Ve sonra Miranda'nın sesi, bir çan kadar net. 'Ama sanırım Katie anlamaz. Henüz kendisinininkini bile almamışken. Diğer tüm kızlar şaşkınlık ve hayranlık içinde bana döndüler. Sanki tam olarak hissettiğim şeymişim gibi bana bakıyorlardı: bir ucube gösterisi. Bu bir işaretti, bundan emindim - bende kesinlikle ama kesinlikle yanlış olan bir şeyler vardı. On dört yaşımdaydım ve hiç adet görmemiştim. Miranda'ya çok gizli bir sır vermiştim. O zaman bana güvence vermişti, on dört yaşın o kadar da geç olmadığından emin olduğunu söylemişti.

Sonra da bunu beni aşağılamak için kullandı. Beni kontrol altında tutmanın bir yolu olarak.

Bunu şimdi yapıyor.

Bu çok saçma. Otuz üç yaşımdayım. İşimde bana saygı duyan ve güvenen insanlar var. Sorumluluklarım var. Ben parlak bir avukatım, aslında - bunu biliyorum - karşı tarafın kazanmasına asla izin vermem. Kendimin bu şekilde küçük düşürülmesine izin vermeyeceğim.

İyi, sanırım Miranda'ya bakıyorum. Seni görüyorum. Seni kaldırıyorum. Sanki dünyada hiçbir şey yokmuş gibi, elbisemden sıyrılıyorum, böylece hepsinin önünde iç çamaşırlarımla duruyorum. Aslında bir şekilde iyi bir iç çamaşırı giymeyi başarmışım: sarı ipek, dantel süslemeli. Yeni. Miranda'nın kaşlarının bir parça kalktığını görüyorum. Sanırım aşağılanmışlığımı daha da arttırmak için aşırı yıkanmış gri bir dehşet bekliyordu. Göbeğimi fark edip etmediklerini merak ediyorum. Belki de yemek sonrası şişkinlikle açıklanabilir. Yine de kamburumu çıkarıp hiçbirine bakmadan odanın diğer ucuna yürüyorum ve ön kapıyı açıyorum.

Lanet olsun. Daha öncekinden bile daha soğuk, eğer bu mümkünse. O kadar soğuk ki gerçekten acıtıyor. Derimin büzüştüğünü hissedebiliyorum. Bunu düşünemem, yoksa yapamam. Çelik gibi olmalıyım, en iyi, en güçlü halimle. Su sadece birkaç metre ötede, patikanın aşağısında. Mürekkep gibi siyah görünüyor. Ama yüzeyinde incecik, küçük, soluk buz parçaları görebiliyorum. Suya doğru yürüyorum ve su ayak bileklerimi, baldırlarımı, karnımı kaplarken ilerlemeye devam ediyorum, sonra aşağıya, boynuma kadar dalıyorum. İnanılmaz bir soğuk. Başım yüzeyin üzerinde olmasına rağmen boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Soğuk ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor; çok hızlı nefes alıyorum ama nefes alamıyor gibiyim. Ve sonunda kendimi kontrol altına alıyorum. Dönüp hepsine bakıyorum, şimdi banktan beni izliyorlar. Miranda hariç hepsi alkışlıyor ve çığlık atıyor. O sadece beni izliyor.

Suya basarken doğruca ona bakıyorum. Senden nefret ediyorum, diye düşünüyorum.

Senden nefret ediyorum.

Artık kendimi kötü hissetmiyorum. Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun.

EMMA

Katie'ye locadaki tuvaletten bir havlu buldum. O kadar üşümüş ki dişleri, birinin zar sallamasına benzer bir sesle takırdıyor. Oturma odasının ışığında dudakları mavimsi. Ama en rahatsız edici olan gözleri. Bu bakışı biliyorum, uçurumun kenarındaki birinin bakışı. Mark'ta görmüştüm. O gün yarış pistinde görmüştüm.

"Ondan nefret ediyorum," diyor tıslayarak. 'Ondan gerçekten nefret ediyorum. Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum. Onu doğru dürüst tanıımıyorsun Emma - bu yüzden belki de anlayamıyorsun. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun.

Aslında, sanırım, onu her zaman göstermeye çalıştığından çok daha iyi tanıyorum. Son zamanlarda sen gezegenden onun yanında kim oldu? Ve *senin* neler yapabileceğini kesinlikle biliyorum, Katie Lewis.

Bunu söylemiyorum tabii ki. Onun yerine dişlerimi gıcırdatıyorum ve "Bir kadeh şampanyaya ne dersin?" diyorum. Bu seni ısıtır, değil mi?

'Hayır. Bir kadeh şampanya istemiyorum. Ayrıca, erkek arkadaşın hepsini içmedi mi?' Kelimeleri tükürüyor. Ona bakıyorum. Onu hiç böyle görmemiştim. Katie'yi hiç kızgın gördüğümünden emin değilim.

'Bak Katie, eminim öyle demek istememiştir. Sadece çok içti ve bunun komik olacağını düşündü.

"Çok tehlikeliydi," diye homurdanıyor. 'O suyun ne kadar soğuk olduğu hakkında bir fikrin var mı?

Hadi Katie. Yeni bir yıla girmek üzereyiz. 2019. *Yepyeni bir yıl*. Unutmaya mı çalışalım? Eminim hepimiz son zamanlarda gurur duymadığımız şeyler yapmışızdır. Ona bir bakış attım, sadece duraksamasına yetecek kadar. Yutkunuyor ve sonra bir şeyi kabul ediyormuş gibi başını eğiyor.

"Ben sadece herkesin iyi vakit geçirmesini istiyorum," diyorum. 'Bunu çok uzun zamandır planlıyordum.

"Evet," diyor, sakinleşerek. "Biliyorum. Özür dilerim, Emma.'

Onu tuvalete götürdüm ve kıyafetlerini değiştirmesi için ikna ettim. Birdenbire bir çocuk gibi itaatkâr oldu.

Rastgele bir plak bulup çalara koyuyorum ve sesi sonuna kadar açıyorum. Bu Candi Staton, 'You've Got the Love'. En sevdiğim şarkı. Sanki olması gerektiği gibi.

Ve gereken etkiyi yaratır. Herkes dans etmeye başlar. Katie bile - biraz gönülsüzce de olsa.

Miranda artık oldukça sarhoş. Ama yine de buradaki herkesten daha iyi dans ediyor, odanın ortasında sallanıyor, altın rengi elbisesi ışık saçıyor. Onunla dans etmek için ayağa kalkıyorum, hareketlerini taklit ediyorum ve o da bana kocaman bir sırıtış atıyor. Sonra gülümsemesi dalgalanıyor, duraksıyor.

"Ne oldu?"

'Çok garip...' (Sean Connery'nin 'S'lerini kullanarak kelimeleri geveliyor.) Gözlerini kısarak bana bakıyor, 'ama bunların hepsi daha önce de olmuş gibi hissediyorum. Bunu hiç yaşadın mı? Geçmişte tam olarak bu anın yaşandığını hatırladığına yemin edebilir misin?"

Deja vu'nun kendine özgü bir deneyim olduğunu düşünmesi Miranda için tipik bir durum. "Evet," diyorum, "bazen.

"Bu şarkı..." Kaşlarını çatıyor. "Ciddiyim. Daha önce bir yerlerde bu şarkıyla dans ettiğimizi biliyorum. Bunların hepsi zaten yaşanmış gibi hissetmiyor musun? Soru sorarcasına bana bakıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden gülüyorum. Dürüst olmak gerekirse, beni biraz korkutuyor. Omzumun üzerinden Julien'i fark ettiğinde rahatlıyorum.

"Julien," diyor. "Dans et benimle. Ona doğru uzanıyor, elleri omuzlarını yokluyor.

Birkaç dakika boyunca onunla dalga geçiyor, müziğe uyarak sallanıyor, elleri kalçalarında, ama bu pozda tuhaf bir samimiyet eksikliği var. Sıkılmış gibi görünüyor. Ama şimdi her şey anlam kazanıyor elbette.

Herkes aniden çok sarhoş görünüyor. Kendimi, belki Katie'yi saymazsak, akli başında olan bir tek ben varmışım gibi hissediyorum. Mark duvardan geyik kafasını almış ve onunla etrafta dolaşıyor, onu bir maske gibi takıyor, insanlara saldırıyormuş gibi yapıyor. O şişeyi içtikten sonra ne kadar sarhoş olduğunu görebiliyorum, hareketleri koordinasyonsuz. Samira çığlık atıyor - kahkaha ile gerçek dehşet arasında bir şey - ve ondan uzaklaşarak kanepelerden düşüyor.

"Mark," diye bağıyorum, "onu yerine koy. Ama beni duymuyor - ya da görmezden geliyor. Bu haldeyken onunla anlaşmak mümkün değil.

Bu sırada Giles odanın içinde dolaşmakta ve açık bir şampanya şişesinden içmektedir. Ani bir ilhama kapılmış gibi, başparmağını şişenin ucuna koyuyor ve bir Formula 1 pilotu gibi öfkeyle sallamaya başlıyor. Sonra Julien'i hedef alarak bırakır. Julien, gömleğinin önünü ve kasıklarını ıslatan şampanya fiskiyesinin altında siniyor. Yine de büyük bir kısmı onu ıskaladı. Koyun derisi haliya, kanepenin zengin kumaşına aktığını görüyorum ...

'Dur-' diye bağıyorum, onlara doğru koşuyorum. "Durun! Ama benden tamamen habersizler. Sarhoşlukları içinde bir şekilde büyük görünüyorlar, hareketleri daha büyük, daha dramatik. Şimdi Julien Giles'ın üzerine atlıyor, onu gömleğinin önünden yakalıyor ve aşağı çekiyor, gömlek yırtılıyor, düğmeler her yere sıcıyor, küçük çınlama sesleriyle yere düşüyor. Mark dönüyor ve onları görüyor. Başkalarının daha iyi oyuncaklarla oynadığını gören bir çocuk gibi geyiğin kafasını yere düşürür. Dışarıda kalmak istemiyormuş gibi onlara doğru fırlar ve her ikisini de boyunlarından yakalar. Üçü de yalpalıyor, mücadele ediyor ve sonra devriliyor. Odanın ortasındaki cam sehpanın üzerine düşerken bir çarpma sesi duyulur. Dansçılar - Miranda, Nick, Bo ve Samira - ne yaptıklarını bırakıp başlarını çeviriyorlar. Camın yavaşça, neredeyse ağır ağır ortadan çatlamasını ve ardından her yere savrulan parçalara ayrılmasını izliyorum. Üçü yüzeye çıkıyor, gözleri kamaşıyor.

"Siktir," diyor Giles. Sonra kıkırdıyor.

"Fark etmez," diye mırıldanıyor Julien. "Merak etme Emma-" bana doğru bakıyor, "Bunun bedelini ödeyeceğim. İki kolunu da uzattı. "Hepsini ödeyeceğim. Bir şekilde ayağa kalkmayı başarmış olan Mark'a elini uzatıyor. "Kalkmama yardım et, dostum.

Mark alır. Julien'i ayağa kaldırmaya başlar. Sonra, tam onu ayağa kaldıracakken, bırakıyor, böylece Julien yere düşüyor. Bunun bir kaza olmadığını gören tek kişi ben miyim acaba?

'Üzgünüm dostum,' diyor.

Julien ona bakıyor ve gülmeye çalışıyor. Ama gözlerinin yoğun, neredeyse siyah olduğunu görüyorum.

Her şey korkunç bir şekilde ters gidiyor. Etrafıma bakıyorum, odanın enkazına, ötesindeki güzel giyimli yemek masasına - ki

Benimle alay ediyor. Bu planladığım gibi bir şey değildi. Sonra duvar saatinde zamanı gördüm. Rahatlayarak ağlayabilirdim.

"Hey," diye bağıyorum, ellerimi ağzımın üzerinde bir huni haline getiriyorum, bunun dikkatlerini başka hiçbir şeye çekemeyeceğini biliyorum, "neredeyse gece yarısı oldu!

MIRANDA

Dışarıda, gölün kenarına doğru tökezliyoruz. Julien kambur duruyordu - sanırım önce Giles ve Mark'la uğraşırken kendini biraz incitmiş olabilir. Tanrı aşkına, bir masayı kırdılar. Çocuk gibiler. Katie hâlâ elbiselerinin üstündeki büyük yün battaniyelerden birine sarınmış durumda. *Hâlâ* üşüyor olamaz, değil mi? Her zaman çok kırılgan olmuştur. Yine de davranışlarımdan dolayı kendimi kötü hissediyorum. Mark için değil - dün gecedan beri bunu hak ediyordu. Ama Katie bana biraz mesafeli olmanın ve pek eğlenceli olmamanın ötesinde bir şey yapmadı. Bazen bu dürtüler beni ele geçiriyor - işleri biraz daha ileri götürme dürtüsü ... hatta yaralama dürtüsü. Kendimi durduramıyorum, bu bir dürtü gibi.

Katie'ye bir şeyler söylemek, belki özür dilemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Şampanya beni gerçekten çok etkiledi. Nefesim havada buğulanıyor ama kendi küçük içki battaniyeme sarılmış olduğum için soğuğu hissedemiyorum. Uyuşmuş hissediyorum. Şampanyadan önce bu kadar çok şarap içtiğimi unutmuşum. Düşüncelerim karmakarışık, zihnim bulanık. Belki de hasta olsaydım daha iyi olurdu.

Gece yarısına geri sayım başladı. "Bir dakika! Emma saatine bağırır.

Yıldızlara bakıyorum. Yeni yıla. Benim için ne getirecek? "Otuz saniye!

Diğerlerine bakıyorum. Hepsi sırtıyor, ama yüzleri Loca'dan yayılan ışıktan tuhaf, hayalet gibi görünüyor ve gülümsemeleri hırıltıya benziyor.

Mark elinde yeni bir şampanya şişesiyle hazır bekliyor. Maçtan beri bana bir kez bile bakmadı. Gözlerinin üzerimde olmasına alışkınım. Bunu özlemiyorum, tabii ki özlemiyorum. Ama aynı zamanda, burada karanlıkta dururken, görünmez olduğum hissine kapılıyorum... bağlı olmadığım... aniden o yıldızlı gökyüzüne doğru süzulebilecek bir balon gibi.

"Yirmi saniye..." Diğerleri de aynı şeyi söylüyor. 'On dokuz, on sekiz ...'

Birdenbire hoşuma gitmedi. Korkunç bir şey için geri sayım gibi geliyor... bir bombanın patlaması gibi. Küçük kırmızı ışıkların yanıp söndüğünü hayal ediyorum.

'Beş, dört, üç, iki ...'

"Mutlu Yıllar! Geri kalanımız da papağan gibi cevap veriyor. Giles kıyı şeridinde çakmağıyla uğraşıyor.

"Dikkatli olun! Samira sesleniyor, sesi yüksek ve tiz.

"Haydi! Kötü hislerimden kurtulmaya çalışarak bağırıyorum. "Hepimiz bekliyoruz!

Sonunda, Giles o şeyi yakmayı başarır gibi oldu. Geriye doğru sendeliyor. Sonra umut verici bir fısıltı, ardından bir vınlama ve büyük kırmızı bir roket çılgılık gibi bir sesle yerden fırlayıp gölün üzerinde patlıyor. Su onu yansıtıyor: binlerce küçük ateş parçası. Çok güzeldi. Odaklanmaya çalışıyorum ama her şey dönüyor. Sonrasındaki sessizlik çok... ağır. Etrafımızdaki karanlık o kadar yoğun ki sanki uzansam dokunabilirim. Londra'da ya da medeniyete yakın bir yerde olsaydık, etrafımızda patlayan diğer havai fişek gösterilerini görebilirdik. Bize başka insanları, başka hayatları hatırlatırdı. Ama burada tamamen yalnızız.

Havai fişegin çılgınlığını hâlâ kafamın içinde duyabiliyorum. Ama artık sesi aynı değil, bir insan sesi gibi. Ve aklıma bir şey geliyor... hiç de havai fişek gibi değildi. Daha çok şu güvenlik fişeklerinden biri gibiydi. SOS. Batan bir geminin güvertesinden ateşlenen.

Julien tekrar yanımıza geliyor. "Westminster havai fişekleri gibi değil," diyor.

"Ama buna sahip olmak varken kim Westminster'ı - birbirine bastırılmış tüm o terli bedenleri ister ki? Emma soruyor. "Burası," kollarını iki yana açıyor, "ve en iyi arkadaşlar. Kolunu benimkiyle birleştiriyor ve bana gülümsüyor, düzgün, sıcak bir gülümseme. Ona sarılmak istiyorum. Emma'ya şükürler olsun.

Ve sonra şarkı söylemeye başlıyor - sesi şaşırtıcı derecede iyi. Ben de katılmaya çalıştım:

*Eski tanıdıklar unutulmalı ve hiç akla
getirilmemeli mi?*

Eski tanıdıklar unutulmalı,

ve days of old lang syne?

Tamam, çok içtiğimin farkındayım ama birlikte, burada, karanlıkta ve sessizlikte seslerimiz çok güzel çıkıyor ve bu seste savunmasız bir şey var. Etrafımızdaki ağaçlar çok kalın ve siyah. Herhangi biri bizi izliyor olabilir, birlikte bu küçük ritüeli gerçekleştiriyoruz.

İçkiden olsa gerek, diye düşünüyorum, kendimi bu kadar garip hissetmeme neden olan şey... Bir patlama sesi duydum ve şokla sıçradım. Ama bu sadece Nick'in bir şişe daha Dom açmasıydı. Bardaklara doldurdu. Bir tanesini Katie'ye uzatırken yüzünü görüyorum ve ürperiyorum. Onun nesi var böyle? Her şey göle daldığı için olamaz, değil mi? Kendisine uzatılan şampanya kadehine bakmıyor bile ve kadeh elinden kayıyor. "Tüh!" diyor Bo, onu yakalayıp. "Neredeyse gidici olacaktı!"

Nick kadehini kaldırır. "Eski dostlara!" diyor. Bunu söylerken doğrudan bana bakıyor. Neden bilmiyorum ama gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Bardağımı indiriyorum.

Şimdi garip bir duraklama var. Kimse bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyor gibi. Etraftaki manzara o kadar sessiz ki. Midemin tatsız bir takla attığını hissediyorum; altımdaki zemin ayaklarımın altından kayıyor gibi görünüyor. Vay be. *Kesinlikle* sarhoşum.

"Öpüşmeliyiz," diyor Samira. "Öpüşme nerede? Uzanıyor ve Julien'in yanağına bir öpücük konduruyor. "Mutlu yıllar!"

Mark bana dönüyor. Beni öpmesini istemiyorum. Eğildiğinde, dudakları kulağımı zar zor sıyrarak şekilde eğiliyorum. İfadesindeki kızgınlık, hatta öfke parıltısını yakalıyorum. Dün geceki gözlerini, ses tonundaki tehdidi düşünüyorum.

Julien'e dönüyorum. Yüzü bu açıdan tamamen gölgede kalıyor. Yüz hatlarını ya da ifadesini seçemiyorum: sadece gözlerinin karanlık parıltısı. Onu öpmek için eğildiğimde - tabii ki dudaklarından - onun da bir yabancı olduğu hissine kapılıyorum. Hayatımın çoğunu birlikte , bir evi ve bir yatağı paylaştığım, çoğu gece yanında uyuduğum bu adam. Kendimizi birbirimize yabancı kılmak için ne kadar az şeye, sadece birkaç gölgeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Vay be. Alkol beni hep derin düşüncelere sevk eder.

"Mutlu yıllar," diyorum.

"Mutlu yıllar," diyor. Ve emin değilim ama sanırım ben ona doğru uzanırken hafifçe dönüyor, böylece dudaklarım ağzının tam köşesine geliyor. Tıpkı Mark'la yaptığım gibi.

Nick diğer tarafımda. "Nick! Zoraki bir neşeyle söylüyorum. "Yeni yılın tekrar kutlu olsun! Gel buraya. Kollarımı uzattım; ona sarılmama izin verdi. Liberty'deki Byredo tezgahı gibi harika kokuyor. "Neden hiç daha iyi arkadaş olamadık Nick?" diye soruyorum. Kulağa oldukça muhtaçmışım gibi geliyor. Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Geri adım atıyor, elleri omuzlarımın iki yanında: başkalarına göre beni şefkatle kucaklıyor olabilir. "Ah Miranda, sanırım bunun cevabını biliyorsun" derken doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Bunu söyleme şekli: çok sessiz, nefesinin altında, başka kimsenin duyamayacağı şekilde. Dondurucu havayla ilgisi olduğunu düşünmediğim bir şekilde aniden üşüdüğümü hissediyorum. Bir adım geri atıyorum.

Biraz daha içiyorum. Sonra *çok* daha fazla, diğerleri etrafımda partiye devam ederken. İşlerin akışına geri dönmek istiyorum. Bu duygudan kurtulmak istiyorum. Bir tür korku, karnımın derinliklerinde, her nasılsa dün gece banyoda hissettiğim her şeyden daha derin. Bir uçurumun kenarına tutunduğumu hissediyorum ve yavaşça, yavaşça, parmaklarım tutuşlarını gevşetiyor. Altımdaki şey... hiçbir şey, her şeyin kaybı... önemli olan her şeyin.

Bo kayarak yanıma geldi. "İyi misin? Birisi iyi olmadığında bunu fark eden hep o olmuştur. Çünkü o sessizdir - geri kalanımız çok gürültü yapmakla meşgulken o gözlemler. Ve naziktir. Tüm keskinliğiyle Nick'e hiç benzemiyor.

"Evet," dedim.

"Gidip bir bardak su içmek ister misin?"

Sarhoş olduğum için buna ihtiyacım olduğunu söylediğini biliyorum ama aslında kendimi biraz tuhaf hissediyorum. "Pekâlâ. Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve bana musluktan bir bardak doldururken aptalca izliyorum. Bardağı bana uzattığında, 'Teşekkürler' diyorum. Sorun olmazsa biraz tek başıma oturabilirim.

"Tamam..." diyor, havada asılı durarak. "Git!" Onu uzaklaştırıyorum.

"Pekala," dedi ve sonra parmağını bir öğretmen gibi sallayarak. "Ama eğer ortaya çıkmazsan birazdan geri geleceğim.

"Tamam. Sonra da 'Teşekkür ederim Bo.' demeyi unutmuyorum.

'Unut gitsin, sevgilim. Biri bana kaç kez böyle yardım etti - evrene çok şey borçluyum.

"Ama Bo," diyorum kendimi durduramadan, "ben keş değilim. Sadece biraz fazla şampanya içtim. Oops. Bunu söylemek istememiştim.

Yüzünde bir şeyler değişiyor, gözleri kısılıyor. Bo'yu daha önce hiç böyle görmemiştim. Her zaman orada başka birinin daha olması gerektiğini düşünmüşümdür: daha karanlık biri. Ve Katie'nin bana bir keresinde söylediğine göre, oldukça sıra dışı davranışlar sergileyebilen biri. Sanki bunu giymiş gibi

... maske, ve ben sadece arkasını gördüm. Birden kendimi biraz daha ayık hissettim.

"Özür dilerim Bo," diyorum. 'Öyle demek istemedim - ne olduğunu bilmiyorum. Çok fazla içtim. Lütfen...' Ona bir el uzattım.

"Sorun değil," diyor, sesi hafif. Ama uzattığım elimi tutmuyor.

O gidene kadar bekliyorum, sonra ışığı kapatıyorum ve bacaklarımın katlanır bir sandalye gibi altıma çökmesine izin veriyorum, böylece yerde oturuyorum. Ayılana kadar burada biraz dinleneceğim... Benim neyim var böyle? Bana yardım etmeye çalışan *Bo*'ya bunu nasıl söyleyebildim?

Katie bir keresinde bana 'dikkatsiz' olduğumu söylemişti. 'Bir şeyleri düşünmeden söylüyorsun' demişti. Tek sorun, sizi tanımayan insanların bunları kastettiğinizi düşünmesi.

Beni çok iyi tanıyor. Ama daha sonra, bu sözde dikkatsiz açıklamalardan birini yaptıktan sonra kendimden nasıl nefret ettiğimi onun bile bildiğinden emin değilim. Oxford'da bir gece dışarı çıktıktan sonraki sabah yatağıma uzanıp nasıl davrandığımı, söylediğim ve yaptığım her şeyi düşündüm, düşündüm, düşündüm.

Samira bir keresinde bana 'Herkes sana aşık oluyor,' demişti. "Ellerinden bir şey gelmiyor.

Ama sık sık merak etmişimdir, benden gerçekten hoşlanıyorlar mı? Burada gözlerimi kapatacağım, sadece birazcık...

Bir sesle uyandım: alçak, acil.

"Miranda? Bir erkek sesi, boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlası, sanki duyulmak istemiyormuş gibi. Kim o? "Julien? Gözlerimi bakıyorum. Karanlık yüzünden kafam karıştı. Uzaktan seslerin gürültüsünü duyabiliyorum... diğerlerinin, fark ediyorum. Başım dönüyor.

Bir adım öne çıktı ve sonunda kim olduğunu gördüm. Onu hiç böyle görmemiştim. Yüzünde garip, neredeyse tehditkâr bir ifade var.

DOUG

Kulübesindeki tek koltukta oturuyor. Arada sırada uzanıp tek malt şişesinden biraz daha dolduruyor. Amacı o kadar sarhoş olmak ki kendinden geçmek ya da kendini uyuşturmak, ama zihni hala inatla berrak.

Yılbaşı gecesi. Bir yıl daha bitti. Zamanın en büyük iyileştirici olduğu söylenir, ancak kendi deneyimlerinde pek işe yaramadı. Altı ay önceki olaylar bulanık - burada günler birbirinin içine giriyor, yavaşça değişen mevsimler dışında onları ayırt edecek çok az şey var. Ama geçmişindeki o gün -artık üç yıl oldu- sanki dün, bir saat önce olmuş gibi net.

Pencerenin ötesinde bir patlama olur. Tüm vücudunun şoktan kaskatı kesildiğini hissediyor; neredeyse yere düşecek, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyor. Sonra ne olduğunu anlıyor. Bir havai fişek. Havai fişeklerden nefret eder. Yine de, bunca yıldan sonra, onun üzerinde böyle bir etkileri var.

Hayatınızın sonsuza dek değiştiği gün. Bunun olacağını gören var mı? O kesinlikle göremedi. Birkaç hafta olaysız geçmişti. Her şey bir düzene girmiş, Helmand Eyaleti gibi bir yerde olabildiğince normal hissetmeye başlamıştı. Tüm adamlar rahatlamış, belki de biraz özensizleşmişti. Kendinizi nasıl tetikte tutacağınız konusunda eğitim almış olsanız bile bunu yapmamak imkansızdır. Ancak dört gün üst üste insan vücudunun olması gerekenden daha fazla 'açık' olmanız gerektiğinde, tehdit seviyesi azaldığında kapanmamak imkansızdır.

Rutin bir geziydi. Bir polis memurunun devriyesi kadar olağan. Her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını kontrol etmek için. Adamlar sokakta devriye geziyor, o da yukarıda alıyordu. Doug iki keskin nişancıdan biriydi.

gerçekten odaklandıklarından emin olmak için sırayla nöbet tutuyorlardı ve bu onun saatiydi.

Gözcü ona seslendiğinde adamlar tam altında, zırhlı kamyonlarla köşeyi dönüyorlardı. Sokağın diğer ucundan küçük bir çocuk koşuyordu. Koşan küçük figür dışında her şey donmuştu. Doug çocuğun hantal göründüğünü fark etti. Kendisine birkaç beden büyük gelen bir ceket giyyordu. Ve doğruca adamlara doğru koşuyordu. Sadece beş yaşlarındaydı. Henüz küçük bir çocuk bile sayılmazdı, yürümeye başlayan bir çocuktan daha büyük sayılmazdı. Ama Doug hemen düşündü: Bomba. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Vizörden nişan aldı. Çocuğu takip etti. Parmağı tetikteydi. Artık hazırdı. Ama daha iyi bir görüntü elde etmek istiyordu. O hantal ceket dışında bir cihaza dair doğru düzgün bir kanıt göremiyordu.

Belki on saniyesi vardı. Sonra dokuz, sonra beş, sonra üç. Gözcü ona bağııyordu ama sanki suyun altındaydı: beyni ve vücudu yavaşlamış gibiydi. Ateş edemiyordu.

Ve sonra her şey patladı. Adamlar. Kamyonlar. Sokağın yarısı. Hepsi aynı saniyede, tetiğe gereken baskıyı başardığı anda.

Gittiği terapist ona tepkisinin tamamen anlaşılabilir olduğunu, durumun imkansız söyledi. Yine de bu ne kendisine ne de geceleri onu ziyaret eden ölü adamların ailelerine durumu açıklamasına yardımcı olmamış. İşte bu yüzden uyumuyor: çünkü uyanık olduğu sürece onların yüzlerini görmek ve sessiz sorgulamalarına cevap vermek zorunda kalmıyor. Gerçi son zamanlarda, uyanık olduğu saatlerde bile gelmeye başladılar. Manzaranın ortasında yaklaştıklarını görüyor. O kadar gerçekler ki, uzanıp onlara dokunabileceğine yemin ediyor.

Bu yüzden bu işe sahip olduğu için şanslı. Başka bir işte olsa bunu saklayamayabilirdi. Birisi onun tuhaf davrandığını fark eder ve bunu rapor ederdi, hepsi bu kadar. Ama burada fark edecek kimse yok. Ofiste Heather var ama o da onu görmezden geliyor. Belki de saklanması gereken bir şeyler vardır. Yoksa neden genç, otuzlu yaşlarında, çekici bir kadın böyle bir yere tek başına gelip yaşasın ki? Adam kadına nedenini sormuyor, kadın da adama nedenini sormuyor. Bu konuşulmamış, karşılıklı bir anlaşma.

Şanslıydı ki, başvurusunda beyan etmek zorunda olmasına rağmen patron diğer şeyi umursamadı. "Patron," dedi onunla mülakat yapan takım elbiseli adam, "bütün bunları umursamıyor. Burada temiz bir sayfa açtığını hissetmeni istiyor. Temiz bir sayfa. Keşke öyle olsaydı.

Televizyonu açar ve hemen pişman olur. Elbette tek gösterdiği binlerce mutlu yüzdür: Thames Nehri kıyısında birbirlerine sokulmuş aileler, gösteriyi izlerken gözleri kırmızı ve altın rengi alevlerle yanmaktadır. Heather'ın kamarasında ne yaptığını merak eder. Gece geç saatlerde ışıklarının açık olduğunu görmüştür. Onun da iyi uyumadığını biliyor.

Elinde viski şişesiyle dolaşabilirdi, itiraf etmek istemeyeceği kadar çok gecede yapmayı düşündüğü gibi. Kadının ona kapısını açtığı o geceyi hatırlıyor - sesi duymuştu. O geceyle ilgili her şeyi hatırlıyor, zihninde net bir resim: yanaklarının kızarması, koyu renk saçlarının başına dökülmesi, kocaman pijamasının onu sarması. Onu içeri davet etmişti - ve sonra sesin nasıl çıktığını fark edince yüzü kızarmıştı. Adam reddetmişti elbette. Ama onun peşinden içeri girmeyi hayal etmişti. Daha fazlasını da hayal etmişti, gecenin korkunç, uykusuz küçük saatlerinde, kulübesinin ışığının açık olduğunu gördüğünde. Onu duvara doğru ittiğini, bacaklarını beline doladığını, ağzının onunkinde nasıl bir tat bıraktığını hayal etti... Oralarda dolaşmayacaktı. Ne bu gece, ne de başka bir gece. Onun gibi biri, gibi birinden uzak durmakla yükümlüdür. Onun temsil ettiği felaketi hak etmiyor.

Bu tür bir hayat artık ona kapalı. Ateşe doğru . Bir elini kaldırır ve bir bilim adamının tarafsız bakışıyla, derisi biftek gibi kızarsın diye alevlerin içinde tutar.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Doug kapı aralığında durmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"İçeri gel, Doug," dedim. "Kapıyı kapat. Gelip masanın önünde durdu, üzerimde yükseldi.

"Doug," dedim. 'Bunu yapmamalıydım. Ama itiraf etmem gereken bir şey var. Adını Google'da arattım. Mahkeme davasını öğrendim.'

Hiçbir şey söylemiyor. Gözleri yerde.

"Ne oldu? *Açıkla bana, sanırım. Ne yaptığınızı. Şiddeti. Anlamamı sağla.* Gerçi bunu yapabileceğinden emin değilim. Bunu nasıl açıklayabileceğini anlayamıyorum.

Bir nefes alır ve başlar.

Glasgow'da bir barda arkadaşlarıyla birlikte olduğunu söylüyor, görevinden eve döndükten yaklaşık üç ay sonra. "Afganistan turu, altı ay. Çok fazla içmişti, daha doğrusu birkaç tane içmişti ama hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kendini gevşemiş ve rahatlamış hissediyordu. Sonra bu herif kasıla kasıla yanına geldi. "Hey," dedi. 'Yüzünü tanıdım. Seni bir yerden tanıyorum.

"Bundan şüpheliyim. Adama göz ucuyla bile bakmamıştı.

"Hayır," dedi adam, "var. Telefonunu çıkardı ve şeyler yaptı. Ekranı yukarı kaldırdı. Facebook, bir fotoğraf, bu oydu. Helmand'daydı. "En iyi arkadaşım, Glen Wilson. Bunu biliyordum. Bu sensin, değil mi? Fotoğrafta onunla birlikte. Sen olduğunu biliyorum.'

Fotoğrafa bakmaya kendini zor tutuyordu. "O zaman haklı olduğuna eminim," dedi, biranın midesinde ekşidiğini hissederek, hâlâ adamı başından savmaya çalışıyordu. Belki bu onu yatıştırırdı. "Bu ben olmalıyım.

"Demek oradaydın? Adam çok yakın duruyordu.

Evet, oradaydım. Glen'i tanırdım. Harika bir adamdı.' Aslında değildi. En iyilerden biri değildi - her zaman kavga çıkarırdı - ama ölümlerin arkasından kötü konuşmazdınız. Ve çok fazla ölü tanıyordu.

"Onun alayında mıydın? Adamın bira bayatlığındaki yüzü kendi yüzüne yaklaşmıştı. Çok yüksek sesle konuşuyordu. Yüzünde hırçın bir ifade vardı, omuzları dikleşmişti. Doug çevrelerindeki insanların ilgisinin arka planda hızlandığını, yüzleşmenin dayanılmaz cazibesini hissedebiliyordu. *Bir şeyler oluyor.*

"Evet," dedi, ölçülü olmaya, sakın konuşmaya, adamın ses tonunu dengelemeye çalışarak. Terapist ona bazı nefes egzersizleri öğretmişti - bunları deneyebilirdi. "Öyleydim.

"Ama anlamıyorum," dedi adam gülümseyerek, ama bu bir gülümseme değildi, daha çok bir hırıltı gibiydi. 'O alaydaki herkesin öldürüldüğünü sanıyordum. Hepsinin etrafının sarıldığını ve Taliban tarafından havaya uçurulduğunu sanıyordum.

Doug gözlerini kapattı. *Aslında El Kaide'ydi.* Öyleydiler. Çoğumuz ...!

'O zaman nasıl kaçmayı başardın, ha, dostum? Bana bak, seninle konuşuyorum. Nasıl burada sağ salım durup bira içebiliyorsun *dostum*? En iyi arkadaşım Durka Durkistan'da ölü yataken? Bunu bana açıklayabilir misin?'

İçinde bir şeylerin yükseldiğini hissedebiliyordu. Kontrolünün dışında hızla büyüyen tehlikeli bir şey. 'Bunu sana açıklamak zorunda değilim. Dostum. Burnundan nefes alıp ağzından vermeye çalıştı. İşe yarıyor gibi görünmüyordu.

Adam bir adım daha öne çıktı. "Sanırım biliyorsun, aslında. Ve bütün gece bizim. Bana her şeyi parça parça kadar hiçbir yere gitmiyorum. Çünkü o adamı kardeşim gibi severdim. Ve durduğum yerden, neye benzediğini söyleyeyim mi?"

"Ne?" diye sormayı başardı - hâlâ içinde yükselen şeyle savaşıyordu. "Neye benziyor?"

Adam onu göğsünün ortasından sertçe dürttü. "Görünüşe göre sen lanet bir korkaksın.

İşte o zaman sis üzerine çökmüştü: bahsettikleri kırmızı sis - gerçi daha çok bir sel gibiydi. Eğer bir şey varsa, o en saf haliydi.

O anda aylardır olmadığı kadar kendindeydi. Turun başlangıcındaki güzel günlerden beri olduğundan daha fazla.

Öne doğru atılmış ve adamı gömleğinin önünden yakalamıştı. "Adın ne senin?"

Adam yutkundu ama konuşmadı.

"Adın ne, *delikanlı*? Konuşmayı mı unuttun?"

Adam boğazından bir tür karışık ses çıkarmıştı ve Doug o zaman adamın yakasını aslında herhangi bir kelime çıkaramayacak kadar sıkı tuttuğunu fark etmişti. Tutuşunu sonsuz derecede gevşetti ve adamın yüzüne doğru kükredi: "Senin lanet adın ne?"

Görünüşe göre adamın arkadaşları ona yardım etmekle ilgilenmiyordu. "Ne arkadaşların var, ha? Onlara baktı. Gerekirse hepsiyle başa çıkabilecekmiş gibi hissediyordu ve onların da bunu bilip bilmediklerini merak ediyordu.

"Bu Adrian.

"Pekala. Sana söyleyeyim, *Adrian*. Bence anlamadığın şeylere burnunu sokmamalısın, anladın mı? Kimseye kendimi açıklamak zorunda değilim - özellikle de senin gibi küçük bir aptala. Ne iş yapıyorsun?"

"Ben - ah - ah - bir muhasebeciyim.

"Doğru. Bir muhasebeci.' Adamı şöyle bir salladı ve adam inledi. Zahmet edemeyeceğini fark etti; birden kendini yorgun ve çok ayık hissetti. Sel gibi akıp gidiyordu. Bu adam onun enerjisine değmezdi. Gitmesine izin verdi. 'Kendine -herkese- bir iyilik yap ve anlayamayacağın şeylere burnunu sokmayı bırak. Öyle mi?"

Cevap vermedi. Adam boğazına masaj yapıyordu. Ama iki kez başını salladı.

Doug'ın eli ağrıyordu. Elini esnetti. Yaptığı şeyden gurur duymuyordu ama en azından kendini durdurmuştu. Sonra sotto voce bir ses duydu: "Lanet olası korkak.

Görgü tanıklarına göre, ki çok sayıda görgü tanığı vardı: ne de olsa kalabalık bir bardı. Adamı öldürmeye çalıştığını düşündüklerini söylediler. Polis onu sürükleyerek çıkarmak zorunda kalmış. Adrian Campbell. Tam adı buydu. Bir dereceye kadar hafifletici sebepler vardı. Campbell'ın kavgalara karışmak ve genel olarak huzuru bozmak gibi bir geçmişi vardı. Bir de olayın doğası vardı.

hakaret - daha önce teşhis edilmemiş kendi durumuyla birlikte ele alındığında: Travma Sonrası Stres Bozukluğu, kendi eylemlerinden tam olarak sorumlu olmamasına neden oluyor.

Aksini biliyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, avukatı mahkemede bundan bahsetmemesini tavsiye etti. Cezası iki yüz elli saat kamu hizmeti ve psikiyatristle seanslardı. Sonuncusu söz konusu olduğunda, muhtemelen hapisyanede kalmayı tercih edeceğini düşündü.

Doug bitirdiğinde "Tamam," diyorum. Ama gerçekten tamam değil. Ben değilim. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yandan, tüm şiddetine rağmen, hikayenin garip bir mantığı olduğu gerçeği var. TSSB'den muzdaripti ve acımasızca kışkırtılmıştı. Anlattıklarına bakılırsa, adam onu tahrik etmeye çalışıyor, tüm damarına basıyordu. Sanırım bu en azından internette okuduğum dehşet için bir bağlam sağlıyor. Ama küçük bir ses de şöyle diyor: *Kendine rağmen bu adama çekiliyorsun - bu nedenle affedilemez olanı mazur göstermeye çalışıyorsun.* Çünkü olayla ilgili açık sözlü, hatta tarafsız anlatımı tam olarak neler yapabileceğini gösterdi. Bir şekilde, o korkunç köşe yazılarının yapabileceğinden çok daha grafiksel bir şekilde.

Patron beni burada, diğer tek iş arkadaşım gibi böyle bir şey yapmış bir adamla çalıştırarak tam olarak ne yaptığını düşündü, bilmiyorum ama bu başka bir konu. Önemli olan soru şu: Bu durum onu o misafiri öldürebilecek biri yapar mı? Hayır, tabii ki yapmaz. En azından ... muhtemelen yapmaz. Umarım yapmaz.

Tabii onu kışkırtmadıysa.

Bir gün önce Yeni Yıl Günü 2019

EMMA

Göl kenarındaki parti aniden azaldı. Giles bize Priya'yı kontrol edeceğini söyledi, Katie başka bir kazak almaya gitti. Burada daha fazla oturmak için çok soğuk.

"Kahretsin," diyor Bo, "Miranda hâlâ dönmedi. Eminim bayılmıştır. Bana onu bırakmamı söyledi... ve dürüst olmak gerekirse şu anda en iyi hali değil.

"Bırak onu," diyor Nick. "Biraz uyusa iyi olur. "Bilmiyorum," diyor

Bo, "oldukça kötü bir durumdaydı-

'Ben giderim,' dedim.

Locaya adım attığımda karanlık ve çok sessizdi, öyle ki ilk başta Miranda'nın burada olamayacağını düşündüm. Sonra sesleri duyuyorum. Bir şey beni durduruyor; karanlık odada onları rahatsız etmemem gerektiğini hissettiren bir samimiyet var. Seslerden biri alçak, boğuk, neredeyse fısıltı gibi. Diğer sarhoş, kavgacı. 'Gerçeği söylemek zorundaydım. Duh. "Doğruluk mu cesaret mi?

Hayır, yapmadın. Yapmadığını biliyorsun. Bunu beni için yapıyordun.'

Bir kahkaha, keskin ve acımasız. 'İster inan ister inanma, Giles, seni hiç düşünmemiştim. *bir kez.*'

'İyi - kesinlikle. Düşünmedin. Düşünmüyorsun. Peki ya Julien?' 'Oh... o şey düşünmez. Ona bir keresinde Katie ile yattığımı söyledim. onu ediyor. Bizim hakkımızda küçük bir fantezisi var. Sürtük okul kızları. Sakin ol. Senin yaptığını *asla* tahmin edemeyecek, Giles.

'Eğer fark etmediyseniz, burada çok fazla aday yok. Bunun için dahi olmaya gerek yok. Samira aynı öğretmen grubunda olduğumuzu biliyor.

"Tanrı aşkına. Neden bu kadar sinirlendiğinizi anlamıyorum. Bu bir milyon yıl önce oldu."

"Tabii ki aptal bir oyun için bunu unutmana yardımcı olacak kadar değil. Samira bizi öğrenirse -her ne kadar uzun zaman önce olsa da- bu gerçekten çok kötü olur. Priya doğduktan sonra bildiğinden çok daha fazla sorun yaşadı. Ve hep bir şüphesi vardı, bir şeyler olmuş olabileceği fikri. Sana karşı bir şeyler hissettiğimi. Bu tamamen saçmalık tabii ki."

"Öyle mi? Miranda şimdi söylüyor. Giles mı? Peki ya o parti-"

Tanrı aşkına, evet. Ne demeye çalışıyorsun? Bana öyle bakma. Bakın... hepimiz çok içtik. Sanırım hepimizin yatma vakti geldi. Ona bir şey söylemeyeceğini *biliyorum*. Sadece o aptal oyunu oynarken bir an için endişelendim.

"Hayır, sanmıyorum. Yine de hiçbir şey için söz veremem. Evliliğiniz için iyi olabilir - küçük bir test. Hepimiz için canlandırıcı olabilir. Düşündüğünüz kadar mükemmel olmadığınızı gösterir."

"Tanrı aşkına Miranda. Şimdi neredeyse tıslıyor. "Biliyor musun? Bir gün çok ileri gideceksin."

Sonra birden bir inilti duyuldu: derin, hayvani bir ses.

"Tanrı aşkına," dedi Giles tekrar.

Miranda altın rengi elbisesinin içinde, elleri ve dizleri üzerinde yere çökmüş, kusuyor.

Giles kayıtsız bir şekilde onu izliyor. Tanıdığım adama, şefkatli koca ve babaya, bir koğuştaki insanların hayatını kurtaran adama hiç benzemiyor. O adamın diz çökmesini, saçlarını tutmasını beklerdim. Bu akşam onun başka bir yönünü gördüm.

Sonra aniden, kendimi saklayacak zamanım olmadan döndü. Gözleri benimkilerle buluştu.

MIRANDA

Uyandığımda çok karanlık ve sessizdi. Bir an için nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Yönümü bulmak için bir elimle etrafı yokluyorum. İlk izlenimim kesinlikle iğrenç hissettiğim, sanki içim ve boğazım tel yünüyle ovulmuş gibi. Ağzımdaki tat ekşi ve buruk. Neyim var benim böyle? Hasta mıyım ben? El yordamıyla bir düğme bulup açıyorum.

Oh. Işık beni çevreme döndürüyor. Korkunç bir kaçınılmazlıkla akşamki olaylar aklıma geliyor. Çok fazla içmek. Kendimi partinin canı ve ruhu olarak kanıtlamak zorunda kalışım. Giles'ın paranoyasıyla bana saldırması. Belki de *tamamen* paranoyak değildir. Samira'nın her zaman şüpheleri olduğunu biliyorum. Ve o zamanlar bu konuda iyi hissetmiyordum... öğretmen grubumuz için barda içkili bir geceden sonraydı ve ondan hoşlandığını zaten biliyordum. Ama Tanrı aşkına, daha çıkmaya başlamadan önceydi. *Böyle* bir şeyin sizi üzmesine izin veriyorsanız, açıkçası çok ince bir deriniz var demektir. Endişelenmesi gereken biri varsa o da benim. Ne de olsa o sırada Julien'le *birlikteydim*.

Tanrım, şimdi Giles bana bakarken kustuğumu hatırlıyorum, gözleri hep üzerimdeydi, sanki boğulmamı istiyor gibiydi. Julien ortaya çıktığında sadece yorgun ve belli belirsiz tiksiniş görünüyordu. Hayır, bunu hatırlamayacak kadar sarhoş değildim.

Tuvalet masasının üzerinde asılı duran aynaya baktım. Altın elbisenin içinde harika göründüğümü düşündüm. Hayır, göründüğümü *biliyordum*. Ama sanki paralel bir evrende uyanmış gibiydim. Şimdi kumaş buruşmuş ve lekelenmiş ve (oldukça fazla makyaj yapıyordum - bugünlerde daha fazla makyaj yapmam gerekiyor) dün bu kadar derin olmadığına yemin edebileceğim gözlerim ve ağzımdaki deri kırışıklıklarına batmış. Blanche DuBois'yı düşünerek ışıktan uzaklaşıyorum, lambalardan kaçıyorum. Olacağım şey bu mu? Bir zamanlar güzel olan bir kadının görünüşünü kaybetmesinden daha üzücü bir şey var mı?

Nedense kafamın içinde dönüp duran bir şarkı var. Candi Staton'dan 'You've Got the Love'. Ve bu şarkıda beni rahatsız eden bir şeyler var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Dün gece birinin söylediği o rahatsız edici şey gibi. Kimdi o? Ve ne söylediler? En azından şimdi biraz daha az sarhoş hissediyorum. Sistemimdeki içkinin çoğundan kurtulmuş olmalıyım. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Julien henüz dönmedi - yani parti devam ediyor olmalı. Bensiz devam ettikleri düşüncesiyle ani bir FOMO duygusu hissediyorum. Bayılmayı başardığıma inanamıyorum. Kendimi toparlamalıyım, oraya geri dönmeliyim. Ne de olsa benden beklenen buydu. Sendeleyerek banyoya giriyorum, saçlarımı tarıyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum ve gözlerimin etrafına bulaşan makyajı toparlamaya çalışıyorum ama pek etkili olmuyor. Dişlerimi fırçalıyorum: en azından bu da bir şeydir. Saat kaç? Saate bakıyorum. Sabahın dördü. Vay canına, diğerleri geceyi gerçekten iyi geçirmiş o zaman. Kaçırdığım eğlenceyi bildiğim için yine o acıyı hissediyorum. Ben her zaman partinin canı ve ruhu olmakla gurur duymuşumdur. Julien düğünümüzde böyle : "Seni seviyorum", bana bakarak, gözlerimin içine bakarak, "çünkü sen partinin canı ve ruhusun. "Ve umarım birkaç başka neden daha vardır," diye gülmüştüm. O da sırtıtmıştı. "Elbette. Ama bu cümle aklımdan çıkmadı. Bunu söylerken bana nasıl baktığını hatırlıyorum ve asla

kendimin bu yönünü bıraktım. Şimdi ona göstereceğim.

Kulübenin kapısını açtım. Soğuk bana bir tokat gibi çarpıyor. Kendimi ona karşı çelikleştiriyorum. Işıklar yanıyor, ilk düşündüğüm gibi Loca binasından değil, saunadan geliyor. Küçük bir kızgınlık hissediyorum - gelip beni alabilirlerdi, onlara katılmak isteyip istemediğimi sorabilirlerdi. Saunayı denemek istiyordum.

Donmuş patika boyunca kayarak ilerliyorum, kulübenin yanından geçiyorum. Oturma odasındaki tek bir lamba dışında içerideki tüm ışıklar kapalı. Kanepelerden birinde uyuyan Mark'ı seçebiliyorum. Bu akşamın bir başka kaybı daha. Tek olmadığımı bildiğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Havada kayak gezilerinden tanıdığım bir koku var: neredeyse metalik bir tazelik. Doug'ın uyarısını hatırlıyorum. Hepimiz saunada otururken, loch'a doğru bakarken kar yağmaya başlasa harika olmaz mıydı? Çok güzel olurdu. Bize bu geceyle ilgili güzel bir anı ver, dağınıklığımı silecek bir anı.

Yaklařtıķa, beni tam anlamıyla durduran garip bir ses duyuyorum. Hayvani bir şey. Ağlama ile inleme arasında bir şey. Sanki saunanın olduğu yönden, arkasındaki ormandan geliyor gibiydi. Saunaya doğru aceleyle ilerlerken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum: sauna artık dışarıdaki büyük, vahşi doğadan bir sığınadı temsil ediyor.

Kapıdan sadece birkaç adım ötede sesi tekrar duyuyorum ve bu sefer tereddüt . Çünkü artık sesin saunanın arkasındaki ağačlardan değil, saunanın içinden geldiğine neredeyse eminim.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Ofisimin yanındaki küçük tuvalete gidip yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve Doug hakkında yeni keşfettiğim her şeyden sonra zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Tam yüzümü kuruluyordum ki bir şey duydum, bir ses mırıltısı. Bir erkek ve bir kadın. Konuklardan ikisi olduğundan eminim, ama hangileri olduğunu . Sorunun bir kısmı da hepsinin sesinin kulağıma aynı gelmesi: Güneyli, orta sınıf, hak sahibi.

Önce adam: "Eğer öğrenirlerse, mahvolurum. "Neden öğrensinler ki? Kadın cevap veriyor. "Bir not var.

Donup kalıyorum ve olabildiğince sessizce duvara yaklaşıyorum. Elbette - arka kapıya giden koridor ofisimin yanından dolanıyor. Özel bir konuşma yapmak isteyen biri oraya gidebilir ve burada bir oda olduğunu asla bilemez, çünkü tuvalete yalnızca ofisten erişilebilir.

"Not mu?" diyor kadın, bir kuşku titremesiyle, "Onu yok etmediniz mi?

'Hayır - düşünmedim. Diğer her şeyle birlikte çok paniklemişim. Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum...'

Uzun bir sessizlik oluyor ve bu sırada kadının onu azarlamamak için bir şeyler düşünmeye çalıştığından eminim. Ne tür bir not? Merak ediyorum. İntihar notu mu? Bu pek olası görünmüyor, en son baktığımda kendini boğmak oldukça zordu.

"Önemli olan," diyor kadın, sonunda sakince, "onun ölümüyle hiçbir ilginizin olmaması. Önemli olan da bu. Onlar bunu yapabilecekler.

Bunu gör.'

"Ama öyle mi olacak?" diyor. Sesi tiz ve panik dolu bir tona yükseliyor. Sonra tekrar bir mırıltıya dönüşüyor, öncekinden daha sessiz: Sanırım onu susturdu. Başımı duvara yaklaşıtıyorum.

'Hakkımdaki diğer şeyler ortaya çıktığında - benim nasıl biri olduğumu düşündüklerine karar verdiklerinde...'

Ani bir gürültü oldu. Şaşkınlıkla geriye sıçırıyorum ve duyma hevesimle yanımdaki duvarda asılı olan küçük av sahnesini yerinden oynatmayı başardığımı fark ediyorum. Etkileyici bir cam kırığı patlamasıyla yere düşmüştü.

Tabii ki sesler kesildi. Onları neredeyse hissedebiliyorum, duvarın diğer tarafında şoktan kaskatı kesilmiş bir şekilde duruyorlar - zorlukla nefes alıyorlar. Olabildiğince sessiz bir şekilde ofise geri dönüyorum.

Bir gün önce Yeni Yıl Günü 2019

MIRANDA

Saunanın içinde kar ıla tığım manzara absürd. O kadar  a kınım ki garip bir gülme dürtüsü hissediyorum. Çocukken kedimizin ezildiği zamanı hatırlıyorum, annem bize söylediğinde kardeşimin ilk tepkisi "Ha!" olmuştu. O kadar  a ırmı tım ki onu tokatlamı tım. Ama annem bunun travmaya verilen basit bir tepki olduğunu açıkladı. Beynin kısa devre yapması, bir şeye anlam verememesi.

Gördüğüm şey  u: Kocam saunanın zeminine   melmi . Onun  st nde Katie'yi görüyorum. En iyi arkadaşım, en eski arkadaşım. Tamamen  ıplak. Bacakları açık, kocamın ba ı bacaklarının arasına g m lm  . Benim sade, düz göğüslü, kalın kalçalı arkadaşım. Ba ını coşkuyla arkaya atmış. Adam onun baldırlarını kavrıy r. Ayakları adamın sırtına kilitlenmi . Ve ben izlerken, adam uzanıyor ve bir eliyle kızarmış yumurta göğüslerinden birinin meme ucunu tutuyor. Bu, sonunda, çok fazla. İ im parçalandı. "Ugh.

Donup kaldılar. Sonra ikisi de yavaşça dönüp bana bakıyor. Julien - aman *Tanrım* - elinin tersiyle ağzını siliyor. Gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken yüz ifadeleri ilk başta boş. Kan dolaşımına giren bir zehir gibi içimde bir dehşet dalgasının aktığını hissediyorum. Kızgın kömür yığınının bakıyorum ve bir an için içimden - gerçekten içimden - küreği alıp yanan ta ları üzerlerine fırlatmak geliyor.

Hepsi tamamen saçmalık. Kocam ve en iyi arkadaşım. Bu mümkün olamaz. Neredeyse her ikisinin de aniden sırtıtmalarını ve otuzuncu ya  g n mdeki sürpriz partide yaptıkları gibi bana  aka yaptıkları kendilerini tebrik etmelerini bekliyorum. Yine de bunu bir  aka olarak açıklamak oldukça zor olurdu.

"Oh," diyor Katie. "Oh, Tanrım.

"Uyuduğunu sanıyordum," diyor Julien. 'Seni kulübede bıraktım. Baygındın...' Ve sonra, görünüşe göre, karısını aldatırken onu düşündüğü yerde olmamakla suçlamanın saçmalığını fark ederek, 'Tanrım, Miranda. Oh lanet olsun. Çok özür dilerim. Görüldüğü gibi değil.'

Ve şimdi gülüyorum, sadece onları daha korkmuş gösteren çılgın bir cadı kıkırdaması. Güzel. Korkmalarını istiyorum.

"Sakin kulübeye geri döneyim deme," diyorum Julien'e. 'Açıkçası nerede kalacağın umurumda değil. Onunla birlikte olabilirsin, şu anda benim için önemli olan tek şey bu. Ama yüzünü görmek istemiyorum. Bu yüzden yanıma yaklaşma. Sesimin bu kadar sakın çıkmasına şaşıyorum: içimdeki ve dışımdaki benlikler arasındaki zıtlığa.

"Konuşmamız gerek-

"Hayır, yok. Uzun bir süre seninle konuşmak ya da yüzüne bakmak istemiyorum. Belki de bir daha asla. Bunu söylerken ciddi olduğumu fark ettim. İçeriden bilgi sızdırdığı için ona öfkeliydim - ilk başta kısa süreliğine çekip gitmeyi düşündüm. Ama bunu hiçbir zaman *gerçekten* düşünmedim. Şimdi bu, bu farklı.

Sessizce başını sallıyor. Kendimi Katie'ye bakmaya zorlayamıyorum. 'Senin için bu kadar zaman harcadığıma inanamıyorum. İkiniz için de.

Ve sonra aklıma bir şey geliyor, neredeyse seslendiremeyeceğim kadar korkunç bir şey. Ama söylemek zorundayım, bilmek zorundayım. Katie'ye dönüyorum, hala ona bakmıyorum ama belli belirsiz bir yöne bakıyorum. "Hiçbir şey içmedin," diyorum. "Trende. Gördüm. Bir kadeh şarap içtin ama içmedin. Aslında hiç içmiyordun.

Sessizlik. Bana bunu yüksek sesle söyletecek. Şimdi bile çıplaklığıyla nasıl çömeldiğini görebiliyorum. Benden saklamaya çalışıyor: daha önce iç çamaşırlarıyla gördüğüm ama o zaman anlayamadığım şeyi, çünkü çok sarhoştum, çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Noel göbeği değil. Katie Noel göbeği olacak türden bir insan değil.

"Hamilesin. Cevap vermeyince, daha yüksek sesle tekrar söyledim. "Hamilesin. Tanrı aşkına söyle. Hamilesin; bu onun. Aman Tanrım.'

Julien'in ağzının açık kaldığını görüyorum. Demek henüz bilmiyor. En azından ne kadar dehşete düştüğünü görmek küçük bir zafer.

"Manda," diyor Katie, "Bu bir kazaydı... Ben-

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Onların önünde ağlamayacağım. Tek düşünebildiğim bu. Miranda Adams asla ağlamaz.

Keder ve öfke içimde asit gibi akarken, 'Birbirinize hoş geldiniz,' diyorum. Hamilelik bir şekilde ilişkiden çok daha kötü. Hırsızlık hissi çok daha büyük. Sanki Katie onu doğrudan benden çalmış gibi. Onun içindeki o şey *benim* bebeğim olmalıydı.

"Sabah erkenden trenle Londra'ya dönüyorum," diyorum ve sesimde sadece bir tutukluk olduğu için gurur duyuyorum. 'Yapmam gereken bazı şeyler var. Düzeltmem gereken bir şey - çok uzun zamandır sakladığım bir sır. Julien, sanırım neden bahsettiğimi biliyorsun?'

Gözleri büyüdü. "Yapmazsın Miranda. Bunu yapmazsın."

Ama yapardım. "Öyle mi? Gülümsüyorum - bunun onu daha da sinirlendireceğini biliyorum. 'Beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Birkaç dakika öncesine kadar seni tanıdığımı sanıyordum. Ama görünüşe göre yanılmışım. Karşılığında senin de beni çok iyi tanıdığını söylemeye ne dersin? Beni ne kadar az anladığını öğrenmek ister misin?'

"Bu seni de yok eder.

Bir elimi dudaklarıma götürüyorum, düşünme pandomimi yapıyorum. Onu kıvrandırmak neredeyse hoşuma gidiyor. Bu çok küçük bir telafi. "Aslında öyle olacağını sanmıyorum. Onlara her şeyi açıklayacağım, ilk başta beni nasıl kandırmaya çalıştığını bile. Biraz utanç verici olacak, evet ve sanırım bunu daha önce yapmadığım için küçük bir ceza olabilir. Ama işini kaybeden ben olmayacağım. Hapse girecek olan ben olmayacağım. O sen olacaksın, eğer anlamadıysan. Hapse giren sen olacaksın."

Ağzı sabit, acımasız.

'Bu oldukça büyük bir suç, değil mi? Özellikle de bu kredi krizi sonrası dünyada. Sence herhangi bir jüri seni mahkum etmekte tereddüt eder mi? Sen şişko bir bankacısın. Kendini beğenmiş suratına bir bakış atarlar ve hakime anahtarı atmasını söylerler.

İçeriden öğrenenlerin ticareti davalarında jüri olduğundan bile emin değilim ama Julien'in yüzündeki ifadeyi görmek yeterli: korku. Katie tamamen şaşırmış görünüyor. Yani bu onunla paylaşmadığı tek mahremiyet. Şanslı kız.

Tekrar bana doğru geliyor ve bu sefer ellerimi kaldırıyorum, sözlerinin üzerime inmesini, beni etkilemesini engellemek için. Ona etkilenmeyeceğimi göstermek için.

"Bu ikimizi de mahveder, Manda.

Adımın kısa, sevecen versiyonu - sanki beni yumuşatabileceğini düşünüyor.

'Bana bir daha asla böyle seslenme,' diyorum. 'Ve evet, senden boşandığımda, sanırım seninle işleri bittiğinde yoluma daha az çıkacak. Eğer kastettiğin buysa. Ama en azından vicdanım rahat olacak.

Ve intikamımı almış olacağım.

KATIE

İşte gerçek bu. O oyunda asla söyleyemeyeceğim gerçek.

Gerçekten uzun bir hafta olmuştu. İki gece ofiste uyudum. Aslında birkaç saat dinlenebileceğiniz 'uyku kapsülleri' adı verilen bu küçük odalar var. Hayır - eğer merak ediyorsanız - bu şirketin çalışanlarına iyi bakması değil, sadece onları yakın tutmak, onlardan mümkün olduğunca fazla iş çıkarmak için. Zihnim uyuşmuştu. Dava bitmişti, eve gidiyordum - ama orada beni içinde biraz kesilmiş süt olan bir buzdolabından başka bir şey beklemiyordu, eğer şanslıysam ve her gün köle gibi çalıştığım bir kilometrekarelik alanın en güzel ama son derece sönük manzarası. Ve sessizlik. Bir ya da iki şişe şaraptan başka arkadaşı olmayan yalnız bir kadının sessizliği.

Saat 10'du. Birini arayıp plan yapmak için çok geçti. Yirmili yaşlarımda başındayken böyle bir şansım daha fazla olurdu. İnsanlar meşgul olabilirdi ama her zaman geç de olsa katılabileceğim bir şey olurdu. Bir ev partisi - Samira her zaman düzenlerdi - ya da Miranda'yla bir gece dışarıda kulüp, çeteyle büyük bir akşam yemeği. Şimdi herkesin daha az sayıda, genellikle ikili ya da dörtlü olarak gerçekleşen ve önceden ayarlanmış planları vardı, son dakikada araya giren birini hoş karşılamıyorlardı. Belki Miranda'yı arayabilirdim ama onun için enerjim olduğundan emin değildim. Tüm o mükemmellik için. Her zaman yaptığı gibi beni projesi haline getirmesi ve hayatımda neyin yanlış olduğunu söylemesi için.

Böylece eve gidip boş dairemde şarap şişemle oturabilirdim ya da bunu bir barda yapabilir ve belki de eve getirmek için birini seçebilirdim. Bu benim yirmili yaşlarımda dışarıda geçirdiğim geceler, ev partileri ve akşam yemekleri için kullandığım yedek stratejimdi. Sanırım bir bakıma daha verimliydi: en azından sohbet etmek zorunda kalmıyordunuz.

Önümdeki iki seçenekten ikincisi çok daha cazipti. Birini eve götürebilirdim ve birkaç saatliğine daire

hayat ve gürültü var. St Paul'un gölgesindeki müdavimi olduğum mekanlardan birine girdim. Barmen beni o kadar iyi tanıyor ki, daha oturmadan bana büyük bir bardak Pouilly-Fumé doldurmaya başladı - bu, hangi açıdan baktığınıza bağlı olarak ya düşünceli ya da iç karartıcı bir durum.

Tabureye oturdum ve birinin bana yaklaşmasını bekledim. Genelde çok uzun sürmezdi. Asla Miranda kadar güzel olamayacağım elbette. Bu beni depresyona sokardı. Onun gibi bir arkadaşın gölgesinde büyümek kolay değil. Ama son zamanlarda, belki de otuz yaşına bastığımdan beri, erkeklerin ilgisini çeken bir şeyim olduğunu öğrendim - onlara karşı kendime özgü bir çekiciliğim var.

Barın etrafında birkaç kişi vardı: muhtemelen iş arkadaşlarından oluşan gruplar ve Tinder randevuları - ama kalabalık değildi. Sadece Salı akşamıydı, yani dışarıda uygun bir gece değildi. Belki de şansım konusunda kendime fazla güveniyordum. Diğer barın yanında, bana dik olarak oturan tek bir adam vardı. Oturduğumda onu belli belirsiz fark etmiştim ama o kafasını kaldırıp bakmamıştı, ben de ona doğru dürüst bakmamıştım. Çevresel görüşümdeki puslu hatlardan bile onun da benim gibi 'genç' ve çekici olduğunu söyleyebilirdim. Doğru düzgün bakmadan bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, hayvani bir his olmalı. Ve aynı his bana onda umutsuz, kambur bir şeyler olduğunu söyledi.

Sonra barmenin dikkatini çekmek için ikimiz de aynı anda kafamızı kaldırdık. Bir şokla kim olduğunu gördüm.

"Julien?"

O da beni gördüğüne şaşırılmış görünüyordu. İkimizin de şehirde çalıştığını düşünürsek, belki de o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı. Ama yine de binlerce bar ve binlerce insan var ve Julien'in Miranda ile evde olduğunu varsayardım. Ona ilk söylediğim şeylerden biri buydu. "Miranda nerede?"

Miranda aracılığıyla olmadığı sürece birbirimizle hiç bu kadar çok ilişkimiz olmamıştı.

'O evde,' diye bana karşılık verdi. Ve sonra mimik yaptı: yanıma oturmaya geliyordu. Yarı memnun, yarı sinirliydim. Artık kesinlikle eve kimseyle gitmeyecektim; Julien'le konuşmamızı yapıp Miranda'ya gittiğimizde yeni biriyle bir şeyler başlatmak için çok yorgun olacaktım.

Gelip yanıma oturdu. Tabureyi kendine doğru çekmek için eğildiğinde tıraş losyonunun kokusunu aldım, bir cin-tonik tazeliği ve yirmi dakika önce onu bir yabancı olarak düşündüğümde, muhtemelen yakışıklı olduğunu hissettiğimi hatırladım. Ve *yakışıklıydı* da. Bunu biliyordum - Miranda'yla ilk çıkmaya başladıklarında fark etmişim elbette - ama bir noktada fark etmeyi bırakmışım. Şimdi sanki onu yeniden net bir şekilde görüyordum. Garip bir duyguydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

'Ben de aynısını sana sorabilirim,' dedi. Tabii ki bu bir cevap değildi.

Ona davayı bitirdiğimi söyledim. "Sanırım kutlama yaptığımı söyleyebilirsiniz.

'Diğerleri nerede? İş arkadaşlarınız? Buradalar mı?'

Başka bara gittiler, elimden gelse onlarla asla sosyalleşmem diyemedim. Ben de "Evdeyim, dışarı çıkmayı düşünemeyecek kadar bitkinim." dedim.

"Yani kutlamayı tek başınıza yapmaya mı karar verdiniz?" "Öyle bir şey.

"Bu biraz yalnızlık değil mi?

Aramızda garip bir gerilim vardı. Sanırım bu, birbirimizi on yıldır tanıyor olmamıza rağmen, birdenbire birbirimizi hiç tanımadığımızın farkına varmamızdan kaynaklanıyordu. Gerçekten de arkadaş canlısı yabancılardan biraz daha fazlasıydık. Aramızdaki bağlantıyı anlamlandırmak için Miranda'ya ihtiyacımız vardı. İkimiz de bu garipliği dağıtmak için oldukça hızlı içiyorduk. "Bir tane daha alır mısın?" diye sormadan önce içkimi bitirdiğimi fark etmemiştim bile.

"Oh, tamam o zaman. Oldukça gururlanmışım. Arkadaşlığımdan hoşlanıyordu. "Miranda nerede? Tekrar sordum.

"Bunu bana zaten sormuştun. Bunu söyleme şekli biraz alaycıydı. "Evet, ama o zaman neden burada tek başınasın? Cevabım şuydu eşit derecede alaycı. Aman Tanrım, en iyi arkadaşımın kocasıyla flört mü ediyordum? "Sadece hızlıca bir tane içeyim dedim.

Alkol bunu söylemem için beni cesaretlendirdi: 'Yani biz burada içiyoruz - onun en iyi arkadaşı ve kocası? Okuldan kaçan çocuklar gibiyiz. Aptalca ve hazırlıksız söylenmiş bir sözdü ama kaçınılmaz bir etki yarattı.

Yaptığımız şey Miranda'nın dışlandığı bir komploya dönüştü. Şarabımdan büyük bir yudum içtim.

'Eğer bilseydi, kesinlikle kıskanırdı,' dedi. Ve hemen ardından, 'Seni özlediğini biliyorum,' dedi. Gülümsedi ama gözlerinde hüznü ve yorgun bir şey vardı; gülümsemeye katılmadılar. "Bak," dedi daha ciddi bir şekilde, "dürüst olmam gerekirse, kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" diye sordum. Endişeliydim - ama arkadaşlarımızın sorunlarını duyduğumuzda bazen kapıldığımız o küçücük neşeye birlikte. Miranda ve Julien'in hayatındaki her şey kusursuz, altın gibi görünüyordu.

Ben de ona aynı şeyi söyledim. 'Sorun ne olabilir ki? Sizler mükemmelsiniz.

"Ah evet," dedi, her nasılsa köşeleri yukarı değil aşağı doğru inen bir gülümsemeyle. 'Mükemmel. Biz tam olarak buyuz. Çok mükemmeliz.

Garip bir duraklama oldu. Ne diyeceğimi bilemedim. "Yani ...' Bunu ifade etmek için bir yol aradım. 'Yani aranız pek iyi değil mi? Miranda hiçbir şey söylemedi.

Bu yeterince doğrudu. Bana hiçbir şey söylememişti. Ama bir süredir birbirimizi görmemiştik. Birkaç kez kısaca sohbet etmiştik ama telefonda hiç iyi değilimdir: bu da gençlik yıllarımı oldukça zorlaştıran bir şeydi. Ayrıca, iş nedeniyle neredeyse hiç boş zamanım yoktu - ve olsa bile gece geç saatlerde ya da sabahın erken saatlerinde, Miranda'nın bir telefon görüşmesinden hoşlanacağından şüpheliyim. İçimde bir suçluluk hissettim. Geçen ay bana birkaç kez boş olup olmadığımı sormuştu ve bir randevu ayarlamıştık ama davayla ilgili ani bir kriz yüzünden onu son dakikada ekmem gerekmişti.

'Tam olarak bizimle ilgili bir sorun değil,' dedi. 'Bu biraz daha karmaşık. Sanırım benimle ilgili bir sorun olduğunu söylemek daha doğru olur. Bunun gibi bir şey. Ben kötü bir şey yaptım. Kaşlarımı kaldırdığımı gördü. 'Hayır... Öyle değil. Aldatmadım. Kendimi kötü bir şeye bulaştırdım. Ve şimdi bundan kurtulamıyorum.

"Peki Miranda bilmiyor mu?

"Hayır... O biliyor. Ona söylemek zorundaydım, çünkü bu ikimizi de ilgilendiriyordu. O' - kaşlarını çattı - 'Sanırım bu konuda oldukça iyi davrandı. Anlayışlı. Her şey düşünüldü. Ama bazen onu bana bakarken yakalıyorum ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. Sanki bunun için imza atmamış gibi. Sadece biraz karışıklık var.

Mess'i 'mesh' olarak telaffuz etti ve sohbete başlamadan önce ne kadar içtiğini merak ettim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yani - aslında isterdim ama yapamam.

"Neden olmasın?" Kendimi tuttum. 'Özür dilerim - çok fazla içtim. Kabalık ettim. Bana sadece çenemi kapatmamı söyle.

"Lütfen yapmayın. Bana yine o tuhaf, aşağı doğru gülümsedi, her zamanki ifadesinin geniş, çekici ışıltısından çok farklıydı. Bunu tercih ettim; daha gerçekçiydi. "Seninle konuşmayı seviyorum," dedi. 'Komik değil mi - birbirimizi bunca yıldır tanıyoruz. Kaç yıl oldu, on mu?'

"On bir," dedim. Haziran 2007. O zaman banyodan çıkarken onunla karşılaşmıştım.

"Yine de sen ve ben hiç doğru dürüst konuşmadık, değil mi?"

"Sanırım .

'Peki, bir içki daha al ve konuşalım. Doğru düzgün.' "Şey

- ben ...

Hadi ama. Lütfen. Aksi takdirde burada tek başıma içiyor olacağım ve bu belki de gelmiş geçmiş en üzücü şey olacak. Kendini tuttu, belli ki yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu hatırlamıştı. 'Özür dilerim, öyle demek istemedim.

-'

'Sorun değil,' dedim. Haklıydı. Ama evde içmek daha kötüydü. Boş dairem, boş buzdolabım ve boş manzaram: ofis blokları denizi, Şehir - tüm zamanımı yiyen ve hayatımın da boş olduğu anlamına gelen yer.

Oraya geri dönme düşüncesi birden tüylerimi diken diken etti. Onunla bir içki daha içmeyi tercih ederim diye düşündüm. Ama Miranda'nın kocasıyla, onun bilmediği bir barda olmak tuhaf bir şeydi. Ve... garip bir şekilde keyifliydi de, belki de en kötüsü de buydu.

"Pekâlâ," dedim. *Bu da neydi böyle.*

"Güzel. Bana sırtıttı ve içimde bir şeylerin takla attığını hissettim. "Ne alırsın? Ve sonra, ben cevap veremedim: 'Biliyorum - viski al. Viski sever misin?' Cevabımı beklemeden barmene döndü. "Hibiki alacağız. Gülümsedi.

"Bunu seveceksin. Japon viskisi - 21 yıllık.

Ben hiç viski içmem. Dürüst olmak gerekirse, alkollü içkileri neredeyse hiç içmem - bir şişe şarabı batırabilirim ve bunu neredeyse hiç hissetmem, ancak alkollü içkiler tamamen başka bir konudur.

Viski doğrudan kafama gitti. Bu daha sonra olanlar için bir mazeret olamaz.

Miranda belli ki hassas bir konuydu. Böylece başka her şey hakkında konuşmaya başladık. Julien'in daha önce hiç takdir etmediğim kadar iyi bir konuşmacı olduğunu fark ettim. Onu her zaman cazibeli, yüzeysel, içsel bir eksikliği gizleyen biri olarak düşünmüştüm. Oxford'u, o zamanlar hayatın ne kadar kolay olduğunu anımsadık, oysa o zamanlar hayatımız boyunca çalışabileceğimiz en çok çalıştığımızı düşünüyorduk.

İşim hakkında konuştuk - üzerinde çalıştığım dava hakkında biraz okumuştum. Miranda'nın onu kurtarmasını ya da daha teşvik edici birinin gelmesini beklerken, kibarlık olsun diye sorduğunu düşünerek ilk kez kendimi ikinci bir sorgulama içinde bulmadım. Taburesinde bana doğru dönmüştü, dizleri benimkilere dönüktü. Bir beden dili uzmanı tüm işaretlerin çok iyi olduğunu söyleyebilirdi. Ya da hangi açıdan baktığınıza bağlı olarak çok kötü. Ama ben yine de hiçbir şey düşünmedim. Ya da düşündüysem bile, bu düşünceleri bir kenara ittim. Çok saçmaydılar, değil mi?

İlk karşılaşmamızdan bahsettik (bir önceki karşılaşmamızı, Yaz Balosu'nu hatırlamıyordu ve ben de onu düzeltmek için fazla gururluydum), banyodan havlusunu tutarak çıkmıştı.

"Ben oradaydım," dedi, "yarı çıplaktım ve sen oradaydın, çok zarif görünüyordun.

Buna şaşırmıştım; beni hep Miranda'nın daha çirkin, daha sıkıcı arkadaşı olarak düşündüğünü sanmıştım. Zarif. Bu kelimeyi bir süre zihnimde evirip çevireceğimi fark ettim.

Bir noktada bana 'Bu çok güzel' dedi. 'Güzel değil mi? Sadece sohbet etmek, böyle? Bunu daha önce nasıl yapmadık? Nefesine viski karışmıştı, doğru, ama yine de sözlerinin içimi ısıttığını hissettim. Ve onun her zaman düşündüğüm kadar kibirli olmadığını fark ettim - ve ayrıca, açıkça, o kadar da mükemmel değildi. Belki de yıllar onun üzerindeki parıltının bir kısmını silmişti ve ben durup fark etmemiştim. Ya da belki de hep böyleydi. Her iki durumda da, şimdiye kadar takdir ettiğimden çok daha nazik, çok daha alçakgönüllü görünüyordu. Ayık olan ben bunun muhtemelen Julien'in meşhur karizmasının eseri olduğunu söyleyebilirdim. Ama sarhoş olan benim çok hoşuma gitti.

Çünkü bir noktada ikimizin de çok sarhoş olduğunu fark ettim. "Eve gitmeliyim," dedim. Gerçi bunu istemediğimi fark ettim, sadece beni bekleyen steril tek kişilik dairenin iç karartıcı düşüncesi yüzünden değil. Çünkü gerçekten eğleniyordum. Onun arkadaşlığından keyif alıyordum. Ama kadehimi bitirmek ve yerimden kalkmak için büyük bir gösteri yaptım. Koltuğumdan kayarak topuklarımın üzerinde sallanırken düşündüğümünden daha da sarhoş olduğumu fark ettim. O da taburesinden indi ve onun da ayaklarının üzerinde sallandığını gördüm.

'Eve tek başına gidemezsin,' dedi. 'Seni geri götüreceğim. Güvenli değil.

Nedense ona her gece eve yalnız yürüdüğümü ve daha önce bazen yanımda tamamen yabancı biri varken bundan daha fazla sarhoş olduğumu söyleme zahmetine girmedim. Sanırım ikimiz de o zaman bile bunun esasen sohbeti devam ettirmek, birbirimizin arkadaşlığında kalmak için bir bahane olduğunu biliyorduk.

İlk hamleyi hangimizin yaptığını hatırlamıyorum. Sadece aniden boş bir ara sokakta durduğumuzu ve tek duyabildiğim şeyin nefes alış verişlerimizin sesi olduğunu hatırlıyorum. O ara sokağın hemen ötesinde Cheapside caddesi, arabalar ve insanlar, onun da ötesinde milyonlarca sakiniyle ıslıl ıslıl, kaotik bir şehir vardı. Ama o karanlık geçitte sadece ikimiz vardık ve ikimiz de çok yüksek sesle nefes alıyorduk. Ve ikimiz de birdenbire o kadar sarhoş olmamıştık. O arzu parıltısı bizi ayıltmıştı. Sonra başparmaklarının kalça kemiklerime hafif bir baskısı oldu ve bacaklarımın arasındaki daha büyük baskısını, ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum. Elini tutup yukarı, eteğimin altına doğru götürdüm ve boynuma doğru inledi.

Seks hızlıydı: halka açık bir yerde olması gerekiyordu. Her an herkes karşımıza çıkabilirdi. Aynı zamanda çok da iyiydi. Utanç verici bir hızla boşaldım. Ama o, alkole ve pozisyonumuzun garipliğine rağmen (beni duvara yaslamak zorunda kaldı) kısa süre sonra boşaldı. Sanırım bunun garipliği, yasadışı olması, inanılmaz derecede heyecan verici hale getirdi. Sonrasında, birkaç saniye boyunca birbirimize yapışık kaldık, yüzü boynumdaydı. Yaptığımız şeye inanamıyordum.

Yüksek sesle söyledi "Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Biliyorum," dedim. 'Hadi... Hadi hiç olmamış gibi davranalım. Küçük gizli bir parçam düşünüyordu: *Kimse yapar mıydı?* Ben sadece bardaki bir kız mıydım?

doğru yer, doğru zaman. Yoksa ben miydim?

Bunların bir önemi olmamalıydı, biliyordum. Ama yine de önemliydi. Çünkü uzun zamandır beni renksiz, ilgisiz bir muadil olarak gördüğünü varsaymıştım ve bu yüzden benimle konuşma zahmetine bile girmemişti. Şimdi, burada, yeni ve heyecan verici bir olasılık vardı. Aslında beni arzuluyordu.

MIRANDA

Patikada arkamdan gelen ayak sesleriyle dönüyorum. Bu Julien, beline bir havlu sarmış, ayakları çamurda kayıyor.

"Büyük bir hata yaptım," diyor hadi hepimiz yetişkin olalım tonunda. 'Büyük bir hata yaptığımı biliyorum. Ama çok fazla stres altındaydım.

"Özür dilerim," dedim, "çok stres altında mıydınız?

"Evet," diyor. 'Bir anlaşma kötü gitti. Ben de Mark'ı bu işe bulaştırdım. Mutlu değildi.

Mark'ın beni yakaladığı ilk gece söylediklerini düşündüm. Julien'in 'küçük kirli sırrı'na yaptığı gönderme. Kelime seçimi o zaman bana garip gelmişti. İçeriden bilgi sızdırmaktan bahsettiğini sanmıştım ama şimdi anlıyorum. "Biliyordu," dedim, "değil mi? Sen ve onun hakkında-' Adını söylemeye dilim varmıyor, '-onun.

"Çok sarhoşken ağzımdan bir şey kaçırdım. Kendimi çok suçlu hissettim... Onun tavsiyesini istedim. O benim en iyi arkadaşımdı. Ve şimdi beni tehdit ediyor, Manda.'

Kendisi için gülünç derecede üzgün görünüyor. Şu anda ondan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum. Sadece yaptığı şey için değil, korkaklığı ve kendine acıması için de. "Bütün bunlar," diyorum, "senin yüzünden oldu, seni lanet olası aptal. Çünkü sen hep biraz daha fazlasını istiyorsun. Her zaman daha büyük bir paya hakkın olduğunu düşünüyorsun. Bunun olacağını bir mil öteden görmeliydim. Tabii ki bir ilişki yaşayacaktın. Gerçi Katie'yi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bundan daha zevkli olabileceğini düşünmüştüm.

Sonra yüzünü buruşturuyor, ağzını biraz buruşturuyor ve gerçeküstü bir an için onu bana karşı savunmak üzere olduğunu düşünüyorum. Belli ki daha iyi düşünmüş. Onu çok iyi tanıyorum; daha çok kendi pastırmasını kurtarmak için endişeleniyor.

"Beni baştan çıkardı, Manda.

Tüylerim diken diken oluyor. "Bana öyle deme," diye tıslıyorum.

Özür dilerim. Ama bunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Hepsi onun suçuydu. Sanırım... Sanırım beni o barda otururken gördüğü andan itibaren bir planı vardı. Sanırım bana, içinde bulunduğum duruma bakarak karşı koyamayacağımı biliyordu. Hiç şansım yoktu. İbiza'daki o zamanki gibiydi.

"İbiza'da saat kaçta?

"Aman Tanrım. Bir şey söylediğine hemen pişman olmuş gibi görünüyor. Bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Sen de biliyor olabilirsin. Hepimizin gittiği o tatil. Son gece. Bana asıldı. Çılgıncaydı. Biraz kendimde değildim ve seni özlüyordum... Ele geçirilmiş bir kadın gibiydi, Manda - pardon. Her yerimdeydi.'

Ona bakıyorum, boğazımda safra yükseliyor. İbiza. Ben büyükannemin cenazesindeyken... o benim en iyi arkadaşım la yatıyordu. İlk çıkmaya başlamamızdan çok sonra değildi, evlenmemizden çok önceydi - tüm bunlar daha da kötüleştiriyor, bu iğrenç sırrın aramızda onca zamandır var olduğu anlamına geliyor. Julien bunları bana açıkladığı için açıkça pişmanlık duyuyor. Eliyle umutsuz bir süpürme hareketi yapıyor, sanki gözümden kaçırmaya çalışıyormuş gibi, 'Ama... söylemek istediğim, bunların hiçbirini kastetmemiştim,' diyor.

Neredeyse eğlenceli olurdu, sanırım. Onun bocalamasını izlemek, kendini bu özel mezara kazmaya devam etmek. Eğer o benim kocam, on yılı aşkın bir süreyi -tüm gençliğimi- adadığım adam olmasaydı ve bu şakanın asıl muhatabı ben olmasaydım.

"Her neyse," diye devam etti Julien - yüzümdeki tiksinti ve kuşkuyu görüyor olmalı - "o barda karşılaştığımızda... Sanırım dibe vurduğumu gördü. Bana ikinci sınıf vatandaş gibi davranıyordun. Benimle zar zor konuşuyordun. Kendimi tam bir başarısızlık, bir hayal kırıklığı gibi hissediyordum. Bana arzulandığımı hissettirdi. Buna bir son vermeye çalıştım. Ertesi gün dairesine gittim, ona buna bir son vermesini söylemek için. Ama bunu yapmama izin vermedi. Çok zayıfmışım, bunu görüyorum. O, kurtulamadığım bir uyuşturucu alışkanlığı gibiydi-'

Bir elimi kaldırdım. "Hangi senaryoyu okuyorsun Julien? Bu zavallı, klişe saçmalıkları gerçekten yutacağımı düşünecek kadar az mı saygı duyuyorsun bana?

Elleriyle yalvaran, güçsüz bir hareket yapıyor. "Sadece açıklamaya çalışmak istedim.

"Şey. Hiçbir işe yaramayacak. Bunu göremiyor musun? Artık bu saçmalıklarına inanmıyorum.' Sanırım şu anda bir silahım olsaydı onu öldürürdüm. Tüfeklerin bulunduğu dükkânın şifresini bilseydim, sanırım bir tane alıp saunaya geri dönmemi ve ikisini de vurup öldürmemi engelleyen çok az şey olurdu. İnsanlar hala tutku suçları için daha hafif cezalar mı alıyorlar? Şu anda herhangi bir ceza değerli görünüyor. Kimse Miranda Adams'a böyle kazık atamaz.

Tüfeğim yok. Ama belki de sahip olduğum silah, herhangi bir silahtan daha güçlüdür.

İçeriden bilgi sızdırma. Ben de bulaştım tabii. Ama iyi bir avukat tutabilirim. Ailem bana yardım eder. Ve bu benim için ne kadar kötü olursa olsun, Julien'in başına geleceklerin yanında çok küçük kalır. Şu anda, buna değer gibi görünüyor.

"Aslında" diyorum, "ne yapacağımı biliyorum. Kıymetli kablosuz ağınıza girip hemen şimdi bir e-posta göndereceğim. Tek bir tuşa basacağım. Sadece bir tık. Kariyerim olmayabilir ama arkadaşlarım var Julien. Onları sen de tanıyorsun. Olivia, şu anda *The Times*'da çalıştığını biliyor musun? Ya da Henry, üniversiteden önceki eski sevgilim? O şimdi *Mail*'de - senin için hayal edecekleri manşeti *hayal* edebiliyorum. Ve ne var biliyor musun? Sanırım ben de bu işten iyi para kazanabilirim.

Geri adım atıyor. Yüzü gölgeler içinde. Bırakın ifadesini, yüz hatlarını bile zor seçiyorum. Ve ilk kez değil - ama şimdi çok daha iyi bir sebeple - düşünüyorum: *Bu kişiyi hiç tanımıyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorum.*

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Ofise geri döndüm. Doug orada oturuyor - ve az önce banyoda duyduklarımı ona anlatmak üzereydim ki telefon çaldı. Açtım. "Evet?"

"Merhaba Heather, DCI Alison Querry.

"Buraya gelmenin bir yolunu buldun mu?" Doug'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Şey," diyor Querry. 'Elbette bu konuda hala çok çalışıyoruz. 'Buraya gelmenin

Hava tahminlerine göre kar önümüzdeki birkaç saat içinde hafifleyecek, o zaman helikopterle bir girişimde bulunabiliriz. Ama başka bir şey daha var. Ne yazık ki görevden alındığımı bilmenizi istedim: DCI John MacBride benim yerimi alacak. Kendisi son derece yeteneklidir, eklememe gerek yok. Şimdi seni onunla görüştüreceğim.

Beynim yarışıyor. Alison Querry, Highland Karındeşeni soruşturmasının başındadır. Eğer bu soruşturmadan çağrıldıysa, bu demektir ki...

DCI John MacBride kendini tanıtırken zorlukla dinliyorum. Bir elimle Google'da *Highland Ripper*'ı, sonra da NEWS sekmesini arıyorum. Başlıklar ekrandan bana doğru fırlıyor: 'Şüpheli Glasgow'da saklandığı yerde yakalandı', 'Karındeşenin Glasgow'daki İnine Baskın', 'Karındeşen Yönlendirildi mi? Birini bulmuşlar. Glasgow buradan arabayla iki saatten fazla uzaklıkta, kötü koşullarda daha da fazla. Bunun tek bir anlamı olabilir. Eğer diğer kadınları öldüren adamı gerçekten bulmuşlarsa, bu cinayete hiçbir ilgisi olamaz. Başka biriydi. Buradan biri.

Bir gün önce Yeni Yıl Günü 2019

KATIE

Julien saunaya geri geliyor. Ne kadar saçma göründüğünü belli belirsiz fark ediyorum: tamamen çıplak, aleti soğuktan kıvrılmış, ayakları çamur içinde. Ve bir an için, birbirimizi ilk görmeye ba ladığımızdan beri belki de en büyük g  le, kendime soruyorum: *Ne yapıyorum ben?*

Her  ey Julien'le mi ilgiliydi? Bunca yıldır ona karşı besledi im gizli  zlem mi? Yoksa Miranda'yla da mı ilgiliydi? Bunu daha önce kendime asla itiraf edemezdim. Ama orada durup dehşet içinde ona bakarken hissettiğim tüm pi manlı a, tüm utanca rağmen... başka bir şey yok muydu? *Schadenfreude*'un en ufak bir ipucu? Bir kereli ine de olsa ona karşı üstünlük kurmak?

Saunaya aslında bir randevu düşüncesiyle değil, sadece gölün o korkunç buzlu banyosundan sonra ısınmak için gitti imi belirtmek isterim. Kapı  alındı ında muhtemelen on dakikadır i erideydim.

Kapıyı açtım ve Julien'i gördüm. Bana sırttı, içeri girdi, hızlıca, sinsice. Hemen giysilerini silkmeye ba ladı.

Kendime rağmen heyecandan bir ürperti hissettim. Beklenti.

'Sorun yok,' dedi. 'Onu yatırdım - tamamen kendinden geçti. Mark kulübede sızdı, Emma da kulübesine döndü. Sadece biz kaldık. Aslında tam senin kul bene gidiyordum ki ı ı ın yandı ını gördüm ve düşündüm ki... ne kadar iyi bir fikir.

"Ya Miranda uyandığında seni gitmiş bulursa?

Hiçbir yere gitmiyor. O yüzden d n geceki gibi olacak. Ona sadece y r y  e  ıktı ımı söyleyeceğim.

Bazen yalanların ona ulaşma hızı beni tedirgin ediyor. "Ve sana inanacağını mı sanıyorsun? Julien, saat sabahın üçü.

"Evet, biliyorum. Ama görüyorsunuz... son zamanlarda aklımda çok şey olduğunu biliyor.

"Benimle paylaşmak istediğin ama bana söyleyemediğin şey?" "Evet. O.

konuda konuşmayı ısrarla reddetmesi neden canımı yaktı bilmiyorum. "Son zamanlarda epeyce şey paylaşmışız gibi görünüyor," dedim. 'Sanırım bu konu hakkında neden konuşmak istemediğini anlayamıyorum.

'Sana yük olmak istemiyorum,' dedi. 'Bilmene gerek yok. Dediğim gibi, eğer sana da söylersem, bu seni de suç ortağı yapar.

'Ama ben suçluyum,' dedim.

"Biliyorum," dedi ve bana doğru uzandı - ama sanki kilitli panjurların arkasından birileri bir şey görebilecekmiş gibi geriye doğru bakmadan değil. "Çok lezzetli bir suçluluk duygusu.

"Julien," dedim. 'Nesin sen... Anlaştığımızı sanıyordum-'

İtirazımı ağzıyla susturdu. Ellerini kollarımda gezdirdi, sonra sırtımdan aşağı indirdi, kıçımı avuçladı, beni yukarı kaldırdı, böylece bacaklarımı sırtına dolamaktan başka çarem kalmadı. Tüm direncim anında erimişti.

'Bu daha önceydi,' dedi. "Daha önce anlaşıştık.

"Neyden önce?

"Sana tamamen takıntılı olduğumu fark etmeden önce. Bu son birkaç hafta, seni görememek - Miranda'nın ailesinde Noel ...'

"Kendimi suçluluk duygusuyla hasta hissediyorum," dedim. 'Fiziksel olarak hasta, Julien. Kelimenin tam anlamıyla - trende tuvalete gidip kusmak zorunda kaldım.

Aslında bunun nedeni bu sabah keşfettiğim bir şey olabilir.

"Zavallı Katie.

'Hayır, bana bunu yapma. Bu şekilde devam edemeyiz. Miranda için adil değil.'

Başını salladı. "Bu Miranda için adil değil," dedi, "ve bu yüzden ona söylememiz gerektiğini düşünüyorum. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama başını salladı. "Beni dinle. Bir araya geldiğimizde daha çocuktuk. Kendinden çok emin görünüyordu. Göz kamaştırıcıydı. Ondan biraz istedim. Ve evet, ondan hoşlanıyordum.

pantolonunu indirdi. Ama sonra, yıllar geçtikçe... tüm bu dürtüler kaybolmuş gibiydi. İsteddiği her şey değişti. Harika bir şey yapmak ya da olmak istemiyordu. Artık sadece bir *şeyler* istiyordu: tatiller, kıyafetler, yeni bir araba ve bir bebek. Ama çocuklardan nefret ediyor. Sırf herkesin bebeği var diye bebek istemediğinden bile emin değilim - çünkü bu "Hayat Hedefleri".

"Ve seninle, Katie-did... bu farklı. Daha karmaşık. Daha derin.

Bu çok daha özgür.'

Çubuğun üzerindeki o küçük artıyı düşündüm. Bekleyeceğimi düşündüm. Doğru anı bulacaktım.

'Kim olduğunu biliyorsun. Bir kariyerin, bir hayatın var. Kim olduğunu onaylamam için bana ihtiyacın yok.

Miranda'ya karşı garip, beklenmedik bir sempati dalgası hissettim: on yılı aşkın bir süredir . Hangi dünyada buna derin denmez ki? Ama sempatinin altında, tüm suçluluk duygusuna rağmen... evet, karanlık, karmaşık bir zevk olduğunu fark ettim. Onca yıl kanat kadını, ikinci keman, yedek oyuncuyu oynamıştım. Şimdi, nihayet, onu bir konuda yenmiştim.

DOUG

Bir şey onu uyandırdı. Vücudu uyanık, farkındalıkla karıncalanıyor - zihni yetişmek için mücadele ediyor. Viskiyle ıslatılmış sersemliğinden sıyrılmış, tedirgin, kalbi iki kat hızlı atıyor. bakınıyor. Etrafı kırık camlarla çevrilidir. Ama şimdi hatırlıyor... bayılmadan önce elindeki bardağı televizyona fırlatmış, ekranı parçalayan sesin tadını çıkarmıştı. Locada parti yapan misafirlerin sesini kısa süreliğine bastırması hoşuna gitmiş, müzik son ses açılmıştı. Kendi 'kutlamalarıyla' alay ediyordu - bir şişe tek malt ve ekranda başkalarının mutluluğunun iç karartıcı görüntüsü. Sonra şişedeki son damlaları da içti ve sonunda minnettar bir şekilde bilinçsizliğe gömüldü.

Ama şimdi bir şey onu uyandırdı. Kapı çalındı. Bir tüfek sesi kadar gürültülü.

Kıpırdamadan, bir hayvan gibi
dinliyor. Tekrar geliyor.

Hayal etmedi. El yordamıyla saatini arıyor. Saat sabahın dördü. Sabahın dördünde ona kimin ihtiyacı olabilir ki? Heather, diye düşündü, tutarsızca. Bir şekilde onun yardımına ihtiyacı olabilirdi.

Kapıyı açıyor, donuk gözlerle dışarı bakıyor. Bu o, misafir, güzel olan. Berbat görünmesi dışında. Uzun altın rengi elbisesi içinde hâlâ güzel, ama her şeyi harap olmuş gibi: elbisesinin kumaşı yırtılmış, yüzü makyajla lekelenmiş. Ruju bir yanağında uzun bir leke halinde.

"Merhaba," diyor, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanarak. "Özür dilerim, umarım rahatsız etmiyordumdur. Adam sarhoş, ama kadın daha sarhoş. Bunun farkına varmak onu ayıltır.

Onun ötesine bakıyor. "Vay canına," diyor. 'Burası gerçekten boş. Çok ... minimalist.'

'Buraya giremezsin,' diyor. Vücutuyla onun girişini engellemeye çalışıyor; kadın kıvrılarak geçiyor.

"Ama şampanya getirdim! Açık bir şişe tutuyor. Dom Pérignon, gerçekten lüks bir şey. "Geri kalanını tek başıma içmeme izin vermezsin, değil mi? Kadın yaklaştıkça, adam parfümünün artık tanıdık gelen dumanının ekşi ve bayağı bir şeyle lekelendiğini fark eder.

Kendini mağarasına, güvenli ve özel alanına çekilmiş bir hayvan gibi hissediyor. Bir adım öne çıkıp başını ellerinin arasına alıyor ve onu öpüyor. Ağzında bir ekşilik ve aynı zamanda adamın etrafını sarmış gibi görünen parfümlü bir duman var. Dili ustadır ve vücudunu onunkine uydurmuştur. Çok uzun zaman olmuştu. İçindeki arzunun yükseldiğini hissediyor - kesintiye karşı hâlâ hissettiği öfkeyle rahatsız edici bir şekilde karışıyor. Kadın adamın fermuarına uzanıyor, fermuarı açıyor ve elini içeri uzatıyor. Parmakları adamın saçlarına dolanıyor.

"Hayır," diyor, zihni berraklaşıyor.

Ondan geri adım atıyor. Dudağı kıvrılır. "Pardon?"

"Hayır," diyor tekrar.

"Siktir git! Bana istemediğini söyleme. İsteddiğini görebiliyorum."

"Size... bir fincan çay yapabilirim," diyor, ancak şu anda bu görevi tamamlayacak güce sahip olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yok.

Gülüyor, ısıltılı topuklarının üzerinde sendeliyor ve sonra ona kaşlarını çatıyor. "Hiç sanmıyorum," diyor. Ve sonra onu işaret ediyor. 'Bunu istediğini biliyorum. Bana nasıl baktığını gördüm. O yemekte... dün, çekimde. Beni kandıramazsın. Öfkeli ve hiddetli, parmağı adamın göğsüne saplanıyor. "Ama çok korkuyorsun. Ne olduğunu biliyor musun? Sen *lanet* bir *korkaksın*.'

Bu kelimeler. Öfke ve kederin içinde yükseldiğini hissediyor, tıpkı diğer sefer olduğu gibi. Öfkesinin kızıl selinin her şeyin üzerine çöktüğünü ve içinde bir şeylerin gevşediğini, gevşediğini ... ve kırıldığını hissediyor.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Doug'a 'Arayan polisti,' dedim. 'Highland Karındeşenini bulmuşlar. Buradan kilometrelerce uzakta, bu yüzden bizimle bir ilgisi varmış gibi görünmüyor. Buradan biri yapmış olmalı.

Ben söyledikçe, ilk kez gerçekliğini duyuyorum. Gerçek oluyor. Onlar buradalar. "Ve az önce banyodayken bir şey duydum-" Doug'ın yüzündeki ifadeyi görünce duruyorum.

"Doug? Ona bakıyorum. "İyi misin? Masamın önünde volta atıyor, çenesini ileri geri ovuşturuyor - o kadar kuvvetli ki kirli sakalının altındaki deri çığ ve kırmızı, yüzünün geri kalanı ise tüm rengini kaybetmiş gibi görünüyor. Gözleri siyah ve anlamsız. Sanki tüm bunları alışılmadık bir şekilde kişisel algıliyormuş gibi. Sabahtan beri kötü görüldüğünün farkındayım; bunu fark etmiştim ama üzerinde düşünmeye fırsatım olmamıştı. Cesedi bulması ve diğer her şey doğal görünüyordu.

Doug?

Bana doğru dönüyor ama soruyu duymuş gibi görünmüyor. "Doug!

Parmaklarımı yüzünün önünde şaklatarak bana odaklanmasını sağlıyorum.

"Ne oldu? Şimdi ne olacak?"

Birkaç saniye boyunca başını sallar. Ve sonra aceleyle, 'Daha fazlası var. Sana hepsini anlatmadım.

Aman Tanrım. Kendimi destekliyorum. "Ne oldu?

"O gece, burada işe ilk başladığınız zamana yakın bir zamanda," diyor, "çılgılığı duyduğunuzda... hatırlıyor musunuz?

'Evet,' dedim. Bu ses hala hafızamda yer ediyor.

"Bu bir tilki değildi. Yüzünü buruşturuyor. "Bir çığlıktı. Bendim.

Sesi duyduğumda edindiğim ilk izlenimleri düşünüyorum - bunun derin bir acı çeken bir insanın çıkardığı bir ses olduğunu. "Oh, Doug.

"Sanırım ne yaptığımı hatırlayamadığım dönemler yaşıyorum. Oraya nasıl bilmeden kendimi garip yerlerde buluyorum. Örneğin o gece... Gürültü yaptığımın farkında değildim. Döndüm, gölün kenarındaki ağaçların arasına girdim ve bunun ben olduğumu fark ettim.

Daha fazlasını duymak istemiyorum. Ama dahası da var - durdurulamaz bir şekilde devam ediyor. "Yılbaşı gecesi..." Son birkaç saat onu pek çok kez gördüğüm o gergin hareketle, yaralanmamış elini kır saçlarının arasında gezdiriyor. "Çok içiyordum... Bunu hatırlıyorum. Ve...' Yanaklarını üflüyor. Gözlerime bakmıyor. "Kızgındım. Bu yüzden biraz daha içtim. Sanırım bayılmışım. Ve sonra bütün bir zaman dilimi sadece ... bir boşluk.

Bir boşluk.

Sonunda gözlerimle buluştu. Yüzünde boğulmakta olan bir adamın ifadesi vardı.

Bir gün önce Yeni Yıl Günü 2019

KATIE

Gidip Miranda'yla konuşmalıyım. Hayır, bu geç kalmış bir vicdan krizi değil. şimdi özür dilemenin bir anlamı yok, bunun için çok geç. Gerçekten zgn olsaydım, uzun zaman önce bıraktırdım. Julien'in bütün bu olanlara verdiği tepkiyi, Miranda'nın peşinden koşarken gösterdiği korkaklığı ve eminim ona yalvarışını, sonra da buraya dönüp yapmamış gibi davranışını gördükten sonra ilk kez gerçekten pişman oldum. Dedikleri gibi, gözlerimden terazi düştü.

Ama açıklamak için bir şans istiyorum. Bunların hiçbirini planlamadığımı, bilerek yapmadığımı, onu incitmek için yapmadığımı anlamasını istiyorum... en azından bilinçli olarak değil. Bu ilişki - çünkü böyle oldu - bir akıntı gibi güçlü bir şekilde beni de beraberinde sürükledi. Bu kendimi mazur göstermek için değil, zira bunun bir mazereti olmadığını biliyorum. En eski arkadaşlarınızdan birine böylesine korkunç bir şey yaptığınız için değil. Ama bunları söylemek önemli görünüyor.

Ayrıca onun için biraz endişelendim. Lekeli ve yırtık altın rengi elbisesiyle orada dururken çok vahşi, çok sarhoş görünüyordu, sanki intikamcı düşmüş bir Tanrıça gibi. Hava çok soğuk - daha fazla soğuyabileceğini fark etmemiştim ve üzerinde ince bir ipek tabakadan başka bir şey yoktu ve ayakları, o gülünç topuklu ayakkabılar dışında neredeyse çıplaktı. Aptalca bir şey yapmaz, değil mi? Hayır. Miranda'nın tarzının bu olmadığından oldukça eminim. O *bize* zarar vermek isterdi, kendine değil.

Birden kendimi açıkta hissettim. Karanlık beni çevreliyor, anlaşılmaz, esrarengiz. Görebildiğim tek hareket nefesimin küçük buharlar halinde beni terk etmesi. Az önce aklıma Miranda'nın burada bir yerde benimle birlikte olabileceği, saklandığı yerden beni izleyebileceği geldi. O odayı düşünüyorum.

Tüfeklerle birlikte. Aklımı başımda tutmalıyım. Bu noktada ona çok fazla yüklenmezdim. Bir arkadaş olarak yeterince kötü olabilir. Düşman olarak sahip olma düşüncesi açıkçası korkutucu.

Kulübesinin kapısını çaldım. Cevap yok. Karanlık pencerelere bakıyorum ve onun dışarı baktığını, beni gördüğünü ve kendi kendine gülümsediğini hayal ediyorum.

"Miranda," diye sesleniyorum, "konuşmamız gerek. Kabin bana boş boş bakıyor, benimle alay ediyor.

"Sana her şeyi açıklamam gerekiyor," diye sesleniyorum. Sesim sessizlikte yankılanıyor, yankılar uzaklardan, etrafımı saran dağlardan bana geri dönüyor. "Konuşmak istersen kulübemde bekliyor olacağım.

Cevap yok. Sessizlik, tutulmuş bir nefes gibi.

Kamaramda Julien havluya sarınmış bir şekilde kanepede oturuyor ve bir şişe viskiyi yudumluyor. Sanırım malikâne tarafından hediye edilen bir şişe olabilir. Ona hiç dokunmamıştım ama şimdi yarısından fazlası boş.

"Julien. almaya çalışıyorum. çocuğun oyuncağına sarıldığı gibi sarılıyor. 'Julien, durman gerek. Daha fazla içersen kendini öldüreceksin.

Başını sallar. 'Önce beni öldürecek. Uğruna çalıştığım her şeyi alacak. Beni yok edecek... Anlamıyorsun.

Havlunun içinde kıvrılmış, tamamen acınası görünüyor. Birdenbire ondan neredeyse iğrenmeye başladım. Geniş, kaslı göğsü gülünç görünüyor. İnanılmaz derecede kibirli olmadıkça kim böyle bir vücuda sahip olabilir ki? Daha önce birlikte olduğum erkeklerden çok farklı, egzotik görünüyordu. Ve beni istemesinin verdiği gurur - belki de en büyük tahrik edici şey buydu. Son altı ay boyunca beni kızdıran küçük şeyleri görmezden gelebildim: seks yaptıktan sonra bencilliği, her zaman önce duşa koşması ya da her şeyi kendi istediği gibi yapmamızı talep etmesi ya da birkaç gün boyunca hiçbir mesajıma cevap vermemesi ve ardından bir mesajını bir saatten fazla cevapsız bıraktığımda öfkelenmesi. Tüm bunların heyecanı - kurnazlık, yasadışı randevular ve evet, seksin kalitesi, onları kabul edilebilir hale getirmişti.

Hepsi bu muydu? Şimdi kendime soruyorum. Heyecanın gerçek kaynağı, herhangi bir kimya ya da fiziksel çekimin ötesinde? O'na olan inançsızlığım.

Miranda'yı değil de beni mi istedi? Onu gerçekten bu kadar kıskanıyor muydum? *Evet*, küçük bir ses öyle diyor. Belki de kıskandım.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Doug haklı. Onun için iyi görünmüyor. Görünüşe göre misafiri canlı gören son kişi o olabilir. Ama şimdi garip bir şekilde onun masumiyetine inanmış hissediyorum. Onun yaptığını sanmıyorum.

Tuhaf, birkaç gün önce onun hakkında çok az şey biliyordum. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilemezdim. O haber sonuçlarının yüklendiğini görmek, onunla ilgili manşetlerin dehşeti, kısa bir süre için bana suçlu hükmü kadar iyi gelmişti. Ama nedense, kendisi hakkındaki itiraflarının kırılğanlığı ve dürüstlüğünden beri farklı hissediyorum. En mahrem, en utanç verici sırlarını bana açtı ve yine de bir şekilde onu bu yüzden çok sert bir şekilde yargılayamayacağımı anladım.

Bir de koridorda kulak misafiri olunan o konuşma vardı. Misafirlerden en az ikisi bu işte göründükleri kadar masum olmayabilir. Keşke o lanet resmi yerinden oynatmasaydım da daha fazlasını duyabilseydim.

Oturma odasına giriyorum ve hepsi başını kaldırıyor.

"Polis geldi mi?" diye soruyor Samira adındaki kadın, kucağındaki bebeği itip kakarak. Koridordaki kadının sesi o olabilir miydi? Emin değilim. En başta bizi kaybolma konusunda uyaran oydu. Ama bu bir şey ifade etmiyor.

"Hayır," diyorum, "ancak öğleden sonra havanın daha açık olacağını umuyorlar."

Asık suratla başını sallıyor. Hepsi beni izliyor, biliyorum. Durumun tersine dönmesi için çok şey verirdim, böylece bunun yerine onları gözlemleyebilir, herhangi bir ihanet anomalisi, suçluluk titreşimi için onları izleyebilirdim. Biraz daha çay yapmak için otomatik pilotta çaydanlığa gidiyorum ve görüyorum ki çayımız çoktan bitmiş. Kaba bir hesapla, günde elli poşet çay eder. Mağazada daha fazlası var. I

Ceketimi, kırmızı şapkamı ve yürüyüş botlarımı omuzlarıma geçirip, her adımda gıcırdayan karla birlikte beyaz dünyaya doğru yola çıktım.

Ahırın büyük kapılarını açıyorum, toz, talaş ve terebentin kokusu yayılıyor. Bir tarafta tüm erzaklarımız var: tedarik arızası durumunda şişelenmiş su (bir kereden fazla oldu), şeker ve Nespresso kapsül paketleri, tuvalet kağıdı ruloları ve bira kasaları. Bu yerde bile hayatın küçük ihtiyaçları.

Burası aynı zamanda kapıdaki CCTV kamerasının eski bir TV ekranında mırıldanarak yayın yaptığı yer. Bugünlerde çok daha iyi teknolojiler var - hepsini ofisteki bilgisayarına aktarabilirim - ama patron bazı şeyler konusunda garip bir şekilde cimri. Ekranı bakıyorum: pistin tanıdık görüntüsü. O kadar çok kar var ki resimde neredeyse hiç tanım yok - gösterdiği her şey beyaz.

Diğer tarafta tüm av ekipmanları: kamuflaj kıyafetleri, yürüyüş botları, dürbünler. Düzgün bir sıra av tüfeği. Doug'ın askeri hassasiyeti.

Ama ...

Göz kırpıyorum, tekrar bakıyorum. Tekrar say.

... Tüfeklerden birinin eksik olması dışında. Parantezlerden biri boş. Sanırım normalde on tane var. Ama şimdi sadece dokuz tane var.

Hala ceketimin cebinde duran telsizi açıyorum. Elim verici düğmesinin üzerinde geziniyor - Doug'ı aramak üzereyim, ona bu yokluğun bir nedeni olup olmadığını soracağım. Mesela tüfeklerden birini bir şey için mi almıştı? Sonra durup düşünüyorum: *Ona güvenebilir miyim?* Fark ettiğim şeye gerçekten dikkatini çekmeli miyim? *Çünkü belki de zaten biliyordur. Belki de onu alan oydu.*

Sonuçta, tüfeği alan her kimse dükkâna giriş izni olmalı, bu da misafirlerden birini eliyor. Şifreyi bilen sadece iki kişi daha var. Diğeri de yılbaşını ailesiyle geçirmek için yılbaşı akşamı malikaneden ayrılmış.

Bu yeni bilgiyle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Tam olarak güven verici bir düşünce değil ama aklıma Doug'ın buradan bir tüfek almaya ihtiyaç duyacağından bile emin olmadığım geliyor - sanırım kendi tüfeği var. Ve belki de sadece dokuz tüfek vardı. Yorgunluktan ağrıyan gözlerimi ovuşturuyorum. Çok, çok yorgunum. Belki de sadece kendi zihninden kimeralar yaratıyorumdur.

Büyük çay kutusunu aldım. Doug'a bir şey söylememeye karar verdim. Ama bunu da aklımda tutacağım. Her ihtimale karşı. Eski CCTV monitörünün önünden geçerken değişmeyen karlı sahneyi gösteren ekrana bakıyorum: kapılardan manzara. Kayıtlarımız İngiltere'deki en olaysız kayıtlar olabilir. Merceğin önünden kayıtsızca düşen kar taneleri olmasa, sağ üst köşede saniyeler ilerlemese, bana sabit bir görüntü de gösteriyor olabilirdi. Kayıp misafirden bir iz var mı diye kontrol ettiğimde, karın zaman atlamasından başka bir şey görmediğim sahnenin aynısı. Kareler arasında hızla ilerlediğimi hatırlıyorum: hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, her şeyin aynılığından başım dönüyordu. Ve yine de... kalp atışlarımda ani bir hızlanma, bedenim zihnimden önce bir şeyi anlamış gibi görünüyor. *Hiçbir şey*. Ama bir şey olması gerekmez miydi? Örneğin, kırmızı bir kamyonun - Iain'in kamyonunun - yılbaşı gecesi araziden ayrıldığını görmem gerekmez miydi? Yılbaşı gecesi ayrıldı. Başından beri böyle düşünmüştüm. Polise de böyle söyledim.

Ama onun gittiğini görmeseydim.

... O zaman burada olmalı. Bir yerlerde, mülkte. Tek açıklaması bu.

Telsizim çatırdıyor. Doug arıyor. "?" diye soruyor.

Yılbaşı gecesi Munro'nun yanından Eski Köşk'e doğru ilerlerken gördüğüm o ışığı düşünüyorum.

Doug ve benim kontrol etme zahmetine bile girmediğimiz, arazideki diğer tek uygun sığınağı düşünüyorum çünkü oraya kimse girmiyor, çünkü kilitli. Birden nereye gitmem gerektiğini anladım. Iain'in tehlike nedeniyle *oraya asla yaklaşmamamı* ne kadar ısrarla söylediğini düşünüyorum. Geceleri misafirleri dışarı çıkarmamamı söylediğini de düşünüyorum.

"Heather, orada mısın? Doug'ın sesi ahırın sessizliğinde yankılanıyor. Sesinde gerçek bir endişe olduğunu düşünüyorum. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedim. "Birazdan dönerim. Telsizi cebime geri koyuyorum.

Bu muhtemelen çok aptalca bir fikir. Mantıklı olanın, Lodge'un sıcaklığında ve güvenliğinde kalmak olduğunu biliyorum. Ama hiçbir şey yapmamaktan bıktım. Ve sadece son birkaç günü kastetmiyorum. Çünkü gerçekten de uzun zamandır hiçbir şey yapmıyorum, , her şeyden saklanıyorum. İşte kendime bir şey kanıtlamak için bir şans.

Kendimi depodan hazırladım. Daha da sağlam yürüyüş botları, bir çift dürbün, bir çok amaçlı alet. Cebimde cep telefonum var ama o da zirvede sinyal alamadığım sürece sadece fener olarak işe yarıyor. Elbette kamuflaj giysileriyle uğraşmadım - manzaranın beyazlığı karşısında neredeyse diğer her şey kadar görünür olacaktı. Omzuma bir de tüfek asıyorum. Sadece bir kez ateş ettim ve bana pek kolay geldiğini söyleyemem. Ama hiç yoktan iyidir. Bir silah olmasa bile caydırıcı olacaktır.

Yürürken, Iain hakkında bildiklerimi özetliyorum. Pek bir şey değil, cevabım bu. Soyadını bile bilmiyorum. Bana birkaç kez 'hanımından' bahsetti ama onunla hiç tanışmadım. Zihnimde canlandırmaya çalıştığımda alyans takıp takmadığını hatırlayamıyorum - ama yüz hatlarını bile tam olarak hatırlayamıyorum. Genel olarak, burada bulunduğu zamanlarda, manzaranın bir parçası gibi görünüyordu. Bana hiç danışmadan, doğrudan patrondan gelen talimatlarla -her zaman varsaydığım gibi- işine devam etti.

Hatta Munro'nun yan taraflarında kar daha da kalın. Birkaç kez kayıp düşünüyorum - eğim bu kadar alçakta bile yürüyüş botlarım için neredeyse çok fazla. Bu tam da konuklarımıza tavsiye edeceğimiz türden bir davranış. Uygun ekipman olmadan dışarı çıkmayın. En azından cebimde telsizim var, gerekirse diye.

Derin bir nefes alıyorum. Uzun buraya gelmemiştim.

Harabeler ve ayakta duran ahır bloğu, yeni yağmış karın özellikle karanlık görünüyor. Bu yerden nefret ediyorum. Üzerindeki yanık kokusunu alabiliyorum ve ölüm gibi kokuyor. Kaçtığım her şey gibi kokuyor. Artık kaçmıyorum.

Heather? Heather - neredesin? Neredeyse bir saat oldu.' Telsizim çatırdıyor. Doug'dı tabii ki.

Bana geçmişini anlatırken bile hiç duymadığım, sesindeki belli belirsiz panik notası beni cevap vermeye zorluyor.

"Ben... dışarıdayım.

"Neden? Ne yapıyorsun?" Sesi kızgın geliyor.

"Sadece biraz daha keşif yapmak istedim, hepsi bu - bir şey hakkında bir fikrim var.

'Tanrı aşkına, Heather - sen deli misin? Bana tam olarak nerede olduğunu söyle. Seni bulmaya geliyorum.'

"Hayır," dedim ona. "Misafirlere göz kulak olmalısın. Cevap vermeden sözünü kestim. Konsantre olmam gerekiyor."

Ahır bloğunun kapısı her zaman olduğu gibi kilitli, şifre panelinin küçük ekranı yanıp sönüyor. Eski taşa karşı çok uyumsuz görünüyor. Iain bana bir keresinde, daha işin başında, binanın yapısal olarak sağlam olmadığını söylemişti. Her yıkılabilir. O zaman da elimizde korkunç bir dava olur.

"Büyük adam binanın gerçekten sağlam olduğundan emin istiyor," dedi.

'Sakın yanına yaklaşmayın. Hiçbir misafirin oraya girmesini ve çatı düştüğünde kendilerini öldürmelerini istemeyiz. Oraya mümkün olan en geniş mesafeyi vermekten her zaman çok mutlu olmuşumdur. Elimden gelmedikçe

Eski Köşk'e asla yaklaşmadım. Kayıp misafiri ararken buraya gelmiştik.

Kapıyı denedim, kilidin elime karşı inatçı direncini hissettim ve tekrar aceleyle uzaklaştım. Bu yüzden ilk defa bana neden hiç şifre verilmediğini merak ettim. O sırada sadece kapının kilitli olduğunu görmüş ve bunun misafirin kapıyı açmasının mümkün olmadığı anlamına geldiğini düşünmüştüm.

içinde olmak.

Birdenbire, bunca zamandır burnumun dibinde duran ve görmek için hiç durmadığım bir sır gibi geldi, iç dünyama, kederimin uzun mirasına o kadar sarılmıştım ki. Eğer öyle olmasaydım, o misafir ölür müydü? Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Şu an düşünmeye değmez.

Kapıyı zorlamamın hiçbir yolu yok: eski, ağır, meşe bir kapı ve ittiğimde kilide karşı hiçbir direnç göstermiyor. Ve eğer çok sert itersem, binayı gerçekten başıma yıkabileceğimden endişeleniyorum. Bu yüzden arka tarafa doğru yürüdüm. Tüm pencereler kapalı, geçilmez.

Ah, ama şimdi bakıyorum da, üstteki tahtalardan birinin biraz gevşek olduğunu görebiliyorum. Onunla bir sonraki arasında karanlık bir boşluk var. Aşağıdaki kayalardan birinin üzerine çıkarsam ona ulaşabilirim. Düşmüş taşlardan birinin üzerine tırmanıyorum, cebimden çok amaçlı aleti çıkarıyorum, penseyi açıyorum ve kalasın bir ucunu kavramak için kullanıyorum. Üzerinde durduğum taş, ağırlığının altında uğursuzca sallanıyor ve tüfek bana çarpıyor. Omzumdan indiriyorum. Emniyetin açık olduğundan eminim, ama aniden kayarak silahı ateşlediğimi hayal ediyorum.

Tahtanın gevşemeye başladığını hissedene kadar tüm gücümü kullanarak penseyi ileri geri hareket ettiriyorum. Bir *patlamayla* bir çivi serbest kalıyor ve tahta aşağı doğru sallanarak kolum uzunluğunda bir boşluk ortaya çıkarıyor. Bundan sonra komşu tahtaları yerinden oynatarak bir metrekairelik boşluğu ortaya çıkarmak çok kolay. Ellerimle aşağıdaki kalasın çıkıntısını kavrayarak içeri bakıyorum ve kayanın altımda tehlikeli bir şekilde eğildiğini hissediyorum. Küf kokusu var - ve evet, fark edilebiliyor - yanmış şeylerin yüzyıllık kokusu. Bu mümkün olabilir mi, yoksa sadece benim hayal gücüm mü? Çok az şey seçebiliyorum - ama görebildiğim kadarıyla alan boş değil. Odanın ortasında bir şey var, bir şey yığını. Aşağı iniyorum ve telefonumu çıkarıp fener fonksiyonuna çeviriyorum. Bir an için izlendiğime dair güçlü bir izlenime kapılıyorum. Her yöne bakıyorum ama kendi ayak izlerim dışında sadece bozulmamış şeker kabuğu gibi bir kar görüyorum. Muhtemelen buranın sessizliğindendir. Eski Loca bunu size yapıyor. Kendine has bir varlığı var.

Işını odanın ortasındaki nesneye doğru gönderdim. Şimdi görebiliyorum ama tam olarak çözemiyorum. Tek bir nesne değil, bir koleksiyon: şeffaf filmle sıkıca sarılmış, her biri kabaca bir torba şeker büyüklüğünde, sallanan bir paket yığını.

Aslında, şeffaf ambalajın içinden şişkince çıkan şey biraz şekere benziyor: beyazımsı bir madde. Ve sonra jeton düştü. Birdenbire o paketlerin içindeki şeyin şekerden çok farklı ve çok daha değerli bir şey olduğundan emin oldum.

Bir kâbustaki gibi, arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum.

"Orada ne yapıyorsun? Neredeyse kibar, konuşkan. Şok içinde yere düşüyorum, ellerim aşağı inerken sert tahtaya takılıyor, kıymıklar etime batıyor. Bacaklarım beni zorlukla destekliyor; korkudan aniden güçsüzleştiler. Tüfeğe uzanıyorum ve kafatasımın arkasına çarpan bir şeyin gürültülü çatırtısını hissetmek yerine duyuyorum. Görüşüm üflenmiş bir mum gibi söndü.

Kendime geldiğimde görüşümün netleşmesi birkaç saniye sürüyor. Düzeldiğinde, üzerimde duran bir figür görüyorum. Başta onu tanıyamıyorum bile, kafamdaki acı sisi ve giydiği şey yüzünden: kocaman bir ceket, benimkinden bile büyük, onu normal boyutunun neredeyse iki katı gibi gösteriyor. Yüzü soğuktan kaskatı kesilmiş, dudakları mosmor. Uykusuz kalmış birine benziyor. Ama bu İain.

"Anlamıyorum," dedim aptalca. 'Evde olduğunu sanıyordum. Nerede-' Duruyorum, çünkü bir silah taşıdığını görüyorum. Şu anda gevşek bir şekilde tutuyor, ama elleriyle kaldırıyor. Eminim bu hareket, silahla ne kadar rahat olduğunu ve onu kaldırıp bana doğrultmanın ne kadar kolay olacağını göstermek içindir.

'Sana buraya gelmemeni söylemiştim,' diyor. "Sana uzak durmanı söylemiştim. 'Çünkü güvenli olmadığını söylemiştin,' diyorum.

'Kesinlikle. Gördüğünüz gibi güvenli değil.'

'Bana bina yüzünden olduğunu söylemiştin, yıkılabilir diye. 'Bunu nasıl ifade edeceğimi, bunu yapmanın güvenli olup olmadığını bilmiyorum: *Burada görmemi istemediğin bir şey olduğu için değil.*

'Evet. Ya tahmin ettiğimden daha az aptalsın ya da çok daha fazla. *daha* aptalca. Hangisi olduğunu bulmaya çalışıyorum. Sanırım muhtemelen ikincisi.

Neden - neden - sadece polisi beklemedim, şüphelerimi onlara söylemedim? Ben aptalım. Dahası, Doug'a nereye gittiğimi bile söylemedim. *Çünkü seni durduracağını biliyordun.* Tam bir aptaldım. Bütün bunlar birdenbire bir intihar görevi gibi görünmeye başladı. Ve aklıma bir düşünce geliyor... bu bir intihar görevi *miydi?* Geçmişte düşündüğüm unutulmuşluğu düşünüyorum: haplar, köprü. Belki de ölmenin o kadar da kötü bir şey olmayacağını düşünerek uzun zaman geçirdim. Ama şimdi - ve belki de bu sadece köklü bir hayvani içgüdü - aniden yaşamak istediğimi keşfediyorum.

"Bak," diyorum, sakın ve makul görünmeye çalışarak. 'Bunların hiçbirini görmemiş gibi davranalım. Sadece çekip gideceğim ve hiçbir şey olmamış gibi olacak.

Aslında gülüyor. "Hayır, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum.

Ona bakıyorum. Eğer bu kadar dehşet verici olmasaydı, anladığım kadarıyla basit, karmaşık olmayan, biraz da suskun biri gibi görünen bu adamın geçirdiği değişim neredeyse büyüleyici olabilirdi. Ama sonra bunun bir değişim olmadığını fark ettim. Bu gerçek o. Sadece diğer kişiliğini bir pelerin gibi giymiş.

Öne doğru bir adım atıyor, boştaki koluyla uzanıyor ve ben geri çekiliyorum. "Peki," diyor. "Bu şekilde yapacağız. Tüfeği kaldırdı. Kaskatı kesiliyorum, derim geriliyor, boğazım dehşet içinde kapanıyor. Düşünüyorum: *İşte bu. Beni öldürecek.*

'Yürümeye başla,' diyor. "Ne bekliyorsun?

Beni ahır bloğunun diğer tarafına yönlendiriyor. Tüfeği belli belirsiz bana doğru tutarak, anahtar koduna uzanıyor. Bu benim

Sanırım bir fırsat. Burası kaçmayı deneyebileceğim kısım. Ama nereye kaçacaksın? Her taraf bembeyaz. Daha net bir hedef bulamazdı. O yüzden kapıyı açıp beni içeri, karanlığın içine sokarken beklemekten başka çarem yok.

Buranın beklediğimden çok daha sıcak olduğunu hemen fark ediyorum. Odanın köşesinde bir jeneratör kurduğunu görüyorum.

"Ne kadar nazıksınız," diyorum, hissettiğimden daha az korkmuş gibi görünmeye çalışarak. "Beni düşünmen.

Alay ediyor.

"Peki orada ne var?" diye sordum. "İple bağlanmış kahverengi kağıt paketler mi?

Konuşuyorum, çünkü konuşmak - bağdırmamak, kelimeleri oluşturmak için harcadığım çaba - beni sakinleştiriyor gibi görünüyor.

"Kesinlikle," diyor Iain. 'Ve kesinlikle içinde ne olduğu konusunda endişelenmene gerek yok.

Ama onu konuşturmaya devam etmeliyim. Hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıyım - ve şu anda onu beni öldürme işinden uzaklaştırmak elimdeki tek koz. Ona gördüklerimi kimseye anlatmayacağıma dair söz vermenin bir anlamı yok. Bana inanmayacaktır. Muhtemelen haklı da olur.

Bunun yerine, 'Bunca zamandır yaptığınız şey bu muydu? Mülkiyetle ilgili işler - onlar sadece bir hile miydi? Bunun muhtemelen biraz daha kazançlı olduğunu hayal edebiliyorum.

"Bilmek istemez miydiniz?" diyor. Sonra da bir tür "neden olmasın?" der gibi omuz silkiyor - ki bu iyi bir şey olamaz. Bana bir şeyler anlatmanın sorun olmayacağına karar veriyorsa, bunları başka kimseye anlatma fırsatım olmayacağına da karar vermiş demektir. Böyle düşünmenin bir anlamı yok. Sadece kendine zaman tanı. Zaman hayattır.

"Bilmeniz gerekiyorsa," diyor, "bunu işlerimden biri olarak düşünmeyi seviyorum. Çok iyi kuru taş duvar öreriim. Bir pencere camını on dakikada yeniden sıvayabilirim. Ve oldukça iyi bir ... teslimatçı olurum.

"Anlıyorum," diyorum yavaşça, sanki onun dehasından büyülenmişim gibi. 'Kamyonunuzla getiriyorsunuz-'

"Bir yerden diyelim," diyor sahte bir sabırla.

"Ve sonra onu burada tutarsınız ve sonra-" Kafamdaki panik alarımının ötesinde düşünmeye çalışıyorum. Onu buraya, Birleşik Krallık'ın en ücra yerlerinden birine, başka hiçbir yere götürmenin yolu yokken getirmenin ne anlamı olabilirdi ki?

Sonra buranın tarihini düşündüm. Yaşlı laird, kendi istasyonunu inşa etmeleri için ısrar ediyordu. "O zaman trene koyarsın.

Boştaki eliyle bana hayali bir şapka uzattı. "Doğruca Londra'ya. Gülümsüyor ve bu ifade onu daha da uğursuz gösteriyor. Onun normal, basit yaşayan bir adam olduğunu nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum. Bir manyağa benziyor. O kadını boğabilecek kapasiteden daha fazlasına sahip görünüyor. Yine de ona bunu henüz sormayacağım. Bu konuda konuşmaya devam edeceğim.

Sanırım telsiz. Elimi verici düğmeye götürebilirim Doug'a ulaşabilirim. Parmağımı düğmenin üzerinde tutabilirim, böylece geri bildirim olmaz. Her şeyi duyacaktır. Belki tam olarak nerede olduğumu bilmesini sağlayacak bir şey bile söyleyebilirim.

'Doğruca Londra'ya,' dedim. 'Ne kadar zekice. Tıpkı eski günlerdeki viski gibi. Tabii ki - laird'in kendisinin de işin içinde olduğunu düşünüyorlar, biliyor muydunuz?

Iain bir şey söylemiyor. Ama bana bir bakış attı. Baktı.

"Oh. Farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi. "Patron da mı bu işin içinde?

Iain cevap vermiyor - cevap gerek yok.

Tıpkı eski zamanlardaki gibi: Laird kaçak viskiden pay alıyor. Ve ben geçen yılı ofiste umursamaz bir şekilde işime devam ederek geçirdim - acaba patron Loca'nın reklamını biraz daha geniş bir şekilde yapmak ister mi? Tabii ki istemedi. Bu iş onun için iyi bir körlük olmalı - ama çok fazla ziyaretçi olursa insanlar bir şeylerin farkına varmaya başlayabilir.

Tam bir aptalmışım. Bunca zamandır bana gülüyor olmalılar. Ofisteki aptal, burnunun dibinde neler olup bittiğini göremiyordu.

"Peki trene nasıl bindirdiniz?" diye sordum. "Kimse fark etmeden mi?

Bana bir kez daha baktı. Elbette: şu istasyon görevlisi, Alec. İstasyonun etrafına bakmaya gittiğimde nasıl davrandığını, dairesine çıkan kapının önünde nasıl durduğunu düşünüyorum. Çünkü saklayacak bir şeyi vardı.

Doug, sanırım. O biliyor mu? Burada karanlıkta tutulan tek kişi ben miyim? Bir tür karşılık olabilir: burada olup bitenleri görmezden gel, biz de senin sabıka kaydını görmezden gelelim.

Şimdi ona telsizle haber versem, beni görmezden gelir mi? Yine de istemez, değil mi? Locada bana karşı ne kadar açık, ne kadar savunmasız olduğunu düşünüyorum. Ama bunların hepsi rol olabilir. Çünkü gerçek şu ki, fark ettim ki, hepsi kısa bir fanteziydi. Aslında onu hiç tanımıyorum.

Denemek zorundayım; bu benim tek şansım. Dikkat çekmemek için kademeli hareketlerle elimi vücudumdan yukarı, cebime doğru uzatıyorum. İain fark etmemiş gibi görünüyor. Silahı sanki büyüleyici bir evcil hayvanmış gibi inceliyor.

Elimi cebime sokuyorum, yavaşça, yavaşça. Parmaklarım radyonun antenini okşuyor, sert gövdesini hissediyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Yüzü öfkeyle kararmıştı. Birkaç adımda yanıma geldi. "Hiçbir şey.

"Elini lanet cebinden çıkar. Kabaca ceketimin içine uzandı ve radyoyu tuttu. Sessiz bir öfkeyle birkaç saniye ona baktı ve sonra onun cüssesindeki bir adamın yapabileceğini düşündüğümünden daha büyük bir güçle duvara fırlattı. Radyo bir takırtıyla taş zemine düştü ve iki parçaya ayrıldı.

Şimdi elinde bir rulo bantla bana doğru geliyor ve bileklerimi kabaca bağlıyor, öyle ki kemikler birbirine çarparak zedeleniyor ve ayak bileklerim de. O ayaklarımın yanındayken ellerimin etrafındaki bağları test ediyorum. Onları hiç hareket ettiremiyorum. Ellerimi metal bir zincirle de bağlamış olabilirdi, çünkü bantın verdiği tüm esneme payı bu kadardı. O orada çömelmişken kafasına tekme atmayı deneyebilirim diye düşünüyorum. Ama bacaklarıma yeterince güç uygulayabileceğimden emin değilim. Büyük bir adam değil, İain, ama yeterince güçlü: arazide yaptığı onca iş. Ve eğer onu engelleyecek kadar değil de sadece hafifçe incitirsem -ki bu en olası sonuç- beni daha çabuk öldürecektir.

İain ayağa kalkıyor, yaptığı işten gurur duyuyor. Sonra ani, kulakları sağır eden bir patlama oldu. Çenesi düşmüş bir şaşkınlıkla öne doğru fırlıyor ve tüfeği yere çarparak üzerime düşüyor. Az önce olanlara bir anlam veremiyorum. Ben de bir şey göremiyorum, çünkü o benim üzerimde. Sonra gri ceketimin önünün koyu kırmızı kanla ıslandığını fark ediyorum.

Bir gün önce Yeni Yıl Günü 2019

MIRANDA

Bekçinin beni reddettiğine inanamıyorum. Kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlayacağını düşünmüşken, bunun utancını yaşadım.

Tüm bunların acısı beni sarıyor. Sanki biri gerçekten karnıma yumruk atmış gibi kendi üzerime katlanıyorum ve kendimi yere bırakıyorum. Dizlerimin altındaki keskin çakıl taşlarının acısı tuhaf bir şekilde doğru hissettiriyor, tenimdeki soğuk da öyle - gerçi soğuk değil, ateş gibi geliyor. Altın rengi elbisem ve ince topuklu ayakkabılarımla burada diz çökmüşken tamamen absürt görünüyor olmalıyım. Ve belki de sadece nasıl bir durumda görüldüğümün farkında olduğum içindir... ama aniden yalnız olmadığım gibi garip, hayvani bir hisse kapılıyorum.

Etrafıma bakarken, gölün yakınındaki ağaçlarda bir hareketlenme yakaladım. Çamların karanlığında bir şeyin -birinin- karanlık şeklini gördüğüme yemin edebilirdim. Artık eminim. Burada benimle birlikte başka biri daha var. Oh, her neyse. Umurumda değil. Normalde korkabilirim. Ama *hiçbir şey* beni az önce o saunada gördüğüm *şey* kadar şok edemez.

Ağaçlardaki gözlemcimin benim küçük gösterimi çok beğendiğine şüphe yok. Onları ormanda gördüğümde İzlandalı adamın sırtışını, beni çağıran elini düşünüyorum.

"Devam et," diye bağıryorum sessizliğin içinde. 'İyice uzun uzun bak. Bak bakalım umurumda mı?

Emma, sanırım. Gidip Emma'yı göreceğim. Biriyle konuşmam lazım. Şansım yaver giderse, Mark hâlâ Lodge'un oturma odasındaki kanepede sızmış durumda. Pencerelerden kontrol ediyorum. Evet, orada, sırt üstü yatmış.

Kulübelerinin kapısını çaldım. Sessizlik. Ne de olsa sabahın dördünden sonra. Tekrar deniyorum. Sonunda kapı açıldı. Emma kaşlarını çatmış, sersemlemiş bir halde orada duruyor. Üzerinde pijamaları var: ipek, büzgülü, benimkilerden farklı değil.

"Oh," diyor. "Merhaba, Manda."

Normalde bana böyle dediğinde irkilirim. Kulağa çok zorlama geliyor. Sadece Julien ve Katie bunu gerçekten kullanıyor, bana en yakın iki kişi. Hayır, bu ironi benim için kayıp değil.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette. Soru yok, tereddüt yok. Ona karşı davranışlarımdan dolayı keskin bir suçluluk hissediyorum. O bana karşı hep iyi davrandı, ben ise zaman zaman tam bir sürtük gibi davrandım - onu diğerlerinin önünde gösterdim, dışladım. Şu andan itibaren her şey farklı olacak. Ben farklı olacağım."

Onu içeri kadar takip ettim. Neredeyse bizimkiyle aynı tasarımı: büyük bir oda, koltuklar ve şömine, büyük dört direkli yatak, tuvalet masası - hatta duvara monte edilmiş geyik kafası. Aradaki en büyük fark, alternatif bir gerçekliğe adım atmak gibi derli toplu olması. Eşyalarımız her yere dağılmış durumda, her zaman pasaklı olmuşuzdur. *Bizim*, sanırım *bizim*. Artık değil: her şey değişecek. Birlikte aldığımız ev, tüm planlarımız. Tüm o geçmiş. Bacaklarım birdenbire beni taşıyamaz hale geldi.

Sendeleyerek en yakındaki sandalyeye, tuvalet masasındaki küçük tabureye doğru ilerliyorum.

"Bir içki ister misin? Emma köşedeki kokteyl dolabını işaret ediyor. Bana henüz tüm bunların ne olduğunu sormadı ama bu hareket bir şeylerin yanlış gittiğini bildiğini gösteriyor."

"Evet, lütfen."

Bana bir viski dolduruyor. "Biraz daha lütfen" diyorum, kaşlarını biraz kaldırıyor, sonra bardağa bir santim daha dolduruyor. Dün gece çok içtiğimi sanıyordum, ama birden kendimi çok ayık hissettim, zihnim acı verecek kadar berrak, içindeki görüntüler unutulmaz, keskin odaklı. Onları görmeyi bırakmak istiyorum. Uyuşmak, uyuşturulmak istiyorum.

Pencerenin ötesinde saunanın ışığı hâlâ yanıyor. Nasıl bu kadar aptal ? Sanki bulunmak istiyorlarmış gibi. Belki de karanlıkta, geceye karşı bir fener gibi ne kadar dikkat çekici görüldüğünü gerçekten takdir etmemişlerdir. Bir işaret. Merak ediyorum.

Şu anda ne yaptıklarını düşünmemeliler. Komplocular gibi sonraki adımları mı tartışıyorlar? Kıyafetlerini bile giydiler mi? O görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum: adamın teninin bronzluğuna karşı kadının solgunluğu, karanlık kafaları bir arada. Viskiden bir yudum alıyorum, boğazımda yanarak ilerlemesine izin veriyorum, acısına odaklanıyorum. Ama dünyadaki tüm viskilerin, birlikte ne kadar tuhaf, korkunç derecede güzel olduklarını unutmama yardımcı olacağından emin değilim.

"Emma," dedim, hiç kağıdın var mı?

Kaşlarını çok az kaldırıyor. "Şey... Sanırım öyle. Bir yerlerden bir bloknot çıkartıyor - Basildon Bond. Elinin altında bir defter olması Emma'ya çok iyi geliyor.

Şimdi zihnim tuhaf bir şekilde berrak. Sanki başka bir güç beni yönlendiriyormuş gibi, yatağın yanındaki tuvalet masasına gidip oturuyorum ve Julien'e bir not yazıyorum. Emma'ya vereceğim, ilettiğinden emin ol.

Tek istediğim mümkün olduğunca çok zarar vermek, benim hissettiğim güçsüzlük duygusunu ona da hissettirmek. Ellerim o kadar titriyor ki, yazımı kontrol etmek için kalemi kâğıda bastırmak zorunda kalıyorum; iki kez baştan sona yırtılıyor. İyi oldu. Ciddi olduğumu anlayacak. Bir vuruşla, bildiğimi sandığımı her şeyi yok etti. Şimdi ben de onu yok edeceğim.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

Doug, Iain'i bir kum çuvalıymış gibi üzerimden çekip alıyor ve onu yattığı yerde bir hayvan gibi inleyerek bırakıyor. Sonra önüme çöküyor ve iki eliyle omuzlarımı kavıyor.

Sen iyi misin? Heather? Aklından ne geçiyordu? Karda ayak izlerini takip ettim-' ve sonra, 'Sana ne yaptı? Tanrım, Heather-' Yüzündeki ifadede bir şey var, içindeki endişe - özen - neredeyse çok fazla. Elinin hissi de öyle - şimdi çenemi kavıyor, parmak uçları nasırlı ama dokunuşu hafif, alnımdaki saçları geriye doğru fırçalıyor, sonsuz bir dikkatle hasarı değerlendiriyor. Bu kadar büyük bir adamın bu kadar nazik olabileceğini bilemezdim.

"Ben iyiyim," diyorum. "Hayır - bana zarar vermedi.

'Öyle yaptı,' elini başımın yanından çekip bana kanla kayganlaşmış avucunu gösteriyor. 'O lanet-'

Ayağa kalkar ve yerde inleyen Iain'i gibi bir ayağını kaldırır, elini omzuna bastırmıştır, kan koyu kahverengi bir leke halinde ceketinden sızmaktadır. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

İzlemesi zor. "Yapma, Doug. Görünüşe göre eski sağlıkçı içgüdüğü hâlâ içimde: hayatı korumak.

'Neden? Bak sana ne yaptı, Heather. Bunu yanına bırakmayacağım.'

"Ama... onun ölmesini istemiyoruz. Bu çok fazla kan demek. Doug hâlâ ikna olmuş görünmeyince, 'Bir şeyler biliyor olabilir, öğrenmeliyiz' diyorum.

Tereddüt ediyor. "Peki.

İkna olmuş görünmüyor ama ayağını indiriyor. Ve benim ısrarım üzerine bir pansuman yapıyor, kendi gömleğinin altından bir kumaş parçası koparıyor, kanamayı durdurmak için ceketin altından Iain'in omzuna bastırıyor.

Iain donuk gözlerle onu izliyor, direnmiyor. Teni grimsi, vücudu çökmüş. Doug kaçmaya çalışması ihtimaline karşı bir ayağını kasıklarının hemen üzerinde tutuyor... ama bunu yapabilecek gibi görünmüyor.

Doug ona, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "" diyor. 'Sadece omzun yırtılmış. Daha kötülerini de gördüm. Elbette çok acıyacak ama sonra... bunu hak ediyorsun, değil mi *dostum*?

"Onu neden öldürdün? Iain'e sordum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor ve sonra acıya karşı yine yüzünü buruşturuyor.

Misafir. Bir şey gördüğü için mi onu o çukura ittin?

"Onu ben öldürmedim," diye inliyor. "Sana inanmıyorum," diyorum.

"Ben hiç kimseyi öldürmedim," diyor, sanki bir tepeyi tırmanıyormuş gibi her kelime arasında ağır ağır nefes alıyor. Umarım Doug yaranın o kadar da kötü olmadığı konusunda haklıdır. "Zamanında bazı kötü şeyler yaptım ama hiç kimseyi *öldürmedim*.

'Öldürmek' deyişinde gerçek bir iğrenme var gibi görünüyor - sanki bu gerçekten de çok ötesinde gördüğü bir şeymiş gibi. Ama şu ana kadar masum rolünü oldukça iyi oynadı.

'O kadını ben öldürmedim. Neden öldüreyim ki?'

'Eğer bir şey gördüyse,' diyorum. 'Benim bir şey gördüğüm gibi - beni öldürmeye hazırdın. Beni vuracaktın.

'Hayır,' diyor, 'hayır - kullanmıyordum. O şeyi nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum. Yerde duran tüfeği işaret ediyor. Doug kendi tüfeğini eline alıyor - bir uyarı. *Biliyorum*, diyor hareket. Onu nasıl kullanacağımı biliyorum. Iain bunu görür ve yutkunur.

"Ama depodan aldınız," dedim, "yani kullanabileceğinizi düşünmüş olmalısınız.

Gerçekten şaşkın görünüyor. "Hayır," diyor zayıf bir sesle, "hayır, yapmadım. "Ne demek yapmadım? Yıllardır kafama doğrultmuştun. son saat.'

Bana delirmişim gibi bakıyor. 'Buraya gelirken elindeki tüfek buydu. Bir yere gitmeni engellemek için sana doğrulttum. Hafifçe hareket ediyor ve acıya karşı yüzünü buruşturuyor. Korkunç bir şekilde terliyor. 'Bak, bir şey gören bendim. Bu yüzden zula yerini değiştirdim - su deposundan buraya.

Bu kelimeler beni yakaladı. *Bir şey gördüm.* "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, ısrarla. "Ne gördün?"

Öldürüldüğünü gördüm. Kızın. Sonra düşündüm ki, lanet , polis sabaha kadar bu işin peşine düşecek. Her yeri arayacaklar. Her şeyi bulacaklar. Eşyaları Loca'dan daha uzağa taşımam ve onlar gelene kadar araziden çıkarmam gerektiğini biliyordum. Ama kar yağacağını fark etmemiştim. Buraya gelemezlerdi - ama biz de kaçamazdık. Tren-' Sanki çok fazla şey anlattığını biliyormuş gibi durdu. Bu beni ilgilendiriyor, ama şimdi bunu düşünecek zamanımız yok.

"Trenleri mi kullanıyordun? Doug benim "Nasıl öldü?" diye sormamla aynı anda sordu. Kadın. Onu gördüğünü söylemiştin. Sanırım düştüğünü söyleyeceksin?"

"Hayır," diye başını sallar. 'Tabii ki hayır. O öldürüldü. Her şeyi gördüm. Oradaydım, su deposunun yanında. Sabah erkenden, saat dört civarı, sana söylediğim gibi eşyaları kontrol ediyordum. Onu öldürdü.'

"Kız mı? Ben soruyorum.

Evet. Diğer kadın. Misafirlerden biri. Sanırım bir tartışma yaşadılar - tam olarak ne hakkında olduğunu duyamadım. Ama şöyle dediğini duydum: "Sen hiçbir zaman benim arkadaşım olmadın. Arkadaşlar birbirlerine bunu yapmaz." Ben de klasik kadın kavgası, aşk ilişkisi falan diye düşündüm. Uygunsuz ama önemli değil. Dikkat çekmemeye çalışacağım, diye düşündüm, olayların yatışmasını bekleyeceğim, onların bölgeden uzaklaşmasını bekleyeceğim. Ama sonra diğerinin onu boynundan tuttuğunu gördüm, sanki ağzından çıkan kelimeleri boğmaya çalışıyordu. Ve sonra onu göğsünün ortasına doğru itti. Düşüşünü izledim. Çok soğuktu.'

Bir gün önce Yeni Yıl Günü 2019

MIRANDA

Beni biraz olsun rahatlatan tek Şey bu: Julien'in onu dünyaya anlatma fikrim karşısında dehşete d Őeceeđi düşüncesi. *Onu henüz denemeyeceeğimi düşünüyor olacak. Bir saat kadar sonra, sakinleŐme firsatı bulduğunda deneyeceeğim.* Ama çok geç kalmış olacak. Londra'ya giden ilk trene binene kadar saklanacağım. Julien'in kulübeye gittiğini, kulübeyi boş bulduğunu, paniğin iyice yerleŐtiđini düşünüyorum. Onun için bıraktığım not: *S yleyebileceeğin hiçbir Şey yok. En başından beri sırrını senin için saklamamalıydım.*

"İŞte. Yaptığım işten memnun bir Şekilde kalemi bıraktım. Tuvalet masası özenle düzenlenmiŐ. Bir sa  fırçası, küçük ahşap bir kutu, birkaç ruj. Bir tanesi Chanel. Ters çevirip küçük etiketini okuyorum. *Korsan:* benim kullandığım ton. Dün gece Emma'da tanıdığımı sanmıştım ama bunu söylemek çok zor: herkes farklı renk kullanır.

"Bende bu var," diyorum. "Benim favorim. Aslında bir tane daha almam gerekiyor. Eskisini bir yerlerde kaybettim, muhtemelen el  antalarımın birinin astarında.

"Evet," diyor Emma. "Bayıldım. Ruju açıyorum ve aynada ağzıma m kemmел bir Şekilde sürmeye odaklanıyorum, mumsu, kıpkırmızı bir yay. Bir yerde, zor zamanlarda ruj satıŐlarının arttığını okumuştum. Aynada kendime dudak b k yorum. 'Savaş boyası' hiç bu kadar uygun bir terim olmamıştı. Yüzüm solgun,     k gözlü ama ruj onu d n Ő t r yor. Yüzüme bir kararlılık ve bağlam kazandırıyor, bir noktalama işareti gibi. G l msemeyi deniyorum ve hemen vazgeçiyorum. Heath Ledger'ın Joker'i gibi dengesiz görünüyorum.

Julien bir keresinde bana 'Ruj sana çok yakıŐıyor,' demişti. 'Diğer kadınlarda her zaman biraz fazla gibi görünür. Ama sen - o da ne

"Sen bunu giymek için doğmuşsun.

Dağıtıcıdan bir mendil alıp ağzımı sildim. Şimdi ağzım çiğ görünüyor, kanlı.

"Bak," diyor Emma şimdi. 'Locaya gidelim mi? Orası daha rahat. Mark oturma odasında sızdı ama yine de...'

'Oh,' dedim, 'hayır teşekkürler. Başka kimseyi görmek istemiyorum. Sabah ilk trene bineceğim ve hepsi bu kadar olacak. Mecbur kalmadıkça ne Julien'i ne de Katie'yi bir daha görmek istiyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Manda - aman Tanrım... ne oldu?

Haberi otuzlu yıllardaki bir film yıldızının havalı gösterişiyle verdiğimi hayal ediyorum. Ama dehşet içinde gözyaşlarının geldiğini fark ediyorum; durdurulamaz bir dalga gibi içimde yükseldiklerini hissedebiliyorum. Uzun zamandır ağlamamıştım - Üçüncümü aldığımdan beri ağlamamıştım, tam karşımda Katie zarfını açtığında büyük, parlak bir Birinci çıktı.

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuçlarımın yumuşak etine geçiriyorum. "Julien ve Katie birlikte yatıyorlarmış. Hâlâ söylemeye dilim varmıyor: *Bir ilişki yaşıyorlar*. Henüz söyleyemiyorum. Kulağa çok mahrem, çok iğrenç geliyor.

"Aman Tanrım. Bir elini ağzına götürdü. Ama gözlerimle tam olarak buluşmuyor. Tüm performans sahte geliyor.

Buna inanamıyorum. Emma, onca insan arasında, kocamın birileriyle yattığını biliyordu da ben bilmiyordum? Bu da ne? "*Biliyor* muydun?

'Sadece dün gecedен beri, yemin ederim Miranda. Mark söyledi.'

Mark, sanırım - Julien'in küçük sırrı hakkında beni uyarmıştı. İşte . Bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. Dinlemek istemediğimi söylediğimde kafasının karışmasına şaşmamalı.

"Sadece sana söylemek istemedim, biliyorsun," diyor. 'Sanırım Katie ya da Julien'e sana kendilerinin söylemesi için bir şans vermek istedim. Buna hakkım olduğunu düşünmek istemedim.

"Ne, kocamla en iyi arkadaşımın seviştiğini söylemek için mi?

Çok üzgünüm, Manda. Sana ... Kendimi asla affetmeyeceğim.

..'

O kadar trajik görünüyor ki onu elimle uzaklaştırıyorum - zahmet edemem. "Biliyor musun... her neyse. Bu seninle ilgili değil. Artık biliyorum. Ve bu konuda ne yapacağımı da biliyorum. Notu ona uzattım. "Bak," diyorum, "Julien'in bunu aldığından emin olmanı istiyorum. Bunu ona vermeyi kendime yediremiyorum.

"Tamam," diyor ve alıyor. "Ama neden-

"Bir tane daha alabilir miyim? Ben de aynı anda bardağımı uzatıyorum.

"Tabii ki. Gülümsüyor. "Şifalı, biliyorsun.

Arkasını dönüyor ve ölçüleri, buzları doldurmakla meşgul oluyor.

Bir şeyler yapmak için, her şeyden çok, tuvalet masasının üzerindeki küçük kutuyu elime alıyorum. Güzel, boyalı bir şey, şu Çin bulmaca kutularından biri. Büyükanemde bir tane vardı. Ters çeviriyorum. Sanırım onunkiyle aynı tarzda. Onunla oynardım - bana sırrını, onu açmanın yolunu gösterdiğinde, takıntı haline getirmiştım. Hâlâ hatırlayabiliyor muyum? Emin değilim. Geçici olarak alt panellerden birini itiyorum; yerinden oynamıyor. Döndürüp aynısını diğer tarafa da yapıyorum. Hareket ediyor. Basit bir tatmin duygusu hissediyorum. Sıradaki parça ne? Evet, kısa taraftaki panel. Parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor, itiyor, büküyor. Neredeyse oldu - sadece o kolu bulup çekmem gerekiyor. Eğer aynıysa, yaylanarak açılacaktır. Aha! İşte burada.

"Oh," diyor Emma, garip bir sesle. Bana doğru döndü, elinde iki viski vardı.

"Oh, hayır - bunu yapma!

Artık çok geç. Kutu açılmış, içindekiler bir takırtıyla yere dökülmüştür. O kadar çok şey var ki, hepsinin o küçük kutunun içinde olduğunu düşünmek şaşırtıcı.

Kırılan camın sesini duyuyorum ve kafamı kaldırıp şaşkınlıkla bakıyorum. Emma iki viskiyi de düşürmüştü. Kırık cam parçaları döşeme tahtalarına saçılıyor, sıvı ayaklarının etrafına dökülüyor.

"Kahretsin," dedim, "tam bir aptalım.

Ama pek duymuyor gibi. Viskiye fark etmemiş gibi görünüyor. Onun yerine yere uzanmış, cam kırıkları arasında yere düşmüş nesneleri karıştırıyor, vücuduyla dağınıklığı yarı korumaya alıyor.

'Dikkatli ol,' diyorum, 'Yapacaksın-' ve sonra kelimeler beni terk ediyor.

Görmemi istemiyor. Ama ben gördüm. Tanıdığım birkaç parça var. Bir küpe, yaklaşık on bir yıl önce Yaz Balosu'nda kaybolmuştu: Julien'le nihayet bir araya geldiğim akşam. Kulak mememe uzanıp çekiştirdiğini hatırlıyorum. 'Bu yeni bir görünüm mü? Tek küpe mi? Bunu sadece sen yapabilirsin. Şimdi sanki başka birinin başına gelmiş gibi hissediyorum.

Bir kolye. Yirmi birinci yaşım için Katie'den bir hediye. Onu kaybetmek bana çok acı vermişti, çünkü Tiffany'den gerçekten istediğimi biliyordu ve ona çok pahalıya mal olmuş olmalıydı.

Bir Parker dolma kalem. Bunu tanıyamadım. Hayır, bekle, sanırım tanıyorum. Üniversitenin ilk birkaç haftasında bir yerde kaybetmiştim. Eşyalarım konusunda pek iyi değildim ama bir sabah çantamda olduğundan emindim ve öğleden sonra kaybolmuştu. Adımlarımı takip ederek sonuçsuz birkaç saat geçirdim. Biri almış olmalı diye düşündüm. Birisi almıştı.

Benim çakmağım bile - armalı olan, daha geçen gece kayboldu. "Emma," dedim. 'Neden bütün bu eşyalar sende? Hepsi benim eşyalarım. Neden "Burada mı?" Dolabıma bırakılan küçük notları düşünüyorum. İade edilen tek tük eşyaları. Ama bunlar değil: bunlar açıkça bunun için çok değerli görülüyordu.

"Bilmiyorum," diyor Emma, başını kaldırıp bana bakmadan. 'Bütün bunların neden burada olduğunu bilmiyorum. O kutunun içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - Mark'ındı.

Mark'ın böyle bir şeye sahip olduğunu bir an için bile hayal edemediğim gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Kalem, küpe, kolye gibi şeyleri göğsünde nasıl tuttuğuna bakıyorum. Kutuyu açmadan hemen önce, kutuyla oynadığımı gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi -tam bir dehşet, işte buydu- düşünüyorum. Bağırarak yaptığı uyarıyı. Düşen viski bardakları.

Ben de geçen geceyi düşünüyorum.

'Manda,' diyor, 'Bu çok aptalca.

Açıklayabilirim. "Hayır, Emma.

Açıklayabileceğini sanmıyorum.

Geçen gece söylediklerinde beni bu kadar tedirgin eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. O parti hakkında konuştuğunda - tuvalette sıkışıp kaldığım parti. Olayın Londra'da, kendisi oradayken gerçekleşmiş olması gerektiğini ya da diğerlerinden birinin ona anlatmış olması gerektiğini iddia ettiğinde. Ama hiçbiri söyleyemezdi. Hiçbiri orada değildi. Çünkü Londra'da olmadı, Oxford'da oldu.

Daha ilk haftaydı. Şimdi çok net hatırlıyorum. Bu yüzden çok utanmıştım - herkes üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu - ve bu yüzden diğerlerine hiç söylemedim. Ama Emma bir şekilde Oxford'daydı. O partide. Bunun başka bir açıklaması yok.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yeri eşelediği yerden başını kaldırarak.

"Kanıt bulmak.

Bir an için yüzünde bir ifade beliriyor - şiddetli ve acil bir şey - ve ileri atılıp telefonu elimden almak üzere olduğunu düşünüyorum. Sonra kendini kontrol altına almış gibi görünüyor.

"Ne kanıtı?" diye soruyor. Sakin numarası yapıyor olabilir, ama sesi tuhaf - yüksek, tiz.

Cevap vermiyorum. Bir an için Julien'e Loca'nın Wi-Fi'sinin açık olması konusunda ısrar ettiği için neredeyse minnettar oluyorum. Yine de Facebook'u açmak biraz zaman alıyor ve bu sırada Emma'nın cep telefonuma saldırmaya hazır görüldüğünü görebiliyorum. Sonunda, yüklendiğinde, 'fotoğraflarınız'a tıklıyorum. Fotoğraflar arasında geziniyorum. Derinlere indikçe ne kadar çok ve ne kadar korkunç fotoğraf olduğuna inanamıyorum. Tüm bunlardan sonra, yeniden başlarken, bir ayıklama yapacağım. Kaydırdıkça yüzüm daha da gençleşiyor - yanaklarım daha dolgun, gözlerim daha büyük görünüyor. Ne kadar değiştiğime inanamıyorum; fark etmemiştim. Hepimiz ne kadar değişmişiz. Julien var, aşık olduğum güzel çocuk, hayatımı mahveden adama dönüşen çocuk. Ama bunun için zamanım yok. Başka bir şey arıyorum. Yüzlerce fotoğraf arasında gezinmiş olmalıyım, yarısı yüklenemedi. Önemli değil. Bundan daha eski. Ve sonunda, doğru bölgedeyim. Birinci sınıfların haftası. Yabancılarla dolu bir hafta, aralarından arkadaşınız olabilecek kişileri seçmeye çalıştığınız bir hafta. Her yüz bilinmiyordu, bu yüzden herhangi bir yüzü özellikle hatırlamak zor olacaktı. İşte benden böyle saklandı. Birden ne bulacağımdan emin oldum. Ve işte orada: tam da o partiden bir fotoğraf, artık eminim, tuvalette sıkışıp kaldığım partiden. Neredeyse yetişkinlerden oluşan deniz. Berbat bir kalite ama iş görür. Çünkü aralarında bana doğru bakan bir yüz var, Emma bana işaret etmese asla fark edemeyeceğim bir yüz. Fare saçlı, yuvarlak yanaklı, yüz hatları daha az belirgin, gözleri Harry Potter gözlükleriyle gizlenmiş. Çok daha genç görünümlü, çok daha alçakgönüllü. Başımı kaldırıp onu önümdeki kadınla karşılaştırdım. Ve tüm değişikliklere rağmen, bu o, kesinlikle o.

"Mark değildi," diyorum. 'Sendin, Emma. Bunları sen aldın. Nasıl olduğunu çözemiyorum ama bu kadarı açık. "Çakmağım," diyorum, parmaklarının arasında parladığını görerek. "Ver şu lanet çakmağımı, Emma.

Sözsüz bir şekilde bana uzattı. Şimdi bana bakıyor - dikkatle, sanki aklımı okumaya, bir sonraki adımda ne yapacağımı anlamaya çalışıyor.

Yine düşünüyorum da, bu anda sakın olmayı çok isterdim. Bu çakmakla bir sigara yakıp arkama yaslanmak ve ondan her şeyi açıklamasını istemek. O, Emma, Mark'ın sadece üç yıldır tanıdığım küçük kız arkadaşı, nasıl oldu da benim sapığım oldu. Ama yapamam. Bir gecede iki ifşaat. Bu çok fazla. Birdenbire, bildiğimi sandığım her şeyin altından çekilip alındığını hissettim.

EMMA

Evet. Miranda ve benim geçmişimiz epey eskiye dayanıyor. Hayır, Miranda ve Katie kadar uzun değil, onun tamamen sahte 'en iyi' arkadaşı. Ama Julien ya da Mark'tan daha eskiye gittiği kesin. Açıklamak için sizi on yıldan fazla geriye götürmeliyim.

Oxford röportajları. Sonbahar. Akademik mülakatta iyi olacağımı biliyordum. Endişelenecek bir şey yoktu. Ailemin en çok endişelendiği konunun kişisel mülakat olduğunu biliyordum. Ya sicilimi bir şekilde ele geçirmişlerse: önceki okulumdaki sorunlar? Eğer öyleyse, eğitim almıştım. Her şey korkunç bir yanlış anlaşılmaydı, genç kızlar nasıl olur bilirsiniz - vesaire. Psikiyatristten (görünüşe göre bunu sormaya hakları yoktu) ya da onun teşhisinden hiç bahsetmediler.

Esasen, akademik sicilimin parlaklığının ötesine geçip gerçek beni (bu her kimse) görecekler miydi? Ve bu bir sorun olur muydu? Çünkü gerçekte, belirli - saplantılı denebilir - niteliklere sahip olmadan A seviyesinde yedi As alamazsınız. Akademik çıktı bunun olumlu bir tezahürüydü. O aptal kızla olan diğer şey ise olumsuzdu.

İş o korkunç mülakata geldiğinde paçayı kurtardım. Tabii ki 'ilgi alanları' sorusunu aldım. Cevap verirken - tenis, Nouvelle Vague dönemi Fransız sineması (hepsi çeşitli film yönetmenleriyle yapılan röportajlardan ödünç alınmış ve ezberlenmiş), yemek pişirmek - onlara gerçek hobilerimi söylersem ne merak ettim. Gözlem, yakın çalışma, koleksiyon. Tek sorun, toplamayı sevdiğim şeylerin oldukça sıra dışı olmasıydı. Kişilikleri toplamayı severdim.

Şöyle bir şey var. Kendimi hiçbir zaman gerçek bir insan gibi hissetmedim. Gerçek anlamda değil, diğer insanların hissettiği şekilde. Oldukça genç yaşlardan itibaren bazı şeylerde çok iyi olduğumu keşfetmişim - özellikle de öğrenmede, akademide. Ama bir makine öğrenebilir. Bende eksik olan şey

kendime ait bir kişiliğim yoktu. Herhangi bir 'ben' duygusundan yoksundum. Ama bu değil. Sahip olmadığınız bir şeyi her zaman ödünç alabilir ya da çalabilirsiniz.

Bu yüzden, konakçı arayan bir parazit gibi, her zaman özellikle renkli kişilikler arıyordum. İlk okuldaki kız vardı, ailesine onu okuldan eve kadar takip ettiğimi ve bazen penceresinin karşısındaki ağaç evde oturup onu izlediğimi söylediğinde oldukça talihsiz bir şekilde sona erdi. Bu hiç adil değildi. Ben de diğer çocuklar gibi sadece ev ödevimi yapıyordum. Tüm gerçek ödevlerimi okuldan kısa otobüs yolculuğunda yapabiliyordum. Benim için asıl önemli olan onun alışkanlıklarını öğrenmek, kendi başınayken nasıl olduğunu, yatak odasının nasıl görüldüğünü, hangi müzikleri dinlediğini incelemektir. Sonra eve gider ve bu zevkleri ve alışkanlıkları taklit ederdim: aynı CD'leri, aynı kıyafetleri alırdım.

Müdürle hanımla görüştüğümde sonra başka bir okula nakledildim. Sonra bir başkasına, bir sonrakinde de aynı şey oldu. "Ah," dedim mülakatta umursamaz bir tavırla, "babamın işi çok değişti, biz de onun peşinden ülkenin dört bir yanına taşındık. Bana ikna olmamış gibi baktı ama tahmin ettiğim gibi akademik performansım diğer endişelerimden çok daha ağır basıyordu.

Miranda'yla üniversitenin gençlerin ortak salonunda tanıştım. İçten içe aydınlanmış gibiydi. Kim olduğuna dair mutlak bir güveni vardı. Bazı çocuklarla bira içti, onlarla bilardo oynadı ve sonra sıkılmış gibi göründü - belki de ona kölece hayranlıkla bakmalarından kaynaklanıyordu. Sonra bakışları inanılmaz bir şekilde bana kaydı.

Geldi ve masanın karşısındaki boş koltuğa, yanıma oturdu. "Merhaba. Görüşmeleriniz nasıl geçti?"

O kadar şaşırmıştım ki bir an konuşamadım. Ona bakmak doğrudan güneşe bakmak gibiydi. Mesele sadece güzel olması değildi. Çok fazla kendisiydi - öğreneceğim gibi karmaşık, çelişkili ve çok katmanlı - ama kesinlikle, benzersiz, muzaffer bir şekilde kendi kişiliğiydi.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," diyor. "Yani, bence ilki *gerçekten* iyi geçti, tabii ki" - şimdi bile bunun muhteşem küstahlığını hatırlıyorum - "ama ikincisinden hiç emin değilim. Donne'un Kutsal Soneler'indeki metaforların kullanımıyla ilgili bazı korkunç sorular vardı ve ben tamamen

donda - pek etkilendiklerini sanmıyorum. Ama belki de boşa kürek . Bu bazen olur, değil mi?"

Başımı salladım, ancak sorudan tam olarak emin değildim. Aslında soru önemsizdi. Çünkü onunla aynı fikirde olmamak kesinlikle imkânsızdı.

'Bak,' dedi, 'gerçekten bir içkiye ihtiyacım var. Artık bana bira yok; daha sert bir şey istiyorum. İçecek bir şey ister misin?

Başımı salladım, hâlâ mutluluktan uyuşmuş bir haldeydim. Sabah bir Akademik mülakatımız daha vardı ama şu anda bu tamamen anlamsız görünüyordu.

Bize iki Jim Beam ve Coca-Cola almıştı, o zamana kadar deneyimlediğim en sofistike şey gibi görünüyordu: sodanın tüm tatlılığının altındaki burbonun sinsi, yapışkan sıcaklığı. Kendininkini pipetle içti ve bir şekilde havalı görünmesini sağladı. Beni, daha doğrusu bendeki eksikliği, eksik olan şeyi, içimdeki boşluğu gerçekten *görmesini* bekleyip durdum. Dehşete düşecekti, iğrenecekti - hatasını anlayacak ve onun tipine çok daha uygun olan diğer parlak gençlerden biriyle gidecekti. Ama bu hiç olmadı. O zamanlar takdir etmediğim şey, Miranda'nın kendisinin çeşitli farklı parçalarını müzakere etmek için o kadar çok zaman harcayan biri olduğuydu ki, başkalarını doğru dürüst görmek için çok fazla zamanı yoktu. Herhangi bir tutarsızlığı ya da eksikliği fark etmek için. Ve bu bana her zaman çok iyi gelmiştir. Buna ek olarak, Miranda bir projeyi sever. Bekleneni sevmez. Eklektik bir zevki vardır, kendi çapında bir koleksiyoncudur. Her şeyden önce bu kadar ortak noktamız vardı.

Ne söylediğim ya da ne söylemediğim onun için önemli değilmiş görünüyordu, ben orada otururken gözlerim kamaşmıştı. Bir aynaya, bir ses tahtasına sahip olduğu için mutluydu.

Şimdiden diğerlerini, daha öncekileri, onca kalp acısının ve utancın nedenlerini, insanların kâğıttan kesilmiş halleri gibi gösteriyordu. İşte, nihayet, taklit edilecek bir şey vardı. İşte tüm kaynaklarıma ve dikkatime degecek düzgün bir proje. Ya da diğer insanların, normal insanların söyleyebileceği gibi: işte arkadaşım olabilecek biri.

Bizi denetlemesi gereken ama gecenin çoğunu onunla sohbet etmeye çalışarak geçiren üçüncü sınıftan birinden öğrendiği bir kulübe dans etmeye gittik. İçeri girer girmez, gözlerini 'sanki' diye devirerek onu başından savdı ve elimi tuttu. Dökülen içeceklerle yapış yapış olmuş, küçük, retro, çok renkli bir dans pistinde dans ettik. İlk defa şişmanlığımın farkında değildim ya da

Tuhaflığım ya da -kısaca, neşeyle- içimdeki yokluk, çünkü onun ışığından ödünç alıyordum: Onun güneşine karşı ay gibiydim ve bu olması gereken bir şeydi.

Oxford'a kabul edildiğimde onu tekrar göreceğime inanmıyordum. Bu çok mükemmel olurdu ve ben istediğim şeylerin olmasına alışık değildim. Ayrıca, tüm parlaklığına rağmen, Oxford'a girebilecek kadar zeki olduğundan emin değildim. Ama işte oradaydı, kayıttaydı. Olacak En İyi Arkadaşım. İlham kaynağım, yaşayan ruh halim. Kendime ait bir kişilik inşa etme umuduyla yararlanabileceğim bir kaynak.

Sırada durdum ve beni fark etmesini bekledim. O an gelecekti elbette, sadece sabırlı olmam gerekiyordu. Beni fark etmemesi imkânsızdı, aramızda elektrik gibi bir bağ vardı. İlk görüşte en iyi arkadaşlar. Tam olarak nasıl olacağını hayal ettim. Birinci sınıfların sırası boyunca sallana sallana ilerleyecekti, hepsi çok acemi ve beceriksizdi, sanki yıllardır oradaymış, buranın sahibiymiş gibi görünüyordu. Saçları pırıl pırıl altın sarısı, deri kitap çantası önceden parçalanmış, ipek eşarbtı neredeyse yere kadar uzanıyordu. Göz kamaştırıcı. Beni gördüğünde durur ve iki kez bakardı. 'Bu sizsiniz! *Tanrıya* şükür, sohbet etmek istediğim başka biriyle tanışmadım. Kahve içmeye gidelim mi?'

Ve kuyrukta sadece şişman, gözlüklü bir insan kabuğu görmüş olan diğer herkes birdenbire başka bir şey görecekti - bu Tanrıça'nın ilgisine layık birini. O anı, bir rahibin ilahi varlığın ziyaretini beklediği gibi bekledim, beklentiyle karıncalanarak. Dönüyordu, bana doğru geliyordu - ipek eşarbtı tembelce yakaladı, sağ omzunun üzerinden attı. Ve ben hala bekliyordum, neredeyse titriyordum. Bir an için o kadar bunalmışım ki gözlerimi kapadım, uzun uzun kııptım. Ve onları açtığımda gitmişti. İnanamayarak döndüm. Yanımdan geçip gitmişti. Bırakın merhaba demeyi, durmadan yanımdan geçip gitmişti.

Arkasındaki kızla konuşmak için döndüğünü gördüm: siyah saçlı, çok zayıf, rüküş. Kıyafetleri neredeyse göze çarpacak kadar demodeydi - Miranda'nınkiler ne kadar şıkse o kadar demode. Ve anladım: zaten bir projesi vardı, umutsuz bir vaka. Bu kız, her kimse, beni gasp etmişti.

Yine de umudum vardı. Beni fark etmesini bekledim. Junior Ortak Salonu'na gittim ve aynı masaya oturup onu barda izledim,

Jim Beam ve kolasını içerdi. Konuştuğu her şeyi duyabileceğim kadar yakın oturdum. Bir keresinde kantindeki yemeklerden nefret ettiğini duymuştum - ama kendisi yemek pişiremediği için bu yemeklere mahkum olduğunu sanıyordu. Ben de yemek yapmayı o zaman öğrendim tabii ki. Onun koridorundaki mutfakta saatlerimi geçirir, Oxford'un restoran sahnesinde bulabileceğiniz herhangi biri kadar iyi ayrıntılı yemekler yapardım. Onun geçmesini bekler, kapının önünde oyalanır ve 'Aman Tanrım, bu inanılmaz kokuyor' gibi bir şeyler söylerdim. Sonra ona biraz ikram ederdim - çünkü tabii ki hepsi onun içindi - ve oturup birlikte yedik ve çok iyi arkadaş olurduk. Ve bir kez daha onun ışığından biraz ödünç alabilirdim.

Ama bu hiç olmadı; beni hiç fark etmedi. Birkaç kez yanımdan geçtiğinde ise telefonuyla mesajlaşmakla, berbat arkadaşıyla sohbet etmekle ya da daha sonra aynı derecede berbat erkek arkadaşıyla sohbet etmekle meşguldü. Birbirlerini hak ediyorlar, Katie ve Julien. Onu asla hak etmediler.

Derslerde onun altı koltuk arkasında oturan hüznü, yalnız kızı düşünüyorum - amfiye girdiği ilk günü hatırlıyorum. Diğerleri gibi ben de neyi daha çok istediğime karar veremiyordum: o olmayı mı, yoksa sadece ona yakın olmayı mı? Ama ikisinin de mümkün olamayacağını hemen anladım. Arkadaşları bana hiç benzemiyordu. Hiçbiri onun kadar güzel değildi, ama aynı havalı parıltıya sahiptiler - hatta garip, sırık saçlı Katie bile onun cazibesinin bir kısmını özümsemişti. Beni yabancı bir beden olarak reddedeceklerdi.

Onun hayatı üzerinde hiçbir etkim olmadığını fark etmeye başladım. Oysa o röportajdan beri son birkaç ayı benim için o tanımlamıştı. Bu yüzden onu her yerde takip etmeye başladım. O buna 'takip etmek' diyordu. Ben bunu sadece yakın gözlem olarak . Bu tatmin etmediğinde, bir şeyler almaya başladım. Bazen manevi değeri olduğundan şüphelendiğim eşyaları. Diğer zamanlarda ise yüksek öneme sahip olduğunu bildiğim şeyler - intihal ettiği makale ya da çaldığı küpeler gibi. O küpeleri bir hafta boyunca taktım, küçük boyalı papağanları. Kulağımda asılı durduklarında kendimi biraz daha o, biraz daha az kendim gibi hissediyordum; sanki onun gücünün, kişiliğinin bir özünü barındırıyorlardı. Kahve dükkanlarındaki baristalara gülümsedim, bir ödevimi bir gün geç teslim ettim ve bacaklarımı bronzlaştırmak için Isis'in yanında güneşin altında oturdum. Fark etmesini, bana bu konuda meydan okumasını bekledim. Hiç fark etmedi. Bir an, sokakta, onları gördüğünü ve kısa bir süre durduğunu gördüm. Ağzında küçük bir şaşkınlık 'o'su oluştu. Sonra başını salladı.

Sanki bir şey için kendini azarlıyormuş gibi başını salladı ve yoluna devam etti; sadece küpeleri gördüğünü biliyordum. *Beni* görmemişti bile.

İşte o zaman onu dikkat etmeye zorlayabileceğimi fark ettim. Eşyaları geri gönderebilirdim. Bunun sadece onun hayal gücü olmadığını ya da aniden daha sakar, daha unutkan hale gelmediğini anlamasını sağlayabilirdim. Yine de bazı şeyleri, en özel şeyleri geri göndermedim. Onlar benim tılsımlarımdı, bir dinin kutsal emanetleri gibi. Onları yanımda taşıdığımda değiştiğimi hissettim. Onun koruyucu meleği olmuştum.

Çok dikkatsizdi. Belki de sadece o kadar çok güzel şeye sahipti ki, bunlar onun için o kadar da önemli değildi. Dans pistinin kenarına gelişigüzel atılmış kaşmir bir hırka ya da tuvalete giderken bir kafe masasının üzerine bıraktığı çantanın üstünden çıkan bir saç bandı ya da bir baloda çıkardıktan sonra nerede bıraktığını hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğu topuklu bir sandalet. Ben onun beyaz atlı prensesiydim. Her bir eşyayı dikkatlice düşünülmüş bir notla iade ederdim. Dışarıda gizli bir hayranı olduğunu bilmenin ona vereceği küçük heyecanı hayal ettim. Bu, o şeyi hiç kaybetmemiş olmaktan daha iyi olurdu.

Gittikçe daha çok onun gibi giyinmeye başladım. Diyet yaptım, saçlarımı düzleştirdim ve boyattım. Bazen bir vitrinde kısa bir an kendimi gördüğümde, sanki orada benim yerime o varmış gibi hissediyordum. Öğretmenlerimin öngördüğü birincilik yerine ikincilik aldım. Ama aldırmadım. Çalışarak ve ona dönüşerek en yüksek notları almıştım.

Onu Londra'ya kadar takip ettim. Onun ve arkadaşlarının nerede içmeyi sevdiklerini, nereye gittiklerini biliyordum. Ana caddedeki ironik bir şekilde dandik bir bara, sonra da Clapham High Street'teki daha da dandik bir kulüp olan Inferno'ya. İşte orada, barda limonatamı yudumlarken Mark bana yaklaştı.

Tabii ki kim olduğunu biliyordum. İlk başta dehşete kapıldım, bana meydan okumaya geldiğini, neden orada olduğumu soracağını düşündüm. Sonra "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" dedi ve önümde yepyeni bir olasılıklar dünyası açıldı. Birdenbire beni tuhaf Emmeline Padgett olarak görmediğini fark ettim. Beni bir kulüpte tanıştığı, Miranda-vari deri eteği ve ipek gömleğiyle arzulanan bir kadın olarak görüyordu. Bana adımı sorduğunda, 'Emma' dedim. Benim

Miranda'nın bana her zaman biraz hatırlattığı favori Austen kahramanı.

Büyülü bir şey oldu. Emma olarak yeni biri oldum. Bu bir oyunculuktu, bir okul prodüksiyonunda sahnede kısa bir süreliğine tamamen farklı bir kişi olmayı başardığımda tanıdığım kendimden aynı güzel kopuştu. Emma yetenekli ve havalı, seksi, zeki olabilirdi ama çok fazla değil, insanları korkutacak türden bir zeki değil. Sosyal bir yaratık olabilirdi, katmanları olmayan, karanlık olmayan biri olabilirdi. Benim olmadığım her şey olacaktı.

Ve ona gerçekten yakın olurdum. Arkadaşım bile denebilirdi.

Şu lanet fotoğraf. Bunu daha önce defalarca düşündüm. Elbette orada olduğunu biliyordum, Miranda'nın Facebook hesabı hakkında ansiklopedik bir bilgiye sahibim. Ama bu benim fotoğrafım değildi, fotoğrafı çeken kişiyi tanıımıyordum bile - yani bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona ulaşp fotoğrafı kaldırmasını isteyebilirdim ama Miranda onu tanıyordu, dolayısıyla bu sadece dikkatleri üzerine çekebilirdi... Bu, fotoğrafı açık bırakmaktan daha kötü olabilirdi. Üzerimde etiket falan yoktu - tabii ki kimse adımı bilemezdi. Ve çok farklı görünüyordum. Çok dikkatli bakmış olmanız ve tam olarak ne aradığınızı biliyor olmanız gerekirdi. Neden biri on dört yıl öncesine ait bir fotoğrafı ve binlerce fotoğraf öncesini incelesin ki? Güvende olduğumu sanmıştım. Güvendedim.

"Sensin," diyor. "Yüzler konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Sanki temizlemeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Her şey mantıklı. Ama vay canına, çok değişmişsin. Kilo vermişsin. Saçını boyatmışsın. Ama bu kesinlikle sensin.

'Hayır,' dedim, 'yanlış anladınız. O ben olamam. Bath'daydım. Her zaman yüz ifadem ve oyunculuk yeteneklerimle gurur duymuşumdur ama birdenbire söylediğim her şey yalanmış gibi gelmeye başladı. Bunu söylememeliydim, farkındayım. Sadece neden bahsettiğini bilmediğimi söylememeliydim. Suçlamalarını reddederek onun haklı olduğunu teyit ettim.

Kendimi kurtarmak için bir girişimde daha bulundum. "Ah," diyorum, "belki birkaç hafta sonu ziyarete gelmişimdir. Oxford'da arkadaşlarım vardı elbette.

Ama artık çok geç. Bir Yunan korusu gibi arka planda duyabiliyorum:
Yalan, yalan, yalan.

Zaten bir önemi de yok gibi. Sanki beni duymamış gibi. "Artık her şeyi görebiliyorum." diyor. Takipçi neredeyse sen ve Mark birlikte olduğunuzda durdu. Bir süre o olduğunu düşündüm - son zamanlarda yine öyle düşündüm. Her zaman bana karşı bir şeyler hissetmiştir ama eminim sen de bunu biliyorsundur. Şimdi anlıyorum. Duraksıyor, sonra diyor ki, 'Eskiden senin için üzüldüm biliyor musun? Mark'ın seni sadece bana olan geçici benzerliğin için kullandığını düşünürdüm. Katie bunu fark etti - ben olsam asla fark etmezdim. Ama tam tersi oldu, değil mi?

"Sadece arkadaşın olmak istiyorum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum - duyabiliyorum. Çaresiz... acınası. Ama yalan söylemenin bir anlamı yok. Artık her şeyi biliyor. Her şey ortaya çıkabilir.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

"Neye benziyordu? diye sordum. "Kadın olduğuna emin misin?

Iain gözlerini kapatıyor. Çok solgunlaştı. Umarım sadece acıdandır, kan kaybından değil - ama ikincisi olduğundan şüpheleniyorum. Çok daha kötü yaralar yüzünden ambulansa ölen çok insan gördüm.

"Iain, neye benziyordu?

"Sadece bir kadın," diyor. "Sadece iki kadın.

'Bundan daha fazlasını görmüş olmalısın,' diyorum. 'Saçı ne renkti? Katil mi?'

'Bilmiyorum,' dedi ve bir inilti daha çıkardı. '... Sanırım açık renkliydi. Belki sarışın. Emin değilim. Düzgün görmek zor. Ama kesinlikle koyu değil. Bundan emin görünüyor. Diğer iki kadın misafirin - Samira ve Katie - saçları kesinlikle koyu renk. Kadınların saçlarının tam tonunu bilmiyor olabilir, ancak hiçbirinin saçı 'açık' olarak tanımlanamaz.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Iain, tüfeği almadığını söylerken doğruyu mu söylüyorsun?

"Neden yalan söyleyeyim ki?" diye inliyor. 'Artık her şeyi biliyorsun. Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?

Haklı olduğu bir nokta var. Ama bunun doğru olmasını istemiyorum. Çünkü eğer öyleyse, tüfek onda. Ve buraya gelmekle korkunç bir hata yaptık.

Bir gün önce Yeni Yıl Günü 2019

MIRANDA

Kulübeden ite kaka  ıkıyorum. Arkamdaki merdivenlerde Emma'nın ayaklarının takırtısını duyabiliyorum. 'Miranda,' diyor, 'lütfen - lütfen dinle. Bunların hiçbirini seni  zmek için yapmadım.

Cevap vermiyorum. Ona bakamıyorum ya da onunla konu amıyorum. Nereye gitti ime dair hiçbir fikrim yok. Ne kendi kulübeme, ne de Loca'ya. Bunun yerine, gölün kenarından uzanan patıkaya doğru ko tu umu fark ediyorum. Aklımda tren istasyonuna gidip tren beklemek gibi hayal meyal bir fikir var. Heather saat kaçta kalkacaklarını söylemişti? Sabah altı. Çok uzakta olamaz. Hâlâ sarhoş oldu umun, d   nd   mden daha sarhoş oldu umun ve bu planda muhtemelen bir dizi sorun olduğunun farkındayım, ama beynim bunları d   nemeyecek kadar bulanık. Onları oraya vard   mda   zece im.şimdilik, sadece uzakla mam .

Ağaçların arasına daldım. Burası daha karanlık, ama ayın  ıltısı dalların arasından geçerek bir flaş  ı   gibi üzerimde titriyor. * stasyona uzun bir yol var*, diyor beynimin derinliklerinde bir yerlerden gelen ayık bir ses. Onu itiyorum. Sonsuza kadar böyle ko abilirim. Sarho ken hiçbir şey acıtmaz.

Tek engel - belir  ini görüyorum -  elalenin üzerindeki köprü. Orada dikkatli olmalıyım.

Ve sonra, aniden, yolun hemen ilerisinde siyah bir figür belirliyor. Bir adam. Gecenin dokusundan kendini yeni koparmı  bir şeye benziyor. Kap  onunu çekmiş, ölümün ki ile mi  hali gibi.   eride sadece gözlerinin beyaz  ıltısını seçebiliyorum. Sonra benden hızla uzaklaşıyor,

Patikanın üstündeki yamacın kenarından ağaçların arasına doğru ilerleyerek neredeyse orada saklı olan küçük bir binanın içinde kaybolur.

Köprünün kenarında bir an sallanıyorum. Acele edip bana saldıracak mı? Görünmekten hoşlanmıyordu, o kadarını biliyorum. Birden kendimi eskisinden çok daha ayık hissettim. Bunu yapan korkuydu.

"Manda.

Dönüyorum. Oh Tanrım. Emma yoldaki virajı dönüyor. Tereddütüm ona bana yetişmesi için zaman kazandırdı.

'Manda,' diyor nefes nefese, bana doğru yürürken. 'Sadece arkadaşın olmak istedim. Bu o kadar kötü bir şey mi?

EMMA

"Sen hiçbir zaman gerçekten arkadaşım olmadın," diyor şimdi. "Arkadaşlar birbirlerine bunu yapmaz.

" söyleme.

'Ve sen daha önce sadece Mark'la olan bağlantın nedeniyle arkadaşımydın. Seni asla arkadaş olarak seçmezdim. Dürüst olmak gerekirse senin hep biraz sıkıcı olduğunu düşünmüşümdür. Her zaman derinlikten yoksun olduğunu düşündüm. Ve her zaman çok çabaladığını düşündüm. Şimdi her şey anlam kazandı.

Göğüs kafesimin altında korkunç bir acı var, sanki çıplak elleriyle boşluğa uzanmış ve sıkıyor, eziyor. "Bunu kastetmiyorsun," diyorum.

"Hayır mı?" diyor. "Hayır - var. Gerçekten de gülümsüyor. Yüzü güzel ve acımasız. 'Senin bu halini tercih ederim. Çok daha ilginç. Tuhaf biri olsan bile.

Bu acıtıyor. "Bana öyle deme.

"Ne?" Tavrı artık oyun alanı kabadayısı gibi. "Lanet olası bir ucube mi?

Karanlık, uzun zamandır gömülü bir yerden, bir sınıftan anılar su yüzüne çıkıyor,

bir yılın en popüler kızı - evet, şimdi görebiliyorum, Miranda'ya oldukça benziyor. Bunu daha önce fark etmemiştim. İki yüz: hatırladığım ve önümde duran, birbirlerine yaklaşıyor gibiler. O zamanlar o kızı itmiştim, göğsünün ortasına sert bir itiş ve kum havuzuna geri devrilmişti.

'Tanrım,' diyor Miranda, 'biz kendimize yakın çevre diyoruz. En iyi arkadaşlar - tüm diğerleri uzaklaşırken kalanlar. Ama o diğer insanlar mantıklı olanlardı. Bizi bir arada tutan tek şeyin zayıf bir geçmiş olduğunu gördüler. Ben trene binip yeni bir hayata başlayacağım - hiçbirinizi bir daha görmek zorunda kalmayacağım bir hayata. Özellikle de sizi.'

"Böyle söyleme, Manda.

"Bana öyle deme. Bana öyle demeye hakkın yok. Köprüden iner misin lütfen? Aynı anda iki kişi için olduğunu sanmıyorum."

Hareket etmiyorum. "Bunu kastetmiş olamazsın, Manda. Tek istediğim sana yakın olmak, hayatının bir parçası olmaktır."

Sözlerimi savuşturmak istercesine ellerini uzattı. "Beni rahat bırak, seni lanet psikopat."

Şu kelime. Bir anın eylemi. Kendi ellerimi uzatıp boynunu tuttum. Benden daha uzun, daha güçlü, muhtemelen tüm o boks egzersizleri ve pilatesten. Ama sürpriz yapma şansım var. Oraya ilk ben vardım.

Belirli bir planım yok. Sadece konuşmayı , kastetmediğini bildiğim bu korkunç şeyleri söylemesini engellemek istiyorum. çok hayal kırıklığına uğrattı. O küçük hediyeleri - iyi düşünülmüş notları - nasıl bir psikopatın işi olarak görebiliyor?

O da onlardan biri gibi, uzun zaman önce bana teşhis koymaya çalışan yetişkinlerden biri. Aslında psikopat değil. Kişilik bozukluğu. Bende olduğu varsayılan şeyin 'resmi' terimi bu.

Ama ben gerçek tanımı biliyorum. Tüm o çabanın ardındaki duyguyu. Tüm o küçük hırsızlıklar ve geri dönüşler, onun izini sürmek, Mark'ın benden hoşlanmasını sağlamak, çetenin bir parçası olmak için yapılan tüm o çalışmalar.

Aşk. Hepsi bu.

Ondan artık hiç ses gelmediğini ne zaman fark ettim bilmiyorum. Kollarımda garip bir şekilde ağırlaştı, gevşedi, üzerimde öne doğru yığıldı, böylece tüm ağırlığını ben taşıyorum. Bir tür düşüncesiz dehşetle onu kendimden uzaklaştırıyorum, oldukça büyük bir güçle. Tıpkı bir zamanlar ilk okulda, onun gibi giyindiğim ve onu eve kadar takip ettiğim için benimle alay eden kızını ittiğim gibi. Gerçek bir hasar olmadı, sadece dirseğim kırıldı. Yine de müdürenin ailemi ofise çağırması ve o 'okuldan atılma' kelimesini telaffuz edemediği okuldan ayrıldığımı duyurması için yeterliydi. Kimsenin bu konuda fazla yaygara koparmaması herkesin itibarı için daha iyiydi.

Ama bu sefer kum havuzuna geri geri düştü.

Unutmuşum. Yemin ederim. Donmuş şelalenin yaklaşık kırk metre yukarısında, köprünün kenarında durduğumuzu unutmuşum. Düştüğünde başı geriye gitti ve uzuvları bir bez bebeğinki gibi gevşedi - neredeyse komik, rüzgar gibi. Sonra gözden kayboldu ve uzun bir sessizlik oldu.

"Manda? Yavaşça seslendim. Ama sanırım cevap vermesinin mümkün olmadığını zaten biliyordum. "Manda?

Sadece sessizlik.

Baktığımda, işte orada. Neredeyse uyuyor olabilir. Bacaklarının garip açılarda, yayvan bir şekilde durması dışında - ve o çok zarif, Miranda'm. Ve başının etrafında kayalara çarptığı yerde kırmızı bir çiçek var - bir yıldız patlaması, kırmızı bir süpernova - ve daha soluk, kana karışmış, düşünmek istemediğim başka bir şey.

Etrafıma bakıyorum. Kimse gördü mü? Manzara tamamen ıssız. Hiç kimse yok, hiçbir yerde. Şelalenin hemen üzerinde tünemiş küçük binanın görüntüsü hoşuma gitmiyor. Ama içeride kimse yok elbette, bütün hafta sonu nasıl göründüyse öyle görünüyor: karanlık pencereler boş gözler gibi.

Kar yağmaya devam ediyor, tıpkı son perdeden sonra inen perde gibi. Ya da beyaz bir kefen - aşağıdaki şelalede parçalanmış güzel bedeni örtmek için. Ayak izlerimi örtüyor, ben uzaklaşırken sanki hiç olmamışlar gibi dolduruyor.

Ağlamaya başladım. Onun için, kendim için, kaybettiklerim için.

ŞİMDİ
2 Ocak 2019

HEATHER

'Doug,' dedim, 'benim hemen Lodge'a dönmem gerek. Sen burada kal ve onun iyi olduğundan emin ol.

"Hiç şansın yok," diyor. 'Kendini tekrar öldürmeye çalışmana izin vermeyeceğim. Birlikte gideceğiz.

Seçtiği kelimeler beni oy alıyor. Öldür kendini. Düşüncenin kıyısında duran bir fikri çağırdı. Çünkü Eski Loca'ya gitmeye karar verdiğimde tehlikede olacağımı biliyordum. O noktada, Iain'in silahı olduğundan oldukça emindim. Öldürülme ihtimalimin olduğunu biliyordum. Bu şans üzerine kumar oynuyordum. Evet, bir intihar görevi kadar kötüydü. Ve hayır, bunun ne anlama geldiğini çok yakından incelemek istemiyorum.

Doug ayağa kalkmama yardım ediyor. Ani hareket her şeyi sarsıyor - başımdaki yarayı unutmuşum - ve ona doğru sendeliyorum. Beni desteklemek için bir kolunu bana doladı. Kıyafetlerimizin arasından bile vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Bir adım geri atıyorum.

"Peki ya o? Iain'e işaret ediyorum.

"O . Ne yaptığını düşünmesi için onu burada bırakalım.

"Pek iyi görünmüyor, Doug. İyi görünmüyor - ama daha kötü görünmediği de doğru. Kanama büyük ölçüde Doug'ın ev yapımı gazlı beziyle durdurulmuş gibi görünüyor.

"Değilim," diyor Iain. 'Pek iyi değilim. Beni de götür.

"O kadar kötü olsaydı," diyor Doug acımasızca, "yarım saat önce bilincini kaybetmiş olurdun. Biz seni bulmaya gelene kadar burada kalabilir, değerli zulanı koruyabilirsin.

Telefonumdan sinyal alma şansım olabileceği aklıma geliyor. Arada sırada, tepelerde, titreyerek canlanıyor. Çıkاریyorum, havada sallıyorum, uçak modunu kapatıp açıyorum - ve sonunda, bir zafer çığlığıyla, tek bir çubuğu kaldırmayı başarıyorum.

"Kimi arıyorsun? Doug sorar.

"Polisi.

Iain, sanki biri omzundaki yarayı dürtmüş gibi titriyor.

Burada bulunduğumuz süre içinde kar yağışının durduğunu fark ettim. Polis helikopteri artık bize ulaşabiliyor. Ama durumun yeni aciliyetinin farkında değiller.

"Lütfen," diyorum operatöre, "beni DCI John MacBride'a bağlayın. Ona söylemem gereken çok önemli bir şey var.

EMMA

O tüfeği depodan kim aldı sanıyordun? Ben tabii ki! Tada! Yıllar geçtikçe bir şeyleri fark etme konusunda oldukça ustalaştım. Ve fotoğraflık de olabilecek bir hafızam var. O şifre, o koca hödüğün tüfeği çaldığı andan itibaren zihnimdeki küçük dosya dolabında saklıydı.

av bekçisi yumrukladı.

Cidden, Miranda onda ne buluyordu? Her zaman berbat bir erkek zevki vardı.

Oturma odasının koridorunun karşısındaki ofiste durmadan çalan bir telefon var.

"Neden açmıyor? Mark soruyor. "Ya da o? Önemli bir şey olabilir. Polis ya da başka bir şey olabilir.

Bekliyoruz, zil sesi kesiliyor, ancak bir dakika sonra tekrar açılıyor.

"Gidip bir bakacağım," diyorum, "bakalım neler oluyor.

Locanın geri kalanı özellikle sessiz görünüyor. Boşluğun sessizliği. Ofisin kapısını iterek açmadan önce bile kapının gereksiz olduğundan eminim. Burada değiller. Ne Heather, ne de aptal bekçi. Telefon masanın üzerinde, hâlâ çalışıyor. Ses o kadar yüksek ki neredeyse sessizlikte titreşiyor gibi.

Ahizeyi kaldırıyorum. "Alo?

"Bu Heather Macintyre mı? Telefonun diğer ucundaki ses neredeyse ergenlik öncesi bir gençliğe ait. "DCI John MacBride sizi aramamı istedi. Cep telefonunuzu da deniyorum ama sadece sesli mesaja yönlendiriyor.

İçgüdülerim beni, sesimi nazık bir Edinburgh çapağına dönüştürerek (size her zaman iyi bir oyuncu olduğumu söylemiştim) şöyle demeye ikna ediyor: "Evet. Ben Heather. Nasıl yardımcı olabilirim?

"DCI helikopterle size doğru geliyor. Bunu söyleme biçiminde belirgin bir zevk var, sanki olayın dramatikliğinden zevk alıyormuş gibi.

"Nihayet," dedim. "Bu harika bir haber. Sanırım bana kadar izimi sürmelerinin hiçbir yolu yok. DNA ve liflerle CSI sihirlerini kullanabilseler bile - Mark'ın paltosunu giyiyordum ve DNA'larımız birbirimize bulaşmış olacak. Miranda'nın üzerinde benim derimin parçalarının ya da onun üzerinde benim saçlarımın bulunmasında garip bir şey yok. Son birkaç gündür birlikte tren yolculuğu yaptık, birlikte yemek yedik, dans ettik ve kucaklaştık. Kendimi yakalatmamayı Miranda'ya borçluyum. Çünkü onun intikamını almak için hâlâ şansım var.

"O da," diye öksürüyor operatör. Yemin ederim sesinde sanki yeni kırılıyormuş gibi bir gıcırtı duyuyorum (Tanrım, telefonlarına bakmaları için neredeyse çocukları çalıştırıyorlarsa, bu serserilerden düşündüğümünden daha az korkuyorum), 'ayrıca ... şüpheliyi alarma geçirecek hiçbir şey yapmamanızı istedi.

"Şüpheli mi? Ben soruyorum.

'Evet... tabii ki' - şimdi bir hata yaptığımı biliyormuş gibi hızlı ve endişeli konuşuyor - 'biz durumu değerlendirene kadar *resmi olarak* öyle olmayacak. Ama o gece kurbanla birlikte görüldüğünü söylediğiniz kişi.

O.

Ne duyduğumu bilsem de emin olmak için tekrar etmesini rica etmek istiyorum. Ama bunu yapmak şüphe uyandırmak olur.

Ama kimse görmedi. Söylememek için kendimi zor tuttum. Yaşadığım şok bir anlık kontrol kaybıydı. Katie hakkında konuşuyor olabilirler, diye düşünüyorum, çılgınca. Evet - bu olmalı. Belki de Julien kendi paçasını kurtarmak için onu bu işe karıştırmıştır, ya da buna benzer bir şey...

Ama bu şekilde düşünmeyi göze emin değilim.

Korktuğum şey hapisane değil. Yaptıklarımın bedelini ödemeyi hak ediyorum. Gerçi hiçbir ceza bana zaten verilmiş olandan daha kötü olamaz, Miranda'yı kaybetmek: idolümü, lodestar'ımı. Korktuğum şey, onun adına intikam alacak zamanımın olmaması. O zaman işleri hızlandırmam gerekecek.

KATIE

"Katie," diyor Emma. "Dışarıda konuşabilir miyiz? Ses tonunda garip bir aciliyet var. Az önce yaptığı telefon görüşmesinde ne olduğunu merak ediyorum. Miranda'nın ölümü aramızda en çok onu etkilemiş gibi görünüyor. Sanırım Julien ve benim suçluluk duygularımız var, bu da işleri karmaşıklştırıyor. İki duygudan hangisini daha güçlü hissettiğimi henüz çözebilmiş değilim: keder mi, yoksa kendinden nefret mi? Her nasılsa, tüm bunlar bizim hatamızmış gibi geliyor. Ama Emma bütün günü yere bakarak ve neredeyse hiçbir şey söylemeden geçirdi. Sanki birinin arayıp korkunç bir yanlış anlaşılma olduğunu, Miranda'nın sağ bulunduğunu, geri kalan her şeyin büyük bir hata olduğunu söylemesini umuyormuş gibi telefona koştı.

"Lütfen," diyor, "bu önemli.

"TAMAM. Ayağa kalktım ve onu takip ettim. Beni koridor boyunca ilerletiyor, loch'un ön tarafına doğru götürüyor; kar, loch'un yanında bir ördek tüyü gibi bembeyaz ve tertemiz duruyor. Yağışın durduğunu fark ettim. Bu iyi haber, değil mi?

"Telefondaki kimdi? Emma'ya soruyorum. "Polis miydi?"

"Evet," diyor. "Görünüşe göre bir şüphelileri varmış.

"Kim?" diye sordum.

"Buraya gel," diyor. Yüzü tam olarak okuyamadığım güçlü bir duyguyla buruşmuş. Bir eliyle işaret ediyor. "Diğerlerinden birinin bizi duymasını istemiyorum.

Bunun tek bir anlamı olabilir. Bizden biri. *Mark*, sanırım. Julien olamayacağını biliyorum - uykumdan uyandığımda kanepede yanımdaydı, ağzı bir karış açıktı. Hayatta olup olmadığını iki kez kontrol etmek zorunda kaldım. Mark olmalı. Tanrım, bu Emma'nın garip ifadesini açıklıyor.

"Emma," diyorum, ona doğru yürürken. "Bu... düşündüğüm kişi mi?" Ona her zaman takıntılıydı. Miranda'yı uyarmıştım ama o gülüp geçmişti. Her zaman kendi başının çaresine bakabileceğini düşünürdü.

Şimdi Emma garip bir şey yapıyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi eğilip elini karda gezdiriyor.

"Ne yapıyorsun? Ben soruyorum.

Ayağa kalktığı anda elinde bir şey tutuyor. Ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Bedenim bunu zihnimden önce yapmış gibi görünüyor: birden uzuvlarım dondu, omurgam kaskatı kesildi.

Emma. Onunla ne yapıyorsun?"

Soruyu fark etmemiş gibi görünüyor. Tüm yüzü değişti. Üç yıldır tanıdığım kadın gibi değil, bir yabancı gibi görünüyor. "Bu senin hatan," diye tıslıyor. 'gelen her şey. İkinizi ve iğrenç ilişkinizi öğrenmemiş bu kadar üzülmezdi. Yaptığı o korkunç şeyleri söylemezdi. Bu onun hatası değildi. Benim de değildi. Senin suçundu.'

İlk başta, konuşmaya çalıştığımda, kelimeleri ağızımla sessizce oluşturabiliyor, bir hava kabarcığından başka bir şey çıkaramıyorum. Etrafımızda, şaşırtıcı derecede yüksek, garip bir gürültünün farkındayım - dev bir kalp atışı gibi davul çalan bir şeyin sesi, *whoomp, whoomp, whoomp*. Yine de bunu anlamlandıracak bir şey göremiyorum. Ve belki de, sonuçta, bu sadece kulaklarımdaki kan akışından ibarettir.

"Anlamıyorum, Emma. Ne dediğini anlamıyorum.'

"Tabii ki hayır," diyor. "Çünkü sen çok aptalsın. Kelimeyi tükürüyor. "Onu asla bir arkadaş olarak hak etmedin.

Yüz ifadesinde bir değişiklik görüyorum; bir acı kasılması. Anlıyorum. "O sendin," diyorum.

Cevap vermiyor. Sadece kaşlarını kaldırıyor ve tüfeğe bir şey yapıyor, uğursuz bir tıklama sesi çıkarıyor. Göğüs kafesimin hizasına kadar kaldırdı.

Av bekçisinin "*Kafaya ateş etme*" dediğini duyar gibiyim. *Tüm iç organların bir araya toplandığı gövdeye ateş edin. Böyle bir atışın ölümcül olma ihtimali çok daha yüksektir.*

Emma'nın yüzünü geyiği vurduktan sonraki haliyle görüyorum, kana bulanmış, katil olarak işaretlenmiş.

Hiçbir şey yapacak zamanım yokken, daha önceden de aşına olduğum bir rapor sesi duyuyorum. Bir şeyin korkunç bir güçle bana çarptığını hissediyorum. Yere düştüğümde her şey kararıyor.

DOUG

Lodge'a geri inanılmaz bir mesafe gibi görünüyor, yukarı çıkarken görüldüğünden çok daha uzak. Karın altında, ayak bileklerine takılan ve her adımda onları çelme takmakla tehdit eden funda yumakları vardır. Ama aynı zamanda artık sahip oldukları yeni bilgi, Loca'daki durumun ne kadar tehlikeli olabileceğine dair yeni anlayışlarıdır. Misafirleri kendi hallerine bırakarak büyük bir hata yapmışlardır. Ama Doug ortaya çıkmasaydı Iain'in Heather'a neler yapabileceğini bildiğinden, yaptığı seçimden pişmanlık duyamaz.

Sonunda Loca'ya dönüş yolundadırlar. Ve sonra üstlerinde devasa metal bir kuş bulutlardan inmeye başlar, kanatları sağır edici bir gümbürtüyle vınlamaktadır. Doug bir an için dokuz yıl öncesine, korku ve karanlığın hüküm bir yere geri döner - kör edici çöl ışığına rağmen - ve helikopter bir savaş aracına dönüşür: tepelerinde daireler çizen, düşman mevzilerini seçmeye çalışan bir apaçi. Kendisine bunun polis olduğunu ve iyi bir şey olduğunu hatırlatır. Büyük İskoç çamları kar örtüsünü döküyor, bıçakların yarattığı cereyanda çırpınıyor.

Sonra Heather dehşete düşmüş bir çığlık atıyor ve hızını artırıyor. İnanılmaz bir şekilde, ona ayak uydurmaya çalışan kendisidir. Şimdi o da Heather'ın gördüklerini görmektedir. Biri sarışın, diğeri esmer iki kadın locanın önünde karşı karşıya durmaktadır. Sarışın olan eğilmiş, karların içinden bir şey çıkarmaktadır. Onun elinde belirmediğini görmeden önce bile ne olduğunu biliyor. Uzun, zarif namlu, biraz uzaktan ölümcüldür - ama üç metreden, iki figür arasındaki boşluk: felaket.

Sonunda düz bir zemine ulaşırlar. Ve adam ona durmasını söyleyemeden Heather onlara doğru koşmaya başlıyor. Kadınlardan hiçbiri onu görmüyor, birbirlerine o kadar odaklanmışlar ki. O da tüfekli olana doğru koşuyor. Ama çok geç kalmıştır. Silah ateşlendiğinde Heather'ın koyu saçlı kadına doğru sıçradığını ve onu yolundan çıkardığını görür.

Uzak bir yerdeki patlamayı, o korkunç anı görür - adamlar, arkadaşları, hepsi onun tereddütü yüzünden ölmüştür. Kendini şimdiki zamana geri döndürür. Kendini onun yanına atar, kar onun kanıyla sıçramıştır.

EPILOG

HEATHER

Uyuşturucu uykusundan ilk uyandığımda nerede olduğumu bir yana bırakın, kim olduğumu bile bilmiyordum. İlk gördüğüm kişi Doug'dı.

"Merhaba," dedi. "Umarım burada olmamın bir sakıncası yoktur.

Hemşire odadan çıkmadan önce, 'Burada harika bir adam var. Siz ameliyattayken hep aynı yerde oturuyor ve sizin gelmenizi bekliyordu.

Doug'a baktım. Sanki bir şey yakalamış gibi utanmış görünüyordu. "Onlara birlikte olduğumuzu söylemek zorundaydım," dedi alt tonda. 'Aksi takdirde beni gönderirlerdi. Umarım sakıncası yoktur.

Eli benimkinden sadece birkaç santimetre uzaktaydı ve çarşafın üzerinde duruyordu. Biraz çaba sarf ederek benimkini onunkini örtecek şekilde kaldırdım. Mucizevi bir şekilde sıcak ve canlı görünüyordu. Uzun, çok uzun zamandır ilk kez başka bir insana kayda değeri bir şekilde dokunmuştum.

Sonraki birkaç saat içinde Edinburgh'dan uzun bir yolculuktan sonra hepsi geldi: bir yıldır mutluluklarından ve bütönlüklerinden kaçtđđm arkadaşlarım. Ve tabii ki ailem: annem 'o yerin içinde kötü bir şeyler olduğunu bildiğini' tekrarladı. Ve fark ettiğim şey şuydu: Ben seviyorum. Seviyorum. Yıllarca beni tanımlayan, kim olduğumun toplamı haline gelen o büyük aşkı kaybettim. Öyle ki, o gittiğinde geriye kurtarılabilecek hiçbir şey kalmadığından emindim.

Yaptđđm şeyi yapmaya beni neyin zorladığından emin değiliim. Tüm sahenin sanki yarı hızda önümde oynadığını gördüm ve zamanın olduğunu ve sürpriz unsuruna sahip olduğumu fark ettim. Bir şeyler yapabilirdim. Kendime yönelik tehlikeyi gerçekten düşünmedim bile, bunun için zaman yoktu. Kurşun karnıma girerken bunu düşünmedim bile. Sadece yere yattđđımda, nefes nefese kaldđđımda ve acı çok şiddetli bir dalga halinde geldiğinde

ölüyor olmam gerektiğine ikna olmuşum. Ama şimdi beni harekete geçiren şeyin Jamie'nin her zaman yabancıların hayatlarını kendi hayatının önüne koyduğu anısı olup olmadığını merak ediyorum.

Iain iyi. Aslında, görünüşe göre benimle aynı koğuştaki bir yerlerde. Doğal olarak bir polis eşliğinde. Doug'a göre o kadar acı çekiyormuş ki Doug polisi Old Lodge'a getirdiğinde hıçkırarak itiraf etmiş. Görünüşe göre çok daha büyük bir makinenin bir dişlisiymiş: Uyuşturucular İzlanda'daki bir laboratuvarından gelmiş. Ingvar ve Kristin mi? Gerçek isimleri değil tabii ki. O sırt çantaları yürüyüş malzemelerinden *çok* daha değerli bir şeyle doluydu. İstasyondaki tren görevlisine, görmezden gelmesi için kendi maaşının iki katından fazla ödeme yapılmıştı. Diğer tarafta birkaç zararsız bavul boşaltıldı ve patronun üye kulüplerine teslim edildi. Ve bunu yapmak için en iyi zaman yılbaşı gecesi idi: herkesin dikkati dağınmıştı, acil servisler kapasitelerini doldurmuştu.

Bu çarkları döndüren kişi elbette patrondu. O ve Iain'in uzun bir geçmişi olduğu ortaya çıktı. Iain gençliğinde araba hırsızlığı suçundan uzun bir süre hapis yatmış ve hiçbir seçeneği olmadan çıkmıştı. Sonunda Londra'da oldukça lüks bir kulübün fedaisi olarak iş bulmayı başarmıştı. Kulübün sahibi ona bir teklifle yaklaşmıştı: rahat bir iş, daha iyi bir maaş, yeni bir başlangıç. Uyuşturucunun başından beri patronun ana para kaynağı olduğu ortaya çıktı. Ne üye kulüpleri ne de Loca - her ikisi de güzel bir körlük sağlamış olsa da ve her ikisi de ürünün İzlanda laboratuvarından varlıklı son kullanıcılara kadar olan yolculuğunun ayrılmaz bir parçasıydı. Onu Heathrow'daki birinci sınıf salonda portakal suyunu yudumlarken, ülkeyi terk etme yolunda yakaladılar.

Fort William polis karakolu için büyük bir başarı. Bir cinayet ve uyuşturucu baskını, hepsi de aynı sakin, neredeyse vahşi doğadan. Karar verdiğim üzere (sadece cinayet ve uyuşturucu baskını yüzünden değil) bu vahşi doğa bana göre değil. Elbette sabahları gölde yüzmeyi özleyeceğim. Ve -benim için bile sürpriz olan- suskun iş arkadaşımı özleyeceğim. Doug, Edinburgh'daki hayata geri döndüğümde gelip hafta sonunu benimle geçirmeyi kabul etti. Kendime bir misafir çekyatı aldım, kullanabilirim de kullanmayabilirim de. Onun önce halletmesi gereken kendi işleri, devam etmesi gereken kendi yolculuğu var. Sanırım ikimiz de arafta yaşıyorduk. İkimiz de ölümden kaçıyoruz ve bunu yaparken de diğer her şeyden kaçıyoruz. Şimdi yaşamın zor işlerine devam etme zamanı.

KATIE

Birkaç hafta içinde doğum yapacağım. Bu şekilde yere düştükten sonra bebeği kaybedebileceğimden endişe ediyordum ama o iyiydi. O: Bir kızım olacak. Doğum tarihime kadar çalışıyorum. Çok çalışıyorum, uzun saatler çalışıyorum ve durumuma göre olması gerekenden daha az uykuyla çalışıyorum. Ama bu dikkat dağıtıcı oldu. Tüm hamileliğim Miranda için duyduğum kederle iç içe geçti. Evet, keder. Son zamanlarda ona ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu düşünürsek, buna inanmanın neredeyse zor olduğunu biliyorum. Ve benimle birlikte olabilme şeklini. Doğru, Miranda'yı her zaman sevmezdim. Bazen ondan kesinlikle nefret ederdim. Ama onu seviyordum. Birini bu kadar uzun süredir tanıyorsanız böyle olur. Tüm hatalarını görüyorsunuz, evet, ama en iyi özelliklerini de biliyorsunuz - ve Miranda'da bunlardan çok fazla vardı. Kimse bir partiyi onun gibi aydınlatamazdı. Kimse ona en iyi elbisesini ödünç vermek istemezdi. Ve on üç yaşında olup da tüm sosyal itibarını bir yabancıyı kurtarmaya yatıracak pek fazla popüler kız yoktur. O, kendi tarzında, tamamen eşsizdi. Kimse ondan daha azılı bir müttefik olamazdı. Ve evet, kimse ondan daha zorlu bir düşman olamazdı.

Belki bir kişi dışında.

Emma duruşmada muhteşemdi, çok pişman ve kederliydi ve çok -çok olmasa da- iyi giyinmişti. Baştan çıkarıcı sarışın, femme fatale Miranda'ya olan benzerliği gitmişti. Sanırım cinayetten yargılanırken özellikle fatale görünümünü tercih etmek istemezsiniz. Saçları çok mütevazı bir fare tonuna boyanmıştı, yüksek yakalı, neredeyse Viktorya dönemine ait pasta kabuğu bir bluz giymişti: koro kızı ile öğretmen arasında bir şeye benziyordu. Açıklama çabalarına rağmen Miranda'nın durumuyla ilgili olarak kendisiyle alay başladığını anlatırken ağlıyordu. Miranda'yı boğmak istememişti, dedi. Evet, Miranda bazı korkunç - affedilemez - şeyler söyledikten sonra bir tartışma olmuştu. Nefsi müdafaaydı. Miranda sarhoş ve kinciydi.

dişiyile tırnağıyla ona saldırdı. Onu itmiş, sonra da itmenin sonuçlarını fark ederek Miranda'yı kurtarmak için ulaşabileceği en yakın şeye, boynuna tutunmaya çalışmıştı.

Hayır, bana pek olası gelmiyor - ve savcılık da öyle düşünmüyordu. Bu kadar kanıta dayanarak mahkum *etmemek* imkansız olmalı. Ama hakikat sonrası bir dünyada yaşıyoruz. Jüri bunu yalayıp yuttu. Onu cinayetle mahkum *edemezlerdi*. Tıpkı bir arkadaşlarının kızına ya da okuldan hatırladıkları bir kıza benzeyen bu iyi konuşan, sessiz, uysal kişiyi değil. Onun gibi insanlar cinayet işlemezdi. Doğru düzgün *cinayet işlemezler*. Sadece talihsiz kazalar geçirirlerdi.

Gazeteler bu olayı, birkaç yıl önce erkek arkadaşını ekmek bıçağıyla bıçaklayan diğer Oxford mezununun davasıyla karşılaştırdı. Onlar gibi insanlar hapis yatmaz. Bu arada savunma, Miranda'nın mutsuz bir insan olduğu resmini neşeyle çizdi: parlak bir cephenin altında hayatı parçalanmış biri. Çok içen. Uyuşturucu kullanan biri - ne de olsa tatilin ilk gecesinde grubumuza uyuşturucu temin etmişti. Emma, daha da önemlisi, herhangi bir şey almaktan kaçınmıştı. Savunmanın iddiasına göre Miranda dengesiz ve zorba davranışlara meyilliydi: Mark'ı şampanya içmeye zorlaması, beni buz gibi gölün içine itmesi gibi. Kontrolcü, manik, dengesiz - bir psikoterapistle gidiyordu, değil mi?

Kasıtsız adam öldürme, suçlama buydu. Ve dört yıl hapis cezası. O - en eski arkadaşımı ölüme iten ve beni öldürmeye çalışan bu kadın - dört yıl içinde dışarı çıkacak. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Diğerlerine gelince -Nick ve Bo dışında tabii ki- ortak hiçbir yanımız olmadığından şüphelenmekte haklıydım. Aramızdaki bağ Miranda'ydı. Ve tarih, sanırım: alışkanlığın tembelliği. Burada kendimi aklamaya çalışmıyorum. Onlardan daha iyi değil, bazılarında çok daha kötü davrandım. Ama bu da sorunun bir parçası değil mi? Eski dostlar hatalarımız konusunda bize meydan okumazlar. İyi bir insan olmadım. Bunu bana gösterecek bir şeye ihtiyacım vardı. Keşke bu olmasaydı.

Grup artık parçalandı. İç çember kendi içinde patladı. Merkezi yok, baş rahibi yok. Samira ve Giles, Balham'da uyuşturucu kullanmayan, şampanya içmeyen ya da birbirlerini öldürmeyen NCT sınıfı arkadaşlarıyla çok mutlu bir şekilde geçiniyorlardır diye düşünüyorum.

Nick ve Bo New York'a geri dönüyorlar. Mark çoktan -bunu nasıl değerlendirirseniz değerlendirin- çalıştığı ajansta neredeyse ama tam olarak Miranda'nın yerine geçecek başka biriyle tanışmıştır. Julien'in izlediği yol en radikal olanı. Bir aylığına Goa'da detoks yapmaya gitti - gerçi eskiden gittiği City spor salonundaki kıvrak yoga eğitmeniyle, yani belki de Zen ustası olma arzusundan daha fazlası vardır. Bana doğum tarihime kadar döneceğini söyledi... Şansım kötü. Onu bir daha görmek zorunda kalmadan bu bebeği doğurabilseydim, pek de umurumda olacağını sanmıyorum. Artık ona sonsuza dek bağlı olacağım. Çocuğumun babası. Ondan ve dolayısıyla tüm gruptan tam olarak istediğim gibi bir kopuş değil. Yine de en azından hiçbirisiyle bir daha tatile çıkmak zorunda kalmayacağım.

Artık beni *ben* olduğum için tanıyan insanlarla tanışmak istiyorum - eskiden olduğum kişi olarak değil. Artık tam olarak uymadığım bir role geri dönmemi beklemeyecek insanlar. Beni üzerinde çalışılacak bir proje olarak görmeyen... ama beni bir bütün olarak, tamamen şekillenmiş olarak gören.

Geçen hafta, şirketteki son davamızı sonuçlandırdığımızda, iş arkadaşlarımla nadir bir içki (benim için mürver çiçeği) içmeye karar verdim. Aslında o kadar da kötü değiller - ofisin kokuşmuş havası içinde sözleşmelerle hamster gibi dönüp durmadıkları zamanlarda normal insanlar bile olabilirler. Dava ekibinden Tom adında biri var ki, buruşuk takım elbise ceket, gözlükleri ve gözlerindeki Tanrı korkusu olmadan aslında o kadar da kötü görünmüyor.

Belki de yeni arkadaşlar edinmenin zamanı gelmiştir.

Teşekkür

Al'a - beni kitaba ilk ilham veren noktaya götürdüğü için ve karda uzun yürüyüşler, planlar ve akşamları okumalar için... Yüzde yirmi kesinlikle hak edildi!

Sevgili Hoge'a - tüm zamanınız ve akıllıca editoryal katkılarınız için teşekkür ederim. Bu kitap sensiz aynı olmazdı!

Karanlık tarafa geçmemde büyük destekleri olan muhteşem menajerlerim Cath Summerhayes ve Alexandra Machinist'e! Luke Speed, Melissa Pimentel ve Irene Magrelli'ye de çok teşekkür ederim.

Olağanüstü editör Kim Young'a ve HarperCollins'teki harika ekibine - bu kitabı yayınlamaya getirdiğiniz tüm tutku ve hayal gücü için teşekkür ederim: Charlotte Brabbin, Emilie Chambeyron, Jaime Frost, Ann Bissell, Abbie Salter, Eloisa Clegg.

Katherine Nintzel'e ve onun William Morrow Stateside rüya takımına: Vedika Khanna, Liate Stehlik, Lynn Grady, Nyamekye Waliyaya, Stephanie Vallejo, Aryana Hendrawan, Eliza Rosenberry, Katherine Turro.

See-Saw'dan Jamie Laurenson ve Patrick Walters'a - Kitabı ekranda hayata geçirme vizyonunuz beni çok heyecanlandırdı!

Yazar Hakkında

Lucy Foley, Durham ve UCL üniversitelerinde İngiliz Edebiyatı okudu ve tam zamanlı yazmak için ayrılmadan önce birkaç yıl yayıncılık sektöründe kurgu editörü olarak çalıştı. *The Hunting Party* onun ilk suç romanıdır ve İskoçya'da hayal gücünü ateşleyen özellikle uzak bir noktadan esinlenmiştir.

Lucy aynı zamanda on altı dile çevrilen üç tarihi romanın da yazarıdır. Gazeteciliği *ES Magazine*, *Sunday Times Style*, *Grazia* ve daha birçok *dergide* yer almıştır.

 [/LucyFoleyAuthor](https://www.facebook.com/LucyFoleyAuthor)

 [@lucyfoleytweets](https://twitter.com/lucyfoleytweets)

 [@lucyfoleyauthor](https://www.instagram.com/lucyfoleyauthor)

Ayrıca Lucy Foley .

Kayıp ve Buluntuların Kitabı
Davetiye
İstanbul'dan Son Mektup

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Seviye 13, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, ON, M5H 4E3, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
<http://www.harpercollins.co.in>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins
Publishers Ltd. 1 London
Bridge Street Londra, SE1 9GF

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007 <http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.